DAMEN TANGO

Un bărbat și o femeie. Zece ani.

O iubire de neuitat.

O zi de Decembrie

JOSIE SILVER

„Cea mai înduioșătoare poveste de dragoste. E minunată!“

MARIAN KEYES

NEMIRA

JOSIE SILVER

O zi de Decembrie

„Un *Love Actually* în proză."
Bookseller

Laurie e convinsă că dragostea la prima vedere e un mit.
Dar, într-o zi de decembrie, printr-o ninsoare puternică,
zărește din autobuz un bărbat și știe imediat că l-a găsit pe EL.

Convinsă că îi e sortit să-l revadă, își petrece un an de zile
căutându-l prin toate cafenelele din Londra. Nu îl găsește,
în schimb, îl reîntâlnește la o petrecere de Crăciun,
când cea mai bună prietenă i-l prezintă ca pe noul ei iubit,
Jack, bărbatul din stația de autobuz.

„Josie Silver scrie cu o căldură atât de palpabilă,
încât personajele ei îți intră în suflet
și rămân acolo mult timp după ce ai închis cartea."
JILL SANTOPOLO

NEMIRA
ORIFLAME SWEDEN
Magic FM always great music
e-BOOK DISPONIBIL NEMIRA.RO
ISBN 978-606-43-0399-8

„Ne holbăm unul la celălalt
și nu-mi pot lua ochii de la el.
Îmi simt buzele mișcându-se
ca și cum sunt gata să zic ceva,
Dumnezeu știe ce,
când, dintr-odată, ca din senin,
vreau să mă dau jos din autobuz.
M-a năpădit dorința cumplită
de a coborî, de a ajunge la el.
Nu mă clintesc, pentru că știu
că n-am nici cea mai slabă șansă
să trec de bărbatul în hanorac
de lângă mine și să mă strecor
prin înghesuiala din autobuz,
înainte ca acesta s-o ia din loc.“

O zi de Decembrie

Traducere din limba engleză
LIDIA DUMITRU

NEMIRA

Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SILVER, JOSIE
O zi de decembrie / Josie Silver; trad. din lb. engleză: Lidia Dumitru -
Bucureşti : Nemira Publishing House, 2018
ISBN 978-606-43-0399-8

I. Dumitru, Lidia (trad.)
821.111

Josie Silver
ONE DAY IN DECEMBER
Original English language edition first published by Penguin Books Ltd, London in 2018
Text copyright © Josie Silver, 2018
The author has asserted her moral rights. All rights reserved.

© Nemira, 2018

Redactor: Cristina CRĂCIUN
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Cristina NAN

Tiparul executat de GANESHA PUBLISHING HOUSE

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0399-8

Pentru James, Ed și Alex, cu dragoste

2008

21 decembrie

LAURIE

Mă mir că toți cei care merg cu mijloacele de transport în comun iarna nu mor pe capete de la invazia de microbi. În ultimele zece minute s-a tușit și s-a strănutat pe mine și, dacă femeia din față își scutură iar mătreața în dreptul meu, s-ar putea s-o stropesc cu restul de cafea călduță pe care nu mai sunt în stare s-o beau fiindcă e plină de coji de la ea din cap.

Sunt atât de obosită, încât aș putea să adorm chiar aici, în autobuzul ăsta supraetajat, înghesuit, care se tot hurducăie. Mulțumesc cerului că am terminat lucrul de Crăciun, că nu știu dacă mintea sau corpul meu ar mai fi îndurat încă o tură la biroul recepției acelui hotel îngrozitor. Aproape că mă ia somnul, chiar și când țin ochii deschiși. Plănuiesc ca, de îndată ce ajung mâine acasă și dau de familiaritatea nostalgică a căminului părinților, să hibernez până la anul. Călătoria asta ca într-un ralanti are ceva liniștitor, lăsând în urmă Londra pentru o pauză de viață rurală, potolită, din Midlands, în camera copilăriei mele, chiar dacă nu toate amintirile mele din copilărie sunt unele fericite. Chiar și cele mai unite familii au tragediile lor și, la drept vorbind, ale noastre s-au petrecut de timpuriu și ne-au rănit adânc. N-am să mai insist totuși, deoarece Crăciunul ar trebui să fie un timp al speranței și al iubirii și, cel mai ademenitor în această clipă, un timp al somnului. Somnul întrerupt

de întrecerile de înfulecat laolaltă cu fratele meu, Daryl, și prietena lui, Anna, și toată gama de filme de prost-gust care rulează de Crăciun. Pentru că, nu-i așa?, cum ai putea să te saturi vreodată să vezi un tip nefericit stând afară în frig, ținând în tăcere cartoane cu mesaje în care-i mărturisește soției celui mai bun prieten că inima lui frântă va bate mereu pentru ea? Deși ăsta-i romantism? Nu sunt convinsă. Adică este, într-un fel, cam siropos, însă totodată înseamnă să fii și prietenul cel mai de rahat de pe fața pământului.

Eu nu mai îmi fac griji pentru germenii dinăuntru, pentru că sigur am ingerat îndeajuns de mulți să mă omoare, așa că îmi sprijin fruntea de geamul aburit și mă uit cum Camden High Street[1] se cufundă în strălucirea luminițelor de Crăciun, vitrinele luminate și ticsite deopotrivă, care vând flecuștețe, de la geci de piele până la suvenire kitschoase cu Londra. Este de-abia patru după-amiază și deja se înserează în oraș; nu mi se pare că astăzi a fost luminat îndeajuns.

Rațiunea îmi spune că ar trebui să-mi dau jos din păr nimbul demodat, de beteală, pe care vaca mea de șefă m-a pus să-l port, pentru că arăt ca și cum aș da probe pentru rolul îngerului Gavriil în piesa de teatru despre Nașterea Domnului din școala generală, însă descopăr că mi-e prea lene și chiar nu mă mai sinchisesc. Nici că-i pasă cuiva din acest autobuz; nici bărbatului transpirat, îmbrăcat în hanorac, de lângă mine, care ocupă mai mult decât jumătatea lui de scaun, în vreme ce ațipește citind ziarul de ieri, nici grupului de școlari care țipă unii la alții pe locurile din spate și, cu siguranță, nici femeii cu mătreață din fața mea, cu cerceii ei strălucitori, în formă de fulgi de nea. Bijuteriile ei sunt ca o ironie care nu trece neobservată; dacă aș fi fost mai afurisită, poate c-aș fi bătut-o pe umăr ca s-o informez că atrage atenția asupra furtunii de mătreață pe care o depune ori de câte ori scutură din cap.

[1] O porțiune de nici cinci sute de metri în nord-vestul Londrei, parte din drumul din centrul Londrei către Hampstead (n. tr.).

Cu toate astea, nu-s o afurisită; sau poate că sunt una care tace mâlc. Nu suntem toți așa?

Haide! îmi spun în sinea mea. *Mișcă-te! Du-mă acasă!* Deși „acasă" are să fie un loc cam mohorât, având în vedere că Sarah, colega mea de apartament, s-a dus acasă să-și vadă părinții. Încă o zi, pe urmă plec și eu, îmi tot reamintesc.

Autobuzul se hurducăie violent la o stație de la capătul străzii și mă uit cum mai jos un șir de oameni se înghiontesc necontenit să coboare în același timp, în vreme ce alții se străduiesc să urce, îmbrâncindu-se. Ca și cum s-ar afla la una dintre întrecerile acelea în care vor să vadă câți oameni se pot înghesui într-un loc strâmt.

Observ un tip într-o rână pe unul dintre scaunele rabatabile din stația de autobuz. Nu se poate să fie ăsta autobuzul pe care-l așteaptă, e prea cufundat în lectura cărții cu copertă cartonată pe care o ține în mâini. Îmi sare în ochi, căci pare să ignore înghesuiala și îmbrânceala care se petrec chiar sub nasul lui, ca unul dintre efectele alea speciale fanteziste din filme când cineva stă complet înlemnit și lumea se învârtește în jurul lui ca într-un caleidoscop, ușor încețoșat.

Nu-i văd fața, doar vârful capului și părul de-un blond nisipiu, tuns ceva mai lung și lăsat să cadă într-o buclă când mai crește, îmi închipui. Este înfofolit într-un palton bleumarin petrecut, din bumbac, și un fular la gât, parcă lucrat de mână. E de prost-gust și neașteptat, în contrast cu armonia din restul ținutei, căci poartă blugi închiși la culoare, mulați și bocanci și este cu totul absorbit de carte. Mă uit cu coada ochiului, îmi lungesc gâtul să văd ce citește, ștergând geamul aburit cu mâneca hainei ca să zăresc mai bine.

Nu știu dacă e de la mișcarea brațului meu pe geamul autobuzului sau de la scânteierile aruncate de cerceii femeii cu mătreață care i-au atras atenția, dar el înalță capul și clipește de câteva ori, concentrându-se la fereastra mea. *La mine.*

Ne holbăm unul la celălalt și nu-mi pot lua ochii de la el. Îmi simt buzele mișcându-se ca și cum sunt gata să zic ceva, Dumnezeu știe ce,

când, dintr-odată, ca din senin, vreau să mă dau jos din autobuz. M-a năpădit dorința cumplită să ies, să ajung la el. Dar nu cobor. Nu mă clintesc, pentru că știu că n-am nici cea mai slabă șansă să trec de bărbatul în hanorac de lângă mine și să mă strecor prin înghesuiala din autobuz, înainte ca acesta s-o ia din loc. Așadar, mă hotărăsc în ultimul moment să stau țintuită pe scaun și să încerc să-i transmit să se urce el, folosindu-mă numai de dorința arzătoare din privirea mea.

Nu e arătos ca un actor din filme și nu e nici măcar o frumusețe perfectă în stil clasic, dar are o alură de licean răvășit și un șarm sincer, de „cine, eu?“, care mă fascinează. De unde stau, nu pot să-mi dau seama ce culoare au ochii lui. Aș zice verzi sau poate albaștri?

Și uite care-i treaba. Poate că-mi fac eu iluzii, dar sunt sigură că și pe el l-a lovit același trăsnet; ca și cum un fulger nevăzut ne-a adus, în mod inexplicabil, împreună. Ne recunoaștem; fără ocolișuri, șocul electric din ochii lui mari. Face un gest neîncrezător, ca și cum ar fi în sfârșit surprins, chestie pe care ai face-o în mod normal când ai da întâmplător peste un bun și vechi prieten, pe care nu l-ai mai văzut de un car de ani și nu-ți vine a crede ochilor că este în fața ta.

Este o privire de genul *Hei, ce faci? Vai, Dumnezeule, tu ești!* și *Nu-mi vine să cred! Ce surpriză să dau peste tine aici!* toate la un loc.

Scrutează din ochi mulțimea care se micșorează, tot așteptând să urce, și apoi pe mine, și este ca și cum aș putea să-i aud gândurile care-i dau năvală prin cap. Se întreabă dacă ar fi un gest nebunesc să se suie în autobuz, la ce mi-ar spune dacă între noi nu ar fi geamul și învălmășeala de călători, dacă ar părea un caraghios să urce treptele două câte două și să ajungă la mine.

Deloc, încerc să-i comunic. *Nu, n-ai fi caraghios, nu te-aș lăsa eu. Doar suie-te în amărâtul ăsta de autobuz, hai!* Se holbează la mine, apoi un zâmbet subțire i se furișează în colțul gurii mari, ca și cum nu și-l mai poate stăpâni. Și apoi îi zâmbesc și eu, aproape amețită. Nici eu nu pot să mă stăpânesc.

O zi de decembrie

Urcă în autobuz, te rog! Se foiește, ia o hotărâre pe neașteptate, închizând cartea și îndesând-o în rucsacul de la picioare, dintre glezne. Înaintează acum, eu îmi țin răsuflarea și apăs cu palma geamul, făcându-i semn să se grăbească, dar ușile se închid șuierând stins și simt cum e eliberată frâna de mână.

Nu! Nu! Vai, Doamne, nici să nu îndrăznești să te miști din stația asta! E Crăciunul! Îmi vine să strig, exact în clipa în care autobuzul intră în trafic și accelerează, iar el, trăgându-și sufletul, rămâne afară, în mijlocul drumului, uitându-se cum ne îndepărtăm. Văd în privirea lui cum se dă bătut și, pentru că este Crăciunul și tocmai m-am îndrăgostit fără speranță de un străin într-o stație de autobuz, îi trimit un sărut deznădăjduit și îmi sprijin fruntea de geam, privindu-l până dispare cu totul.

Atunci îmi dau seama. La dracu'! De ce n-am rupt o foaie din cartea nefericitului de lângă mine, să-i scriu ceva și apoi să i-o arăt? Aș fi putut s-o fac. Aș fi putut să-mi scriu numărul de telefon pe geamul aburit. Aș fi putut să întredeschid gemulețul de sus și să-i strig cum mă cheamă și adresa sau orice altceva. Acum îmi trece prin minte un vârtej nebunesc de lucruri pe care aș fi putut sau ar fi trebuit să le fac și, cu toate astea, atunci niciunul dintre ele nu mi-a venit în gând, pentru că pur și simplu nu mi-am putut dezlipi ochii de la el.

Pentru spectatorii din afară, trebuie să fi fost un film mut, de un minut, demn de premiul Oscar.

De acum înainte, dacă mă întreabă cineva dacă m-am îndrăgostit vreodată la prima vedere, am să-i răspund că da, m-am îndrăgostit un minut glorios, pe 21 decembrie 2008.

2009

HOTĂRÂRI DE ANUL NOU

Am doar două hotărâri anul acesta, două mari și late, strălucite și geniale de-a dreptul:

1) Să-l găsesc pe el, pe băiatul meu din stația de autobuz.

2) Să-mi găsesc primul meu job adevărat la o revistă.

La dracu'! Mai bine le-aș fi scris cu creionul, pentru că așa le-aș fi șters și le-aș fi schimbat. Ce mi-ar plăcea la modul ideal ar fi ca mai întâi să găsesc un post mișto la o revistă și pe urmă să dau nas în nas cu băiatul din autobuz într-o cafenea, în timp ce țin în mână o gustare sănătoasă de prânz, pe care aș scăpa-o din greșeală, iar el și-ar ridica privirea și mi-ar spune: „Ah, tu ești! În sfârșit!"

Apoi am sări peste prânz și am da o raită prin parc, căci ne-a pierit pofta de mâncare, dar ne-am găsit dragostea vieții.

Cam asta ar fi. Urați-mi baftă!

20 martie

LAURIE

– El e? Clar, am o presimțire că ar fi băiatul din autobuz.

Mă iau după cum dă din cap Sarah și îmi plimb ochii de-a lungul tejghelei, în barul aglomerat vineri seara. Este un obicei pe care l-am căpătat de fiecare dată când ieșim undeva; scrutăm chipuri și mulțimi în căutarea „tipului din autobuz“, cum l-a botezat Sarah, când am schimbat păreri despre Crăciun, în ianuarie. Petrecerile familiei ei din York păreau niște aventuri mult mai zgomotoase pe lângă sărbătorile mele potolite, cu mese încărcate, din Birmingham, și amândouă ne întorseserăm la realitatea iernii din Londra, copleșite de tristețea Anului Nou. Mi-am plâns de milă spunându-i povestea smiorcăită despre „dragoste la prima vedere“, după care am regretat imediat. Nu e vorba că n-am încredere în Sarah, ci mai degrabă că, din clipa aceea, ea a devenit mai preocupată să-l regăsească decât aș fi fost eu. Și simt că, încet și sigur, îmi pierd mințile după el.

– Care dintre ei? mă încrunt la marea de oameni, aproape numai cefe de necunoscuți.

Strâmbă din nas și se oprește să se gândească la cum să-l deosebească pe tipul ei ca să mi-l arate:

– Acolo, în mijloc, lângă tipa în rochie albastră!

Pe ea o zăresc mai ușor; părul ei blond-deschis, drept, greu ca o cortină vălurită aruncă scânteieri când își dă capul pe spate și râde la tipul de lângă ea.

El e cam de aceeași statură. Seamănă la păr și parcă și umerii care se văd prin cămașa lui neagră ar fi de recunoscut. Ar putea să fie oricine, dar la fel de bine ar putea să fie tipul din autobuz. Cu cât mă uit la el mai mult, cu atât sunt mai sigură că a luat sfârșit căutarea mea.

– Nu știu, spun cu răsuflarea întretăiată, pentru că el e cel mai aproape de ceea ce avem până în prezent.

L-am descris de atâtea ori, încât Sarah știe, pesemne, cum arată mai bine decât mine. Vreau să înaintez câte puțin. De fapt, cred că deja am început să mă apropii cu pași mărunți, dar apoi mă oprește Sarah cu un gest din mână, deoarece tipul tocmai s-a aplecat să o sărute de mama focului pe blondă, care devine instantaneu cea mai indezirabilă persoană de pe fața pământului.

Dumnezeule, cred că el e! Nu! Nu așa trebuia să se întâmple. Mi-am închipuit felurite variante ale scenei ăsteia în fiecare seară, înainte să închid ochii, și niciodată, repet, *niciodată*, nu s-a sfârșit așa. Câteodată se află cu un grup de băieți într-un bar, alteori este într-o cafenea, singur, citește, dar singurul scenariu care nu se întâmplă niciodată este că are o prietenă cu păr blond, strălucitor, pe care o giugiulește de-i merg fulgii.

– La dracu'! bombăne Sarah, dându-mi paharul de vin.

Ne uităm la ei cum se sărută. Și ne tot uităm. Măiculiță, oamenii ăștia n-au nicio limită? Acum o pipăie zdravăn pe spate, sărind calul chiar și pentru un bar aglomerat.

– Puțină decență, oameni buni! mormăie Sarah. La urma urmei, nu e genul tău, Lu.

Sunt total descurajată. Într-atât încât dau pe gât tot paharul cu vin rece și apoi mă înfior.

– Cred că vreau să plec, spun eu, cu ochii aproape în lacrimi.

Se opresc din sărutat și ea își aranjează rochia, iar el îi șoptește ceva la ureche și pe urmă se întoarce și vine drept spre noi.

Și atunci am știut. Trece chiar pe lângă noi și aproape că îmi vine să râd, euforică și ușurată.

– Nu e el, șoptesc. Nu e nici pe departe ca el.

Sarah dă ochii peste cap și în sfârșit respiră.

– Iisuse, ce noroc, futu-i! Ce măgar! Știi cât de puțin a mai lipsit să mă duc la el și să-i zic vreo două chiar acum?

Are dreptate. Tipul care tocmai a trecut pe lângă noi avea atâtea fumuri în cap, ștergându-se îngâmfat la gură de rujul roșu al fetei cu dosul palmei și rânjind satisfăcut când s-a dus la toaletă.

Dumnezeule, mai vreau ceva de băut! Trei luni l-am tot căutat pe tipul din autobuz. Dacă nu dau de el curând, am să sfârșesc la dezintoxicare.

Mai târziu, înapoi pe Delancey Street, ne-am dat jos pantofii și ne-am cufundat în canapea.

– Știi, mă gândeam, îmi spune Sarah, tolănită la celălalt capăt.

– Am un coleg nou la serviciu, cred că ți-ar plăcea.

– Îl vreau doar pe tipul din autobuz, oftez eu cu obișnuita mină melodramatică.

– Dar dacă afli că-i un idiot? îmi spune.

Bineînțeles că ceea ce ni se întâmplase mai devreme în bar o afectase și pe ea.

– Crezi că ar trebui să mă opresc din căutat? o întreb eu, ridicând capul greoi de pe brațul canapelei, ca să mă uit mai atent la ea. Își deschide brațele larg, ca într-o îmbrățișare, și rămâne așa.

– Spun doar că ai nevoie de un plan de rezervă.

– În cazul în care se dovedește că-i un idiot?

Îmi arată degetele, probabil pentru că e prea mare efortul ca să ridice capul.

– Poate să fie un idiot de prima mână, cel mai mare cretin de pe fața pământului, spune ea. Sau poate să aibă iubită. Sau, Dumnezeule!, Lu, ar putea chiar să fie căsătorit.

Suspin. Chiar suspin adânc.

– Nici gând! îngaim eu. E singur, e splendid și așteaptă pe undeva să-l găsesc. Cred asta cu toată convingerea unei femei bete.

– Sau poate că și el mă caută pe mine.

Sarah se sprijină pe coate și se holbează la mine, cu buclele ei lungi, roșcate, într-un hal fără de hal și cu rimelul strâns la coada ochiului după o noapte întreagă.

– Spun doar că noi, *tu*, este posibil să avem, să ai, așteptări nerealiste și că *noi*, tu trebuie să acționezi cu mai multă atenție, atâta doar.

Știu că are dreptate. Mai devreme, în bar, aproape că mi-a stat inima în loc. Ne uităm una la cealaltă și apoi mă bate ușor cu mâna pe picior.

– Lasă că-l găsim noi, îmi spune.

Un gest așa de neînsemnat de solidaritate, dar, în starea de beție în care mă aflu, mi se pune un nod în gât.

– Îmi promiți?

Dă din cap în semn că da și își face o cruce în dreptul inimii, iar eu scot un hohot de plâns, căci sunt obosită și furioasă și pentru că uneori nu-mi mai amintesc cum arată tipului din autobuz și mi-e teamă c-am să-i uit chipul.

Sarah se ridică și-mi șterge lacrimile cu mâneca bluzei.

– Nu plânge, Lu! îmi șoptește ea. Îl căutăm până dăm de el.

Încuviințez, lăsându-mă pe spate ca să contemplu tavanul fals, din polistiren, pe care proprietarul nostru a tot promis să-l zugrăvească din nou de când ne-am mutat aici, cu câțiva ani în urmă.

– Vom da de el. Și va fi perfect.

Tace și apoi își flutură degetul ușor ridicat pe deasupra capului.

– Bine ar fi să fie! Altfel, chiar aici, pe frunte, să-i scriu „idiot“.

Eu încuviințez. Apreciez loialitatea ei și i-o întorc.

– Cu un scalpel ruginit, spun eu, închipuindu-mi scena îngrozitoare.

– Și o să facă infecție și o să-i cadă capul, mormăie ea.

Închid ochii, râzând pe înfundate. Până dau de băiatul meu din autobuz, o bună parte din afecțiunea mea este pentru Sarah.

24 octombrie

LAURIE

– Cred că ne-a ieșit, îmi spune Sarah, lăsându-se pe spate să privească încântată opera noastră de artă.

Tot weekendul am reamenajat micuțul living din apartamentul nostru; amândouă suntem stropite cu vopsea și pline de praf. Mai avem puțin și terminăm acum și am o sclipire caldă de satisfacție, mi-aș dori ca jobul meu de doi bani de la hotel să mă facă să mă simt măcar pe jumătate la fel de împlinită.

– Sper să-i placă proprietarului, zic eu. Nu prea avem voie să facem modificări, dar nu văd de ce s-ar împotrivi la îmbunătățirile noastre.

– Ar trebui să ne plătească pentru munca asta, răspunde Sarah, cu mâinile în șold.

Este îmbrăcată într-o salopetă tăiată și pe deasupra poartă o vestuță roz, fosforescentă, care contrastează puternic cu părul ei.

– Tocmai i-am mărit valoarea proprietății. Cui nu i-ar plăcea podelele astea mai mult decât covorul ăla jerpelit și vechi?

Râd când îmi aduc aminte de strădania noastră, desprinsă parcă dintr-un scheci comic, de a târî pe scări covorul rulat de la etajul de sus, unde stăm noi, până la parter. Până am ajuns, eram leoarcă de sudoare, ca minerii, și înjuram ca marinarii, amândouă pline de bucăți desprinse din stratul de spumă care se pune pe dedesubt. Am bătut palma după

ce i-am făcut vânt covorului în containerul unui vecin; stă acolo burdușit pe jumătate, cu gunoaie de nu știu când, nici măcar nu cred că o să bage careva de seamă.

Parchetul vechi, din stejar masiv arată chiar frumos – în tot timpul care s-a scurs e clar că cineva s-a ostenit să le recondiționeze înainte ca actualul proprietar să-l ascundă sub monstruozitatea aceea cu model. Toate durerile de mână pe care le-am căpătat lustruindu-l parcă au meritat din plin acum, că stăm în camera noastră în care, mulțumită pereților proaspăt văruiți în alb și ferestrelor mari, glisante, se întrevede o lumină blândă. E o clădire veche, cu o structură încântătoare, în ciuda tavanului fals, din polistiren. Am mai adus și un covor ieftin și am acoperit piesele de mobilier desperecheate cu niște cuverturi luate din dormitoarele noastre și, până la urmă, cred că am făcut o adevărată minune pe bani puțini.

– Boem, un pic șic, declară Sarah.

– Ai vopsea în păr, zic eu, atingându-mi creștetul capului să-i arăt unde și adăugând astfel încă o pată pe al meu.

– Și tu, spune ea zâmbind, apoi se uită la ceas. Pește și cartofi prăjiți?

Sarah are metabolism de cal. Unul dintre lucrurile care-mi place cel mai mult la ea, căci pot să mănânc prăjitură fără să mă simt vinovată. Încuviințez, înfometată.

– Merg.

Peste o jumătate de oră ciocnim un pahar în cinstea noului nostru living fabulos și mâncăm de pe genunchi, pe canapea, pește cu cartofi prăjiți.

– Ar trebui să ne lăsăm joburile și să devenim reginele reamenajării de case la televizor, spune Sarah.

– Am fi nemaipomenite, adaug eu. *Designer Do-overs cu Laurie și Sarah.*

Face o pauză, cu furculița la gură. *Designer Do-overs cu Sarah și Lu.*

– *Laurie și Sarah* sună mai bine, zâmbesc eu larg. Știi că am dreptate. Sunt și mai mare decât tine, e drept ca părerea mea să fie prima.

E o glumă a noastră; sunt cu câteva luni mai mare decât Sarah și nu ratez niciodată ocazia să fac caz de asta. Dă berea pe gât gâlgâind, iar eu mă aplec să-mi iau sticla de pe podea.

– Ai grijă la podea!

– Am pus un suport de pahare, îi replic eu încântată.

Se apleacă și se uită atent la suportul meu de pahare improvizat, pliantul cu ofertele lunii în curs de la supermarket.

– Dumnezeule, Lu! îmi spune ea încet. Ne-am transformat în genul ăla de oameni care folosesc suporturi de pahare.

Înghit, posomorâtă.

– Asta înseamnă că o să îmbătrânim și o să ne luăm pisici împreună?

– Cred că da.

– Prea bine, bombăn eu. Viața mea sentimentală este oficial moartă.

Sarah își strânge hârtia în care au fost peștele și cartofii prăjiți.

– E numai vina ta, îmi spune.

Se referă la tipul din autobuz, bineînțeles. Povestea a atins proporții mitice până acum și chiar sunt pe punctul să renunț la el. Zece luni înseamnă o perioadă lungă în care să-l cauți pe un individ total necunoscut, în cazul puțin probabil că este singur, mă place și el și nu este un criminal în serie. Sarah e de părere că trebuie să trec peste, ceea ce înseamnă că am nevoie să-mi găsesc pe altcineva înainte să mă călugăresc. Știu că are dreptate, însă inima mea nu e încă pregătită să renunțe la el. Sentimentul acela când ni s-au încrucișat privirile nu l-am mai avut cu nimeni altcineva, niciodată.

– Ai fi putut să călătorești în jurul lumii în tot timpul ăsta de când l-ai văzut, îmi zice. Gândește-te numai cu câți bărbați perfecți ți-ai fi tras-o. Ai fi avut povești despre Roberto din Italia și Vlad din Rusia să le spui nepoților la bătrânețe.

– N-o să am copii sau nepoți. O să-l caut degeaba pe tipul din autobuz și o să cresc pisici cu tine, îi răspund eu. O să începem cu un

adăpost pentru animale, iar regina Angliei o să ne dea o medalie pentru contribuția noastră la creșterea pisicilor.

Sarah râde, însă privirea ei îmi dă de înțeles că a venit vremea să renunț la visurile cu tipul din autobuz.

– Tocmai mi-am adus aminte că sunt alergică la pisici, zice ea. Dar tot mă iubești, nu?

Oftez și mă întind după sticla mea de bere.

– Mă tem că ăsta-i motiv de despărțire. Găsește-ți pe altcineva, Sarah, n-o să putem să fim împreună niciodată.

Zâmbește larg.

– Am o întâlnire săptămâna viitoare.

Mi se strânge inima.

– Ți-ai revenit destul de repede după relația noastră.

– L-am cunoscut în lift. L-am ținut ostatic, apăsând pe butonul de oprire, până a fost de acord să mă scoată la o întâlnire.

Chiar am nevoie să iau lecții de viață de la Sarah – ea știe ce-și dorește și apucă apoi cu ambele mâini. Regret pentru a mia oară că n-am avut curaj să mă dau jos din autobuzul acela. Adevărul este că nu m-am dat. Poate că e timpul să fiu mai înțeleaptă, să încetez să-l mai caut și să plâng beată când dau greș. Mai sunt și alți bărbați. „Ce-ar face Sarah în locul meu?“ trebuie să devină mottoul vieții mele – sunt aproape convinsă că nu și-ar petrece un an din viață smiorcăindu-se.

– Să cumpărăm un tablou pentru peretele acela? întreabă ea, uitându-se spre spațiul gol de deasupra șemineului.

– Mda. De ce nu? aprob eu, dând din cap. Poate să fie cu pisici?

Râde și îmi aruncă în cap hârtia motolită de la cartofii prăjiți.

18 decembrie

LAURIE

– Încearcă nu te pripești când te vezi cu David diseară, da? Probabil că la prima vedere o să crezi că nu este genul tău, dar, crede-mă pe cuvânt, are haz. Și e *drăguț*, Laurie. Adică mi-a oferit locul lui zilele trecute la o ședință. Câți tipi pe care-i cunoști ar face una ca asta?

Sarah îmi ține discursul ăsta, stând în genunchi, în vreme ce scoate multe pahare de vin prăfuite din fundul dulapului din bucătăria micuțului apartament pe care-l împărțim.

Mă învârt în așteptarea unui răspuns și, ca să fiu sinceră, nu prea am de unde alege.

– Tipul care stă în apartamentul de la parter și-a dat bicicleta la o parte ca să mă lase să trec pe ușa de la intrare azi-dimineață. Se pune la socoteală?

– Adică același tip care ne deschide scrisorile și în weekend lasă dâre de firimituri de kebab rece pe jos, în hol?

Râd pe înfundate în timp ce scufund paharele de vin în apa caldă cu clăbuc. Diseară dăm obișnuita noastră petrecere de Crăciun, pe care am ținut-o în fiecare an de când ne-am mutat prima oară pe Delancey Street. Cu toate că ne amăgim singure că de data asta o să fie mult mai sofisticată acum, că nu mai suntem la facultate, o să fie mai ales studenți și câțiva colegi pe care abia îi cunoaștem, care vor coborî în apartamentul nostru

ca să bea vin ieftin, să dezbatem subiecte pe care nu le înțelegem cu adevărat și, în ceea ce mă privește, să mă simt bine cu un tip pe nume David, despre care Sarah a hotărât că este bărbatul meu ideal. Am mai fost pe strada asta. Prietena mea cea mai bună se crede Cupidon și mi-a făcut lipeala de câteva ori când eram la universitate. Prima dată, Mark sau poate să fi fost Mike și-a făcut apariția în pantaloni scurți, de trening, în miezul iernii și la cină a încercat fără oprire să mă convingă să elimin toate alimentele pentru care ar fi trebuit să fac sport cel puțin o oră, dacă le mănânc. Sunt genul de fată căreia îi place budinca; în ceea ce mă privește, singura chestie în afara meniului era Mike. Sau Mark. Oricare ar fi fost. În apărarea lui Sarah, semăna oarecum cu Brad Pitt, dacă priveai cruciș și te uitai la el cu coada ochiului într-o încăpere întunecată. Lucru pe care trebuie să recunosc că l-am făcut; nu sunt, în mod normal, genul de fată care să se culce cu băieți încă de la prima întâlnire, dar am simțit că trebuie să mă las purtată de val măcar de dragul lui Sarah.

A doua opțiune, Fraser, era numai cu o idee mai reușit; cel puțin îi țin minte numele. Era de departe cel mai autentic scoțian pe care l-am întâlnit în viața mea, atât de scoțian, încât înțelegeam numai jumătate din ce-mi spunea. Nu cred că a pomenit cimpoaiele în mod concret, dar nu m-ar fi mirat dacă ar fi ascuns unul sub geacă. Papionul lui ecosez era îngrijorător, însă nimic din toate astea n-ar mai fi contat. Eșecul lui s-a produs cu adevărat la sfârșitul întâlnirii; m-a însoțit acasă, pe Delancey Street, și pe urmă m-a sărutat ca și cum ar fi încercat să-mi aplice manevrele de resuscitare. Manevre de resuscitare și o cantitate necuvenită de salivă. M-am năpustit spre baie de cum am intrat, iar reflexia mi-a confirmat că parcă m-ar fi mozolit marele danez. În ploaie.

Nu că aș avea un istoric impresionant în a-mi alege iubiți de una singură. Cu excepția lui Lewis, iubitul de lungă durată pe care l-am avut când stăteam acasă, se pare că tot țintesc pe lângă. Trei–patru întâlniri, câteodată chiar și cinci, înainte de eșecul inevitabil. Încep să mă întreb dacă a fi cea mai bună prietenă a cuiva atât de uluitor ca Sarah

nu e cumva o sabie cu două tăișuri; le oferă bărbaților așteptări nerealiste despre femei. Dacă n-aș iubi-o atât, probabil aș vrea să-i scot ochii.

Mă rog, poate oi fi eu tâmpită, dar am știut că niciunul dintre acești bărbați nu era potrivit pentru mine. Sunt o romantică irecuperabilă; când sunt întrebată cine ar fi invitatul meu la o cină închipuită, cel mai des răspund că Nora Ephron[1] și tânjesc să aflu dacă băieții cumsecade chiar așa sărută. Înțelegi ideea. Sper ca, dintre toți broscoii ăștia, să se ivească într-o bună zi un prinț. Sau ceva de genul.

Cine poate ști cum va fi David, poate că a treia încercare va fi cu noroc. N-am să-mi țin răsuflarea. Poate că va fi iubirea vieții mele sau poate că va fi îngrozitor, dar, oricum ar fi, sunt intrigată și mai mult decât dispusă să-mi desprind părul. Nu e ceva ce-am făcut adeseori în ultimul an; amândouă am trecut prin iureșul tranziției de la ambientul ocrotitor al universității la realitatea izbitoare din câmpul muncii, mai reușită în cazul lui Sarah decât într-al meu. Practic, a ajuns să ocupe un post de debutant la o televiziune locală, pe când eu încă lucrez la recepția de la hotel. Da, în ciuda hotărârii mele de an nou, indiscutabil, încă nu am jobul ideal. Dar ar fi fost ori asta, ori mă întorceam acasă, în Birmingham, și mi-e teamă că, dacă plec de la Londra, n-am să mă mai întorc niciodată. Era de la sine înțeles că lucrurile ar fi mers ca unse pentru Sarah; ea este cea mai sociabilă, iar eu sunt un pic inadaptată social, ceea ce înseamnă că interviurile nu prea merg bine.

Dar nici vorbă de așa ceva astă-seară. Sunt hotărâtă să mă îmbăt atât de tare, încât să trec peste inadaptabilitatea socială. La urma urmei, avem pretextul Anului Nou ca să ne uităm atitudinea nechibzuită, provocată de alcool. Adică, hai, asta s-a întâmplat anul trecut, pentru numele lui Dumnezeu! Treci odată peste!

---

[1] Jurnalistă, scriitoare și regizoare americană, foarte cunoscută pentru comediile romantice, nominalizată la categoria Academy Awards for Best Writing pentru *When Harry met Sally* (1989) și *Sleepless in Seattle* (1993) (n. tr.).

Este, de asemenea, noaptea în care, în sfârșit, am să fac cunoștință cu iubitul lui Sarah. Îl cunoaște de vreo câteva săptămâni deja, însă din diverse motive încă nu l-am văzut cu propriii mei ochi în carnea și oasele lui incredibil de irezistibile. Am auzit îndeajuns despre el încât să scriu o carte, totuși. Din păcate pentru el, știu deja că este foarte talentat în pat și că Sarah se așteaptă întru totul să-i facă copii și să-i fie nevastă îndată ce va ajunge celebritatea media bine cotată care este pe punctul să devină. Aproape că-mi pare rău pentru el și pentru viitorul lui deja planificat în următorii zece ani, la cei douăzeci și patru de ani. Dar, hei, asta e Sarah. Oricât de mișto ar fi, tot el e cel norocos.

Nu mai contenește să povestească despre el. Acum o ia de la capăt, spunându-mi despre extravaganta lor viață sexuală mai multe decât aș vrea să știu.

Fac balonașe în aer ca un copil care agită o baghetă când ridic degetele săpunite ca să-i opresc șuvoiul necontenit de cuvinte.

– Bine, bine, te rog, oprește-te! Încerc să n-am orgasm pe loc când o să-ți văd, în sfârșit, viitorul soț.

– Nu-i spune lui asta, bine? zâmbește ea larg.

– Chestia cu viitorul soț?

– El încă nu știe chestia asta, vezi tu, e posibil să-l șocheze.

– Crezi? întreb eu sec.

– Dacă va crede că a fost ideea lui strălucită câțiva ani de-acum înainte, e și mai bine.

Se ridică și-și scutură praful de pe genunchi.

Sunt de acord. Dacă o cunosc bine pe Sarah – și o cunosc –, o să-l învârtă pe degete și el o să fie mai mult decât pregătit s-o ceară în căsătorie din senin oricând hotărăște ea că e momentul potrivit. Îi știți pe oamenii de care sunt atrași toți? Acele păsări rare și efervescente, emanând o aură care atrage pe toată lumea? Așa e Sarah. Dar, dacă îți închipui că asta o face să pară nesuferită, te înșeli.

Am cunoscut-o chiar aici, în primul an de facultate. Mă hotărâsem să optez pentru una dintre chiriile universității mai degrabă decât

pentru cămin și alesesem locul ăsta. Este o casă înaltă și veche, împărțită în trei: două apartamente mai mari la parter și mansarda noastră, cocoțată la etaj ca o dependință dichisită. Am fost de-a dreptul încântată prima oară când am văzut-o, cu ochelarii mei cu lentile roz, înfipți bine în păr. Știți apartamentul ăla micuț în care trăia Bridget Jones? Îmi amintea de el, doar că era mult mai neîngrijit și mai puțin elegant și trebuia să-l împart cu un necunoscut ca să achit chiria. Dar niciunul dintre neajunsuri nu m-a împiedicat să semnez pe linia punctată; un necunoscut e mai ușor de înfruntat decât un cămin aglomerat, gălăgios, ticsit de străini. Încă îmi amintesc cum mi-am cărat toate lucrurile trei etaje în ziua când m-am mutat, sperând în tot acest timp ca noua mea colegă de apartament să nu-mi spulbere fantezia cu Bridget Jones.

Lipise un bilet de bunvenit de ușă, un scris de mână mare, buclat și roșu, mâzgălit pe spatele unui plic folosit:

Draga mea nouă colegă de apartament,

Am ieșit să cumpăr pipi ieftin și acidulat ca să sărbătorim noua noastră casă. Ia, dacă vrei, camera mai mare, eu oricum prefer să fiu aproape de toaletă!

S x

Și asta a fost tot. M-a avut la degetul mic chiar înainte să dau ochii cu ea. Suntem diferite în multe privințe, însă împărtășim atât cât să ne înțelegem de minune. Este frumoasă de pică, iar buclele de păr roșu ca focul îi ajung aproape până la fund și are un corp splendid, cu toate că nu dă doi bani pe înfățișarea ei.

În mod normal, o fată atât de frumoasă ca ea m-ar face să mă simt sora cea urâtă, totuși Sarah are un fel aparte de a te face să te simți bine în pielea ta. Primul lucru pe care mi l-a spus după ce s-a întors de la magazinul de la colț în ziua aceea a fost „La dracu'! Semeni leit cu Elizabeth Taylor. Va trebui să ne luăm un lacăt la ușă ca să nu iscăm tărăboi".

Exagera, bineînțeles. Nu semăn nici pe departe cu Elizabeth Taylor. Bunicii franțuzoaice din partea mamei trebuie să-i mulțumesc pentru părul închis la culoare și ochii albaștri; era o balerină destul de cunoscută la douăzeci de ani; emisiunile de colecție și tăieturile cenușii din ziare stau mărturie. Însă întotdeauna m-am considerat mai mult o pariziancă ratată; am moștenit formele bunicii mele, nu și grația ei, iar cocul ei negru și ordonat s-a transformat într-o claie de cârlionți care mi se electrizează în mâini. În afară de asta, nici gând să fi avut vreodată disciplina dansului, mi-e mult prea drag biscuitul cu multă ciocolată. Când are să mă ajungă din urmă metabolismul, am să fiu pe ducă.

Sarah se referă în glumă la noi ca la paraşuta și prințesa. Adevărul fie spus, nu e nicidecum ușuratică, iar eu nu sunt nici pe departe îndeajuns de elegantă cât să fiu prințesa. După cum spuneam, ne întâlnim la mijloc și râdem împreună. Suntem Thelma și Louise, prin urmare și motivul pentru care sunt descumpănită că s-a îndrăgostit până peste urechi din senin de un tip pe care încă nici măcar nu l-am cunoscut sau căruia nu i-am verificat eligibilitatea.

– Crezi că avem suficient de băut? întreabă ea acum, aruncând o privire critică spre sticlele aliniate de-a lungul blatului din bucătărie.

Nimeni n-ar putea s-o considere o colecție sofisticată; este oferta de vin și vodcă la reducere, ofertă specială de la supermarket, pe care am strâns-o în ultimele trei luni, ca să ne asigurăm că petrecerea va fi de neuitat.

Sau poate că nu.

– Avem destulă. Oamenii vor aduce și ei o sticlă, îi spun eu. O să fie minunat. Îmi chiorăie stomacul și-mi aduc aminte că niciuna dintre noi nu a mai mâncat de la micul dejun.

– Ai auzit? îi spun eu masându-mi burta. Stomacul tocmai te-a rugat să faci un sendviș DS special.

Sendvișurile lui Sarah sunt esența vieții miturilor și legendelor din Delancey Street. M-a învățat sfânta ei treime de la micul dejun, alcătuită din șuncă, sfeclă și ciuperci, și ne-a luat multă vreme din cei doi ani

petrecuți împreună ca să cădem de acord asupra preparatului nostru specific, sendvișul DS special, botezat după apartamentul nostru.

Dă ochii peste cap, râzând.

– Știi, poți să-l faci și singură.

– Nu așa cum îl faci tu.

Se mândrește un pic, deschizând frigiderul.

– E adevărat.

O urmăresc cum așază în straturi puiul și brânza cu mucegai albastru alături de salată, maioneză și merișoare, o știință exactă, pe care mai am mult până s-o stăpânesc. Știu că sună oribil, dar, credeți-mă, nu e. Poate că nu e mâncarea obișnuită a studentului, însă, de când am nimerit combinația câștigătoare, când eram la universitate, ne asigurăm că avem mereu ingredientele în frigider. Este alimentul nostru de bază. Sendvișul, înghețata și vinul ieftin.

– Merișoarele îi dau savoare, îi spun eu, după ce iau prima îmbucătură.

– Ține de cantitate, zice ea. Prea multe merișoare, și devine un sendviș cu gem. Prea multă brânză, și te trezești că lingi șoseta murdară a unui adolescent.

Îmi ridic sendvișul pentru altă îmbucătură, dar se năpustește și-mi dă mâna la o parte.

– Stai! Avem nevoie de ceva de băut ca să ne facă poftă de petrecere.

Bombăn, deoarece îmi dau seama ce are de gând să facă atunci când se întinde să ia două pahărele. Deja râde pe înfundate când bagă mâna în fundul dulapului, în spatele cutiilor cu cereale, după sticla prăfuită.

– Pișat de călugăr, zice ea, turnându-ne câte un pahărel ritualic.

Sau benedictin, ca să-i spunem pe nume vechii băuturi din plante care a venit la pachet cu apartamentul. Pe sticlă scrie că este un amestec special de ierburi secrete și condimente și, la prima degustare, la scurt timp după ce ne-am mutat, am hotărât că pe unul dintre acele ingrediente secrete aproape sigur urinase un călugăr benedictin. Din când în când, de obicei de Crăciun, ne punem câte un pahărel fiecare, ca-ntr-un

ritual de care am ajuns să ne bucurăm şi pe care îl dispreţuim în egală măsură.

– Până la fund! zâmbeşte ea larg, împingându-mi un pahar de cea-laltă parte a mesei, în timp ce se aşază.

– Crăciun fericit, Lu!

Ciocnim şi dăm păhărelele pe gât, trântindu-le goale pe masă şi tresărind.

– Nu se face mai bun cu trecerea timpului, şoptesc eu, simţindu-mă de parcă mi-ar fi jupuit cineva pielea de pe cerul gurii.

– Zici că-i combustibil de rachetă! comentează Sarah răguşită, râzând. Mănâncă-ţi sendvişul, îl meriţi.

Nu vorbim, ne mâncăm sendvişurile şi, când terminăm, loveşte uşor marginea farfuriei goale.

– Cred că, fiindcă e Crăciun, am fi putut să adăugăm un cârnat.

– Nu te pui cu sendvişul DS special.

– Nu sunt prea multe lucruri în viaţă care să nu poată fi îmbunătăţite cu un cârnăcior, Laurie, ridică ea sprâncenele la mine. Nu se ştie niciodată, poate că ai noroc diseară şi-l vezi pe-al lui David.

Având în vedere ultimele două întâlniri pe nevăzute pe care Sarah mi le-a aranjat, nu mă las entuziasmată cine ştie ce de această posibilitate.

– Haide, îi spun eu, aruncând farfuriile în chiuvetă, mai bine să ne pregătim, vor veni în curând.

Am băut deja trei pahare cu vin alb şi sunt foarte destinsă când Sarah dă de mine şi mă târăşte de mână afară din bucătărie.

– E aici, îmi şopteşte, strivindu-mi oasele degetelor. Vino să-l saluţi. Trebuie să-l cunoşti chiar acum.

Îi zâmbesc lui David, scuzându-mă, în timp ce prietena mea mă trage la o parte. Încep să înţeleg ce-a vrut să zică cu „îi creşte cât vezi cu ochii". M-a făcut deja să râd de câteva ori şi mi-a tot umplut paharul; şi tocmai luasem în considerare o scurtă giugiuleală, aşa, pentru tatonarea terenului. E îndeajuns de drăguţ, aduce vag cu Ross din *Friends*, dar mă trezesc

că sunt mult mai curioasă să-i întâlnesc sufletul-pereche al lui Sarah, iar asta înseamnă că Ross din *Friends* va fi regretul meu de mâine-dimineață. E un barometru la fel de bun ca oricare altul.

Mă smucește dintre râsetele prietenilor noștri beți și dintr-o învălmășeală de oameni pe care sunt sigură că niciuna dintre noi nu o cunoaște, până când, într-un sfârșit, ajungem la prietenul ei, care stă retras lângă ușa de la intrare.

– Laurie, zice Sarah, emoționată și nerăbdătoare. El e Jack. Jack, ea e Laurie. Laurie *a mea*, adaugă ea cu emfază.

Deschid gura să-l salut și apoi îi văd fața. Îmi stă inima în loc și mă simt ca și cum cineva tocmai mi-ar fi pus padele cu șocuri electrice pe piept și le-ar fi încărcat la maximum. Nu pot să scot niciun cuvânt.

Îl cunosc.

Mi se pare că abia săptămâna trecută l-am văzut pentru prima și ultima oară. Străfulgerarea aceea care mi-a oprit inima în loc, de la etajul autobuzului aglomerat, în urmă cu douăsprezece luni.

– Laurie.

Îmi pronunță numele și-mi vine să plâng pur și simplu, ușurată că este aici. O să pară o nebunie, însă mi-am petrecut ultimul an dorindu-mi, sperând să dau de el. Și acum este aici. Am răscolit mulțimi nenumărate de oameni căutându-i chipul și am umblat prin baruri și cafenele. Era cât pe ce să renunț la a-l mai găsi vreodată pe tipul din autobuz, chiar dacă Sarah jură că atât mi-am bătut gura vorbind despre el, încât până și ea l-ar recunoaște.

Ei bine, după cum se pare, nu l-a recunoscut. În schimb, mi l-a prezentat drept dragostea vieții ei.

Verzi. Ochii lui sunt verzi. Verde-tare ca mușchiul de copac în jurul marginilor irisului, și auriu cald precum chihlimbarul în jurul pupilelor. Însă nu *culoarea* ochilor lui mă izbește cel mai mult, ci felul în care mă fixează cu privirea chiar acum. O străfulgerare de uimire. Un impact frontal năucitor. Și pe urmă dispare într-o clipită, lăsându-mă să

mă întreb dacă nu cumva forța dezlănțuită a propriei mele năzuințe m-a făcut să-mi închipui că fusese acolo.

– Jack, reușesc să spun întinzând mâna, mă cheamă *Jack*. Îmi pare atât de bine să te cunosc!

El dă din cap, schițând un mic zâmbet timid.

– Laurie.

Îmi arunc privirea spre Sarah, înnebunită de vinovăție, convinsă că și ea trebuie să fi simțit că ceva nu e în regulă, însă prietena mea rânjește amândurora ca o țăcănită. Mulțumesc Domnului pentru vinul ieftin!

Când îmi ia mâna într-a lui – caldă și puternică –, mi-o scutură ferm, aproape politicos, ca și cum ne-am întâlni într-o sală protocolară de ședințe, mai degrabă decât la o petrecere de Crăciun.

Nu știu ce să mă fac, căci nimic din ce aș vrea să fac n-ar fi potrivit. Mă țin de cuvânt, n-am orgasm pe loc, însă ceva sigur se petrece în inima mea. Cum naiba s-a întâmplat nenorocirea asta imensă? Nu poate să fie bărbatul ei. E al meu. E al meu de un an.

– Nu-i așa că-i minunată?

Mâna lui Sarah este acum pe spatele meu, jos, prezentându-mă, de fapt împingându-mă către el ca să-l îmbrățișez, căci vrea cu disperare ca noi doi să fim cei mai buni prieteni. Mă simt mizerabil.

Jack dă ochii peste cap și râde nervos, ca și când gestul evident al lui Sarah îl stânjenește.

– Minunată pe cât mi-ai spus că este, consimte el, aprobând din cap ca și când ar admira noua mașină a unui prieten, și surprind pe fața lui ceva oribil, ca o jenă, în timp ce mă privește.

Oare se scuză pentru că-și aduce aminte sau pentru că Sarah se comportă ca o mătușă nerăbdătoare la o nuntă?

– Laurie? își îndreaptă Sarah atenția către mine. Nu-i așa că este la fel de splendid pe cât ți-am zis?

Râde, mândră de el, așa cum ar trebui să fie. Eu dau din cap că da. Înghit în sec cu greu, chiar și când încerc să râd forțat.

– Este, cu siguranță.

Deoarece Sarah este atât de disperată și nerăbdătoare ca noi doi să ne plăcem, Jack se apleacă foarte atent și-și atinge buzele de obrazul meu.

– Mă bucur să te cunosc! îmi spune.

Vocea i se potrivește de minune; o răceală încrezătoare, puternică, întreţesută cu un bun-simţ delicat.

– Vorbește despre tine.

Râd din nou, tremurând.

– Mă simt de parcă și eu te-aș cunoaște.

Și chiar îl cunosc; mă simt ca și când l-aș ști dintotdeauna. Vreau să mă întorc și să-i cuprind buzele cu ale mele. Vreau să-l târăsc cu sufletul la gură în camera mea și să închid ușa, să-i spun că-l iubesc, să mă dezbrac și să mă urc în pat cu el, cufundată în mireasma curată, caldă, de esenţă lemnoasă a pielii lui.

Sunt în iad. Mă urăsc. Mă îndepărtez câțiva pași de el pentru binele meu și încerc să-mi stăpânesc inima făcută țăndări ca să nu mai bată mai tare decât muzica.

– Ceva de băut? sugerează Sarah, degajată și gălăgioasă.

El aprobă din cap, mulţumit că i se oferă o cale de ieșire.

– Laurie? îmi face Sarah semn să merg cu ei.

Mă dau înapoi și o iau pe coridor, spre baie, țopăind ca și cum aș avea nevoie urgent să mă duc la toaletă.

– Vă prind eu din urmă.

Trebuie să stau departe de el, de ei, de situația asta.

La adăpostul băii, trântesc ușa și mă sprijin cu spatele, cu capul în mâini, trăgând aer în piept ca să nu plâng.

Vai de mine, vai de mine! Vai de mine! Țin la Sarah, e ca o soră pentru mine. Dar una ca asta... nu știu cum să navighez în siguranţă, fără să scufund corabia cu noi, toți, în ea. Speranța îmi încolțește arzător în suflet pe când mă închipui luând-o la goană de acolo și pur și simplu dezvăluindu-i adevărul. Poate atunci își va da seama că motivul pentru care e atât de atrasă de el este că, în subconștientul ei, l-a recunoscut ca fiind tipul din autobuz. Dumnezeu mi-e martor că n-am făcut decât să-l

atrag aici pentru ea. Ce neînțelegere! Și cum o să mai râdem de absurditatea asta a situației! Dar... pe urmă ce? Se dă binevoitoare la o parte și el devine noul *meu* iubit, așa, simplu ca bună ziua? Nici măcar nu cred că m-a recunoscut, pentru numele lui Dumnezeu!

Eșecul greoi ca plumbul strivește speranța fragilă și ridicolă pe măsură ce mă trezesc la realitate. Nu pot să fac asta. Bineînțeles că nu pot. N-are nici cea mai vagă idee, și Iisuse, este atât de fericită! Strălucește de fericire mai puternic ca steaua afurisită din Betleem. O fi Crăciunul, dar asta este viața adevărată, nu un film de tot rahatul de la Hollywood. Sarah e cea mai bună prietenă a mea din lumea întreagă și, oricât m-ar durea, n-am să trimit pe ascuns cartoline prin care să spun lui Jack O'Mara, fără speranță sau vreun scop anume, că pentru mine este perfect și că inima mea zdrobită îl va iubi întotdeauna.

19 decembrie

JACK

Fir-ar! E atât de frumoasă când doarme!

Mă arde ca și cum cineva mi-ar fi îndesat nisip pe gât și cred că Sarah mi-a spart nasul aseară, când s-a lovit cu capul de pat, dar acum îi pot trece cu vederea orice, căci părul ei roșcat e răvășit în jurul umerilor pe perne, ca și cum ar pluti pe apă. Arată ca Mica Sirenă. Deși îmi dau seama că gândul ăla mă face să par un pervers.

Mă dau jos din pat și-mi trag repede pe mine ce găsesc la îndemână: halatul lui Sarah. Are imprimeu cu ananași, însă n-am nicio idee pe unde au ajuns hainele mele și am nevoie de pastile pentru durerea de cap. Dată fiind starea petrecăreților de aseară, nu m-ar mira să dau de vreunul sau doi dintre ei încă împrăștiați pe podeaua din camera de zi și mă gândesc că ananașii o să-i jignească mai puțin decât fundul meu gol. Fir-ar, este destul de scurt, totuși! O să dau o raită numai.

– Apă, croncăne Sarah, întinzând mâna spre mine în timp ce ocolesc marginea patului.

– Știu, îi șoptesc.

Ochii îi sunt închiși când îi ridic brațul și i-l bag cu grijă la loc sub pătură, iar ea scoate un zgomot care ar fi putut foarte bine să însemne *Mersi* sau *Pentru Dumnezeu, ajută-mă!* Îi dau un pupic pe frunte.

– Mă întorc într-o clipită, îi spun în șoaptă, însă ea deja a adormit din nou.

N-o învinovățesc. Plănuiesc să mă sui înapoi în pat și să fac același lucru în următoarele cinci minute. Privind-o atent o secundă, ies încet din cameră și închid ușa după mine.

– Dacă ai nevoie de un paracetamol, găsești în dulăpior, la stânga.

Fac o scurtă pauză, înghițind cu greu în timp ce deschid ușa dulăpiorului și cotrobăi până când zăresc cutia mică, albastră.

– Îmi citești gândurile, zic, întorcându-mă spre Laurie.

Mă forțez să-i zâmbesc firesc, deoarece, sincer, este al dracului de straniu. Am mai văzut-o înainte – înainte de noaptea trecută, vreau să zic. Am zărit-o doar o dată, pe neașteptate, în carne și oase, însă de atunci mi s-a arătat în gând de mai multe ori: întâmplător, în visele lucide și tulburătoare din zori, când mă trezesc tresărind, cu prohabul mărit și frustrat. Nu știu dacă ea-și aduce aminte de mine. Dumnezeule, sper că nu! Mai ales acum, când stau în fața ei într-un halat de casă caraghios, cu model cu ananași, care-mi atinge boașele.

Părul ei închis la culoare este strâns în vârful capului într-un coc neglijent în dimineața asta și arată de parcă ar avea la fel multă nevoie de pastile ca și mine, așadar, îi ofer ei cutia.

Sarah a trăncănit atât de mult despre prietena ei cea mai bună, încât mi-am schițat deja o Laurie virtuală în minte, însă am făcut-o cu totul greșit. Pentru că Sarah este atât de uimitoare, mi-am închipuit că și prietena ei va fi la fel de pestriță ca o pereche de papagali exotici, cocoțați aici, în colivia lor. Laurie nu-i un papagal. E mai mult un… nu știu, măcăleandru, poate. Are o liniște interioară aparte și un fel potolit și discret de a fi mulțumită cu ea însăși, care te face să te simți în largul tău.

– Mersi!

Ia pastilele, punând câteva în palmă. Îi torn un pahar cu apă și îl ridică spre mine ca și cum ar da noroc, apoi înghite pastilele.

– Poftim! spune, numărând câte au mai rămas în cutie înainte să mi-o dea înapoi. Lui Sarah îi place să ia...

– Trei, intervin eu și ea aprobă din cap.

– Trei.

Mă simt ca și cum am vrea să demonstrăm cine o cunoaște pe Sarah cel mai bine. Bineînțeles că ea o cunoaște. Eu și Sarah suntem împreună de vreo lună și ceva, dar Dumnezeule, a fost ca un vârtej! Cel mai adesea, alerg ca să țin pasul cu ea. Prima dată am cunoscut-o în lift, la serviciu; se blocase cu noi amândoi înăuntru și până s-a pus iar în mișcare, peste cinsprezece minute, știam trei lucruri. Înainte de toate, poate că acum nu este decât un reporter înlocuitor la postul local de televiziune, dar într-o bună zi este foarte posibil să cucerească lumea. În al doilea rând, am invitat-o să ia prânzul cu mine îndată ce liftul a fost reparat, deoarece așa mi-a zis. Aveam de gând s-o invit oricum, ca să fie clar. Și, nu în ultimul rând, sunt aproape convins că ea a fost cea care a oprit liftul și apoi i-a dat drumul, de îndată ce a primit ce voia. Nu are scrupule, o trăsătură care mi se pare atrăgătoare.

– Mi-a spus multe despre tine.

Umplu fierbătorul și-l pornesc.

– Ți-a zis cum îmi place să-mi beau cafeaua?

Laurie se întinde să scoată niște căni din dulap în timp ce vorbește și urăsc reflexul care mă face s-o măsor cu privirea din cap până-n picioare. Este în pijama, mai mult decât decent acoperită, și totuși îi observ fluiditatea mișcărilor, liniile șoldului, oja bleumarin de pe unghiile de la picioare.

– Hmm... exclam, căutând o linguriță, iar ea se întinde să tragă sertarul ca să-mi arate unde sunt.

– Am înțeles, spun apucând lingurița în același timp cu ea, iar Laurie își retrage mâna, râzând ca să mascheze gestul brusc.

Măsor cafeaua cu lingura, iar ea se cuibărește într-un scaun cu spătar de lemn, cu un picior sub ea.

– Ca să-ți răspund la întrebare, nu, Sarah nu mi-a zis cum îți bei cafeaua, dar, dacă ar fi să ghicesc, aș spune…

Mă întorc și mă sprijin de dulap ca s-o observ.

– …că o bei tare, continui. Două linguri.

O fixez cu privirea, în vreme ce ea se uită la mine fără să-mi dea vreun indiciu.

– Cu zahăr, îi zic, trecându-mi mâna pe la ceafă. Sau fără. Vrei, dar te abții.

Ce mama dracului tot scot pe gură? Vorbesc ca și cum m-aș da la ea. Și nu mă dau. Chiar nu mă dau. Ultimul lucru pe care aș vrea ca ea să-l creadă este că joc fetele pe degete. Adică am avut un număr considerabil de iubite, cu câteva chiar m-am îndreptat spre ceva serios, dar relația asta cu Sarah mi se pare cumva diferită. Mai mult… nu știu. Știu doar că nu vreau să se termine prea curând.

Se strâmbă, apoi dă din cap.

– Două cuburi de zahăr.

– Faci mișto de mine! râd eu.

Ridică din umeri.

– Nu. O beau cu două cuburi de zahăr. Două și jumătate, câteodată, dacă am chef.

Să ai chef de ce? mă întreb. De ce are nevoie de mai mult de două cuburi de zahăr? Dumnezeule, chiar trebuie să ies din bucătăria asta și să mă întorc în pat! Cred că mi-am lăsat mințile acolo, pe pernă.

– De fapt, spune Laurie, ridicându-se, nu cred că vreau cafea acum, până la urmă.

Se întoarce spre ușă în timp ce-mi vorbește și nu prea pot să-i văd expresia de pe chipul epuizat. Poate că am jignit-o. Nu știu. Poate că este doar frântă de oboseală sau poate că îi vine să vomite. Sunt renumit pentru acest efect pe care îl am asupra femeilor.

LAURIE

– Ei, ce crezi?

Abia se făcuse patru când m-am trântit lângă Sarah, la masa de un albastru-pal, marca Formica, din bucătărie. În cele din urmă, locul arată aproape normal și acum amândouă ținem în mână căni uriașe cu cafea, încercând să scăpăm de mahmureală. Bradul de Crăciun pe care l-am cărat amândouă pe scări e ciufulit, ca și cum l-ar fi atacat o haită de pisici, dar, în afară de asta și de câteva pahare de vin sparte, suntem aproape la fel ca înainte. Îl auzisem pe Jack plecând pe la amiază – bine, am eșuat lamentabil să-mi păstrez calmul în situația asta și l-am privit îndepărtându-se pe stradă, din spatele jaluzelei dormitorului meu, ca un soi de hărțuitoare dintr-un film de groază.

– A mers bine, nu? zic, intepretând greșit întrebarea lui Sarah, special ca să mai câștig timp de gândire.

Dă ochii peste cap ca și cum ar crede că o întărât intenționat.

– Știi ce vreau să zic. Ce părere ai despre *Jack*?

Și așa începe. O fisură subțire, de care Sarah nici măcar nu-i conștientă, s-a deschis în relația noastră și eu trebuie să-mi dau seama cum s-o opresc să nu se lărgească, cum să previn să se caște într-un abis în care amândouă o să ne aruncăm cu capul înainte. Sunt conștientă că asta-i prima și ultima ocazie pe care o s-o am ca să spun adevărul; această unică

șansă, de care profit sau nu; dar, pentru că Sarah se uită la mine cu atâta speranță și pentru că până acum nici măcar nu știu dacă mi-am închipuit toată chestia asta, îmi promit tacit să-mi țin gura pentru totdeauna.

– Mi se pare... drăguț, îi spun, alegând dinadins un cuvânt anost, obișnuit, pentru cel mai extraordinar bărbat pe care l-am cunoscut.

– Drăguț? face mișto Sarah. Laurie, *drăguț* este un cuvânt pe care-l folosești pentru papuci îmblăniți sau, știu și eu, pentru eclerele cu ciocolată.

– Se întâmplă să-mi placă papucii îmblăniți, râd eu, glumind.

– Și mie mi se întâmplă să-mi placă eclerele cu ciocolată, însă Jack nu e un ecler. E un...

Și își pierde șirul gândurilor.

Fulgi de nea pe limbă, vreau să-i sugerez, *sau bulele dintr-o șampanie veche.*

– Foarte drăguț? îi zâmbesc. E mai bine?

– Nici pe departe! Este un... este un corn umplut.

Râde obscen, dar se uită la mine cu ochi mari, visători și nu cred că sunt gata să o ascult cum se străduiește să mă convingă de meritele lui, așa că ridic din umeri și mă avânt înainte să apuce ea să vorbească din nou.

– Bine, bine. E... Păi, pare să aibă haz și este ușor să vorbești cu el și îl ai la degetul mic, e clar.

Lui Sarah îi scapă un chicot fornăit.

– Da, nu-i așa?

Își îndoaie degetul mic și aprobăm din cap pe deasupra cănilor cu cafea. Arată de vreo paisprezece ani; fața ei este curată ca lacrima, fără machiaj, iar părul îi atârnă în două cozi împletite pe tricoul cu *My Little Pony.*

– E așa cum ai visat?

Oh, Doamne, Sarah, te rog nu forța nota! Nu cred că am să pot să-mi țin gura pentru totdeauna, dacă continui.

– Nu sunt sigură la ce m-am așteptat, să fiu sinceră, îi spun, căci măcar atât e adevărat.

– O, hai, trebuie să-ți fi făcut vreo idee.

Am avut în gând imaginea lui Jack O'Mara douăsprezece luni bătute pe muchie.

– Hm, mda... Bănuiesc că e cam ce mi-am închipuit că o să fie bărbatul tău ideal.

Umerii i s-au lăsat, ca și când numai gândul la măreția lui ar fi sleit-o de puteri, cufunzându-se iar în starea de letargie. Sunt ușurată că amândouă suntem tot mahmure, este o scuză la îndemână ca să nu debordez de entuziasm.

– Dar e arătos, nu?

Mă uit repede în cana cu cafea, ca să ascund adevărul îngrozitor și vinovat din privire, și ea se uită fix la mine tocmai când mi-o ridic. Expresia ei nedumerită îmi spune că îmi caută aprobarea și înțeleg deopotrivă motivul și mi-e ciudă pe ea în același timp. Sarah este în general cea mai frapantă femeie din orice încăpere, o fată obișnuită să fie în centrul atenției. Ar fi putut să fie o tipă precoce, o răsfățată sau una cu nasul pe sus; n-a ajuns așa, dar nu încape îndoială că și-a trăit viața ca fata care poate să pună mâna pe orice tip ar fi vrut. Iubiții ei erau extraordinar de arătoși, deoarece, ei bine, de ce nu?

De cele mai multe ori mă amuză și până acum așa a fost scris, ca drumurile nostre romantice să nu se încrucișeze. Însă acum...

Ce-ar trebui să spun? Nu există un răspuns prudent. Răspund că da, e atrăgător, nu cred că o să-mi iasă să nu fiu perversă, iar, dacă spun nu, pe urmă o să se simtă jignită.

– E altfel decât genul tău obișnuit, îndrăznesc.

Aprobă încet din cap și-și mușcă buza de jos.

– Știu. Poți să fii sinceră, n-am să mă simt jignită. Nu e genul de frumusețe evidentă la care te-ai aștepta, asta încerci să zici?

Ridic din umeri.

– Bănuiesc. Nu că nu e frumos, dar e altfel decât ce obișnuiești tu.

Fac o pauză și îi arunc o privire cu subînțeles.

–.Ultimul tău iubit semăna mai mult cu Matt Damon decât semăna Matt Damon cu el însuși, pentru Dumnezeu!

Râde pentru că e adevărat. Ba chiar l-am strigat „Matt“ o dată în față, din greșeală, ceea ce a fost în regulă, deoarece a rezistat doar patru

întâlniri înainte ca Sarah să decidă că, oricât de chipeș ar fi fost, faptul că încă-și suna mama de trei ori pe zi nu e OK.

– Jack, pur și simplu pare mai matur.

Oftează și-și face mâinile căuș în jurul cănii. Ca și cum toți ceilalți ar fi băieți, și el e bărbat. Sună caraghios?

Dau din cap și zâmbesc, dincolo de speranța deșartă.

– Nu. Nu e caraghios pentru mine.

– Bănuiesc că a trebuit să se maturizeze mai devreme, spune Sarah. Și-a pierdut tatăl acum câțiva ani, a murit de cancer, cred. Se întrerupe, gânditoare. După aceea mama lui și fratele mai mic au depins de el destul de mult o vreme.

Mi se rupe inima pentru el; nici nu mai e nevoie să spun cât de devastator trebuie să fi fost.

– Mi se pare un băiat destul de mișto.

Sarah pare ușurată de evaluarea mea.

– Mda, asta este. Mișto în felul lui special. Nu e ca turma.

– Cel mai bun fel.

Tace contemplativă câteva secunde, înainte să vorbească din nou.

– Te place.

– Așa a zis?

Vreau să par nonșalantă, dar mă tem că am nimerit un ton similar cu disperarea, dar Sarah nu clipește.

– Știu, pur și simplu. Voi doi o să fiți cei mai buni prieteni.

Zâmbește larg când își împinge scaunul înapoi și se ridică.

– Așteaptă și o să vezi! O să-l iubești când o să ajungi să-l cunoști.

Iese agale din bucătărie, mângâindu-mi afectuos cocul când trece pe lângă mine. Îmi țin în frâu dorința de a sări de pe scaun și de a o strânge într-o îmbrățișare aprigă, și că o formă de regret, și ca un strigăt de ajutor. Trag zaharnița și-mi pun în cafea îndulcitor din plin. Slavă Domnului că în curând mă duc la ai mei să facem Crăciunul; serios, îmi trebuie puțină intimitate să mă gândesc cum dracului să gestionez situația.

2010

HOTĂRÂRI DE ANUL NOU

Anul trecut, am pus pe listă două hotărâri:

1) Să-mi găsesc primul meu job ca lumea la o revistă. Păi, cred că pot să afirm cu certitudine că am eşuat spectaculos. Două posibile ratări şi vreo câteva articole liber-profesioniste, care n-au ajuns să vadă lumina tiparului mă situează ca fiind nici strălucitoare, nici fabuloasă, nu? Este deopotrivă deprimant şi înspăimântător că tot mai lucrez la hotel; pot să înţeleg cât de uşor este să rămâi împotmolit într-o rutină şi să-ţi abandonezi visurile. Însă eu nu renunţ, nu încă.

2) Să-l găsesc pe tipul din staţia de autobuz. Practic, pe asta pot s-o tai de pe listă. Am aflat pe propria-mi piele că trebuie să fii superexplicit când faci hotărâri de Anul Nou, dar de unde să fi ştiut că trebuia să precizez că cea mai bună prietenă a mea nu trebuie să-mi găsească sufletul-pereche înaintea mea şi să se şi îndrăgostească de el? Mersi pentru nimic, Universule! Eşti cumplit!

Aşadar, singura mea hotărâre anul ăsta?
Să văd cum să fac să mă dez-îndrăgostesc.

18 ianuarie

LAURIE

A trecut o lună de când am descoperit că eu și Sarah ne-am îndrăgostit neinspirat de același tip și că, în ciuda hotărârii mele, nu mă simt mai puțin mizerabil în legătură cu asta.

Era mai simplu atunci când nu știam cine este; îmi permiteam luxul de a mi-l închipui, de a visa cum ar fi fost să dau peste el din nou într-un bar aglomerat sau să-l zăresc bându-și cafeaua într-o cafenea, să-mi imaginez privirea lui căutând-o pe a mea și pe noi amândoi depănând amintiri și bucurându-ne că s-au aliniat iar planetele.

Dar știu foarte bine cine este. Este Jack O'Mara și e al lui Sarah.

Mi-am petrecut tot Crăciunul spunându-mi că o să-mi fie mai ușor îndată ce-o să-l cunosc, că sigur unele lucruri n-o să-mi placă la el în realitate, că, văzându-l alături de ea, mintea mea o să-l reseteze și o să-l privesc mai degrabă ca pe-un prieten platonic decât ca pe bărbatul care mi-a frânt inima. M-am îndopat cu mâncare, am petrecut timp cu Daryl și m-am prefăcut în fața tuturor că sunt bine.

Însă, de când ne-am întors în Londra, e și mai rău.

Pentru că mă mint nu numai pe mine însămi, ci și pe Sarah. Dumnezeu știe câți oameni au aventuri; chiar și pojghița asta subțire de înșelătorie mă face să fiu cu nervii întinși. M-am judecat aspru singură. Mi-am audiat propriul caz, mi-am ascultat strigătele patetice și neînțelese

de nevinovăție și tot mi-am dat sentința copleșitoare: aceea de mincinoasă. M-am catalogat drept o mincinoasă prin omisiune și acum mă uit la Sarah în fiecare zi prin ochii mei de mincinoasă și îi vorbesc cu limba mea despicată de șarpe. Nici măcar nu vreau să recunosc față de mine, însă câteodată plesnesc de invidie, o invidie groaznică. Este un sentiment urât; dacă aș fi fost vreo fanatică religioasă, mi-aș fi petrecut o bună parte din timp în confesional. Sunt momente când văd lucrurile diferit, momente când știu că n-am făcut nimic greșit și îmi dau silința să fiu totuși o prietenă bună, chiar dacă am fost încolțită, însă momentele acelea nu durează mult. Întâmplător, am descoperit că sunt o actriță talentată; sunt sută la sută convinsă că Sarah habar n-are c-ar fi ceva în neregulă, cu toate că de-aia am găsit motive să fiu altundeva când Jack a venit în apartament.

Totuși, diseară, în mod oficial, mi s-a înfundat norocul. Sarah l-a chemat la o pizza și un film, însă adevăratul motiv este că ea chiar vrea să-l cunosc mai bine. De fapt, mi-a spus-o clar și simplu, când mi-a dat o cafea în timp ce ieșea pe ușă azi de dimineață.

– Te rog să fii prin preajmă, Lu! Chiar vreau să ajungi să-l cunoști, ca să putem să petrecem mai mult timp împreună.

Nu mi-a venit în minte nicio scuză plauzibilă pe loc, ba chiar mai mult, mi-am dat seama că evitarea nu e o soluție pe termen lung. Dar ce mă deranjează cel mai mult este că 95% sunt înspăimântată pentru diseară și 5% ard de nerăbdare la ideea de a fi aproape de el.

Îmi pare rău, Sarah, chiar îmi pare rău.

– Dă-mi voie să-ți iau haina.

Dă-mi voie să-ți iau haina? Cine dracu' sunt eu, menajera? Mă bucur doar că nu i-am zis, pentru orice eventualitate, *domnule.* Jack a intrat în apartamentul nostru acum treizeci de secunde și deja mă port ca o dobitoacă. Zâmbetul lui este crispat în timp ce-și dă fularul de la gât și se dezbracă de palton, întinzându-mi-le aproape rugător, chiar dacă eu i le cerusem. Trebuie să mă străduiesc din răsputeri să nu-mi îngrop fața în lâna bleumarin-închis când i-o agăț în cuierul deja ticsit de lângă ușa

noastră de la intrare, așezând-o aproape deasupra gecii mele înainte să o agăț cât mai departe cu putință de ea. Mă străduiesc, chiar mă străduiesc. Însă a venit cu jumătate de oră mai devreme și a reușit să ajungă tocmai când Sarah a coborât pe scara de incendiu din bucătărie, ca și când ar fi actori de teatru într-o farsă.

– Sarah tocmai a dat o fugă până la magazin ca să ia vin, mă bâlbâi eu. E după colț. Se întoarce repede. Cinci minute, cred, dacă nu e coadă. Sau altceva. Nu e departe, e după colț.

Aprobă din cap, cu zâmbetul încă pe buze, deși m-am repetat de cel puțin trei ori.

– Intră, intră! îi spun, senină și nerăbdătoare, arătând spre living.

Cum ți-ai petrecut Crăciunul?

Se așază la capătul canapelei și o clipă șovăi unde să mă așez, înainte să aleg scaunul. Și ce altceva trebuia să fac? Să stau alături de el pe canapea? Să mă lipesc de el din greșeală?

– Mda, știi și tu. Zâmbește, aproape sfios. De Crăciun. Face o pauză. Curcan. Prea multă bere.

Zâmbesc la rându-mi.

– Seamănă destul de mult cu al meu. Doar că mie îmi place mai mult vinul.

Ce fac? Încerc să dau impresia că sunt sofisticată? O să creadă că sunt un fel de înfumurată cu pretenții.

Haide, Sarah! îmi spun. *Întoarce-te și salvează-mă de mine însămi, încă nu sunt pregătită să rămân singură cu el!* Mă îngrozesc când mă surprind că vreau să profit de ocazie și să-l întreb dacă își aduce aminte de mine din autobuz. Simt cum îmi urcă întrebarea din gât și-mi înflorește pe buze, ca și cum ar împinge-o de la spate o colonie de furnici. Înghit cu greu. Încep să-mi transpire palmele. Nu știu ce sper să obțin întrebându-l dacă-și aduce aminte, căci sunt 99% sigură că răspunsul ar fi nu. Jack trăiește în realitate și are o iubită incredibil de atrăgătoare; probabil a și uitat de mine de îndată ce autobuzul meu a luat colțul de pe Camden High Street.

– Și, Laurie, zice el, încercând să găsească, în mod evident, ceva de zis.

Mă simt ca atunci când mă duc să mă tund; ca și cum stilistul crede că are mult de muncă la părul meu și în scurtă vreme voi fi nevoită să mint despre unde mă duc în vacanță.

– Ce-ai studiat?

– Jurnalism și media.

Nu pare surprins; trebuie să fi știut că Sarah și cu mine am făcut același curs în Middlesex.

– Îmi plac cuvintele, dezvolt eu ideea. La o revistă, sper, când o să intru pe undeva. Nu plănuiesc să fac carieră în fața camerei de filmat.

Mă opresc înainte să adaug „spre deosebire de Sarah", deoarece sunt sigură că știe deja că planul vieții ei include să prezinte știrile locale înainte să avanseze în ierarhie către posturile naționale de știri. E un citat răsuflat, vehiculat din când în când pe Facebook, „Unele fete se nasc sclipitoare" sau ceva de genul. Așa este Sarah, dar, mai mult de-atât totodată. E sclipici amestecat și cu pietriș; nu se oprește până nu obține ce-și dorește.

– Dar tu?

Ridică dintr-un umăr.

– Jurnalism, la universitate. Mă atrage radioul.

Știu deja, căci Sarah a pus radioul din bucătărie pe frecvența postului la care lucrează el, chiar dacă apare numai când prezentatorul emisiunii de noapte nu e acolo, chestie care se întâmplă arareori. Fiecare trebuie să înceapă de undeva totuși, și acum, că i-am auzit vocea, știu că este doar o chestiune de timp înainte să urce în grad. Am o premoniție neașteptată și oribilă cu Sarah și Jack, cuplul de aur de la televizor, următorii Phil și Holly, strălucind din televizor la mine în fiecare zi cu glume de-ale lor, terminându-și unul altuia propozițiile și câștigând fiecare premiu People's Choice care există. Este atât de real, încât mă ia ameţeala și răsuflu uşurată s-o aud pe Sarah răsucindu-și cheile în broască.

– Iubito, sunt acasă! strigă ea, trântind ușa atât de tare, încât zguduie bătrânele canaturi din lemn ale ferestrelor din camera de zi.

– Iată că a venit! spun eu de prisos, țâșnind de pe scaun. Mă duc s-o ajut.

Dau de ea în pragul ușii și îi iau vinul cald din mâini.

– Tocmai a venit Jack. Du-te și salută-l, bag eu asta la frigider ca să se răcească un pic.

Mă retrag la bucătărie, dorindu-mi să pot intra și eu în congelator în timp ce îndes sticla sub punga de fructe de pădure congelate pe care le folosim pentru *smoothie*-uri când ni se pare că mai avem puțin și murim devitaminizate.

Desfac sticla de vin pe care am pus-o deja la răcit în frigider și torn câteva pahare de bun-simț. Unul pentru mine, unul pentru Sarah. Nu torn unul și pentru Jack, deoarece știu deja, e un tip căruia îi place mai mult berea. Mă încălzește faptul că știu ce-ar prefera fără să fie nevoie să întreb, ca și când această mică frântură este o nouă cusătură în pânza intimității noastre. E un gând straniu, însă mă las purtată de val, închipuindu-mi pânza aceea în timp ce scot o sticlă de bere pentru Jack și îi desfac dopul, apoi închid frigiderul și mă sprijin cu spatele de el, cu paharul meu de vin în mână. Pânza noastră este lucrată manual, țesută cu grijă din straturi diafane, subțiri, de conversații șoptite și priviri pe ascuns, cusute laolaltă cu fireturi de dorințe și visuri, până când acest lucru magnific, nemaipomenit, ușor ca un fulg care ne ține de cald și ne ocrotește de rău, ca și cum ar fi făcută din oțel. *Noi?* Glumesc?

Mai iau o înghițitură bună de vin, în timp ce-mi ajung din urmă șirul gândurilor și încerc să-l redirecționez pe căi mai sigure. Încerc să văd cu ochiul minții pânza de pe patul matrimonial al lui Sarah și al lui Jack, în casa lor splendidă, în viața lor perfectă. E o tehnică pe care am tot încercat-o; ori de câte ori îmi vin gânduri nepotrivite despre el, le contracarez cu un gând bolnăvicios și optimist despre ei doi ca un cuplu. Încă nu pot să spun că funcționează așa de bine, însă mă străduiesc.

– Hai, Lu, mă înec aici! răzbate vocea cristalină a lui Sarah râzând lipsită de griji în timp ce adăugă: Nu te deranja să aduci un pahar de vin pentru Jack, totuși. E prea nesofisticat pentru poșirca noastră de cinci lire.

Știu, vreau eu să-i zic, dar n-o fac. Doar îmi îndes berea lui Jack sub braț și-mi umplu paharul din nou, înainte să mă întorc și să mă alătur lor în camera de zi.

– Ananasul pe pizza este ca, nu știu, crema de ouă pe șuncă. Pur și simplu nu merg.

Sarah își bagă două degete pe gât și-și dă ochii peste cap.

Jack ridică bucata jignitoare de ananas pe care Sarah a aruncat-o disprețuitor în colțul cutiei.

– Odată am mâncat pizza cu banană pe deasupra. Crede-mă, a mers.

Își pune ananasul în plus pe felia lui și-mi zâmbește larg.

– Votul de departajare e la tine, Laurie. Ananas, da au ba?

Mă simt neloială, însă nu pot minți, deoarece Sarah știe deja răspunsul.

– Da, categoric da.

Sarah fornăie, făcându-mă să-mi doresc să fi mințit.

– Încep să cred că n-a fost o idee bună să vă fac cunoștință. O să vă aliați împotriva mea.

– Gașca J-Lu.

Jack îmi face cu ochiul, în timp ce-mi zâmbește, primind un pumn zdravăn în braț din partea lui Sarah, care-l face să geamă, frecându-se ca și când i l-ar fi rupt.

– Ușor! E mâna cu care țin băutura.

– Asta pentru că ai încercat să dezbini gașca Sa-Lu.

Acum îmi face cu ochiul și aprob din cap, nerăbdătoare să-i arăt că sunt de partea ei, chiar dacă-mi place ananasul pe felia mea de pizza.

– Îmi pare rău, Jack, îi zic. Suntem „surori de vin". E o legătură mai strânsă decât cea de ananas pe pizza.

Și trebuie să menționez că vinul mă ajută, categoric, să depășesc situația.

Sarah îi aruncă o privire de genul „ia de-aici!" și bate palma cu mine deasupra crăpăturii dintre canapeaua neasortată și fotoliu. Stă culcușită

la capătul canapelei, cu picioarele sub fundul lui Jack, cu părul ei lung, roșcat, împletit în jurul capului ca și cum e gata să se strecoare dintr-o clipă în alta prin spate și să-și mulgă turma de capre.

Mențin dinadins aparențele firești; merg pe varianta „depun un pic de efort ca să fiu sociabilă“, fără să par mai altfel decât aș fi în mod normal. Sunt îmbrăcată ca și cum aș fi gata să ies din casă, ceea ce, categoric, nu mă dă de gol pentru o seară petrecută în fața televizorului. Blugi, un pulover lălâu, gri-șobolan, moale, un pic de luciu pe buze și o linie fină de tuș la ochi. Nu mă mândresc că am stat să mă gândesc mai mult de cinci minute înainte să-mi aleg ținuta, dar mă străduiesc să fiu îngăduitoare cu mine însămi și cu aspectul ăsta. Nu vreau să-mi torn cenușă în cap și nici nu vreau s-o dezamăgesc pe Sarah. Pe lângă asta, mi-a pus cleștișorul ei cu panseluța din argint în breton mai devreme, pentru că-mi tot cădea în ochi, și știe că râvnesc la el, așadar, bănuiesc că e mulțumită că arăt prezentabil.

– La ce film ne uităm? întreb, aplecându-mă să apuc o felie de pizza din cutia cu capacul deschis de pe măsuța de cafea.

– *Twilight*, zice Sarah, exact în același timp când Jack spune *Iron Man*.

Mă uit de la unul la altul, având impresia că iar o să-mi cearâ să joc rolul arbitrului.

– Nu uita în ce echipă ești, Lu! zice Sarah, tremurându-i buzele.

Serios. N-aș putea să inventez chestii de-astea. N-am citit cărțile și nici n-am văzut filmele, dar știu atât cât să-mi dau seama că *Twilight* este despre un triunghi amoros sortit eșecului.

Jack pare mâhnit, apoi clipește la mine ca un puști de șapte ani care cere bani de înghețată. Iisuse, este adorabil! Vreau să zic *Iron man*. Vreau să-i zic „sărută-mă“.

– *Twilight.*

JACK

Afurisitul de *Twilight?*

Toată seara asta e așa de dubioasă, că te ia de ochi. Și acum ne uităm la unul dintre cele mai jenante filme din toate timpurile, despre o fată capricioasă, care nu poate să aleagă între doi tipi înzestrați cu puteri supranaturale. Sarah se apleacă spre mine și o sărut în vârful capului, îmi îndrept privirea spre ecran și nu-mi dau voie să-mi alunece nici măcar cât să trag cu ochiul fugitiv în direcția lui Laurie, care stă pe scaun, numai dacă îmi vorbește direct.

Nu vreau ca lucrurile dintre mine și Laurie să fie ciudate, dar sunt și știu că e vina mea. Probabil crede că sunt vreun ciudat excepțional de plicticos, deoarece îmi pierd abilitățile de conversație în preajma ei. Vorba e că mă străduiesc să mă gândesc la ea ca la prietena lui Sarah mai degrabă decât ca la fata pe care am văzut-o cândva și la care m-am tot gândit de atunci. Tot Crăciunul – care a fost groaznic, apropo, mama a fost așa de tristă și, ca de obicei, n-am știut ce să fac, așa că m-am îmbătat – o tot vedeam pe Laurie în pijama în bucătărie, uitându-se la mine cu privirea aceea stranie pe chip. Iisuse, ce dobitoc sunt! Îmi găsesc consolarea în faptul că așa stochează creierul meu de bărbat o față drăguță și în faptul că ea n-are creier de bărbat și, prin urmare, sper că n-are o amintire bizară cu mine holbându-mă la ea într-o stație de autobuz.

Până acum mi-a ieșit destul bine – pur și simplu evitând să petrec timp cu ea –, însă Sarah a fost directă ieri și m-a întrebat dacă nu-mi place Laurie, deoarece i se pare că refuz ori de câte ori mă cheamă la ea. Ce dracu' era să răspund la întrebarea asta? Îmi pare rău, Sarah, momentan mă străduiesc să-ți transform cea mai bună prietenă din partenerul imaginar de sex în noua prietenă platonică, gen cumnată? Asta chiar e o propoziție? Și, dacă nu e, ar trebui să fie, căci, dacă eu și Sarah ne vom despărți vreodată, și Laurie o să dispară odată cu ea. Numai gândul mă face să-mi vărs mațele. Gândul de a o pierde pe Sarah, bineînțeles!

14 februarie

LAURIE

Și, mă rog, cine a fost Sfântul Valentin și ce-l face să fie atât de expert într-ale romantismului? Pot să pariez că numele lui întreg era Sfântul Idiot Îngâmfat A Cincea Roată la Căruță Valentin și probabil că trăia pe o insulă, la lumina lumânărilor, unde totul este în pereche, până și crizele de gelozie.

E limpede că 14 februarie nu este ziua mea preferată din calendar? Nu mă ajută cu nimic faptul că Sarah este membru cu drepturi depline al brigăzii inimioarelor și al baloanelor anul acesta. Spre rușinea mea, îmi dau seama că am tot sperat să se satură de Jack, dar e tocmai invers. I-a cumpărat deja vreo trei feluri diferite de felicitări, pentru că tot vede una nouă, care rezumă cât de fericită o face sau cât de ridicol de arătos este el și, de fiecare dată când mi-o arată pe ultima dintre ele, mi se strânge inima ca o prună uscată, luându-i vreo câteva ore bune până să se umfle din nou.

Slavă cerului că se duc la restaurantul italian local, unde vor mânca fără îndoială fripturi în formă de inimă și își vor linge spuma de ciocolată de pe față, dar asta înseamnă cel puțin că pot să pun stăpânire pe camera de zi astă-seară pentru o petrecere solo, demnă de toată mila. Bridget Jones e mic copil pe lângă mine. Plănuiesc să mă răstignesc pe canapea și să dau pe gât înghețată și vin în același timp.

– Lu, ai o secundă?

Îmi închid laptopul – încă o cerere de angajare –, pun pe masă ochelarii de citit de care nu am neapărată nevoie, dar pe care îi port ca să mă concentrez și intru în camera lui Sarah cu cana mea de cafea.

– Care-i treaba?

Stă în blugi și sutien, cu mâinile pe șolduri.

– Încerc să mă hotărăsc cu ce să mă îmbrac.

Face o pauză și ridică bluza de șifon roșu, cu emblema Coca-Cola, pe care o cumpărase pentru cina de Crăciun cu fostul ei. Este o ținută modestă, drăguță și surprinzătoare până când o pune pe pat, lângă o fustă mini neagră.

– Sau astea?

Se uită la mine și eu aprob, deoarece arată fabulos în ținuta aceea.

– Sau asta? întreabă ea când își pune rochia neagră, scurtă, fatală.

Mă uit când la o ținută, când la cealaltă.

– Îmi plac ambele.

– Și mie, oftează ea. Care dintre ele sugerează mai bine un „Valentin fierbinte"?

– Jack a văzut-o pe cea roșie?

– Nu încă.

– Atunci, asta. Rujul roșu e primul care te trimite imediat cu gândul la Sfântul Valentin.

Odată luată decizia vestimentară, agață rochia înapoi în garderobă.

– Ești sigură că te descurci singură diseară?

Dau ochii peste cap.

– Nu, ia-mă cu tine!

Mă sprijin de tocul ușii și dau pe gât o dușcă de cafea prea fierbinte.

– Căci n-ar fi deloc ciudat, nu-i așa?

– Lui Jack probabil că i-ar plăcea, râde ea. Îl face să pară un armăsar.

– Știi ce, dacă mă gândesc mai bine, va trebui s-o las pe altă dată. Am o întâlnire dublă cu Ben și Jerry. Sunt drăguți.

Îi fac cu ochiul și o iau înapoi pe hol.

– Trebuie să rezolvăm nişte probleme legate de Karamel Sutra. O să fie o încântare în fiecare moment.

Dintre toate tipurile de îngheţată din lume, se întâmplă să ştiu că B&J's Karamel Sutra este preferata lui Sarah.

– De fapt, sunt geloasă, să ştii, strigă ea după mine, despletindu-şi părul ca să se pregătească pentru duş.

Şi eu, îmi spun nefericită, în timp ce mă trântesc greoi în fotoliu şi-mi deschid iar laptopul.

Oricine dracu' face programul TV ar merita un glonţ între ochi. Cu siguranţă şi-ar fi putut da seama că oamenii care se uită la televizor în noaptea de Sfântul Valentin sunt singuri şi amărâţi, prin urmare, nu pricep de ce şi-au închipuit că *The Notebook* e o ofertă potrivită. Sunt scene cu vâslit romantic pe lac şi mai este şi Ryan Gosling, tot ud leoarcă, gălăgios şi îndrăgostit. Sunt până şi lebede, pentru numele lui Dumnezeu! Stai puţin, o să-mi pun nişte sare pe rană, dacă tot sunt aici, nu? Slavă Domnului că au bunul-simţ să programeze *Con Air* în continuare; o să am nevoie de o doză zdravănă de Nicolas Cage, care salvează situaţia într-o vestă murdară, ca să-mi revin.

Sunt deja la două treimi de Ryan Gosling, jumătate de cutie de îngheţată şi trei sferturi de sticlă de Chardonnay, când aud cheile lui Sarah în broască. Este abia zece şi jumătate; mă aşteptam ca petrecerea mea solo să ţină până miezul nopţii, aşa că, sincer vorbind, m-au cam întrerupt.

Stând cu picioarele încrucişate în colţul canapelei, mă uit spre uşă nerăbdătoare, cu paharul de vin în mână.

Oare s-au certat şi ea l-a lăsat să-şi termine singur porţia de tiramisu? Încerc să nu-mi fac speranţe deşarte şi strig:

– Ia un pahar, Sar. A mai rămas destul vin în sticlă, dacă te grăbeşti.

Pare să se clatine în holul de la intrare, însă nu e singură. Petrecerea mea solo s-a transformat iute într-un *ménage à trois.* E un gând pe care nu vreau să-l rumeg, aşadar îl abandonez în favoarea aceluia că mi-aş fi dorit să fi purtat altceva decât colanţii negri de yoga şi un maiou vernil. Mă îmbrăcasem, plină de optimism, pentru exerciţiile Davina pe care ştiam

prea bine că n-am să le fac cu adevărat. Se putea și mai rău; aș fi putut să-mi pun pijama din flanel, cu pătrățele, pe care mi-o dăduse mama, îngrijorată că apartamentul din Delancey Street e prea umed și rece.

– Ai venit devreme, spun îndreptându-mi coloana și încercând să arăt ca un guru calm, dacă este cu putință, strângând în mână un pahar de vin.

– Șampanie gratis, zice Sarah sau cel puțin asta-i cea mai bună presupunere a mea.

Râde și se sprijină greoi de Jack; cred că doar pentru că o susține el de mijloc mai este încă în picioare.

– *Multă* șampanie gratis, adaugă Jack, iar zâmbetul lui trist îmi dă de înțeles că, dacă Sarah băuse prea mult, el nu băuse deloc.

– Sunt foa… foarte obosită, îngaimă Sarah, cliping lung și exagerat.

Una dintre genele ei false o ia la sănătoasa în jos, pe obraz; de obicei, asta mi se întâmplă mie. Le-am încercat și am eșuat de două ori în ultimele luni; arăt ca un travestit, ceea ce pe ea o amuză.

– Știu că ești.

Jack râde și o sărută pe frunte:

– Haide să te băgăm în pat!

Se preface mirată.

– Nu până la căsătorie, Jack O'Mara. Ce fel de fată crezi că sunt?

– Una foarte scoasă din țâțâni, zice, ținând-o când ea se leagănă din nou.

– Nepoliticos, murmură Sarah, dar nu i se opune când o prinde din spatele genunchilor și o ridică în brațe.

La dracu'! Privește și învață, Ryan Gosling. Tipul ăsta n-a avut nevoie să se bălăcească într-un lac ca să-i topească inima domniței. Ca să fim înțeleși, mă refer la inima lui Sarah, nu la a mea.

A leșinat.

Îmi ridic privirea când Jack apare iar în ușa livingului, un pic mai târziu. Până acum Ryan Gosling și-a curtat fata și a vâslit la asfințit, în

favoarea lui Nicolas Cage, care a tot fost de nădejde și eroic pe ecran. Lui Jack i se luminează privirea, iar pe față îi răsare un zâmbet larg.

– Cel mai bun film de acțiune din toate timpurile.

Nu pot să-l contrazic. *Con Air* este filmul meu preferat; când se împute treaba în viața adevărată, optez invariabil să mă uit la Cameron Poe cum îi merge mult mai rău și tot iese învingător. Oricât de groaznică mi-ar fi ziua, în general pot să fiu destul de sigură că nu voi fi nevoită să aterizez de urgență dintr-un avion ticsit cu criminali și violatori pe Las Vegas Strip[1].

– Cu toții avem nevoie de un erou, spun, descumpănită că Jack s-a hotărât să-și tragă sufletul la celălalt capăt al canapelei în loc să mi-o lase mie pe toată.

– E ceva ce doar o fată ar spune, murmură el, dându-și ochii verzi-gălbui peste cap.

– Ia dispari! îi răspund. Exersez pentru lunga și strălucita mea carieră de scriitoare de urări pentru felicitări.

– O să fii la mare căutare, zice el cu un zâmbet larg. Mai spune-mi unul!

Râd, cu nasul în în pahar; sigur sunt mai dezinhibată de la vin.

– Trebuie măcar să știu cu ce ocazie.

Se gândește la variante. Chiar sper să nu aleagă ce-i mai evident și să spună ziua de Sfântul Valentin.

– Mi-a murit câinele. Înveselește-mă!

– O, bine. Păi, fac o pauză și arunc o privire în jur, căutând un vers captivant.

– Îmi pare rău să aud că bietul cuțu a murit și sper să-ți aduci aminte de câte ori te-a înveselit.

Evidențiez ultimul cuvânt cu o intonație ridicată pentru emfază, impresionată de propria-mi istețime, înainte să continui:

– Și, cum întotdeauna îi plăcea să-l mângâi pe cap, îmi pare nespus de rău că bietul cuțu a sucombat.

---

[1] Bulevard cunoscut din Las Vegas (n. tr.).

Îmi intru în ritm spre sfârșit și râdem amândoi.

– Cred că aș prefera o bere, nu porcării de logouri.

Oh! Deodată mă simt nepoliticoasă, pentru că sunt o gazdă insensibilă, dar, în apărarea mea, m-a surprins. Nu mă așteptam să apară din camera lui Sarah din nou astă-seară. Tocmai scosesem resturile de înghețată din congelator și mă așezasem la loc, când a apărut el.

– Servește-te, mai e ceva în frigider.

Îl urmăresc când iese din încăpere, în blugi negri și cămașă albastră, cu picioarele și cu brațele lui lungi. Evident că făcuse un efort pentru Sarah mai devreme și la un moment își slăbise nodul de la cravată. Se întoarce și se cufundă în canapea, cu o sticlă de bere desfăcută în mână și ridică optimist lingura.

– N-am ajuns la desert la restaurant.

Mă uit în cutia de înghețată și mă întreb dacă o să fie șocat că am mâncat deja două treimi din ea.

– Ce aromă e? întreabă, când i-o dau șovăind.

– Karamel Sutra.

Oare de ce n-am putut să-i zic doar „Karamel"?

– Așa-i?

Face ochii mari la mine, amuzat. Trebuie să-mi pun piciorul după gât ca s-o mănânc?

Dacă aș fi cochetat cu el, i-aș fi sugerat probabil să stea într-o postură yoga sau ceva de genul, dar, cum nu flirtez cu el, doar dau ochii peste cap și oftez ca și când aș fi teribil de matură.

– Doar dacă crezi că o să te ajute la digestie.

– Poate, dar sunt aproape sigur că mi-ar distruge blugii.

– Atunci, mai bine nu, spun, cu ochii la televizor. Asta e una dintre părțile mele preferate.

Amândoi ne uităm cum Nic Cage accelerează viril ca s-o protejeze de femeia-gardian din avionul plin de condamnați, Jack, mâncând înghețata, iar eu având grijă de restul vinului din sticlă. Sunt mai degrabă abțiguită decât beată criță, deoarece un efect secundar al vieții

de student e capacitatea de a bea cam cât un jucător obișnuit de rugby. Și Sarah e la fel, de obicei.

– Trebuie să fi fost al naibii de multă șampanie gratis ca Sarah să ajungă în halul ăla, spun, amintindu-mi cum a intrat în apartament mai devreme.

– Nu mă prea mă omor cu șampania, așa că a băut-o și pe a mea, zice el. Ne tot umpleau paharele. A băut ea pentru amândoi, ca să mă scutească de rușinea de a refuza.

– Are o inimă mare fata asta! râd eu.

– O să aibă o migrenă mâine-dimineață.

Se lasă iar tăcere. Mă uit în jur după ceva cu care să umplu prăpastia, căci, dacă nu o fac, o să comit inimaginabilul și o să-l întreb dacă își mai aduce aminte de mine din stația de autobuz. Sper, sper cu adevărat că la un moment dat o să încetez să mă lupt conștient cu impulsul acela, încât n-are să mai fie important, ba chiar relevant pentru mine. Încă lucrez la asta.

– Te place mult, îmi iese mie porumbelul pe gură.

Ia încet o înghițitură zdravănă din berea lui.

– Și eu o plac mult.

Se uită la mine cu colțul ochiului și continuă:

– Ești pe cale să mă avertizezi că, dacă am s-o rănesc vreodată, o să mă cauți să-mi învinețești ochii?

– Să nu crezi că nu pot, zic eu și pe urmă fac mișcarea asta ridicolă de karate în care tai aerul, pentru că bravez și nu sunt deloc convingătoare, iar ceea ce voiam, de fapt, să zic era că amândoi îmi plac mult și asta-mi dă cumplit de furcă.

Îi sunt ferm loială lui Sarah, bineînțeles; știu care-i limita și n-am s-o încalc, însă câteodată limita asta pare trasată cu creta pe iarbă, ca la școală, în ziua de sport, ușor de șters și de redesenat, însă niciodată în același loc ca înainte. În seri ca asta, de pildă, linia a înaintat cu câțiva centrimetri în față, pentru ca în dimineți precum cea de mâine s-o împing sârguincios înapoi.

– Abilităţile tale secrete de ninja au fost luate în considerare cum se cuvine.

Aprob din cap.

– Nu că vei avea nevoie să le foloseşti pe mine, continuă. Îmi place Sarah atât cât să nu-mi doresc s-o fac să sufere.

Încuviinţez din nou, pe de-o parte bucuroasă pentru Sarah că e tandru şi pe de altă parte întristându-mă că-i aparţine şi furioasă pe lume că a fost îndeajuns de crudă, încât să mă pună în situaţia asta de rahat de la bun început.

– Foarte bine. Atunci, ne-am înţeles.

– Ai vorbit ca un adevărat mogul mafiot, zice şi se apleacă în faţă să-şi pună sticla goală de bere pe masă. O ninja mafioată. Te dovedeşti a fi o femeie periculoasă, Laurie.

Mai ales când am băut o sticlă de vin şi sunt pe jumătate îndrăgostită, cred. Trebuie să mă bag în pat acum, înainte să şterg linia de cretă şi s-o deplasez iar înainte.

JACK

Te dovedești a fi o femeie periculoasă, Laurie.

De ce mama dracului îmi ies asemenea cuvinte pe gură? Sună ca o replică ieftină de agățat dintr-un serial răsuflat, când tot ce încercam să fac era să-i spun că suntem prieteni. Jack, prostănac! Mă învinuiesc folosind porecla pe care am purtat-o tot liceul ca pe-o insignă de onoare. Observațiile mele de la școală erau presărate cu variații ale aceluiași comentariu, deși mai politicos puse: „Dacă Jack ar depune la fel de mult efort la învățătură precum depune comportându-se ca un bezmetic, ar ajunge departe".

Îmi place să cred că le-am arătat eu lor; când a venit momentul decisiv, notele mele au fost mai mult decât suficiente să intru din prima la universitate. În realitate, am avut baftă; sunt înzestrat cu memorie fotografică, așadar manualele și teoriile acelea trebuiau să intre o dată, pentru ca mai apoi să rămână fixate. Cu asta și cu capacitatea de a îndruga baliverne oricui se nimerea, m-am descurcat. Deși, din nu știu care motiv, capacitatea mea de a trăncăni pare că nu se aplică și în cazul lui Laurie.

– Așadar, Laurie. Ce altceva ar trebui să mai știu despre tine, în afară de faptul c-o să mă învinețești, dacă îți voi răni cea mai bună prietenă?

Pare surprinsă de întrebarea mea. N-o învinuiesc. Ultima oară când i-am pus cuiva o asemenea întrebare a fost prima şi ultima mea încercare odioasă de *speed dating*. Ce fac, o intervievez?

– Hmm… râde ea, un râs melodios. Chiar nu prea am ce să spun.

Încerc s-o readuc la starea normală, aruncându-i o privire de genul „mai încearcă".

– Hai, azvârle-mi un oscior aici! Sarah vrea ca noi să fim cei mai buni amici. Spune-mi trei dintre cele mai ruşinoase chestii despre tine, iar pe urmă îţi zic şi eu trei despre mine.

Îşi îngustează privirea şi-şi împinge bărbia înainte.

– Putem să facem cu rândul?

– Hai! Dar începi tu.

Îmi spun că am propus asta, deoarece Sarah este atât de doritoare ca eu şi Laurie să fim prieteni, însă nu e singurul mortiv. Al doilea motiv e că vreau să aflu mai multe despre ea, deoarece mă stârneşte şi pentru că mă simt bine aici, la celălalt capăt al canapelei, şi pentru că descopăr că sunt relaxat în compania ei. Poate că e de la vinul pe care l-a băut ea şi, cu siguranţă, de la berea pe care am dat-o eu pe gât, dar cred că aş putea să fiu bun prieten cu fata asta. E în regulă, nu? Ştiu că sunt anumiţi oameni care nu cred că prieteniile platonice sunt cu putinţă între bărbaţi şi femei.

Am de gând să fac schimb de adevăruri cu Laurie şi o să devenim cei mai buni prieteni. Acesta, domnilor şi doamnelor, este măreţul meu plan.

Îşi loveşte unghiile de marginea paharului, gândindu-se, şi constat că sunt foarte interesat să ascult ce are să-mi zică. Îţi coboară privirea în paharul cu vin, iar când şi-o ridică, râde.

– În regulă, aveam paisprezece ani, poate cincisprezece.

Încheie propoziţia şi-şi pune mâna pe obrazul roşu, clătinând din cap:

– Nu-mi vine să cred că-ţi zic una ca asta.

Râsetul ăla ameţitor din nou, apoi îşi pleacă ochii, făcându-mă să mă las în jos ca să-i surprind privirea.

– Hai, acum trebuie să-mi zici! o trag eu de limbă.

– Eram cu Alana, prietena mea cea mai bună de-atunci, la discoteca școlii, oftează ea resemnată, încercând să ne prefacem că suntem supermișto. Cred că aveam și un pachet de țigări, deși niciuna dintre noi nu fuma.

Aprob din cap, dorindu-mi să aud mai mult.

– Era băiatul ăsta, cum întotdeauna se găsește câte unul, pe care îl plăceam. Jumătate de școală îl plăcea, de fapt, dar prin nu știu ce minune părea că mă place și el.

Vreau să intervin și să-i spun că nu e un miracol sau chiar o surpriză, însă n-o fac.

– Și în cele din urmă mă invită la dans pe la sfârșit, eu accept cu nonșalanță și totul merge foarte bine, până când dau să mă uit în sus tocmai când el își coboară privirea spre mine și-i dau un cap în gură și-i sparg nasul. Se uită la mine, cu ochii mari și pe urmă izbucnește într-un hotot de râs. Sânge peste tot. A trebuit să-i cheme o ambulanță.

– Nu se poate! dau încet din cap. Uau, ai fost o parteneră jalnică, Laurie!

– Nici măcar nu mă întâlneam cu el, protestează ea. Am vrut, dar nu s-a mai legat nimic. Nu mă mir, sigur. Tare ca fierul, după câte se pare, zice ridicând din umeri și făcând un semn cu pumnul în cap.

– Bine, deci acum ești un cap mafiot ninja, cu o căpățână excepțional de tare. Înțeleg ce vede Sarah la tine.

– Bănuiesc că o fac să se simtă în siguranță, îmi ține ea isonul.

– Păi, da. Chiar ar trebui să te gândești să percepi o taxă de siguranță. Să-ți plătești împrumuturile de student cât ai clipi.

Laurie pune paharul cu vin pe masă și se lasă pe spate, dându-și părul negru după urechi, în timp ce se așază cu picioarele încrucișate, cu fața spre mine. Când eram copil mergeam anual în vacanțe de familie în Cornwall, mama mea avea o chestie pentru zânele acelea mititele pe care le găseai de cumpărat, de obicei stând pe ciuperci otrăvitoare sau altceva de prost-gust. Ceva din simplitatea poziției lotusului în care stă Laurie și vârful bărbiei sale când își netezește părul după urechi îmi aduc aminte

acum de zânele acelea și mă apucă o nostalgie din senin. Ca și cum îmi este cunoscută, cu toate că nu-mi e.

– E rândul tău, zâmbește ea larg.

– Nu cred că am ceva care să fie pe măsura așteptărilor, spun. Adică nici măcar nu i-am dat un cap în gură vreunei femei.

– Ce fel de bărbat ești?

Se preface dezamăgită și, chiar dacă glumește, iau întrebarea ei ca fiind una serioasă.

– Unul bun, sper?

Un râset i se stinge pe buze.

– Și eu sper.

Știu că speră asta spre binele lui Sarah.

– Dar ce zici de asta? schimb eu brusc subiectul. Să-ți povestesc despre petrecerea mea de șase ani. Imaginează-ți un copil mititel, îngropat în bazinul cu mingiuțe și căruia pe urmă i s-a făcut atât de frică, încât tatăl lui a trebuit să-și croiască drum prin jungla de tobogane și plase ca să-l găsească. Am fost îngropat un metru sub mingiuțe și plângeam atât de tare, că am vomitat. Au fost nevoiți să curețe locul. Țin bine minte fețele oripilate ale părinților fetiței cu rochița festivă împroșcată cu voma mea. Invitații de la petrecere s-au împuținat brusc după incident, ceea ce e amuzant.

– Oh, nu, ce poveste tristă! spune ea și cred că nici măcar nu mă ia peste picior.

Ridic din umeri.

– Sunt bărbat. Sunt dur.

Se lovește iar cu încheieturile de cap.

– Uiți cu cine vorbești aici!

Aprob din cap, sobru.

– Femeia de fier.

– Chiar ea.

Se așterne tăcerea și rumegăm ce știm deja unul despre celălalt În ceea ce mă privește, știu că se poartă straniu cu bărbații și că e posibil

să-i rănească. Cât despre ea, știe că mă sperii ușor și că sunt predispus la accese de vomă. Îmi ia cutia goală de înghețată și lingura, se apleacă într-o parte ca s-o pună pe măsuța de cafea și, în ciuda tuturor eforturilor mele, creierul meu de bărbat îi observă mișcarea membrelor, sânului întrezărit sub braț, scobitura din partea de jos a șirei spinării. De ce trebuie să aibă femeile toată nebunia asta de mișcări lascive? Chiar nu este în regulă. Vreau să păstrez o prietenie platonică cu Laurie, deși creierul meu îi înregistrează fiecare mișcare, alcătuind o hartă a ei în minte, astfel încât s-o vizitez din când în când în somn. Nu vreau. Când sunt treaz, chiar nu mă gândesc la Laurie în felul acela, însă creierul meu adormit nu pare să fi primit înștiințarea.

În somn, am observat că are pielea alb-lăptoasă și că ochii ei sunt de culoarea florilor de nu-mă-uita. Ochii lui Laurie sunt ca o afurisită de grădină înflorită vara. Și acum pot să adaug și scobitura aceea pronunțată din partea de jos a spatelui ei, și că se amețește după ce bea vin, și cum își mușcă buza de jos când se gândește. În momente ca astea memoria mea fotografică devine mai mult un impediment decât un avantaj. Bineînțeles, Laurie nu este singura femeie pe care o visez, însă ea se pare că merită rolul ăsta secundar mai des decât celelalte. Nu că visez la alte femei tot timpul. O să mă opresc acum, deoarece vorbesc ca și când aș fi un gunoi nemernic.

– Corect, atunci cred că e rândul meu din nou, spune ea.

Încuviințez din cap, bucuros că mi-a întrerupt șirul gândurilor.

– Va trebui să depășești povestea cu capul în gură.

– Am început prea în forță, este de acord, mușcându-și buza din nou, zbătându-se să găsească ceva potrivit.

Ca s-o ajut, îi enumer câteva propuneri.

– Incidentul ăla jenant când ai ieșit pe vânt puternic, fără chiloți?

Zâmbește, dar clatină din cap.

– Ai otrăvit pe cineva cu ce ai gătit? Când l-ai agățat din întâmplare pe prietenul surorii tale?

Trăsăturile feței i se îmblânzesc, o urmă bruscă de nostalgie și alte emoții pe care mi-e greu să le citesc pe măsură ce-i transfigurează chipul. *Dumnezeule!* Trebuie să fi zis ceva cumplit de greșit, deoarece acum clipește des, ca și când ar avea ceva în ochi. Cum ar fi lacrimi.

– Dumnezeule! La dracu', îmi pare rău, îngaimă ea, ștergându-se furioasă cu dosul palmelor de-a lungul obrajilor.

– Nu, nu, mie îmi pare rău, mă grăbesc să-i răspund eu, încă nesigur ce-aș fi putut să-i zic ca să stârnesc o asemenea reacție. Vreau s-o țin de mână, să-mi pun palma pe genunchiul ei, ceva, ceva care să-i spună că-mi pare rău, însă nu prea reușesc să mișc mâna.

– Nu e chiar vina ta, replică și clatină din cap.

O aștept să-și vină în fire.

– Vrei să vorbim despre asta?

Se uită în jos, ciupindu-și pielea de pe dosul palmei, cu mișcări scurte, repetate; un mecanism de calmare, când folosești durerea fizică pentru a te distrage de la tulburarea emoțională. Nesuferitul de frate-meu, Albie, poartă la încheietură un zgârci din elastic pe care-l trage din același motiv.

– Sora mea cea mică a murit când avea șase ani. Eu abia împlinisem opt ani.

La dracu'! Îmi retrag ce-am zis despre fratele meu. E cu patru ani mai mic decât mine și, e adevărat, poate să fie o adevărată pacoste, dar țin la el ca un nebun. Nici nu îndrăznesc să mă gândesc cum ar fi viața fără el.

– Dumnezeule, Laurie!

De data asta nu mai stau pe gânduri. O lacrimă îi curge pe obraz, mă întind și i-o șterg cu degetul. Pe urmă plânge de-a binelea și o mângâi pe păr și o liniștesc așa cum o mamă își potolește copilul.

– Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să izbucnesc așa, spune ea printre hohote, după câteva minute în care niciunul dintre noi nu scoate o vorbă, apăsându-și ochii cu podul palmelor. M-a luat prin surprindere. N-am mai plâns de secole din cauza asta. Poate că-i de la vin.

Aprob din cap în timp ce-mi coboar mâna, simțindu-mă groaznic pentru că, fără să vreau, am fost atât de insensibil.

– Întotdeauna spun că am numai un frate când mă întreabă cineva. Mă simt neloială că nu o menționez, dar e mai ușor decât să le spui oamenilor adevărul.

Acum s-a mai liniștit, răsuflând încet și sacadat.

N-am nici cea mai mică idee ce anume să spun într-o asemenea situație, însă încerc; cel puțin am o vagă idee despre cum se simte.

– Cum o cheamă?

Chipul lui Laurie este inundat de căldură, iar vulnerabilitatea ei trece direct prin mine. O dorință pătrunzătoare, acută, dulce-amară, ca și cum îi lipsea ceva de multă vreme. Oftează din toți rărunchii când se întoarce și se sprijină cu spatele de canapea, lângă mine, ținându-și genunchii strânși la piept ca într-o îmbrățișare. Când vorbește din nou, vocea ei este joasă și cumpătată, ca a cuiva care ține un discurs exersat la înmormântarea unei persoane dragi.

– Ginny s-a născut cu o afecțiune la inimă, însă era deșteaptă, Dumnezeule, cât de deșteaptă era! Îmi dădea clasă. Era prietena mea cea mai bună.

Se oprește o clipă, cuprinzându-și trupul ca pentru impact, ca și cum ar ști că, povestind urmarea, o să doară fizic.

– Pneumonie. Acum era printre noi, apoi, într-o clipă, s-a dus. Nu cred că vreunul dintre noi a trecut cu adevărat peste pierderea ei. Bieții mei părinți…

Își pierde șirul gândurilor, pentru că nu mai e nimic de zis; părinții nu ar trebui să-și îngroape niciodată copilul. Nu-și mai ciupește pielea; nu cred să existe vreun mecanism de calmare pe lumea asta care să te distragă de la așa ceva.

La televizor, Nicolas Cage se tot prăbușește cu o motocicletă, în plină acțiune, iar aici, în sufrageria asta micuță, eu îmi petrec brațul pe după umerii lui Laurie și o strâg la piept. Trupul ei trepidează cu respirații profunde, pune capul pe umărul meu și închide ochii. Nu

pot să spun cu exactitate când a adormit, dar mă bucur că a făcut-o, deoarece de asta are nevoie acum. Nu mă mișc, deși probabil că ar trebui. Nu mă ridic și nu mă duc la culcare, cu toate că un om înțelept așa ar face. Stau doar și îi țin companie în timp ce doarme și mă simt... nici măcar nu știu cum mă simt. Liniștit.

Nu-mi îngrop fața în părul ei.

15 februarie

LAURIE

Când mă trezesc, știu că trebuie să-mi amintesc ceva, însă îmi simt creierul înfășurat într-o pâslă îmbâcsită. E de la vin, mă gândesc eu amețită și pe urmă deschid ochii și-mi dau seama că nu sunt în pat. Sunt încă pe canapea, însă perna din pat este sub cap și sunt cuibărită sub pilotă. Mă uit cu coada ochiului la ceas și văd că e puțin trecut de șase dimineața, așa că mă întind la loc și închid ochii, recapitulând seara din frântura care-mi vine mai repede în gând.

Înghețată. Vin. Ryan Gosling vâslind într-o barcă. Lebede. Erau cu siguranță lebede. Și, o, Dumnezeule, Sarah se făcuse turtă! O s-o verific într-o clipă, ce bine că Jack a adus-o acasă. Jack. La dracu'! *Jack!*

Creierul meu intră direct în stare de panică și încerc să mă conving că sigur am zis sau am făcut ceva oribil și neloial și că Sarah o să mă urască. A vorbit cu mine și râdeam și ne uitam la' film și apoi… Of! Îmi amintesc. Ginny. Alunecând înapoi înăuntrul coconului din pilota mea, îmi strâng ochii tare și îmi îngădui să-mi aduc aminte de dulcea și frumoasa mea surioară. Degetele subțirele, unghiile ei atât de fragile, aproape translucide, singura persoană cu aceiași ochi ca ai mei. Trebuie să mă concentrez foarte tare ca să-i recuperez vocea ei copilăroasă din amintirile mele, bucuria entuziasmată a chicotului ei de râs, strălucirea părului ei blond, perfect întins în lumina soarelui. Frânturi de amintiri,

nedeslușite ca fotografiile arse de soare. Nu-mi îngădui să mă gândesc la Ginny prea des în viața de zi cu zi sau deloc, de fapt; îmi ia ceva timp pe urmă să mă împac cu faptul că pur și simplu nu mai este aici, să nu fiu furioasă pe toți ceilalți pentru că trăiesc, pe când ea nu.

Îmi aduc aminte limpede noaptea trecută. N-am făcut nimic imoral cu Jack, nimic care să mă compromită în sensul tradițional în dimineața asta, cel puțin; cu siguranță nu i-am arătat sânii și nici nu i-am mărturisit dragoste adevărată. Dar încă nu pot să mă consider absolut nevinovată, deoarece în realitate am încălcat o limită, chiar dacă una fină și aproape invizibilă. Pot s-o simt în mod evident înfășurată în jurul gleznelor mele ca o ață pescărească, gata să mă prindă și să mă facă să par o mincinoasă. Mi-am îngăduit să mă apropii prea mult. Mi-a trebuit numai o sticlă ieftină de vin ca să las garda jos; un singur comentariu inconștient și apreciat greșit ca să mă facă să mă prăbușesc ca un castel de nisip părăsit pe înserat.

5 iunie

LAURIE

– La mulți ani, bătrânico!

Sarah îmi vâră o banderolă în față și izbucnește într-un „La mulți ani!“ răsunător.

– Mulțumesc! îi ofer o rundă de aplauze fără tragere de inimă. Pot să mă întorc la somn acum, te rog?

Este opt dimineața, sâmbătă.

– Glumești, nu? se încruntă ea. Dacă te duci acum la culcare, o să ratezi cele mai savuroase ore ale zilei tale de naștere.

Vorbește ca unul dintre personajele ei Disney preferate.

– Din câte știu, nu eram niște adolescente americane dintr-un show ieftin de televiziune, mormăi eu.

– Nu te mai văita și dă-te jos din pat chiar acum! Am planuri mari pentru tine.

Mă las înapoi pe pernă.

– Am deja un plan. Și stau aici până la amiază.

– Poți să stai mâine, îmi zice, arătând spre cana de alături.

– Ți-am făcut o cafea. Ai zece minute până mă întorc și te trezesc foarte brutal.

– Dai prea multe ordine! bombăn eu, frecându-mă cu mâinile la ochi. Am douăzeci și trei de ani acum și tu tot douăzeci și doi ai. Pot să-ți fiu mamă! Du-te, fă curat în dormitor și fă-ți temele!

Se mândrește din nou cu banderola ei în timp ce iese, râzând, și eu bag capul sub pernă.

Țin la fata asta.

Două huse de haine sunt agățate când ies, peste fix nouă minute și jumătate, iar Sarah țopăie pe loc. Și, mai îngrijorător, husele sunt inscripționate cu logoul unei companii care închiriază rochii simandicoase.

– Sar...?

Încep să-mi dau seama că nu glumea când mi-a spus că are un plan.

– O să mori când o să vezi, spune ea, cu pumnii strânși de bucurie ca un copil în ziua excursiei cu școala.

Îmi pun jos cafeaua, încet.

– Să mă uit acum?

– Da. Dar mai întâi trebuie să-mi promiți că vei face exact ce-ți spun în orele următoare, fără să pui întrebări.

– Vorbești ca un spion sub acoperire. Tu și Jack v-ați uitat la prea mult James Bond din nou?

Îmi întinde o husă, dar se agață strâns de ea când încerc să i-o iau.

– Promite-mi mai întâi!

Râd și aprob din cap, intrigată.

– Bine, îți promit!

Mi-o înmânează cu o scurtă bătaie de palme, pe urmă dă din mâini ca să mă grăbesc și să mă uit înăuntru. Ținând-o la o lungime de braț distanță, o scutur și apoi deschid fermoarul de pe mijloc, câțiva centimetri, ca să trag puțin cu ochiul.

– Este roz... spun eu și ea încuviințează degrabă.

Trag fermoarul până jos și dau învelitoarea de plastic la o parte, lăsând să se vadă o jachetă de pilot, din satin roz-bombon și colanți din satin negru, ce puteau fi numaidecât ușor de recunoscut.

– Vrei să mă costumez ca Doamna în Roz[1] de ziua mea?

Zâmbește larg și mai scoate un costum.

– Nu numai tu. Amândouă suntem Doamne în Roz.

Vorbesc încet, pentru că sunt cumva derutată. Adică, într-un fel îmi place deja ca idee de aniversare, dar ce-o să facem de îndată ce ne îmbrăcăm? Pentru că o să ne vedem de la o poștă până la Castel.

– Nu mergem la bar.

Lui Sarah îi sclipesc ochii de nerăbdare.

– Pot să te întreb unde *mergem?*

– Tu poți să-ntrebi, dar n-o să-ți zic adevărul! râde ea.

– De unde știam că o să spui asta?

Își deschide fermoarul de la geacă și-și bagă mâinile înăuntru.

– Ai văzut filmul, nu?

– O dată sau de două ori.

Dau ochii peste cap, deoarece toată lumea a văzut *Grease* de cel puțin douăsprezece ori, pentru că de obicei se dă la televizor în ziua de Revelion și nu te poți urni să cauți telecomanda.

Îmi ridic neîncrezătoare colanții din satin. Betelia este cu cincisprezece centimetri mai mică.

– Sper că se întind, spun eu.

– Se întind. I-am probat astăzi, pe la șase dimineața.

Vorbele ei mă fac să-mi dau seama cât de mult de străduiește să-mi ofere o zi de naștere amuzantă; și partea din mintea mea care se simte mereu vinovată îmi dă de furcă în clipa asta. Orice ar fi plănuit pentru noi două azi, trebuie să-mi dau osteneala sută la sută.

– Doamnele în Roz să fie, atunci! zic eu râzând.

Sarah se uită la ceas.

---

[1] Trimitere la filmul *Grease*, musicalul din 1978, regizat de Randal Kleiser, cu protagoniștii John Travolta și Olivia Newton-John. Bazat pe musicalul omonim din anul 1972, creat de Jim Jacobs și Warren Casey (n.tr.).

– La unsprezece trebuie să plecăm. Du-te la duș, eu m-am spălat deja. Îți fac eu ochii cu tuș după ce ieși.

Este amiază și noi suntem în metrou, la stația Waterloo, și cred că se cuvine să zic că avem parte de un număr rezonabil de priviri stranii. Nu mă miră. Suntem singurele Doamne în Roz la bord astăzi și avem, cu siguranță, cele mai spectaculoase coafuri și machiaje. Sarah a ales o coadă de cal, prinsă sus, care pare să se miște independent de cap și, între noi fie vorba, pe-a mea am aranjat-o în niște bucle cârlionțate pe care până și Olivia Newton-John ar fi invidioasă. Sarah s-a gândit la toate: ne-a luat gumă de mestecat, eșarfe negre, stilate, la baza gâtului, ochelari de soare din plastic, cu rame albe, înfipți în păr și sticlele de gin să avem în tren ca să ne vină cheful pentru orice ne-am fi pregătit să facem.

– Ar trebui să ne dăm nume false?

Sarah îmi ia în serios întrebarea.

– Care ar fi al tău?

– Complicat. Cred că trebuie să sune kitsch și americănește și să fie din anii '50, deci ce zici de… Lula-May?

Se uită la mine gânditoare.

– Îmi place ce-ai făcut. Așadar, dacă tu ești Lula-May înseamnă că eu sunt Sara-Belle.

– Mă bucur să te cunosc!

– Încântată, de asemenea, să te cunosc, Lula-May!

Ne sprijinim grațios capetele unul de celălalt, apoi ciocnim sticluțele și dăm pe gât ginul, ca să cimentăm noua noastră prietenie.

– Îmi spui odată unde mergem?

– Ai încredere în mine, domnișorică! O să-ți placă, încearcă ea să adopte accentul foarte tărăgănat din Deep South.

– Semeni mai mult cu John Wayne decât cu Sara-Belle, râd eu. S-ar putea să te plac.

Sarah îndeasă sticlele goale în buzunarele din spatele scaunului din față.

– Este energia mea sexuală. Nu mă pot stăpâni.

Ridică privirea când vocea electronică anunţă că ne apropiem de Barnes.

– Haide! Asta-i staţia noastră.

Primul lucru care-mi sare în ochi când coborâm este că nu suntem singurele persoane care arată ca nişte extra dintr-un remake după *Grease*. Rochii swing şi costume hippie se amestecă printre cumpărătorii obişnuiţi de la prânz într-o zi senină de duminică şi câte o sclipire întâmplătoare de satin roz îmi spune că o să fie o gaşcă de Doamne în Roz de pomină.

– Sarah!

Se aude vocea lui Jack, iar inima îmi sare din piept. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să nu prea stau cu el şi cu Sarah în ultima vreme şi, din fericire, amândoi au fost atât de ocupaţi, încât cred că au fost mulţumiţi că n-au o a cincea roată la căruţă în nopţile lor împreună. Şi simt că încep să mă gândesc la el din ce în ce mai puţin. Poate că eforturile mele de a-mi stăpâni gândurile dau roade.

Apoi observ cu cine este Jack – Billy, unul dintre prietenii lui, cu care m-am întâlnit de câteva ori pe la diverse petreceri. Dă, Doamne, să nu fie o întâlnire aranjată de ei! Băieţii se îndreaptă către noi şi izbucnim în zâmbete largi, dar uşor sfioase, ţipând surprinse când îi vedem în pantalonii negri, foarte strâmţi, şi tricouri negre, şi ele mulate. Şi-au suflecat mânecile până la umeri ca să-şi pună în valoare bicepşii şi, dacă mă uit la ţepii din capul lor, nu cred că a mai rămas ceva gel de păr în tub.

Oriunde am merge, se pare că vom fi patru. Nu că m-ar deranja; doar că nu mă aşteptam, Sarah şi cu mine avuseserăm cea mai mişto dimineaţă de nu mai ştiu când.

– Măi să fie, dacă nu sunt partenerii noştri pentru balul de absolvire! râde Sarah şi-l sărută pe buze pe Jack, lăsându-i urme de ruj roşu.

Poartă ochelari de aviator, cu lentile reflectorizante, care îi întunecă ochii; aduce mai mult cu James Dean decât cu John Travolta.

– Billy, arăţi mişto, zic eu, iar el îşi încordează muşchii curtenitor.

Arată ca și când și-ar sculpta corpul în sala de fitness două ore pe zi. Genul de corp pe care nu te poți abține să nu-l admiri, dar și să-l disprețuiești în același timp.

– Popeye e mic copil pe lângă mine.

Scoate din gură bățul de acadea pe care-l mestecă pentru a face impresie și se apleacă să-mi dea un pupic pe obraz. La mulți ani!

Observ că Sarah se uită la noi și dau ochii peste cap. Am avut încredere în ea să-mi facă lipeala cu cineva care nu e nici pe departe genul meu. Probabil îi plac femeile blonde și toate tonifiate și docile. Mă întreb, oare, ce a trebuit să-i promită Jack ca să vină.

– Mergem, doamnelor?

Jack îi întinde brațul lui Sarah și, după o clipă de ezitare, Billy face același lucru cu mine.

– Mergem, zâmbește larg Sarah, strecurându-și brațul după al lui.

– Laurie încă nu știe ce facem, așa că nu spune nimic.

Râd, luând jenată brațul pe care Billy mi-l oferă.

– Cred că încep să înțeleg.

– O, nu cred. Dar o să înțelegi.

Îi sclipesc ochii când îmi aruncă o privire peste umăr, în timp ce ne mișcăm laolaltă cu mulțimea de oameni.

Încă nu-mi vine a crede ochilor.

– Ce este locul ăsta? întreb eu fascinată.

Suntem la o coadă în zigzag, oameni îmbrăcați în diferite costume din *Grease,* toată lumea sporovăind surescitată. O voce de la un post de radio școlar american răzbate prin difuzoare, spunându-ne să nu alergăm pe coridoare și că pipăiala obraznică la coadă se va pedepsi și, când ne apropiem de intrare, trecem pe sub un banner studențesc uriaș, care ne urează „Bun venit la Rydell High!“, roșu ca macul, luminat de becuri de modă veche.

– Îți place?

Acum Sarah mă ține pe mine de braț, în loc să-l țină pe Jack, și pe jumătate zâmbește, pe jumătate se strâmbă, ținându-și răsuflarea în timp ce-mi așteaptă verdictul pentru surpriza de ziua mea.

– Dacă-mi place? zâmbesc larg, amețită de amploarea evenimentului care se desfășoară înaintea ochilor mei. N-am nici cea mai vagă idee ce se întâmplă, dar îmi place al naibii de mult!

Barnes Common, locul obișnuit al celor care-și plimbă câinii și al meciurilor duminicale de cricket, a fost transformat într-un tărâm fermecat al kitsch-ului american din anii '50 cât poți vedea cu ochii. Reginele disco pe patine cu rotile servesc cola cu înghețată pe la mese, sub cortul în aer liber, iar rulotele-restaurant strălucind argintii se aliniază la marginea terenului. Peste tot oamenii stau pe pături de picnic, fete în rochii cu volănașe și ochelari răsfățându-se pe spate la soare, sprijinite în coate, spărgând baloane din gumă de mestecat.

Se aude muzică din toate părțile; în cort, o orchestră live cântă tare rock-and-roll din anii '50 pentru cuplurile pline de energie de pe ringul de dans din lemn, și dintr-altă parte cântece cunoscute de pe coloana sonoră a filmului *Grease* izbucnesc din difuzoarele instalate peste tot în jurul terenului. Ba chiar zăresc un butic de tip pop-up Beauty School, unde niște fete în salopete roz și peruci asortate îți fac unghiile sau reîmprospătează tușul de ochi. Lumea țipă și se înghesuie în mașinuțele tamponate, roșu-aprins, iar o roată Ferris, mare și strălucitoare domină impunător tot peisajul, cu cabinele ei roz-bombon, sclipitoare și albe, balansându-se ușor în adierea blândă.

– Dacă nu facem altceva, vreau să mă dau în roata aia, oftez eu.

Este cea mai mare și cea mai mai nebunească surpriză pe care am avut-o de ziua mea. Îmi simt inima ușoară ca un fulg, ca și când ar fi legată de un balon umflat cu heliu.

JACK

Locul ăsta este din cale-afară de straniu. Nu știu cum îi iese lui Sarah; cei mai mulți oameni le cumpără prietenilor un tort sau îi scot la ceva de băut de ziua lor. Nu și Sarah. A reușit să găsească extravaganța asta și ne-a convins pe mine și pe Billy să le fim însoțitori în pantaloni strâmți pentru restul zilei. Nu sunt multe femei pentru care aș face asta; am bombănit și aproape că am dat înapoi, deoarece, ca să fiu sincer, suna un pic ca de coșmar, însă acum, că suntem aici, mi se pare chiar mișto. Cinema Secret zice că se numește. Mă așteptam la un cinema în aer liber, cu o rulotă de hamburgeri sau două, și chiar *este* un ecran montat pentru mai târziu, dar, Dumnezeule, locul ăsta e cu totul și cu totul altceva! Mă simt cu adevărat *în* film, nu *la* film și bănuiesc că ne-am ales cu două dintre cele mai arătoase Doamne în Roz din toată adunarea asta.

Sarah... Iisuse! Niciodată nu face nimic cu jumătate de măsură. Merge un pic în fața mea; picioarele îi par de două ori mai lungi decât în mod normal în colanții ăia negrii. Trăiesc mereu cu senzația că alerg ca să țin pasul cu ea, mă lasă cu gura căscată, însă în ultima vreme am sprintat atât de rapid, că uneori simt că o pierd din ochi cu totul. Este deconcertant, un fleac mărunt, de care mă împiedic de fiecare dată când o prind din urmă.

Și Laurie pare de treabă; e ca într-un articol de revistă despre cum aceeași ținută poate să arate cu totul altfel pe două fete diferite. Tocurile și coada de cal din vârful capului arată că Sarah e cea mai populară fată din clasă, iar tenișii și cârlionții lui Laurie sunt mai degrabă simpatici într-un fel discret. Dacă am *fi fost* puștani de liceu, Sarah m-ar fi băgat în sperieți, în vreme ce Laurie ar fi fost sora celui mai bun prieten. Nici măcar nu știu ce vreau să zic cu asta. Sunt doar diferite, atâta tot.

– Ce crezi? Se poate un sărut pentru mine și sărbătorită? zice Billy plimbându-se pe lângă mine. Bănuiesc că o să-mi încerc norocul în vârful chestiei ăleia, face el semn către roata Ferris.

Mă întorc iute spre Laurie și simt în mine dorința de a o apăra. Billy e genul de tip care ar face orice ca să mai adauge câteva cuceriri pe listă. Nu prea știu de ce l-am rugat pe el să vină – doar că fusese singurul dintre prietenii mei îndeajuns de egocentrici să-și petreacă o zi jucându-se de-a costumatul.

– Fără pipăială obraznică, Bill! Ai auzit regulamentul.

– E ca la liceu, unde regulile sunt făcute ca să fie încălcate, prietene, îmi face Billy cu ochiul, în timp ce Sarah se întoarce spre noi și arată spre teren, întrerupându-mă înainte să apuc să mai zic ceva.

– Hai, voi doi! Vreau să mă dau în mașinuțele tamponate.

Încep să regret că n-am rugat pe oricine altcineva în afară de Billy să vină azi. Până acum a dat de trei ori cu ciocanul și a făcut să sune clopoțelul[1] când nimeni altcineva din tot rândul n-a reușit nici măcar o dată și acum și-a petrecut brațul după umerii lui Laurie, în timp ce manevrează ca un profesionist mașinuța lor tamponată, ca un șofer de Formula 1.

Îl imit, strecurându-mi brațul în jurul lui Sarah în timp ce arunc o privire în spate, peste umăr și dau înapoi fix în ei, trimițându-i cât colo învârtindu-se într-un fum de scântei electrice. Sarah țipă, râzând lângă

[1] O atracție din bâlci, în engl., *the strong-man bell*. Băieții își măsoară puterile ca să le impresioneze cu forța lor pe fetele cu care ies la întâlnire (n. tr.).

mine, în vreme ce Billy vine direct spre noi, zgâlțâindu-ne violent mașina în peretele de cauciucuri, arătându-mi subtil degetul peste umărul lui Laurie, în timp ce se depărtează. Mă întreb, oare ce-ar face acum John Travolta? Și cine este Sandra Dee în scenariul ăsta? Sarah e de departe prea înțepată pentru rolul ăsta; e o *Frenchy* get-beget. Nu că vreau să spun că Laurie este Sandy pentru Danny al meu, căci ar fi deplasat. Poate că Billy aduce mai mult cu Danny oricum, cu mușchii lui ca de Popeye și mentalitatea de șef de haită. Îl urmăresc cum o ajută pe Laurie să se dea jos din mașină când se opresc motoarele, felul în care se agață de mâna ei și cum o învârtește, o nălucă de cârlionți, în satin roz. Sper să nu se lase dusă de nas de el.

Adică e treaba ei, dar el este un tip obișnuit – totu-i numai distracție și veselie. Poate că asta îi place ei. La dracu', dacă se hotărăște să se întoarcă în Camden cu noi? Ha! Telefonul ei tocmai sună în buzunarul gecii roz. *Telefonus Interruptus,* prietene!

LAURIE

Ziua asta se anunță a fi una dintre zilele mele preferate.

Sunt ușor amețită de la cocktailurile Doamna în Roz, mă doare burta de la cât am râs, Billy este mai amuzant decât am preconizat și toată lumea pare să fie într-o dispoziție caraghioasă, ca de carnaval. Până și vremea a ținut cu noi, răsfățându-ne cu cea mai plăcută căldură lenevoasă, de vară englezească, același gen de căldură care îmi scoate în evidență pistruii de pe nas.

Și, dacă am crezut că evenimentul arăta bine la lumina zilei, arată și mai sclipitor acum, că se lasă seara. La standul T-Bird[1] începe un spectacol; o trupă de dansatori în piele neagră țopăie peste tot în șirul impresionant de autoturisme sport importate, cântând la stative cu microfoane cromate, dansând pe capote. Pretutindeni lumea dansează și se tolănește sub pâcla curcubeului, aruncată de luminile pastel scânteietoare din parcul de distracții, iar în aer plutește o anticipare a filmului în sine, programat în jur de ora zece.

---

[1] Trimitere la filmul *Grease*, descriind un fel de pantaloni mulați, negri, tipic acelor *bad boys* din anii '50. Denumirea prescurtată vine de la o mașină, Ford Thunderbird, foarte populară în epocă (n. tr.).

Sarah a descoperit tocmai acum că are un talent firesc pentru dansul rock-and-roll (bineînțeles) și, după ce Jack s-a dat la o parte râzând, pretinzând că e un împiedicat, Billy a fost convins să ia parte la competiția master class ca partenerul ei.

Cum stăteam eu cu Jack lângă învălămășeala de oameni care se uitau la ei, văd strălucirea aia spectaculoasă pe care o emană Sarah; e acolo, în mișcarea rapidă și îndrăzneață a cozii ei de cal, și în bărbia ascuțită, ridicată. Slavă cerului că Billy pare să miște în secret din șolduri! Nu știu dacă e de la toate cocktailurile pe care le-am dat pe gât, însă începe să mi se pară mult mai atrăgător decât mi s-a părut la începutul zilei. Când stăteam la coadă la mașinuțele tamponate, mi-a arătat poze cu frățiorul lui mai mic, Robin, o surpriză foarte neașteptată pentru mama lui de patruzeci și ceva de ani. Nu că pe Billy l-ar fi deranjat să treacă de la copil singur la părinți la rolul fratelui mai mare atât de târziu; mi-a arătat mândru o fotografie cu Robin suflând în lumânările de pe tortul pe care Billy i l-a făcut cu mâinile lui. Nu era vreo capodoperă, însă orice fată care s-ar întreba dacă Billy ar fi un tată bun într-o zi, ar avea nevoie doar să-l audă vorbind despre Robin și ar ști că sub mușchii ăia se ascunde un suflet blând. L-am privit acolo sus, lângă Sarah, citind concentrare de pe fețele lor. Se pricep destul de bine; aproape că-mi pare rău pentru ceilalți concurenți.

– Lui Sarah îi place genul ăsta de distracție, zic, trăgând limonadă printr-un pai cu dungi albe și roșii, deoarece iau o pauză de la cocktailuri.

– Sper doar să câștige râde Jack.

Știu ce vrea să zică. Dacă Sarah e fericită înseamnă o viață fericită pentru noi toți.

Îmi vibrează telefonul; e a doua oară când mama încearcă să dea de mine pe ziua de azi. Deja i-am spus că sunt plecată toată ziua, însă cred că-i e greu acum, că eu și Daryl am plecat de-acasă amândoi. Mă gândesc s-o sun înapoi, dar nu vreau să întrerup momentul ăsta.

Mă uit la roata Ferris. Pare și mai mare luminată.

– Sper că ne mai rămâne timp să ne dăm în roată înainte să înceapă filmul, spun.

Jack se încruntă, uitându-se la ceas:

– O să ajungem la timp.

– Mai ales dacă vor câștiga concursul de dans.

– Ceea ce se va întâmpla.

Are dreptate. Nu am nici cea mai mică urmă de îndoială că pantofii de dans al lui Sarah își vor duce la bun sfârșit misiunea.

Face pauză o clipă, se uită în altă parte și pe urmă înapoi, la mine.

– Pot să te duc acum, dacă vrei, râde cu colțul gurii, stânjenit. Poate să fie un cadou de ziua ta, de vreme ce-am uitat să-ți iau.

E ciudat că se oferă, curtenitor, să mă însoțească să mă dau în roată – ca și când aș avea nevoie să fiu escortată, însă întrebarea se potrivește perfect în decorul ăsta straniu, de modă veche. Mă ridic pe vârfuri ca să-i fac semn lui Sarah că ne întoarcem în zece minute, însă este absorbită total de gazda concursului de master class. Mă uit în urmă din nou, la frumoasa roată Ferris.

– Mi-ar plăcea foarte mult, Jack. Mulțumesc!

Un tip în pantaloni albi, din bumbac, cu un pulover al liceului Rydell High înnodat nonșalant în jurul umerilor, lasă bara de crom peste genunchii noștri și verifică dacă e bine fixată și suntem în siguranță.

– Poate vrei să-ți iei iubita de gât, prietene. Poate să fie un pic înspăimântător acolo, sus.

Sunt convinsă că așa avertizează fiecare cuplu pe care-l urcă în roată, dar amândoi intervenim să-l corectăm:

– Ah, nu suntem… bălmăjesc eu în același timp în care Jack se repede să zică „Nu e… suntem doar prieteni“.

Băiatul cu puloverul ne face cu ochiul.

– Păcat! Arătați bine împreună.

Roata se înclină un pic ca să se miște un loc astfel încât să se ocupe următorul scaun și eu închid ochii o clipă, deoarece n-am nici cea mai vagă idee ce să-i mai zic.

– Nu-mi spune că ești fricoasă, Laurie!

– Nici gând! râd eu.

Apucându-mă cu degetele de bară, mă afund în căptușeala adâncă din vinilin de culoarea zmeurei a leagănului, odihnindu-mi picioarele pe podeaua cromată.

– Nu ți-e frică de înălțime, nu?

Se sprijină de colțul cabinei și se uită la mine cu coada ochiului, cu brațele întinse deasupra spetezei, cu mâinile întoarse ca și când aș fi pus o întrebare stupidă:

– Par eu o persoană care se sperie ușor?

Danny Zuko, poți să crăpi de ciudă; însă felul în care își plimbă degetele pe partea de sus a cabinei, aproape de umărul meu, îmi spune că nu e atât de relaxat cum vrea să pară. Nu știu de ce e încordat: că e în roată fără Sarah, că e în roată sau că e în roată cu mine. Oftez, gata să-l întreb, când se aud primele acorduri leșinate din *Hopelessly Devoted To You* și roata începe să se învârtă.

Las deoparte întrebarea. Este ziua mea, la urma urmei, ador roțile Ferris și sunt cu Jack, pe care nu mă pot abține să-l plac cu adevărat din ce în ce mai mult de fiecare dată când îl văd. Și asta e grozav. Vorbesc serios, cu mâna pe inimă, chiar vorbesc serios. E grozav, pentru că el și Sarah sunt minunați împreună și pentru că țin la ea ca la o soră.

În cea mai mare parte a timpului mă împac destul de bine cu situația. Așa cum e. Poate că, dacă lucrurile ar fi stat altfel, dacă l-aș fi găsit eu prima, acum ar fi avut brațul în jurul meu și ar fi fost gata să mă sărute când ajungeam în vârful roții. Poate am fi fost îndrăgostiți până peste cap. Sau poate că am fi fost o pereche groaznică de îndrăgostiți și poate că cel mai bun deznodământ pentru noi, toți, este fix ceea ce s-a și întâmplat. Este în viața mea și mă bucur de el. E suficient.

– Uau! murmur, distrasă de priveliște pe măsură ce urcăm tot mai sus.

O zi de decembrie

Barnes Common este împodobit cu frânghii cu steaguri și lumini: inscripții de neon deasupra restaurantelor Airstream, sclipiri disco din cortul de dans, lumânări pe mesele de pe pasarelă în timp ce primii veniți își revendică locurile pe iarbă, aproape de marele ecran. Urcăm și mai sus și putem să vedem dincolo de învălmășeală, deasupra străduțelor fusiforme din sud-vestul Londrei, scoase în evidență de lumina lăptoasă a felinarelor stradale.

– Uite stelele! spune Jack, întorcând capul ca să se uite în timp ce ne apropiem de vârf.

Fac la fel și ne uităm la stele împreună, câteva clipe atârnăm acolo, chiar pe buza roții, ultimii doi oameni de pe pământ.

– La mulți ani, Laurie! spune Jack încet și serios când mă întorc să-l privesc.

Mă străduiesc să zâmbesc, însă constat că mușchii feței nu mă ajută, căci gura îmi tremură ca și cum aș fi pe punctul să plâng.

– Mulțumesc, Jack, îi zic. Sunt bucuroasă că am putut să fiu cu tine în ziua asta, întrerup eu, apoi adaug, pentru clarificare: Cu voi.

– Și eu.

Cabina noastră brăzdează înaltul și se hurducăie pe buza roții, legănându-se în timp ce adie briza, făcându-mă să țip și să mă apuc de bară cu amândouă mâinile. Jack râde ușor și mă cuprinde cu brațul, lipindu-se de mine cu trupul lui cald.

– E în regulă, te prind eu.

Mă apucă strâns, sprijinindu-mă, cu degetele strânse pe umerii mei, înainte să se lase pe spate și să întindă iar brațul pe spătar.

Și mie mi se întoarce stomacul pe dos când mă așez și mi-e rușine să zic că nu, pentru că ne-am cocoțat în cer, deasupra Barnes Common, ci fiindcă sunt singură cu Jack O'Mara în roata asta veche. Becuri vintage roz și verde-mentă luminează spițele roții în timp ce se învârtește încet, aruncându-i pe față umbre mișcătoare.

Olivia Newton-John își cântă cu foc și sufletul din ea. Știu cum se simte.

Îmi duc degetele la pandantiv și mângâi forma cunoscută a pietrei turtite, mov, ca să prind curaj. Mi-am pierdut mințile cinci minute azi-dimineață, pentru că nu-l găseam; am plâns când, într-un sfârșit, Sarah mi-a zis că l-a zărit între crăpăturile parchetului din dormitorul meu. Medalionul este lucrul meu cel mai de preț. Eu și Ginny avem câte unul; știu că e o prostie, însă mă simt mai legată de ea când îl port.

Fir-ar! Încă un apel ratat de la mama. Mă simt cea mai rea fiică din lume când deschid SMS-ul pe care tocmai mi l-a lăsat, în loc să vorbim, și hotărăsc s-o sun mâine la prima oră:

Laurie, draga mea, îmi pare rău că te anunț printr-un SMS, și încă și mai rău că e ziua ta, dar știu că ai vrea să afli cât mai repede. Tata e în spital, draga mea, a făcut infarct. Dă-mi un telefon îndată ce poți. Te iubesc. Mami

Și, uite-așa, una dintre cele mai frumoase zile tocmai s-a transformat într-una de coșmar.

12 decembrie

LAURIE

Mă simt ca și când mi-ar fi cusut cineva cu plumb cizmele Uggs. În ultimele săptămâni a fost un haos total la muncă, cu rezervările pentru petrecerea de Crăciun, și mă dor picioarele de parcă aș fi alergat la maraton. Sunt al dracului de obosită. Recuperarea tatei a fost mai lentă decât ar fi sperat doctorii; se pare că de-atunci au urmat numai probleme de sănătate. Tatăl meu, pe care-l știam în putere și lipsit de griji, este acum un om plăpând și mult prea palid, iar mama i-a urmat rapid, deoarece își face mari griji pentru el. Întotdeauna au fost un cuplu încântător; tata este cu zece ani mai mare decât ea, însă până acum niciodată nu și-a arătat vârsta. Mai puțin în ultimul timp. A făcut șaizeci de ani anul trecut, însă arată cu zece ani mai în vârstă; când îl văd, îmi vine să-l iau în brațe, să-l urc într-un avion care să zboare spre zone mai însorite și să-l îndop. Nu că mama nu face tot ce îi stă în putință; vieților lor par un șir nesfârșit de programări la specialist și regim alimentar și asta își spune cuvântul. Mă duc acasă cât de des pot, însă mama, inevitabil, poartă tot greul pe umeri.

Crăciunul mă zgârie pe retină oriunde îmi îndrept privirea; sunt la cumpărături de câteva ore și am ajuns în punctul în care vreau să-l ciomăgesc pe Rudolph, să-i fac felul lui Mariah Carey și să o strâng de beregată pe următoarea persoană care mă atinge cu o simplă ghirlandă.

Josie Silver

Tot aștept la coadă asta nesfârșită, care abia s-a mișcat în HMV[1] în ultimele douăzeci de minute, țin în brațe un teanc de filme pe care nici măcar nu sunt sigură că fratele meu o să le vadă vreodată și, sincer, aș putea să adorm în picioare. Pentru un magazin de muzică, te-ai fi așteptat să născocească ceva mai inovator decât Noddy Holder urlând cât îl țin bojocii. *E Crăciunul.* Și, oricum, ce nume e ăsta: Noddy? Mă surprind întrebându-mă dacă s-o fi născut cu urechi clăpăuge și dacă mama lui o fi fost prea afumată ca să-i vină o altă idee.

– Laurie!

Mă întorc și-l zăresc pe Jack făcându-mi cu mâna peste capetele celor de la coada încolăcită în jurul meu. Zâmbesc, ușurată la vederea chipului său familiar, pe urmă dau ochii peste cap ca să-i transmit cum e să fiu prinsă aici. Mă uit la teanc și-mi dau seama că oricum fratele meu ar prefera o sticlă de Jack Daniel's, astfel că mă întorc și îmi fac loc cu coatele din rând, enervându-i pe toți, care mă împing în direcția opusă. Jack se învârteşte pe lângă topul de vânzări de CD-uri în timp ce mă așteaptă, înfofolit în haina lui mare, de iarnă, și cu fular la gât, iar eu oftez, căci am rămas cu imaginea lui în stația de autobuz. Au trecut câțiva ani de-atunci și de cele mai multe ori nu mă mai gândesc la ziua aceea niciun pic; m-am străduit să înlocuiesc toate gândurile fugare despre el cu unele mai sigure, și asta a dat roade. Se spune că minții umane îi place să urmeze tipare repetitive și am constatat că este adevărat. Jack ocupă acum un loc potrivit în viața mea, ca prietenul meu și ca iubitul prietenei mele celei mai bune, și îmi îngădui să mă bucur de compania lui și țin la el. Serios, chiar țin la el foarte mult. Este amuzant și incredibil de grijuliu cu Sarah. Și mi-a salvat cu adevărat viața de ziua mea, ocupându-se de toată situația când mi s-a frânt sufletul în toiul evenimentului de la Barnes Common. M-am trezit pe bancheta din spate a unui taxi cât ai clipi, iar biletele de tren pentru întoarcerea acasă erau rezervate înainte

---

[1] Abreviere de *la His Master's Voice HMV Retail Ltd.,* cunoscută companie britanică (n .tr.).

să ajung în Delancey Street. Câteodată chiar ai nevoie de cineva care să-ți spună ce să faci și în ziua aceea Jack s-a ridicat la nivelul așteptărilor.

– Te impresionează cumpărăturile de Crăciun la fel de mult ca pe mine, spune, punând nepăsător înapoi pe raft CD-ul la care se uita și ieșind la pas cu mine din magazin. Deși e limpede că ai fost mai norocoasă decât mine.

Îmi ochește sacoșele.

– Lasă-mă pe mine!

Nu protestez când îmi ia pungile grele; mânerele mi-au săpat șanțuri roșii în palmă și-mi întind ușurată degetele inflamate. E o zloată cenușie sub picioare când ieșim pe Oxford Street, tot sunt câteva urme de la ninsoarea de acum câteva zile, căci vântul polar suflă direct din nord. Jack scoate o căciulă de lână din buzunar și și-o îndeasă pe cap, tremurând pentru efect.

– Mai ai multe de cumpărat? întreb.

– Pentru Sarah, în principal. Ai vreo idee măreață?

Se uită la mine cu coada ochiului în timp ce mergem, înaintând prin gloata plină de viață:

– Te rog, spune da!

Mă gândesc. Nu e greu să cumperi pentru ea, însă cadoul ei de la Jack ar trebui să fie ceva deosebit de personal.

– Poate o brățară sau un pandantiv?

Trecem pe lângă un bijutier de pe High Street și ne oprim să ne uităm, însă nimic din vitrină nu pare făcut special pentru ea.

Strâmb din nas și oftez când ne adăpostim în pragul ușii.

– E mult prea… nu știu. Nu e suficient de personal.

Jack încuviințează, apoi își îngustează privirea și se uită la ceas:

– Te grăbești undeva?

– Nu chiar, spun, chiar nu sunt nerăbdătoare să mă duc acasă.

– Bun, zâmbește el larg, strecurându-și brațul pe sub al meu. Hai cu mine! Știu exact unde să mergem.

JACK

La cumpărături cu Laurie e mult mai simplu decât de unul singur. Tocmai am cotit, venind pe jos de pe Oxford Street, până la magazinul de antichități al lui Chester; îmi aduc aminte vag locul ăsta și sper să mai fie acolo.

– Uau! murmură Laurie, ochii ei violet-albastru mărindu-se pe măsură ce intrăm în clădirea înaltă, din cărămidă de culoarea teracotei. Am venit aici acum câțiva ani, când eram copil, ca să-l ajut pe tata să-i găsească ceva special mamei de ziua ei. Țin minte clar. Cred că era o aniversare specială, una deosebită. I-am găsit un set de brățări subțiri, din argint, cu pietre de chihlimbar, și tata le-a dat la gravat, cu numele noastre pe dinăuntru. Când el încă trăia, o mai purta de Crăciun și la ocazii. A purtat-o și la înmormântarea lui și nu cred că am văzut-o fără ea de atunci.

Mă bucur că magazinul nu s-a schimbat prea mult, că încă este peștera lui Aladin, cu tarabe vintage.

– Locul ăsta e minunat! Nici n-am știut că e aici.

– Londra adevărată.

Îndes repede căciula în buzunar și-mi trec mâna prin păr, deoarece mi s-a tuflit.

– De unde vrei să începem?

O zi de decembrie

Îi sclipesc ochii când râde, uitându-se încântată în jur.

– N-am idee. Vreau să văd tot.

– Atunci, pregătește-te! O să stăm aici până la Crăciun.

O urmăresc pe măsură ce se mișcă printre standuri, plimbându-și degetele pe căpățâna unui leopard sculptat, bucurându-se la vederea rafturilor încuiate, ticsite cu diamante de calitatea întâi, și pe urmă la fel de încântată de gablonțurile de la magazinul alăturat. Zâmbește timid când proprietarul unui butic cu pălării retro îi aruncă o privire și scoate o băscuță Harris Tweed pentru bărbați ca s-o încerce; bătrânelul își cunoaște cu siguranță pălăriile, deoarece se transformă într-o orfană din anii '60 îndată ce i-o așază pe cârlionții răvășiți. Părul lui Laurie e încă rebel în cea mai mare parte și acum arată ca un ștrengar din *Oliver Twist*. Nuanțele de mov din tweed îi scot la iveală culoarea ochilor și deopotrivă cearcănele vinețiii și întunecate. Observ cu stupoare că este obosită și nu e genul ăla de oboseală „am nevoie să mă duc la culcare mai devreme"; este genul de oboseală „am avut cele mai de rahat luni din viața mea", ochii unui om îngrijorat, care a tot dus-o așa o bună bucată de vreme. Mi-am dat seama că n-am întrebat-o cum se simte.

Își dă băscuța jos după ce se cercetează din fiecare unghi în oglinda aurie, de mână, pe care proprietarul magazinului i-o ține, plin de solicitudine, întorcând eticheta mică să se uite la preț înainte să i-o înapoieze și clătinând din cap gânditoare. Ce păcat! Îi venea bine.

– Ce zici, intrăm aici? întreabă un pic mai încolo.

Ne-am gândit și apoi ne-am răzgândit la o pictură mică, în acuarelă, și am pus deoparte un pandantiv turcoaz, din 1920, ca posibilitate, însă, de îndată ce-am intrat în magazinașul cu dichisuri și parfumuri, am știut că o să găsim exact ce ne trebuie. Laurie este ca o fetiță căreia i s-a dat drumul într-un magazin cu dulciuri, oftând și minunându-se deasupra sticluțelor suflate cu aur și a miresmelor exotice, și apoi izbucnește într-un zâmbet senin, luminos.

– Jack, aici! mă cheamă ea să mă uit la ceva ce tocmai descoperisem pe alt raft.

Mă uit peste umărul ei ca să văd ce ține și îi mulțumesc cerului că n-am cumpărat deja pandantivul turcoaz. Scoica aurie, cu pudră compactă, din mâna ei este atât de potrivită pentru Sarah, încât ar fi greșit s-o aibă altă femeie. *Art Deco*, zic eu, din vastele mele vizionări ale emisiunii *Antiques Roadshow*[1], îndeajuns de potrivită cât să încapă în palma lui Laurie, cu o sirenă emailată, incrustată pe capac. Ceva din valurile castanii revărsându-i-se pe umăr și scobitura cochetă a taliei, seamănă cu Sarah. Laurie mi-o înmânează cu ochii licărindu-i într-un zâmbet larg.

– Misiune îndeplinită!

Mă bucur pentru semnificația cadoului. Este demn de Sarah, e ceva care spune „Observ tot la tine și însemni mult pentru mine".

– Gata cu căutatul! zic, sperând să nu coste mai mult decât o ipotecă, și răsuflu ușurat când întorc eticheta; la urma urmei, încă îmi permit o bere. Mă bucur că am dat de tine.

Scotocim printre lucruri în timp ce proprietara magazinului ambalează pe îndelete pudriera, căutând o husă din catifea potrivită, împachetând-o în hârtie și legând-o cu fundă. Cred că mi-a aruncat o privire și a tras concluzia că, dacă ar fi fost după mine, aș fi împachetat-o în staniol sau ceva de genul. N-aș fi făcut-o, dar nu s-a înșelat foarte mult și sunt al naibii de bucuros că nu trebuie să mă iau eu la trântă cu scotch-ul.

Aproape că s-a făcut întuneric, deși e în jur de patru când Laurie și cu mine ne întoarcem pe stradă.

– O bere, să sărbătorim? Îți sunt dator că m-ai ajutat, zic eu.

Arată de parcă i-ar prinde bine să se așeze și să stea de vorbă.

– Dumnezeu știe ce-ar fi primit Sarah, dacă n-ai fi fost tu! Flori de la benzinărie și o pereche de chiloți destrăbălați de la sex-shop. Cam așa ceva.

Laurie râde, ridicându-și mâneca de la haină să se uite la ceas, ca și când trebuie să ajungă undeva.

---

[1] Emisiune de la un post de televiziune din Marea Britanie, în care profesioniștii examinează și evaluează antichități și obiecte de colecție (n.tr.).

– Bine, zice ea, luându-mă prin surprindere. Eram convins că o să dea bir cu fugiții.

– Bravo! Știu un loc chiar după colț. Un pub în firea lui, nu un bar în vogă, unde nu găsești niciodată loc.

Îmi feresc capul de primii fulgi de zăpadă ce cad pe vântul ăsta năprasnic și o cuprind cu brațul ca s-o conduc pe o străduță lăturalnică.

LAURIE

Când deschidem uşile cu vitralii ale barului şi intrăm, mă bucur că n-am refuzat un pahar. Simt mirosul reconfortant al focului de cărbuni, al lemnului lustruit cu ceară de albine, iar separeurile cu canapele cu nasturi, tapisate în piele verde-închis sunt moi şi comode, făcute pentru şedinţe lungi şi relaxate de băut. Singurii clienţi sunt un om în vârstă şi Jack Russell-ul lui, care moţăie. E unul din acele baruri fără pretenţii, desuete, despre care ştii că nu s-a prea schimbat de ani buni, cu plăci de gresie roşiatică şi o bară din alamă aşezată de-a lungul unui bar aprovizionat din belşug.

– Un pahar cu vin roşu? mă întreabă Jack, iar eu aprob recunoscătoare, recuperându-mi sacoşele cu cumpărături.

– Găseşte tu o masă lângă şemineu, iar eu aduc băuturile.

Ochesc cel mai bun separeu din local, cel mai aproape de căldura şemineului. Cad obosită pe scaun şi-mi vâr sacoşele sub masă, scoţându-mi haina de iarnă umedă, pe care o agăţ de stâlpul de la capătul separeului, să se încălzească pentru mai încolo. Hainele încălzite îmi aduc aminte de acasă; când eram mici, tata instalase un calorifer în plus în spatele cuierului de haine, astfel încât să avem mereu haina caldă în dimineţile de iarnă, când plecam la şcoală.

– Un pahar cu vin pentru doamna, spune Jack în glumă, ivindu-se cu un pahar cu vin roșu-închis și cu o halbă.

Îmi urmează exemplul și-și agață haina de celălalt stâlp, de parcă ne-am fi marcat teritoriul, de parcă am fi revendicat acest salonaș pentru două persoane.

– E preferatul meu iarna, spune el, frecându-și vioi palmele în fața șemineului, după care se strecoară pe bancheta de piele din fața mea și-și trage halba alături. Dumnezeule, chiar am nevoie de asta!

Soarbe cu nesaț, plescăind admirativ din buze.

Simt în gură vinul cald ca sângele, cu aromă de piper și coacăze.

– Mulțumesc că m-ai ajutat azi! spune el. Fără tine, n-aș fi găsit niciodată ceva atât de potrivit.

Zâmbesc, fiindcă știu cât îi va plăcea lui Sarah pudriera.

– O s-o dai pe spate.

– Voi spune, desigur, că e doar meritul meu.

– N-o să suflu o vorbă.

Mai beau un pic și simt că alcoolul își face efectul magic.

– Ai vorbit azi cu Sarah?

– Azi nu, clatină el din cap. M-a sunat ieri. Se pare că se distrează de minune, desigur. De-abia o auzeam.

M-a sunat și pe mine ieri, dintr-un bar, probabil chiar după ce-a vorbit cu Jack. S-a dus acum câteva zile la părinții ei, să serbeze ziua de naștere a surorii ei, care a făcut optsprezece ani.

– Mi-a dat-o pe Allie la telefon, părea beată turtă.

Râde, a băut deja jumătate din halbă.

– O știi pe sora ei? Sunt leite când sunt împreună. De două ori mai multă bătaie de cap.

Privesc o clipă focul și încuviințez.

– Știu. Mama și tatăl lor au avut de furcă mult cu ele de-a lungul anilor.

Jack face o pauză și-și drege glasul:

– Îmi cer scuze, Laurie. N-am vrut să… ei bine, știi tu.

Nu rostește numele lui Ginny, dar știu că pentru asta-și cere scuze și regret a suta oară că i-am zis. Tocmai de-asta nu vorbesc despre ea; oamenii simt nevoia să fie compătimitori și să spună banalități, când, de fapt, nimic nu poate fi de ajutor. Nu e un reproș. E doar o parte urâtă din viață.

– Te duci să-ți vezi mama de Crăciun?

Schimb subiectul pe un teren mai sigur, iar el se destinde văzând cu ochii.

– Nu înainte de ultimul schimb din ajun. Zile mai aglomerate, zile mai liniștite. Știi cum e, zice, ridicând din umeri.

După alte două pahare cu vin, mă destind și eu în cele din urmă. Am și uitat cât de plăcut era să stau pur și simplu și să pălăvrăgesc cu Jack.

– Crezi că o să lucrezi întotdeauna la radio?

– Cu siguranță. Iubesc radioul, răspunde și îi sclipesc ochii de interes. Și, în plus, nu-i pasă nimănui dacă te-ai pieptănat sau dacă porți același tricou ca ieri.

Râd încet, pentru că știu că, deși încearcă să pară detașat, e extrem de ambițios. Când nu e cu Sarah, e fie la concerte, fie lucrează, de cele mai multe ori ca producător de muzică, deși mai are ocazia și să-i țină locul DJ-ului noaptea târziu, care e acolo în mod normal, exersându-se în rol de prezentator la radio. N-am nicio îndoială că vocea lui va fi în direct la radio în următorii ani, în timp ce eu îmi voi mânca fulgii de porumb sau voi fi cu ochii cârpiți de somn. Gândul mi se pare straniu de liniștitor. Pe de altă parte, eu n-am mai progresat cu slujba de la revistă. Nu e ca și cum ar fi fost prioritatea mea absolută în ultimele câteva luni.

Mai comandăm de băut și simt căldura din obraji de la alcool și de la foc.

– E plăcut, zic eu, sprijinindu-mi bărbia în palmă și privindu-l. Focul, vinul. Exact ce-mi trebuia! Îți mulțumesc că m-ai luat cu tine!

– Cum mai ești, Lu? Vorbesc serios. Știu că nu ți-a fost ușor în ultimele luni.

Te rog să nu fii perspicace, o să-mi dezgropi secretul! Nu mă ajută că mi-a spus Lu; numai Sarah îmi spune așa, iar ea nu știe, dar singura persoană din lume care mi-a mai prescurtat numele în Lu până acum a fost Ginny. Nu putea să-mi zică „Laurie" când era mică; i-a fost mai ușor să-mi zică Lu și așa mi-a rămas.

– Sunt bine, ridic eu din umeri, deși numai bine nu sunt. În cea mai mare parte a timpului. Uneori.

Privesc în gol spre foc și mă străduiesc să-mi înghit nodul din gât.

– Parcă cineva le-ar fi tras preșul de sub picioare alor mei. Tata e piatra noastră de temelie, așa a fost mereu.

– E mai bine?

Îmi strâng buzele până când devin o linie subțire, pentru că adevărul e că nu suntem siguri.

– Un pic mai bine, răspund eu. Și-a revenit în mare parte după infarct, dar, uitându-mă în urmă, ăsta pare să fi fost doar începutul. Acum ia atât de multe pastile, încât aproape că zornăie ca șarpele-cu-clopoței, iar biata mama a trebuit să ia totul în cârcă. Programările la terapie, nutriționiști, consultanți, ca să nu mai pomenesc de facturi și de treburile din gospodărie. Pare că nu se mai termină.

Dau pe gât o dușcă mare de vin.

– Știi cum se zice, că unele întâmplări se dovedesc a fi marile pietre de hotar dintre un capitol al vieții tale și următorul? Nu vorbesc doar de pașii pe care intenționezi să-i faci, cum ar fi să pleci de-acasă, să ai o slujbă nouă sau să te căsătorești cu persoana pe care o iubești într-o după-amiază de vară. Vorbesc despre pașii neașteptați: telefoanele din miez de noapte, accidentele, riscurile care nu dau roade. Când am împlinit douăzeci și trei de ani, a fost una dintre pietrele *mele* de hotar; m-am îndepărtat de fundația solidă construită de părinții mei invincibili și m-am îndreptat spre nisipurile mișcătoare, unde i-am descoperit fragili și prea umani, unde au nevoie de mine pe cât am și eu nevoie de ei. Mi-a dezechilibrat universul; mă emoționez profund de fiecare dată când sună telefonul, iar în străfundul măruntaielor mele e mereu o mlaștină în care bălțește

frica. Dacă ar fi să rezum totul într-o propoziție, aș spune că mă simt bântuită. Sunt prinsă în bătaia focului, așteptând glonțul care s-ar putea sau nu să vină, fugind, uitându-mă peste umăr, pregătită pentru impact. În cele mai multe nopți o visez pe sora mea: Ginny aplaudându-mă de pe umerii tatălui meu în ziua activităților sportive – când eram în clasele primare –, Ginny strângându-l tare de mână când au traversat o stradă aglomerată – lăsându-mă în urmă pe cealaltă parte –, Ginny dormind pe umărul tatei în grădina pubului în care obișnuiam să mergem uneori vara, când eram mici, părul ei blond acoperindu-i pe jumătate chipul delicat. Tot ce-mi doresc este ca tatăl meu cel mare și puternic să-și revină, știi?

Urăsc că aud cum mă îneacă lacrimile. Și că și Jack le poate auzi.

– Oh, Laurie! șoptește el și liniștitor, strecurându-se apoi în jurul separeului și petrecându-și brațul după umerii mei. Biata de tine, pari atât de frântă în ultimul timp!

N-am nici măcar puterea să mă prefac supărată de ce-a zis. Nu pot să neg. Simt oboseala până-n măduva oaselor. Nici măcar nu cred că mi-am dat seama de cât de dărâmată am fost, pentru că trebuie să reziști pe metereze, nu-i așa? Însă, stând aici, în acest bar, simțindu-mă izolată de tot și de toate, mă izbește ca o lopată în față. Sunt atât de obosită, încât mi se pare că mă dezintegrez sub haine.

– Viața poate fi destul de urâtă câteodată, spune el, ținându-mă în continuare de umeri. Vor veni și zile mai bune. Așa se întâmplă mereu.

– Crezi? Știu că sună prostesc, dar simt că aș greși în toate. Cu traiul de aici, cu faptul că nu am o slujbă ca lumea. Poate c-ar trebui să mă întorc acasă. Ar trebui să le fiu alături părinților, s-o ajut pe mama.

– Nu spune asta, Laurie! Ești cu moralul la pământ, însă n-ai ieșit din joc. Părinții tăi vor fi în regulă și și-ar dori ca tu să-ți urmezi visurile. Vei ajunge unde-ți dorești, sunt convins.

– Crezi?

– Hai! Uită-te la tine! Ești deșteaptă și ai haz; nu vei rămâne pe veci în spatele biroului de la recepția hotelului. Am citit câteva dintre chestiile scrise de tine, ai uitat? Sunt convins c-o să-ți surâdă norocul foarte curând.

Sunt recunoscătoare pentru generozitatea laudelor lui, însă știu că ceea ce vrea să spună, de fapt, e că a citit cele câteva articole care mi-au fost publicate, fiindcă i le-a băgat Sarah sub nas. E mai rea decât mai-că-mea ori de câte ori mi se publică ceva, chestie care se-ntâmplă rar.

Jack mă privește acum ca și cum ceea ce urmează să spună chiar contează.

– Nu cred c-am mai întâlnit în viața mea pe cineva cu atâta… nici măcar nu știu ce anume ai tu. Căldură, bănuiesc, deși nu e tocmai asta.

Pare enervat că nu-și găsește cuvintele.

– Ai tu un fel al tău de-a fi, Laurie. Îi faci pe oameni să se simtă bine în preajma ta.

Sunt îndeajuns de surprinsă, încât să nu-mi mai plâng de milă și să-mi ridic privirea.

– Chiar vorbești serios?

– Da.

Zâmbește discret și pieziș.

– Bineînțeles că vorbesc serios. Am simțit de prima dată când ne-am întâlnit.

Îmi trag sufletul, încercând să-mi păstrez pentru mine gândurile, dar ele mi se scurg ca apa printre degete.

– Prima dată când ne-am întâlnit sau de prima dată?

La naiba! La naiba! La naiba!

JACK

La naiba! La naiba! La naiba! Își aduce aminte.

– Adică de… Crăciun?

Stăm mai aproape unul de altul decât eram mai devreme, coapsele aproape că ni se ating și, fiind atât de-aproape de ea, văd clar amprenta pe care și-au lăsat-o ultimele luni. Cearcănele adânci, felul în care-și ține umerii ridicați, de parcă i-ar clănțăni mereu dinții de frig. Parcă are nevoie de o baie fierbinte, o supă de pui și să stea în pat o săptămână.

– În autobuz? spune ea răsuflând.

Obrajii îi sunt îmbujorați de la vin, iar ochii, și mai însuflețiți decât erau în vară.

– Îți amintești?

Mă încrunt și o privesc astfel încât să par nedumerit. Dacă sunt convins de un singur lucru, acela e că, dacă ar fi să recunosc că-mi aduc aminte cele câteva clipe din stația de autobuz ar însemna să fac o greșeală monu-futu-i-mentală. Întreaga noastră prietenie este construită pe dinamica statutului meu de iubit al celei mai bune prietene ale ei. Aștept în liniște, iar ea pălește în fața mea. Îi piere licărul jucăuș din privire și știu că-și dorește să fi fost în stare să tragă odată cu aerul dintre noi și cuvintele alea înapoi. I le-aș sufla eu însumi înapoi, dac-aș putea, doar să fiu nevoit s-o rănesc mințind-o.

– La petrecerea ta, îi spun cu blândețe.

– Nu, înainte, insistă ea. Cred că te-am văzut într-o stație de autobuz. Cu câteva luni înainte. Cu un an înainte, mai exact.

Oh, Laurie, de ce nu vrei să abandonezi măcar o dată, ca o lașă? E o cale mai ușoară, crede-mă. Până când, desigur, ți se spune că ești laș. Mă prefac că sunt de-a dreptul neștiutor, imitând cât de bine pot bulversarea lui Hugh Grant.

– Cred că ți s-a urcat vinul la cap, Lu. Prima oară ne-am întâlnit la petrecerea ta de Crăciun.

Mă privește în continuare fix în ochi, tăcută și neclintită, și o văd cum ajunge, încetul cu încetul, la capătul răbdării și se dă bătută. Zece secunde. Poate cincisprezece. Mi se pare că trec mai multe și mă simt cel mai mare nesimțit din lume. La dracu'! Cred că se străduiește să nu plângă. Sunt ultimul ticălos nenorocit. Ar fi trebuit să-i spun că mi-am amintit? Ar fi fost mai bine? Poate ar fi fost o dovadă de blândețe pentru Laurie de-acum, însă ar fi fost bine pentru Laurie cea de săptămâna viitoare, cea de luna viitoare, cea de anul viitor? Nu cred.

– Îmi pare rău, spune ea, înrăutățindu-mi rolul de lup mare și rău. Nu mă băga în seamă!

– Niciodată n-aș face una ca asta.

După trei halbe îmi dau seama că și eu mă căznesc să susțin minciuna.

Clipește de câteva ori, iar lacrimile îi brăzdează genele.

– Poate c-ar trebui.

O privesc, o privesc stăruitor și nu vreau să-i mai spun și alte minciuni astăzi. E cât se poate de vulnerabilă și amândoi suntem beți.

– Poate c-ar trebui, recunosc eu. Dar nu vreau. Îmi place mult prea mult să fiu cu tine ca să fac asta.

Hristoase! Știu, bine? N-ar fi trebuit să spun asta. E la limita obrăznicie și mai e și egoist.

– Și mie îmi place mult prea mult să fiu cu tine, șoptește ea, iar pe obraz îi alunecă o lacrimă solitară și deznădăjduită.

– Nu face asta! răsuflu și până și mie mi se pare că glasul meu sună aspru.

– Te rog, nu plânge!

Doar un ticălos fără inimă ar lăsa o fată să plângă fără s-o consoleze și, chiar dacă i-am înșirat minciuni, nu sunt un ticălos fără inimă, așa că îi șterg lacrimile cu degetele, în timp ce cu brațul încă o țin de umeri.

– E în regulă, chiar e în regulă, îi susur la tâmplă.

Cum poate să miroasă a flori de câmp și iarna? Îi simt pielea delicată cu degetele și, chiar dacă fiecare celulă a ființei mele știe că ar trebui să-mi dau mâna la o parte, îi cuprind chipul, plimbându-mi degetul mare de-a lungul lui. Rămânem o clipă încremeniți, până când se mișcă ușor ca să mă poată privi și dintr-odată gura ei este periculos de aproape de a mea.

Nu cred că respiră. Cred că nici eu, de altminteri. Iisuse! Acum, c-o văd atât de-aproape, are cea mai frumoasă gură! Cu buze pline și tremurânde. Îi pot gusta vinul din răsuflarea caldă. Se apleacă spre mine și pot să jur că între buzele noastre nu mai e pic de aer. Sunt chinuit. Sfâșiat.

– Nu pot să te sărut, Laurie. Nu pot!

LAURIE

Am băut prea mult vin şi sunt cea mai meschină persoană din lume, dar n-aş putea să mă îndepărtez acum de Jack nici dacă ar arde berul din temelii. Suntem prinşi într-o micuţă capsulă a timpului, în acest separeu de la capătul lumii, şi pentru mine nu mai există nimic, doar gura lui generoasă, ochii lui blânzi şi mâinile lui calde şi liniştitoare. Dacă ar fi un serial TV, aş striga *stop*, fiindcă aş şti că, oricât de bine am arăta împreună, totul s-ar duce pe apa sâmbetei mai încolo. Dar asta nu e o închipuire, e viaţa reală, iar în viaţa reală oamenii greşesc. Ridic capul. Dacă mă sărută, nu mă voi putea stăpâni să nu-l sărut şi eu, pentru că în ochii mei arată aşa cum arăta în ziua aia în staţia de autobuz şi o clipă sunt din nou fata din autobuz, în 2008. Tatăl meu nu e bolnav, iar Jack nu e iubitul lui Sarah şi am beteală în păr. Aproape că aud vârtejul timpului, care se întoarce, cum îmi vâjâie pe lângă urechi ca un casetofon demodat care derulează sau ca un disc de vinil care merge în sens invers. Dumnezeule, nu cred că pot opri lucrurile.

– Nu pot să te sărut, Laurie. Nu pot!

Cuvintele lui îmi cad pe inimă ca grindina. La dracu'! Pentru Dumnezeu, ce fac? Ce lepădătură am ajuns? Trebuie să mă îndepărtez de el.

– Doamne! şoptesc speriată, ducând mâna la gură.

Mă ridic, cotrobăi după sacoșe și ies aproape fugind din pub până să-mi dau seama ce urmează să fac și abia când mă izbește frigul tăios de-afară îmi dau seama că nu am paltonul și că ninge potolit.

– Laurie! Laurie, așteaptă!

El își trage sufletul, ținându-mi strâns paltonul și prinzându-mă de mânecă.

– Te rog, oprește-te o clipă!

Mă smucesc prea tare, împrăștiindu-mi peste tot pe aleea liniștită cumpărăturile dintr-o sacoșă. Mă ajută să le strâng și-mi pune paltonul peste umerii care-mi tremură, după care-și petrece brațele în jurul paltonului, ținându-mă astfel până când căldura trece prin haine și-mi ajunge în oase. E atât de cald de la foc, iar eu închid ochii, pentru că am izbucnit din nou în lacrimi, în mod inexplicabil. În mod normal, nu sunt o smiorcăită, însă astăzi se pare că glandele mele lacrimale au luat-o razna.

– Laurie, șoptește el răgușit, iar în lumina felinarelor îi văd ochii strălucitori ca stelele. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să te rănesc.

– Sunt așa o netoată! șoptesc eu. Nici măcar nu știu de ce plâng.

– Pentru că ești obosită, oftează el blând, îngrijorată și parcă simți că înoți mereu împotriva curentului.

Îmi mângâie spatele în timp ce-i aud glasul jos, calm, aproape de ureche, iar trupul lui mă ferește de ninsoare. Sunt cu spatele la perete și nu mă mai pot împotrivi, pentru că-mi spune lucruri atât de liniștitoare și mă ține în brațe. Am obosit să tot înot. De cele mai multe ori simt că valul mă bagă la fund, dar aici, în brațele lui, simt că parcă s-ar fi aplecat peste marginea unei plute și m-ar fi tras la loc sigur. Îmi dau seama, mohorâtă, că nu cred că sentimentele pentru el vor dispărea vreodată.

– Voiam să mă săruți, Jack, i-am zis deznădăjduită.

Nu că el nu și-ar da seama ce-am vrut; n-ar fi avut niciun rost să fac pe sfioasa.

– Nu sunt mândră de mine.

El îmi mângâie părul, îmi cuprinde bărbia și mă privește în ochi.

– Dacă-ți spun ceva, promiți să nu spui nimănui vreodată, nici măcar unui peștișor auriu?

Înghit în sec, uitându-mă fix în ochii lui și aprobând din cap, iar el îmi ia fața între palme. N-o să uit niciodată, orice se pregătește să-mi spună.

– Am vrut să te sărut mai devreme în bar, Laurie, iar acum vreau să te sărut cu atât mai mult. Ești una dintre cele mai minunate persoane pe care le-am cunoscut în viața mea.

Măsoară din ochi strada pustie, pe urmă se uită din nou la mine.

– Ești frumoasă, blândă și mă faci să râd, iar când mă privești așa, cu ochii verzi ca o grădină vara... doar un sfânt ar rezista să nu te sărute.

Mă propteşte apoi de zid cu toată greutatea corpului său și, pentru că *nu-i* un afurisit de sfânt, mă sărută. Jack O'Mara își lasă capul și mă sărută delicat în zăpadă, buzele îi tremură, și pe urmă fierbinte și apăsat, iar eu plâng și-l sărut și eu, deschizând gura ca să-i las limba s-o învăluie pe-a mea, în timp ce el scoate din gât un sunet ca de animal rănit. Îi simt mângâierea în fiecare folicul al părului meu, în fiecare celulă a corpului, în sângele din vene. Respiră precipitat, ca și mine, de altfel, iar totul mi-a depășit toate închipuirile și, credeți-mă, obișnuiam să-i dau frâu liber imaginației când venea vorba de Jack O'Mara.

Îmi cuprinde fața în mâini de parcă aș fi ceva nepreţuit, iar pe urmă își înfige degetele în părul meu, sprijinindu-mi capul când mi-l las pe spate.

Este singura dată când noi doi ne vom săruta. O știe și el, o știu și eu și e atât de dureros, de sexy, de melancolic, încât simt iarăși amenințarea lacrimilor. Mă agăț de reverul paltonului său, sărutul nostru are gustul sărat al lacrimilor mele, deschid ochii să-l privesc, fiindcă vreau să țin minte acest sărut până în ziua când am să mor. El are ochii închiși, genele umezite de zăpadă, ca o perie neagră pe obraz, iar toată atenția lui e concentrată asupra singurului nostru sărut din această viață.

Ne despărțim într-un final, vraja fiind spulberată de motorul unei mașini care trece încet pe lângă noi, din pricina vremii nefavorabile. Răsuflarea noastră aproape că se cristalizează în aerul rece, tăios, atunci când ne părăsește trupurile în izbucniri scurte și dureroase.

– Haide să fim buni unul cu celălalt cu privire la asta, îmi zice el.

Cred că-şi doreşte să nu-i mai tremure atât vocea.

– Ştim amândoi că n-ar fi trebuit să se întâmple, însă nu trebuie să însemne nimic şi nu trebuie să schimbe nimic.

E un eufemism atât de mistuitor, încât aproape că-mi vine să râd; oftatul pe care-l scot când nu mă mai uit la el e plin de dorinţă, de dispreţ de sine şi de suferinţa tacită că „nimeni nu mă va mai săruta niciodată la fel".

– Poate că, dacă ne-am fi întâlnit în alte împrejurări... zic eu, uitându-mă la el după ceva vreme, iar el aprobă.

– Într-o clipită.

Un taxi se nimereşte să apară la fix, înaintând greoi pe stradă în direcţia noastră, iar el ridică mâna să-l oprească. E o hotărâre bună.

– Nimănui, îmi aminteşte el uşurel, deschizând portiera şi punându-mi sacoşele înăuntru.

– Nici măcar unui peştişor auriu, îi şoptesc, urcând în maşină.

Nici măcar nu zâmbesc să fac haz de necaz, pentru că nu e nici pe departe amuzant.

Îi dă un bilet şoferului.

– Duceţi-o acasă în siguranţă, îi spune.

Mă priveşte în ochi câteva clipe lungi şi trânteşte portiera. Asta-mi aduce aminte de ultima dată când l-am văzut dispărând în noapte. Pe atunci nu-l cunoşteam; n-am avut ce să fac. Astă-seară, însă, nu e ca atunci. Ştiu cine e, ştiu ce gust are, iar o fracţiune de secundă tânjesc să deschid portiera taxiului şi să opresc istoria să se mai repete.

Dar n-o fac. Bineînţeles că n-o fac. Chiar dacă ninge ca-n poveşti, nu suntem în Narnia. Suntem la Londra, în viaţa reală, unde inimile sunt frânte, învineţite, rupte şi totuşi reuşesc să bată mai departe. Îl văd cum se îndepărtează când taxiul o ia din loc grijuliu, poticnindu-se, iar el mă priveşte, cu mâinile adânc vârâte în buzunar şi cu umerii cocârjaţi de frig. Îmi sprijin capul de geamul rece când întoarcem la colţ şi îmi simt şi inima, şi conştiinţa grele ca plumbul, apăsându-mi pieptul.

Aş vrea să nu fi pus niciodată ochii pe Jack O'Mara.

2011

HOTĂRÂRI DE ANUL NOU

Nu sunt sigură dacă e bine să scriu asta sau nu, în cazul în care cineva, fie chiar și un peștișor auriu, o să dea peste ea.

1) Promit solemn că n-am să-l mai sărut niciodată pe iubitul celei mai bune prietene nici în ruptul capului. N-am să mai las niciun gând despre el să-mi treacă prin cap.

2) Toate gândurile necuviincioase despre Jack O'Mara am să le pun într-o ladă, pe care am s-o sigilez cu abțibilduri galben țipător, pe care scrie „toxic" și pe care am s-o azvârl în străfundurile minții.

1 ianuarie

JACK

– La mulți ani, fată-sirenă!

Sarah râde când o iau în brațe.

– Îmi pare rău, îi șoptesc în păr, luând o hotărâre tăcită ca anul ăsta să nu mai sărut pe nimeni, în afară de Sarah.

– Pentru ce?

Se distanțează un pic de mine și mă scrutează din ochi.

La dracu'.

– Pentru că am mâncat atât usturoi aseară. Dumnezeu știe cum ești în stare să te apropii de duhoarea asta, o simt de fiecare dată când casc.

Pare ușor amuzată și încurcată. Ce bine că suntem amețiți zdravăn amândoi, pentru că tocmai genul acesta de observații mă poate băga în tot felul de belele! Pe bune, e ca și cum adevărul ar încerca să se scurgă din mine. Sunt ca un butoi cu benzină găurit, un accident care e pe cale să se-ntâmple.

LAURIE

LMA, Lu! Te iubesc!

Întinsă în pat, urmăresc cu degetul literele din mesajul lui Sarah. N-au trecut nici două ore de când am intrat în anul nou, dar, în orice caz, l-am sărutat pe Jack anul trecut, nu anul acesta. Anul acesta e fără pată.

Și eu te iubesc, Sar, sper că nu ești prea beată! LMA xx

Apăs să se trimită SMS-ul, după care închid telefonul și mă întind în întuneric, cu fața spre tavan. Sunt recunoscătoare că părinții mei nu s-au grăbit să-mi transforme camera într-un birou sau într-o cameră de oaspeți când am plecat la facultate; e aproape așa cum am lăsat-o, primitoare și familiară. N-am fost niciodată genul care să lipească postere de pereți, însă cărțile copilăriei mele sunt înșirate pe raftul de deasupra biroului, iar rochia lila pe care am purtat-o la balul de absolvire este și acum în dulap. Nu pot să spun cât de mult înseamnă pentru mine aceste lucruri acum. E ca și cum, aflându-mă aici, aș păși într-o capsulă a timpului sau poate în propria mea

Tardis[1], care mă ocrotește. Mă întreb unde i-aș cere Tardis-ului meu personal să mă ducă? Știu. Aș duce-o înapoi în timp, pe 21 decembrie 2008, și m-aș face să pierd afurisitul ăla de autobuz. Așa nu-l voi fi văzut pe Jack O'Mara înainte să ne facă Sarah cunoștință și totul va fi fost în regulă. Nici nu-mi trece prin gând că astfel mi-aș fi îngăduit luxul de a nutri și alt gen de sentimente decât cele platonice pentru el, iar acum n-aș sta întinsă aici, simțindu-mă atât de josnic. Înainte de sărut, aș fi reușit chiar și așa, neliniștită, să mă împac cu mine însămi. Mă luptasem cu ceea ce simt pentru el și mă simțisem ca o prietenă de nimic din pricina asta, dar rămăsesem la atitudinea corectă.

Ce am făcut acum este inadmisibil; nu pot să-mi găsesc nicio scuză, nici măcar față de mine însămi. Nu i-am mai văzut nici pe Sarah, nici pe Jack din acea după-amiază de la Londra. Știu că m-a pus să jur că voi păstra secretul, însă nu avea dreptul să-mi ceară asta. Nu-l învinovățesc, amândoi suntem la fel de vinovați. Și nu știu dacă ar fi onorabil să-i spun lui Sarah sau dacă așa m-aș simți mai bine, iar ea mai rău. Aș pierde-o. Îmi dau seama. Iar ea i-ar da papucii lui Jack; nimeni n-ar avea de câștigat. Nu-mi fac griji că el ar fi unul care să înșele constant, care să calce strâmb mereu, pe la spatele ei; dacă s-ar pune problema de așa ceva, i-aș spune într-o clipită. Poate că mă flatez, însă ce s-a petrecut a fost mai intim de-atât, au fost câteva minute de nebunie, care ne vor apăsa conștiința amândurora.

Nu-i voi spune. Mi-am promis mie însămi să trec sub tăcere ce simt pentru Jack O'Mara și promisiunea nicicând n-a contat mai mult decât acum.

---

[1] Numele mașinii timpului deținute de Dr. Who din binecunoscutul serial omonim (n. tr.).

28 ianuarie

JACK

Sarah doarme, Laurie lucrează până târziu la hotel, iar eu stau la masa din bucătăria lor și beau vodcă fără nimic altceva la două și jumătate dimineața. N-am fost niciodată un băutor înrăit, însă brusc îi înțeleg avantajele. Au trecut câteva săptămâni de când am sărutat-o pe Laurie. Săptămâni, iar eu dau cu bâta-n baltă, prefăcându-mă că nu s-a întâmplat nimic. Efectiv de fiecare dată când mă uit la Sarah mă întreb dacă asta este ziua în care să-i spun adevărul. În fi-e-ca-re afurisită de zi. Mi-am derulat în cap momentul în repetate rânduri, străduindu-mă să-mi dau seama cu exactitate care a fost clipa în care i-am fost necredincios. Când am chemat-o pe Laurie la o bere? Când am ținut-o în brațe, atunci când plângea? Sau cu mult timp în urmă, chiar în clipa în care Sarah ne-a făcut cunoștință și noi am hotărât de comun acord să nu-i pomenim că ne cunoscuserăm de fapt înainte? Nu e ca și cum ne cunoscuserăm, la drept vorbind, dar nici nu eram străini. De asta sunt sigur acum. Era mai ușor când îmi puteam spune că Laurie nu-și amintea cele câteva clipe din stația de autobuz, însă acum știu că nu ăsta e adevărul. Știu sigur că și-a amintit de mine și mai știu că asta mai înseamnă ceva, *fiindcă* și-a adus aminte de mine peste douăsprezece luni. Poate să însemne doar că e ca mine, binecuvântată și blestemată să aibă o memorie excelentă; dar nu sunt convins. Am depănat toate momentele pe care le-am petrecut

împreună, examinând frânturile din conversațiile pe care mi le amintesc și străduindu-mă să-mi dau seama dacă mi-a scăpat vreo aluzie. Nu cred că-i place în secret de mine sau ceva de genul. La dracu'. Nu sunt îngâmfat; mi se pare doar că îmi scapă ceva.

Adică a fost doar un sărut. Nu e ca și cum mi-aș fi tras-o cu alta, nu? Dar am sărutat-o pe *Laurie* și, într-un fel, e mai grav decât dacă mi-aș fi tras-o cu tot conacul Playboy, pentru că ele ar fi niște străine pe care le-aș fi uitat a doua zi. Laurie nu e o necunoscută și nu am sărutat-o nicidecum numai dintr-o pornire prostească de dorință oarecare, pe care s-o pot explica ușor. Însă nici n-am sărutat-o ca să-și recapete demnitatea sau pentru că era neajutorată și că avea nevoie de mine ca să se simtă mai bine. Nu sunt atât de nobil. Am sărutat-o pentru că arăta al dracului de diafană în lumina felinarului, cu fulgi de zăpadă prin păr. Am sărutat-o pentru că mințisem că n-am văzut-o în autobuz și m-am simțit ca ultimul om și am sărutat-o pentru că nevoia de a-i simți buzele moi și vulnerabile m-a lovit ca un tren de mare viteză. Iar acum chiar știu, și-mi doresc să nu fi știut, fiindcă nu pot să uit ceva atât de spectaculos.

„Haide să ne luăm cu duhul blândeții!" i-am zis pe urmă. „N-ar fi trebuit să se întâmple și nu trebuie să însemne nimic." Dintre toate lucrurile pe care le-am spus vreodată, ăsta-i unul dintre cele mai necioplite. Dar ce *altceva* aș fi putut să zic? Că m-am simțit ca și când mi-ar fi lăsat praf de stele în gură după ce ne-am sărutat; și că bineînțeles că o văzusem, de fapt, în autobuzul acela?

Dau paharul pe gât și-l umplu din nou. Nu merge așa. Trebuie să vorbesc cu Laurie.

LAURIE

Știam că nu pot să-l evit pe Jack la nesfârșit. Dumnezeu mi-e martor că aș vrea, dar viața mea e complicată și dată peste cap și abia m-am întors din tura de noapte ca să-l găsesc stând la masă în bucătărie, pe întuneric.

– Unde e Sarah? întreb, renunțând la orice salut, fiindcă sunt frântă și mi-am pierdut dispoziția de a vorbi cu el despre mărunțișuri.

– În pat.

Bea dintr-un termos pe îndelete – nu-mi dau seama dacă apă sau vodcă.

– N-ar trebui să te duci și tu?

Mă uit la ceasul din bucătărie. Trei dimineața nu e o oră potrivită să bei de unul singur.

– N-am putut să dorm.

Nu prea îl cred. Asta-i doar a treia oară când îl văd din după-amiaza aceea în care… nici măcar nu-mi place să-mi repet în gând ce-am făcut – și cred că e prima dată de atunci când sunt singură cu el, pentru că așa ne-am dorit amândoi.

Își mângâie bărbia nerasă, pesemne un tic nervos. Probabil că și eu aș face același lucru, dacă aș avea barbă.

Îmi torn un pahar cu apă.

– Mă duc la culcare.

Dă să mă prindă de încheietură când trec pe lângă el.

– Te rog, Laurie! Trebuie să vorbesc cu tine.

N-o să fie de folos, aș vrea eu să-i răspund, însă mâhnirea din privirea lui îmi îmblânzește hotărârea, așa că mă așez istovită la masă, uitându-mă la fața lui obosită și la tricoul mototolit.

– Asta făceai? Mă așteptai?

Nu se străduiește să mă mintă.

– Mă simt ca ultimul nemernic, Lu. Nu știu cum să fac să-mi treacă.

Iau paharul cu ambele mâini. Nu știu cum să-l ajut. Ce-ar trebui să-i spun, că va fi mai ușor, cu timpul? Ar fi atât de banal și nici măcar adevărat. Totuși, de ce face asta? Crede că sunt o mincinoasă mai pricepută și vrea câteva ponturi? Am întors pe toate fețele în gând discuția noastră de atunci. Jack nu-și amintește că m-a văzut în stația de autobuz. Nu-și amintește să mă fi văzut înainte să ne fi făcut Sarah cunoștință. E cumplit, fiindcă luni și ani de zile m-am definit în funcție de momentul acela, dar asta mă și ușurează de-o povară, fiindcă e ca și cum mi-ar fi confirmat că acum trebuie să trec peste asta. Și iată ce mă străduiesc din răsputeri să fac.

– A fost o greșeală teribilă, Jack, îi șoptesc, holbându-mă la mâinile mele. Dacă ajută cu ceva, a fost mai mult vina mea.

– Las-o-ncolo! mi-o retează el, îndeajuns de tare încât să arunc o privire speriată spre ușă. Să nu care cumva să-ți faci una ca asta! Eu sunt cel care-a călcat strâmb.

– Sarah e cea mai bună prietenă a mea, am spus răspicat. Mi-e ca o soră. Oricât de necredincios te-ai considera, crede-mă că și eu mă simt la fel de mizerabil.

Înghit o gură de apă.

– Nu există trepte ale vinovăției în cazul ăsta. Am greșit amândoi.

Nu răspunde nimic și ia o înghițitură din băutură. După mirosul care răzbate până la mine, bănuiesc că nu e apă.

– Știi ce urăsc cel mai mult la tot ce s-a întâmplat, Laurie?

Nu vreau să-mi zică, fiindcă, dacă e același lucru pe care nu-l suport nici eu, atunci ne vom simți amândoi prost că vom recunoaște.

– Detest că nu pot să uit, spune el. N-ar fi trebuit să însemne nimic. Sau da?

Mă bucur că nu ridică privirea din pahar când vorbește, cu un glas frânt, prea emoționat.

– A însemnat… a însemnat ceva pentru tine?

Întrebarea lui tăcută, explozivă plutește în aer, iar eu înghit în sec. Trec câteva clipe și tot nu-l pot privi, pentru că o să vadă adevărul pe fața mea. Știu ce am de făcut. De doi ani o mint încontinuu pe Sarah. N-ar trebui să-mi fie la fel de greu să-l mint pe Jack. N-ar trebui, dar e. E chiar cumplit de greu.

– Uite, zic eu, privindu-l în cele din urmă în ochii lui tulburați și frumoși. Eram supărată și nespus de abătută, iar tu ai fost amabil și drăguț, pentru că așa ești tu. Suntem prieteni, nu?

Nu continui, ca să-mi pot înghiți lacrimile dureroase care mă sufocă, iar el încuviințează, apăsându-și buzele cu mâna în timp ce eu vorbesc.

– Suntem prieteni foarte, foarte buni, băuserăm prea mult, era de Crăciun și dintr-o prostie am încălcat limita dintre prietenie și altceva. Însă ne-am oprit și amândoi am știut c-a fost groaznic, dar e un fapt consumat și n-avem cum să dăm timpul înapoi. Ce bine i-am face lui Sarah, dacă i-am zice și asta ar devasta-o? Ție îți pare rău, Dumnezeu știe că și eu regret mai mult decât orice pe lumea asta și nu vom mai repeta asta în vecii vecilor. Nu mă gândesc la tine în felul acela și sunt al naibii de sigură că nici tu nu ai vreo pasiune secretă, arzătoare, pentru mine. Dacă i-am zice, ar fi doar ca să ne scăpăm de vină. Ți se pare un motiv îndeajuns de bun?

Clatină încet din cap tot timpul cât vorbesc, ținând mâna tot la gură, ca și când i-ar fi greață.

– Nici pe departe.

Aprob din cap.

– Mergi la culcare, Jack! Du-te la culcare, dormi, iar când ne vom trezi de dimineață ne vom vedea amândoi de viețile noastre fără să mai aducem vreodată vorba despre asta. Nici față de Sarah, nici unul față de celălalt.

Respir adânc.

– Nici măcar față de un peștișor auriu.

El se uită în altă parte și-și trece mâna prin părul deja dezordonat. M-am autoflagelat atât de mult, măcinată de propria mea vină, încât n-am stat să mă întreb cum se descurcă Jack. Din câte se pare, nu se descurcă prea bine și aproape că-l disprețuiesc pentru că are nevoie de mine să-l învăț să care povara vinovăției lui.

Rămân la masă mult timp după ce el a plecat. Fac o cafea, o las să se răcească și mă uit pe geamul întunecat din bucătărie, peste acoperișurile de pe Delancey Street. Mă gândesc la Sarah și la Jack, care dorm la câțiva pași de mine, și la părinții mei de-acasă, la fratele meu și la Anna, noua lui soție, care stau înveliți în patul lor din noua lor casă elegantă, pe care și-au cumpărat-o după nunta din primăvară.

Doi, doi, iar doi, și pe urmă eu. Poate-o să-mi cumpăr un peștișor auriu.

3 mai

LAURIE

– Au trecut mult prea repede.

Sarah şi cu mine stăm cuibărite una lângă cealaltă pe canapea, cu picioarele întinse pe masa zgâriată, cu pahare cu vin în mâini. Am împachetat tot ce era de împachetat şi suntem gata de plecare, aproape pregătite să ne înmânăm bârlogul de pe Delancey Street noilor proprietari norocoşi.

– Cinci ani! oftez eu. Ai dreptate. Nu ştiu unde s-au dus.

Sarah ia o înghiţitură zdravănă de vin şi se-ncruntă.

– Nu vreau să plec. Mi-ar plăcea să rămânem aici pentru totdeauna.

Stăm în linişte şi ne uităm absente la camera unde am dat petreceri din studenţie, unde am petrecut nopţi de beţie, unde ne-am spus secrete, unde-am râs până târziu în noapte. Ştim amândouă că nu putem rămâne; această parte a vieţii noastre a ajuns la final. Sarah şi-a găsit o slujbă mai strălucită la un post nou de televiziune prin cablu, aflat în celălalt capăt al oraşului, iar naveta de-aici într-acolo n-ar fi posibilă. M-am folosit de acest prilej ca să mai schimb şi eu unele lucruri. Nu-mi permit să rămân aici de una singură, iar cu cariera nu ajung niciunde. Jobul de la hotel e doar o soluţie de moment, iar în lumea editorială se pătrunde anevoios. Mă duc acasă pentru câteva săptămâni să-mi văd familia, apoi plec în Thailanda o vreme. Ştiu. Cât de bine sună asta? Mă descurajează ideea

de a merge singură, dar zelul reînnoit al tatei mă motivează să ies în lume şi să dau piept cu viaţa. Mama n-a fost deloc dată pe spate când l-a auzit folosind exact aceleaşi cuvinte; ne-au dăruit şi mie, şi lui Daryl câţiva bănuţi de Crăciun. Nu fac asta în mod obişnuit, dar au zis că infarctul tatei le-a oferit o nouă perspectivă asupra vieţii. Au plâns şi ei, am plâns şi noi şi amândoi am stabilit să facem ceva special cu darul de la ei. Daryl şi Anna îşi vor cumpăra patul matrimonial pentru noua casă, iar eu îi voi cheltui ca să dau piept cu viaţa în Thailanda. Aş vrea s-o iau pe Sarah în geamantanul meu; habar n-am cum să trăiesc fără ea. Măcar o să fie un răgaz de la vinovăţia asta mârşavă.

– Eşti cea mai bună prietenă pe care-am avut-o vreodată, zic eu.

– Mai taci! bodogăneşte ea, începând să plângă. Ţi-am zis să nu spui asta!

– Iar eu ţi-am zis să nu începi să plângi! îi răspund, ştergându-mă la ochi cu mâneca. Uite ce-ai făcut!

Ne ţinem strâns de mână.

– O să fim mereu prietene, nu?

Glasul ei e subţire şi sugrumat de vulnerabilitate.

– Chiar şi când o să mergi în Thailanda şi o să te alături unei comunităţi de hipioţi sau cine ştie ce altceva o să faci pe-acolo?

– Chiar şi-atunci, îi răspund eu, strângându-i degetele. Dar tu ce-o să faci când o să ajungi mare vedetă de televiziune? O să mă abandonezi pentru prietenii tăi faimoşi?

Râde şi se preface că are nevoie de-o clipă să se gândească. S-a dus la noul canal de televiziune pe un post în spatele camerelor de filmat, dar s-a nimerit să fie întrebată dac-ar dori să ia locul corespondentei de pe teren cât va fi ea în concediu de maternitate. Cu siguranţă că i-au aruncat o privire şi au văzut ce vedem şi noi, ceilalţi: potenţial de vedetă.

– Ei bine… cred că Amanda Holden nu se-mbată cu una, cu două.

O împung în joacă în braţ, iar ea oftează, prefăcându-se dezamăgită.

– Fie! N-o să mă descotorosesc de tine, nici măcar pentru Amanda Holden.

Face o mică pauză.

– Nu-i aşa că ne-am distrat, totuşi? întreabă, sprijinindu-se de mine.

Închid ochii şi-mi simt genele umede, pe urmă îmi sprijin capul pe-al ei.

– Ba da.

– Ştii care-i amintirea mea preferată cu tine?

Nu-i răspund, fiindcă îmi curg lacrimi pe obraji şi simt un nod în gât.

– E chiar o amintire recurentă. Îmi place cum îmi porţi de grijă când sunt mahmură. Nimeni n-o să-mi mai ţină vreodată părul ca tine când vomit.

Izbucnesc într-un hohot de râs, în ciuda lacrimilor.

– Şi ai şi o claie de păr. Nu-i uşor.

– Şi cum îmi faci cafeaua de dimineaţă, exact aşa cum trebuie. Cei-lalţi n-o nimeresc. Nici mamei nu-i iese.

– Bei cafea din patru boabe, Sar. Nici măcar nu poţi spune că-i cafea.

– Ştiu. Dar *tu îi* spui „cafea". Mă întrebi dacă vreau cafea şi-apoi o faci aşa cum îmi place. Din patru boabe.

– Pesemne tu mi-ai făcut mai multe cești cu cafea decât ţi-am făcut eu ţie, oftez eu. Şi *cu siguranţă* tu ai făcut cele mai multe sendvişuri.

– Tu uiţi mereu să pui maioneză. Ştii că e vitală.

Se moleşeşte.

– Cum o să supravieţuieşti în lumea asta mare fără mine, Lu?

– Nu-i ca şi cum n-o să ne mai vedem niciodată, zic eu, ştergându-mă pe faţă. O să te văd la televizor, dacă n-o să te pot vedea altundeva. Voi aştepta ziua în care te vor pune să cobori pe-o bară de pompieri.

– Dar eu n-o să te pot vedea când tu vei fi în celălalt capăt al lumii.

Îi cuprind umerii cu braţul meu.

– Nu plec pentru totdeauna.

– Nici să nu îndrăzneşti! spune ea, trăgându-şi nasul. Să nu te cu-plezi cu vreun călugăr yoghin şi să-i torni vreo zece plozi thailandezi, clar? Vreau să te întorci la Londra până de Crăciun.

– Nu cred că au voie călugării să aibă copii, râd eu, tremurând. Nu plec decât vreo câteva luni. Mă voi întoarce la timp ca să fim împreună de Anul Nou.

– Îmi promiți?

Își prinde degetul mic de-al meu ca o fetiță și simt din nou că lacrimile alea afurisite amenință să izbucnească, fiindcă-mi amintește de o altă fetiță din trecut.

– Îți promit că o să mă-ntorc, Sarah. Îți promit!

20 septembrie

LAURIE

– Ești sigură c-ai luat tot? Spray de insecte? Spray dezinfectant?

Dau din cap că da și-o strâng pe mama-n brațe pe când ea și tata se pregătesc să mă lase la aeroport. Parfumul ei și zornăitul brățării pe care o poartă mereu îmi sunt atât de dragi și de cunoscute; simt că mă sufoc la gândul că voi fi atât de departe de casă.

– Lanterna? întreabă tata, mereu pragmatic.

– E la mine, îi răspund, iar el ne ia pe amândouă în brațe. Hai, prostuțelor, hai să facem din asta o despărțire veselă. E o aventură.

Mă desprind din brațele lor și-mi șterg ochii, râzând și plângând în același timp, iar tata îmi ridică rucsacul pe umeri.

– Sunt convinsă că e!

– Hai, atunci! spune el, sărutându-mă pe obraz. La drum cu tine!

Mă aplec și-o sărut și pe mama, după care fac un pas înapoi și respir adânc.

– Plec, anunț eu cu buzele tremurânde.

Ei stau unul lângă altul, tata o ia pe mama pe după umeri și încuviințează amândoi. Sunt convinsă că dorul n-ar fi atât de sfâșietor, dacă nu m-aș duce de una singură; mă simt de parcă aș avea paisprezece ani când mă întorc la poartă să le fac cu mâna ultima oară, înainte să-i pierd din vedere. Mama îmi trimite o bezea, iar tata ridică mâna, după care eu mă întorc și mă îndrept hotărâtă spre poartă. Mă așteaptă Thailanda.

12 octombrie

LAURIE

Sawatdee kha.

Îi fac cu mâna lui Nakul, iar el îmi rânjește și mă salută cu degetul mare în sus când mă așez pe scaunul șubred, la masa la fel de șubredă din cafeneaua lui de pe Sunrise Beach. Sună ciudat să spun că timpul pe care l-am petrecut aici a fost o înșiruire aglomerată și haotică de temple budiste, însă chiar așa mi se pare: o alăturare stranie de liniște deplină în toiul unei învălmășeli joviale și zgomotoase. Nimeni n-ar putea zice vreodată că Thailanda e plictisitoare; capul mi se învârtește încontinuu și am făcut mușchi în locuri pe care înainte nici n-am știut că le am. Am mers spre nord, după ce-am ajuns în Bangkok, hotărâtă să-mi iau din timp porția de cultură; mi-a fost teamă că, dacă aș fi luat-o direct către sud, mi-aș fi petrecut tot timpul într-un hamac, pe plajă.

Însă acum am văzut îndeajuns, încât să-mi îngădui răsfățul de a mă odihni, astfel că am ajuns pe ademenitoarele plaje ideal de naufragiate din sudul țării. Mi-am înjghebat un adăpost temporar într-o colibă ieftină pe plajă; are doar o încăpere, dar e a mea, și am o verandă ce dă spre plajă, unde pot să stau să citesc. Nu cred că mi-am dat seama câtă nevoie am avut de ruptura asta de realitate. Când am ajuns în Thailanda, am plâns neîntrerupt aproape o săptămână, în timp ce făceam drumeții prin junglă cu un grup mic de călători. N-am plâns pentru că drumeția m-a

sleit de puteri, deși chiar așa a și fost. Am plâns din pură descătușare, cu lacrimi fierbinți și sărate, debarasându-mă de poveri în pământ, pe măsură ce mergeam. Cu câteva săptămâni înainte să vin aici, eu și mama am văzut *Mănâncă, roagă-te, iubește* la cinematograful din cartier și, cu toate că nu sunt nici pe departe gata să-mi găsesc dragostea, am un fel de mini-revelație. Sunt ca un pacient internat la recuperare și învăț cum să mă iert pentru greșelile pe care le-am făcut, învăț că sunt tot eu, că sunt tot un om bun și încă o prietenă bună a lui Sarah, în ciuda a ceea ce s-a întâmplat cu Jack. Poate că într-o zi s-ar putea chiar să merit să fiu fericită.

– Cafea, Lau-Lau?

Zâmbesc, fiindcă mă încântă felul în care mi-a trunchiat Nakul numele, și-l văd croindu-și drum pe nisipul fierbinte și fin ca o pudră către masa mea. Am fost aici în fiecare dimineață din cele patru zile de când am ajuns pe Koh Lipe și simt în oase și-n piele cum își face efectul insula, cu farmecul ei degajat. E prima oară, după ani buni, când stau, în sfârșit, locului.

– *Khop khun kha*, răspund, încă șovăind, când Nakul îmi pune înainte o ceașcă micuță și albă.

El îmi zâmbește larg oricum, pentru că încercarea mea stângace de a-i vorbi limba tot e mai bună decât să nu fi încercat deloc, sper eu.

– Ce planuri ai pe ziua de azi, Lau-Lau?

Mi-a pus aceeași întrebare în fiecare dimineață, iar răspunsul meu a fost același de fiecare dată:

– Nu am absolut niciun plan pe ziua de azi.

Koh Lipe nu e un loc pentru oamenii cu planuri mărețe. Pe insula asta ideea este să te liniștești. Râde și se duce să vorbească apoi cu niște clienți noi, care tocmai s-au întors agale de la plajă.

– Niciun plan într-o zi atât de frumoasă?

Mă întorc spre vocea cu un pronunțat accent englezesc și văd că la măsuța de vizavi se trântește un tip. Îi atrage atenția lui Nakul și ridică mâna în semn de salut, zâmbește dezinvolt și degajat în timp ce-și întinde picioarele lungi pe nisip. Soarele thailandez mi-a făcut pielea

aurie ca mierea, dar tipul ăsta şi-a luat mult mai în serios patima pentru soare. Pielea lui e de un maroniu-închis, iar părul negru, cu reflexe albăstrui îi cade peste ochii închişi la culoare, care surâd.

Zâmbesc şi ridic uşor din umeri.

– Doar să plutesc în mare şi să-mi citesc cartea.

– Un plan bun, zice el. Ce citeşti? Nu *The Beach*[1], te rog!

– E o carte bună, îi spun eu, glumind.

Nu că n-ar fi, însă niciun călător care se respectă n-ar putea să recunoască, dacă ar alege ceva atât de evident.

– Citesc *Marele Gatsby.*

Nu mă complic şi nu-i spun că lecturile mele depind întru totul de grămăjoara de cărţi pe care cineva a uitat-o în coliba mea. E mult mai bine să creadă că sunt îndeajuns de educată încât să-l car pe F. Scott Fitzgerald în rucsac când fac înconjurul lumii.

– Ai găsit-o în colibă?

Dau ochii peste cap şi râd.

– M-ai prins cu mâţa-n sac.

– Puteai să mă minţi, şi te-aş fi crezut.

– Minciunile mă împovărează.

Mă priveşte fix, ceea ce nu mă surprinde. Vorbesc de parcă *Marele Gatsby* mi s-ar fi urcat la cap.

– Eu sunt Oscar, spune el şi întinde mâna protocolar peste spaţiul dintre măsuţele noastre. Iar planul meu pe ziua de azi e s-o petrec cu tine.

– Arăţi ca o steluţă-de-mare.

Oscar mă împinge alene cu vâsla caiacului, iar eu îl las să mă învârtă încetişor, stând întinsă pe spate, cu ochii întredeschişi, să mă feresc de

[1] Roman apărut în 1996, scris de Alex Garland, ecranizat în anul 2000, cu Leonardo DiCaprio în rol principal. Filmările au avut loc în insula Ko Phi Phi din Thailanda, ceea ce a contribuit la popularizarea insulei ca destinaţie exotică pentru vacanţe (n. tr.).

razele soarelui. Un albastru strălucitor mă învăluie deasupra, iar dedesubt, apa călduță pe pielea sărutată de soare, când mă stropește cu apa din mare pe burtă cu vâsla.

– Mă simt ca o steluță-de-mare.

Oscar s-a ținut de cuvânt și și-a petrecut ziua cu mine. N-aș fi în mod normal atât de caldă cu cineva care a părut atât de plin de sine, dar ceva mă îndeamnă să fac invers decât aș face de obicei. El a ajuns în Thailanda cu două luni înaintea mea și a ales să mai stea o vreme în Koh Lipe, după ce colegii de călătorie s-au întors acasă, în Regatul Unit. Cel puțin asta explică bronzul lui de localnic.

– Ai mâncat vreodată una? Le vând ca acadelele, pe băț, pe Walking Street.

Deschid oripilată ochii și văd că râde.

– Foarte amuzant!

Lenevește în barcă, cu bărbia sprijinită în palmă, și mă privește cu colțul ochiului, jucându-se cu vârful degetelor în apă. Îl împroșc cu un pic de apă și câțiva stropi strălucitori îi aterizează pe nasul drept. Recunosc. Arată al naibii de bine, genul de frumusețe clasică, un fel de așchia nu sare departe de trupul de zeu grecesc. Afișează o aură încrezătoare a abundenței, e libertin și elegant. Știu, știu. Cine mai folosește astfel de cuvinte? Se pare că eu, după o zi pe care am petrecut-o bând bere locală și citind *Marele Gatsby* în hamac. Trăind în altă parte, poți să fii oricine ai vrea să fii.

– Pot să te invit la cină astă-seară?

Îmi las capul înapoi pe spate și închid din nou ochii, plutind.

– Atâta vreme cât nu mâncăm steluțe-de-mare.

– Cred că pot să-ți promit măcar atâta lucru.

Mă întorc în față și înot cei câțiva metri până la caiac, prinzându-mă cu degetele de marginea lui. Chipul lui e foarte aproape de al meu.

– Hai să nu ne promitem lucruri, îi spun.

Mă privește din nou la fel de perplex ca azi-dimineață, când ne-am cunoscut la cafeneaua de pe plajă, apoi se apleacă și-și lipește buzele lui calde, sărate de la apa oceanului, de ale mele.

– Îmi place de tine, Steluță-de-mare. Ești interesantă.

13 octombrie

LAURIE

Oscar Ogilvy-Black. Ți se cam împleticește limba, nu? Nu cred că drumurile noastre s-ar fi încrucișat, la cum decurg lucrurile în mod obișnuit la Londra, însă aici, în Thailanda, regulamentul după care să-ți dai întâlniri a fost suspendat. Îmi spune că e bancher, însă nu și șmecher, iar eu îi încredințez dorința mea de a face în curând primul pas decisiv în lumea editorială. Trebuie să recunosc că l-am privit cu prejudecată prima oară. Dar, sub crusta eleganței lui de netăgăduit, are haz, e autocritic, iar când mă privește văd în ochii lui o bunătate care mă încălzește.

– N-o să fii una dintre acele țațe îngrozitoare de la rubrica de bârfe, nu?

Pufnesc și mă prefac jignită, pe urmă oftez, un pic amețită, fiindcă degetele lui se împletesc cu ale mele în timp ce ne plimbăm pe nisipul rece, după cină.

– Arăt eu ca și când mi-ar păsa de cel mai prost și cel mai bine îmbrăcate vedete?

Îmi cercetează blugii scurți și maioul negru, apoi bretelele galben-lămâie ale costumului de baie, care mi se văd în jurul gâtului.

– Umm… poate că nu, spune râzând.

– Obraznicule! De parcă ai fi la patru ace!

Ridic o sprânceană, iar el se uită caraghios la pantalonii scurți și rupți și la șlapii lui.

Tot râzând, ajungem şi la coliba mea, iar eu îmi arunc pantofii pe verandă.

– Bei o bere?

El acceptă şi-şi lasă pantofii afară – lângă ai mei –, apoi se trânteşte în fotoliul meu puf, moale şi uriaş, ţinându-şi mâinile sub cap.

– Fă-te comod! îi zic şi mă aşez lângă el, cu berile reci.

– Eşti sigură că vrei asta? mă întreabă, întorcându-se pe-o parte şi sprijinindu-se într-un cot ca să se uite la mine.

– De ce? Ce-ai face, dacă ai fi acasă?

Îşi dă jos tricoul şi rămâne doar în pantalonii scurţi. Luna îşi revarsă razele pe pielea lui şi i-o întunecă, aşa că acum pare de culoarea unei coji de nucă-de-cocos.

– M-aş face mai comod.

Mă opresc o clipă, gândindu-mă dacă să râd de el sau nu – să fim serioşi, ce replică de agăţat –, dar apoi îi urmez exemplul şi-mi dau jos maioul. De ce nu? Oscar reprezintă tot ceea ce-mi lipseşte în viaţă: e lipsit de griji şi de complicaţii.

– Şi eu.

Întinde braţul, invitându-mă să mă culcuşesc lângă el, iar când o fac, îi simt corpul cald şi plin de viaţă. Sunt la fel de liberă ca una dintre acele păsări micuţe, de un roz şters, care dă ocol în zbor pe deasupra cabanei mele, la răsărit.

Pe fereastră văd contururile întunecate şi fusiforme ale bărcilor lunguieţe, ancorate la doi paşi de mal, gata pregătite pentru dimineaţă, iar deasupra cerul negru ca smoala e spuzit de o pletoră de stele strălucind ca diamantele.

– Nu-mi aduc aminte când m-am simţit atât de liniştită ultima oară.

Oscar ia o înghiţitură bună, apoi pune sticla pe podea, înainte să-mi răspundă.

– Cred că mă simt oarecum jignit: Speram să fii din cale-afară de excitată.

Eu râd încet pe pieptul lui şi apoi mă sprijin în cot să mă uit la el.

– Cred c-aș putea fi.

Cu una dintre mâini sub cap, o petrece pe cealaltă pe după gâtul meu și trage încetișor de breteaua sutienului de la costumul meu de baie. Breteaua alunecă atunci când îi dă drumul, iar el nu-și ia ochii de la mine cât timp își coboară mâna și mai jos, printre omoplații mei, ca să termine ce-a-nceput.

– Acum *eu* sunt foarte excitat, spune el, plimbându-și un deget de la adâncitura dintre claviculele mele până la nasturele pantalonilor.

Înghite în sec atunci când se uită la sânii mei goi. O boare scutură clopoțeii de vânt agățați în colțul cabnei și se aude un clinchet ușor când Oscar se mișcă încet și mă împinge în fotoliul moale, luându-mi sfârcul în gura lui fierbinte. Iisuse! Simt cum dorința se trezește la viață în spirale care tânjesc, ca o caracatiță, înăuntrul corpului meu, ale cărei tentacule mi se agață de toate membrele, apăsându-mi abdomenul, palpitând în piept când îmi înfig mâinile în părul lui des și-l iau în brațe. N-aș fi crezut că pot să simt așa ceva pentru altcineva în afară de Jack, însă faptul că mă aflu aici cu Oscar m-a descătușat.

Dă să-mi caute nasturele de la pantalonii scurți, ridicând capul să mă privească înainte să meargă mai departe. Sunt ușurată să văd că e genul ăla de bărbat; deși abia răsuflă și ochii lui mă imploră să nu-l opresc, știu că s-ar opri, dacă i-aș cere-o, iar asta îmi e de-ajuns.

– Ai un prezervativ? îi șoptesc mângâiindu-i părul și rugându-mă să-mi spună că da.

Se așază peste mine, pieptul lui îl atinge pe al meu, iar sărutul lui este atât de lent și de desăvârșit, încât îi cuprind umerii cu brațele mele și-l strâng în brațe.

– Cred că da, răsuflă el, după care râde tremurând. Sper doar că n-a expirat.

Se caută în buzunarul de la spate, sărutându-mă între timp. Își pune portofelul pe podea, lângă puful moale, îl deschide iute și scoate un pliculeț într-o folie argintie, cercetându-l cu atenție înainte să mi-l pună în palmă.

O zi de decembrie

Se ridică, iar de data asta nu se mai chinuiește cu desfăcutul nasturelui. Degetele lui iscusite și hotărâte își croiesc calea pe lângă șoldurile mele, până când rămân doar în slipul galben și micuț.

Îmi depărtează coapsele și îngenunchează între ele, apoi îmi întinde brațele și mă țintuiește delicat locului.

– Știi ce ești?

Mă holbez la el, nefiind sigură ce urmează să spună.

– O steluță-de-mare al dracului de sexy.

Închid ochii și râd, apoi suspin, fiindcă și-a coborât fața între picioarele mele și simt cum gura lui fierbinte se mișcă pe materialul mătăsos al costumului meu de baie.

Nicio părticică din mine nu vrea să se oprească atunci când își aruncă pe jos hainele. O clipă ne vorbim numai din priviri, în tăcere. Îi spun că știu că fuge de răspunderea și de stresul vieții din oraș care-l așteaptă înapoi la Londra, iar el îmi spune că poate să-mi vindece inima frântă și că o să mă facă să mă simt bine din nou. Ne facem promisiuni, deși am jurat că nu o să se-ntâmple asta, iar el își așază apoi trupul peste al meu și uit de toate, în afară de clipa de față.

Mai târziu, mă trezesc și-l găsesc stând pe treptele colibei mele, urmărind cum se ivesc noii zori de zi, roz și purpurii.

Mă așez lângă el și-mi acopăr umerii cu o cuvertură cu elefanți imprimați pe ea – pe care-o trag pe umeri –, iar el mă privește cu coada ochiului.

– Mărită-te cu mine, Steluță-de-mare!

Râd încetișor și mă ridic să fac o cafea.

29 noiembrie

LAURIE

Plănuisem să mă întorc acasă acum câteva săptămâni, însă iată-mă tot în Thailanda, tot cu Oscar.

Oscar, Oscar, Oscar. Cine-ar fi crezut? Suntem într-o stare de negare, nefiind deloc pregătiți sau dornici să ne întoarcem în lumea de care aparținem. Dar cine spune că trebuie să aparții pentru totdeauna unui loc anume? De ce trebuie să țin de Anglia, când totul acolo e gri, confuz și greu? Dacă n-ar fi oamenii pe care-i iubesc și promisiunea pe care i-am făcut-o lui Sarah, aș rămâne aici, pe plaja asta, și aș face vreo zece copii, însă nu cu un călugăr thailandez. Din ce-mi spune mama, ploaia și-a intrat în drepturi de ceva vreme în Anglia, ca o rudă care vine ne-invitată de Crăciun, pe când aici ploaia e un ropot iute și năprasnic, care trece într-o clipită, alungat de soare. Nu cred că mi-a fost vreodată mai frig decât în ziua în care m-a sărutat Jack pe aleea lăturalnică din Londra, acum aproape un an și nu cred că mi-a fost vreodată mai bine decât aici, în Koh Lipe, alături de Oscar. Sângele, oasele și pielea îmi sunt fierbinți.

Câteodată, când stăm întinși pe spate pe vreo plajă, când citim în hamac sau când suntem pe punctul să adormim în pat, stau și ascult vuietul potolit al valurilor care se sparg la țărm, și-mi închipui că suntem naufragiați pe-o insulă pustie, nevoiți să-și petreacă restul zilelor

mâncând peștele pe care-l prindem singuri și făcând sex până năduşim. Din când în când am auzi huruitul unui motor de avion care-ar zbura pe azurul cerului și ne-am ascunde la adăpostul copacilor, în loc să scriem *SOS* în nisip.

12 decembrie

Salutare de la capătul lumii, porumbeilor!

Sper că nu vă-ngheaţă fundul prea tare pe unde sunteţi, ha ha!

Australia e raiul pe pământ. Jack parcă ar fi de-al locului, o să-i cumpăr o pălărie cu dopuri de plută şi-o să-i zic Crocodile Dundee[1]*. S-a dus chiar să vadă şi un post de radio în Melbourne; pe bune, dacă i-ar fi oferit o slujbă acolo, nu cred că s-ar mai fi întors acasă. Cu o excepţie, ha, stai să vezi! E ÎNGROZIT de şerpi. Nu ştiam până când am găsit unul micuţ la noi, pe balcon, săptămâna trecută, iar el a zbierat ca din gură de şarpe. A trebuit să-l ademenesc să se dea jos de pe scaun cu un pahar cu coniac. Are noroc că sunt eu acolo ca să-l apăr.*

Oscar, ai grijă de fata mea, de-abia aştept să te cunosc!

Laurie, hai să ne întâlnim cu toţii cât mai curând, mor de dorul tău.

Vă trimit dragostea mea şi mulţi pupici, Sarah xx

PS. Jack zice că vă salută! :)

---

[1] *Crocodile Dundee* este un film de comedie australian, din 1986. Acţiunea se petrece în ţinuturile sălbatice australiene şi la New York (n. tr.).

2012

HOTĂRÂRI DE ANUL NOU

1) Voi face tot ce-mi stă în putință să mă întorc anul acesta în Londra și să-mi încep slujba de vis în jurnalism.

A trecut prea mult de când mi-am lăsat ambițiile pe locul doi din pricina Thailandei și-a lui Oscar, dar mai ales pentru că am vrut să petrec ceva timp acasă, așa cum se cuvine, și să le fiu prin preajmă mamei și tatei. Sunt o groază de motive și explicații, multe dintre ele, scuze; de fapt, n-am vrut decât să-l evit pe Jack.

Am hotărât că n-o s-o mai fac. Mi-e atât de dor de Sarah și mi-e dor și de tumultul și verva vieții din Londra. Îmi voi da demisia de la hotelul unde am fost angajată temporar în ultima vreme; până acum, CV-ul meu cuprinde slujbe din domeniul serviciilor și slujbe temporare, ca să am un venit cât timp am așteptat să se întâmple ceva în viața mea. Ei bine, m-am săturat s-aștept. O să-mi suflec mânecile și-o să mă iau la trântă cu ea.

2) Apoi e Oscar. Oscar Ogilvy-Black, bărbatul care m-a găsit pe o plajă în Thailanda și în dimineața următoare, la răsărit, m-a cerut de nevastă. De atunci m-a mai cerut de zeci de ori, de obicei după ce facem sex sau după ce-am băut câteva pahare – a devenit gluma noastră. Sau cel puțin eu cred că-i o glumă.

Nu știu, de fapt, care e Hotărârea mea de Anul Nou cu privire la Oscar. Să mă străduiesc să-l țin aproape, cred, și să țin cu dinții de sentimentele pe care le am pentru el acum, când ne vom întoarce la realitate.

3) A, și m-am hotărât să le mai dau o șansă genelor false. Pentru că, să-ți pui lipici pe ochii închiși o dată în viață nu e de-ajuns pentru o femeie ca mine.

3 ianuarie

LAURIE

– Am așa niște emoții... bombăn eu, îndreptându-mi gulerul de la paltonul din lână în timp ce mergem pe trotuar, ținându-ne de mână.

Port o *broșă*. Știu, cine mai poartă așa ceva? Cine nu-i întreg la minte și are peste treizeci de ani. Îmi doresc, însă, cu ardoare să fac o impresie bună.

– Am exagerat?

Ating mica bijuterie în formă de margaretă și ridic privirea spre Oscar, care râde.

– Ești caraghioasă. E mama mea, Laurie, nu regina!

Nu mă pot stăpâni. Totul părea mult mai simplu în Thailanda; ne-am cunoscut când fiecare avea la el doar strictul necesar, înghesuit într-un rucsac. Aici, însă, prinși în hățișurile vieților noastre de zi cu zi, diferențele dintre noi par mult mai evidente. Eu sunt din nou inadaptată social, ba chiar azi mai mult decât de obicei, iar Oscar e mult mai monden decât mi-am închipuit.

– Am ajuns, spune el, conducându-mă către o ușă neagră, lăcuită, dintr-un șir elegant de case luxoase. Nu te mai frământa, arăți bine.

Încerc să înghit nodul din gât cât așteptăm să se deschidă ușa, sperând ca mamei lui Oscar să-i placă buchetul de trandafiri albi ca zăpada pe care i l-am cumpărat de pe drum. Dumnezeule, dacă e alergică la

trandafiri? Nu, mi-ar fi spus Oscar. Bat agitată din picior, iar în cele din urmă se deschide ușa.

– Oscar, dragule!

Poate că Lucille Ogilvy-Black nu e tocmai de viță nobilă, însă postura ei dreaptă și părul cărunt, coafat perfect, îi dau o distincție regală. Este îmbrăcată în negru, hainele ei contrastând puternic cu șiragul de perle lucioase de la gât.

– Mamă, ea e Laurel, spune el, desprinzându-se din îmbrățișarea ei, după care mă împinge ușor de la spate.

Abia după mi-am dat seama că ar fi trebuit să-mi dea de gândit că m-a prezentat Laurel, nu Laurie.

Încerc să par cât mai plăcută și zâmbesc, iar ea îmi primește florile înclinând grațios din cap. Nu seamănă deloc cu Oscar și cu siguranță nu emană o căldură firească, așa ca el. Îi urmez spre coridorul imaculat, simțindu-mă stânjenită când ne agățăm paltoanele în cuier. O complimentez pe Lucille pentru casa superbă, apoi încep să mă îngrijorez că nu mai am ce să mai zic.

Ne oferă ceai în salonul ei protocolar și nu pot să nu mă simt ca la un interviu pentru o slujbă pe care n-am nicio șansă s-o obțin; parcă sunt fata care lucrează sâmbăta și care aspiră la un post din conducere.

– Cu ce se ocupă tatăl tău, Laurel?

– S-a pensionat de curând, îi răspund, fără să-mi doresc să vorbesc despre problemele lui de sănătate. A avut o curățătorie; Daryl, fratele meu, conduce afacerea acum.

Nu-mi dau seama exact, însă cred că Lucille tocmai a tresărit.

– Și mama lucrează acolo, se ocupă de contabilitate.

Expresia de pe chipul ei e cât se poate de limpede; crede că suntem o șleahtă de curățători de prin părțile Birminghamului. Dau să-mi ating pandantivul, urmărind cu degetul conturul pietrei mov, ca să-mi fac curaj. Mama și tatăl meu au pus bazele afacerii în urmă cu mai bine de douăzeci și cinci de ani, iar acum au peste cincizeci de angajați, însă nu am chef să justific în fața ei alegerile familiei mele. Cu cât mai mult mă

dispreţuieşte Lucille Ogilvy-Black, cu atât mai puţin simt nevoia s-o impresionez.

Se scuză şi părăseşte o clipă încăperea; nu m-ar surprinde, dacă s-a dus să ascundă argintăria, să nu cumva s-o strecor la mine-n geantă. Capacul pianului mare din firidă e plin de fotografii şi nu pot să nu bag de seamă (poate pentru c-a fost adusă în faţă) fotografia mare a lui Oscar cu o blondă; sunt în costum de schi, bronzaţi şi râd la aparatul foto. O iau ca atare: mănuşa pe care mama lui Oscar a aruncat-o tacit.

Am vorbit despre familia lui când eram în Thailanda, într-una dintre nenumăratele noastre discuţii din colibă, noaptea târziu. De aceea ştiu probabil mult mai mult decât i-ar plăcea lui Lucille să creadă că ştiu.

Ştiu că tatăl lui e un om fără ruşine; se ferea de muncă şi-şi bătea din când în când nevasta înstărită în spatele uşilor închise. Am simţit cum mi s-a frânt un pic inima când Oscar mi-a povestit cum s-a străduit din răsputeri să-şi apere mama şi cât de apropiaţi au devenit în anii care au urmat despărţirii părinţilor lui; a fost în preajma ei mult mai mult decât fratele lui mai mare şi de aceea el şi cu mama lui au o legătură incredibil de strânsă. M-a impresionat şi sunt în continuare impresionată de faptul că a fost sprijinul mamei lui şi am fost naivă aşteptându-mă ca ea să fie amabilă şi, ei bine, mămoasă. Am crezut că s-ar bucura să-l vadă pe Oscar cu cineva care-l face fericit, însă ea pare ostilă faţă de intrusa care sunt. Poate c-o să se mai obişnuiască cu mine.

10 martie

LAURIE

– Doamne, ce dor mi-a fost de tine, Steluță-de-mare! Hai înăuntru să ne facem puțin de cap.

Acum, că m-am mutat înapoi la mama și la tata, nu apucăm să ne vedem decât o dată la câteva săptămâni; a trecut o groază de vreme de când am fost aici ultima oară. Oscar mă trage din pragul ușii în apartamentul lui, îmi ia geanta de weekend și-o aruncă undeva, ca să mă poată imobiliza în brațele lui. Da, am devenit unul dintre acele cupluri îndrăgostite până peste cap, cu parteneri care-și spun „miți-pițiˮ, „gurițucăˮ sau în alte feluri caraghioase.

Noi. În sfârșit, suntem un cuplu. Și e incredibil. Nu m-am mai simțit niciodată în viața mea atât de dorită sau de ocrotită. Oscar nu se sfiește să arate cât este de îndrăgostit de mine. Are un fel al lui de a mă privi intens, astfel încât simt nevoia să mă uit peste umăr să văd dacă nu cumva Jennifer Lawrence pândește în spatele meu.

– Așteaptă să-mi dau paltonul jos, îi spun râzând, iar el îi desface nasturii și-mi scoate brațele din mâneci.

– La drept vorbind, speram să fii goală pe dedesubt.

Se oprește o clipă să-mi cerceteze blugii comozi și puloverul călduros.

– M-am gândit la asta, însă n-am vrut să-l șochez pe taximetrist.

– Știi că suntem la Londra, nu? zâmbește el larg. Nu mai ești în pustiu, Laurie. Puteai să fii goală și să te plimbi în patru labe, și n-ar fi băgat nimeni de seamă.

Ochii îi strălucesc.

– În afară de mine, desigur, adaugă. Eu te-aș fi observat, dacă ai fi fost goală.

– Nu trăiesc în pustiu, sar eu înțepată, fiindcă mereu se referă la casa mea din Birmingham ca la o fundătură uitată de lume.

E chiar la marginea suburbiei și e un cartier tipic, cu întinderi mari de verdeață. Am înțeles. El e londonez get-beget; trebuie să-l fi șocat câmpurile întinse și lipsa taxiurilor negre când l-am dus acasă de Crăciun, să-mi cunoască părinții.

Ca să fiu sinceră, n-a fost una dintre cele mai reușite vizite din categoria „hai să-ți prezint părinții". El a fost cât se poate de drăguț, iar ai mei au fost superpoliticoși, însă le-a luat ceva să ajungă la un numitor comun. Tata a încercat cu fotbalul, însă Oscar preferă rugbyul și whisky din malț, pe când tatei îi place mai degrabă berea. E încă prematur să tragem vreo concluzie, însă cred că toți am răsuflat ușurați când vizita a luat sfârșit.

– Atâtea peisaje verzi! mormăise el, iar asta nu se voia a fi nicidecum un compliment.

Dau uitării amintirea; e marea noastră regăsire după ce nu ne-am văzut șase săptămâni și nu vreau să fiu întoarsă pe dos fără motiv când sunt cu el.

– Pot să mă duc un pic până la toaletă? întreb eu, iar el întinde mâna și deschide ușa din spatele meu.

– *Voilà!*

– Așteaptă-mă aici! Mă întorc într-o clipă.

Intru în baia care pare desprinsă din paginile unei reviste, trag zăvorul, mă dezbrac cu totul și-mi iau doar paltonul pe mine. Simt pe piele căptușeala alunecoasă a mătăsii și mă simt dintr-odată sexy și pregătită să facă Oscar ce vrea cu mine.

– Hai, Laurie, mă linguşeşte el, iar eu deschid larg uşa şi-l privesc cu capul înclinat într-o parte.

Ies pe coridor fără să suflu un cuvânt, trag uşa după mine şi ciocănesc uşor cu pumnul în uşă.

– Cine e?

Vocea lui e subţire şi amuzată, plină de subînţelesuri perverse.

– Sunt eu, Laurie, îi răspund, încercând să par răguşită. Deschide uşa, vreau să-ţi arăt cât de dor mi-a fost de tine.

Nu se grăbeşte, se sprijină de tocul uşii şi-şi ţine braţele încrucişate, deşi ochii lui îmi spun că nu e deloc nonşalant. Îmi îngădui să pun stăpânire pe el ţintuindu-l cu privirea, cercetându-l şi luând seama la blugii de culoare închisă, la cămaşa scumpă şi la picioarele lui goale, încă bronzate.

– Eşti îmbrăcat prea elegant, îi zic. Pot să intru?

Nu se dă la o parte să-mi facă loc, întinde doar braţul şi-mi desface cordonul. Îmi desfaçe nasturii cu o lentoare deliberată, limba îi şerpuieşte peste buza de sus, dându-i gândurile de gol, iar eu nu mişc un deget ca să-l opresc.

– Îmi promiţi că vii în vizită aşa mereu?

– Nu ne facem promisiuni, ai uitat? zâmbesc eu.

Mă trage înăuntru prinzându-mă de rever şi mă lipeşte de spatele uşii, trântind-o, după care îşi strecoară mâinile iscoditoare şi calde înăuntrul paltonului.

– N-am uitat, îmi şopteşte pe jumătate râzând, pe jumătate gemând, şi-mi cuprinde sânii. Acum gata cu vorba şi hai în pat!

JACK

– Haide, Sar, întârziem dac-o ținem tot așa!

Mereu face asta. Sarah se desfășoară după un calendar elastic și-și închipuie că timpul se va întinde ca să se plieze după oricât de mult crede ea că e necesar să se pregătească pentru o ieșire în oraș.

– Cum arăt?

Ridic privirea din ziarul pe care colega ei de apartament trebuie să-l fi lăsat pe masă și-i acord întreaga atenție când apare în ușa din hol. Orice bărbat ar face asta; arată uimitor.

– E o rochie nouă?

Mă ridic și traversez încăperea, plimbându-mi mâinile pe pielea moale, vișinie a rochiei. I se mulează pe corp, oprindu-se la jumătatea coapselor. Degetele mele poposesc o clipă pe piciorul ei gol și îi ridic ușor rochia, până când dau de mătasea lenjeriei.

Un zâmbet subțire și complice îi înflorește pe buze.

– Să-nțeleg că am aprobarea ta?

O sărut pe gât.

– Ai înțeles corect.

Când îi cuprind ușor capul și îi sărut scobitura dintre oasele pieptului, oftează și face un pas înapoi.

– Oprește-te, Jack! Și-așa am întârziat.

Mă uit în ochii ei machiați perfect.

– Aș putea să termin foarte repede.

– Știu.

E o răceală în glasul ei.

– Ce dracu' vrei să spui?

Se oprește și ea, se uită în jos la tocurile-cui înalte și negre, apoi ridică privirea către mine.

– Voiam să… nimic.

Oftează, clătinând din cap.

– Hai să nu ne certăm. Suntem amândoi foarte ocupați. Să mergem!

Sunt complet de-acord. Nu-mi mai văd capul de treburi, iar Sarah e în aceeași situație și simt că suntem trași din toate părțile deodată, de obicei în direcții diferite. A trebuit să fac aranjamente weekendul ăsta la lucru ca să ne putem întâlni o dată cu Laurie și cu tipul ăsta despre care am auzit vorbindu-se atâtea, dar pe care nu l-am întâlnit încă, Oscar Farquhar-Percival-McDougall. Sau cum i-o zice. Și unde ne întâlnim cu ei? Bineînțeles că la un afurisit de club privat.

– Tu mergi îmbrăcat așa?

Mă uit la hainele mele ca și cum n-aș ști ce vrea să zică. Poate că blugii mei par ponosiți, însă așa e modelul; am dat o grămadă de bani ca să par atât de *casual*. Poate că îi stă în gât tricoul meu, cu inscripția „Star Fucker" pe piept – tentativa mea de ironie subtilă. Încep să-mi câștig și eu, în sfârșit, un pic de notorietate ca DJ de radio în ascensiune și trebuie să mă îmbrac ca atare, deși între hipster și golan e o graniță destul de fină.

– Da, Sarah, merg îmbrăcat așa.

Mă întind să iau geaca vintage și ponosită, din piele, pe care mi-a făcut-o cadou Crăciunul trecut și mi-o trag pe mine, subliniind astfel că n-am de gând să mă schimb.

Ea își verifică încă o dată în oglinda din hol rujul perfect, apoi își ia poșeta și un palton și ridică din umeri.

– În regulă.

Cobor pe scări în urma ei și, când o văd cât de firesc și de încrezătoare coboară treptele pe niște tocuri în care nimeni n-ar trebui să pară că se simte atât de comod, și îmi trag umerii ca să-mi alung dispoziția proastă.

– Hei!

O prind de mână ca s-o opresc când ajunge pe trotuar.

– Hai să nu ne îndepărtăm unul de altul. Mi-a fost dor de tine săptămâna asta!

Îi mângâi cu dosul palmei obrazul fin, apoi îi cuprind bărbia delicată. I-aș mângâia cu degetul mare buzele pline, dacă aș ști că nu i-aș strica rujul.

– Chiar arăți trăsnet în rochia asta. Deja mă gândesc cum ți-aș da-o jos mai încolo.

Se înmoaie, așa cum știam c-o să se întâmple.

– Craiule!

– Așa e.

– Știu.

Își întoarce fața în palma mea și-mi ronțăie încetișor degetul mare.

– Acum cheamă un taxi, prostuțule! Înghеț de frig!

LAURIE

Sună nebunesc dacă spun că am emoții? Pentru Dumnezeu, nu sunt decât Sarah și Jack, cei mai vechi și mai buni prieteni ai mei. Vreau doar să-l iubească pe Oscar la fel de mult cât îl iubesc eu, atât. A trecut prea mult de când nu ne-am mai văzut; ne înțeleseserăm să ne întâlnim de Anul Nou, dar planul a picat odată cu sosirea lui Oscar. E prima dată după Anul Nou când am putut să ne vedem cu toții; se pare că viața ne duce pe toți în direcții diferite. Ei n-au ajuns încă, iar Oscar e în cealaltă parte a încăperii, prins într-o conversație cu barmanul, fiindcă dorește să fie pregătit primul rând perfect de băuturi pentru ei pe când vor intra. Îmi aruncă un zâmbet când mă surprinde că mă uit spre el. Ochii lui zăbovesc asupra mea mai mult decât ar fi politicos, o privire care îmi transmite că se gândește la după-amiaza pe care am petrecut-o în pat.

Mă uit în altă parte distrasă de Jack și de Sarah, care tocmai intră pe ușă. Pieptul îmi palpită de bucurie când zăresc părul roșcat al lui Sarah, care mi-e atât de cunoscut, deși și-a mai deschis nuanța, trecând de la un roșu-aprins la mahon voluptuos, coafat în valuri lucioase care-i cad pe umeri, în locul împletiturilor de genul Prințesa Leah de pe Delancey Street. Îmi ating cocul dezordonat, nesigură o clipă, dar apoi mă vede și pe față i se lățește un zâmbet, iar mersul ei șovăitor devine alert și traversează într-o clipită barul, ca să ajungă la mine.

Mă bucur, de fapt, că Oscar nu e lângă mine acum; îmi dă un răgaz scurt să fiu doar eu însămi, să fiu doar eu cu Sarah, ca-n vremurile bune. Strânsoarea ei e sălbatică atunci când mă ia în braţe.

– Ce mă bucur să te văd! îi zic eu în aceeaşi clipă în care ea-mi spune:

– La naiba, Lu, a trecut prea mult timp!

Stăm la o lungime de braţ una de cealaltă şi ne privim cu atenţie. Îi remarc rochia din piele ţipător de sexy, iar ea îmi remarcă rochia neagră, de rezervă, pe care a mai văzut-o de nenumărate ori până acum; cred c-a şi purtat-o o dată sau de două ori. Am asortat-o cu o curea subţire din piele de şarpe şi cu pandantivul micuţ, din aur şi diamant, cu steluţă-de-mare pe care mi l-a dat Oscar de Crăciun şi până să fi venit Sarah m-am simţit destul de elegantă într-un mod subtil. Arată de parcă ar fi primit un machiaj complet la TV, ceea ce, mă gândesc, că s-a şi întâmplat. Slujba parcă a transformat-o pe prietena mea dragă, cu gură slobodă, într-o persoană care-ar fi putut foarte bine să fi coborât din paginile unei reviste. Asta, până când deschide gura şi pe urmă, slavă Domnului, e la fel ca întotdeauna.

– Futu-i! spune ea, trecându-şi câte un deget pe sub fiecare ochi, să nu-i curgă rimelul. Nu mă ia plânsul aşa nici când vine vorba de propria mea soră. Te iubesc ca o nebună, Laurie James!

Râd şi-i strâng mâna.

– Şi eu te iubesc. Mă bucur atât de mult că eşti aici!

Jack se iveşte atunci din spatele ei, iar eu mă pregătesc pentru impact. Habar n-am dacă voi putea să mă port normal în preajma lui. Nici măcar n-am vrut să mă gândesc la faptul că o să-l văd din nou, iar tactica asta a funcţionat până în momentul acesta, când mă simt cu desăvârşire nepregătită.

Mă ţinteşte cu privirea, fără să-şi mute ochii neîncrezător peste umărul meu, şi o clipă simt cum mă doboară jindul acela dureros care-mi e atât de cunoscut. Se pare că vechile metehne se duc cu greu.

– Mă bucur să te văd, Laurie! îmi zice.

O clipă îngrozitoare pare că urmează să dea mâna cu mine, dar apoi mi-o ține și mă trage într-o îmbrățișare. Mireasma lui mă învăluie, scorțișoară și lămâie, pesemne un parfum scump, dăruit de Sarah, alături de mirosul lui inimitabil, un miros pe care nu pot nici să-l descriu, nici să mi-l închipui când nu e lângă mine. Însă acum e aici și închid ochii o clipă, simțindu-i căldura corpului prin tricoul lui cu inscripție obscenă, în timp ce mă sărută pe frunte. Îmi spun că e o îmbrățișare ca oricare alta. Fără vreo altă importanță pentru mine acum, că sunt cu Oscar.

– La mulți ani! îmi șoptește în păr.

Pare stingher, iar eu râd reținut, retrăgându-mă.

– Cu trei luni întârziere, amețitule!

– Păi, și el unde e?

Ochii încântați ai lui Sarah cercetează barul pe jumătate plin, iar Jack stă lângă ea, ținându-și mâna pe talia ei. Mă izbește cât de mult s-au schimbat într-un timp relativ scurt sau cum s-au maturizat în lipsa mea. E subtil: o poleială la Sarah, un strat de încredere în sine la Jack. Într-o oarecare măsură, și Oscar pare să fi crescut; și-a asigurat decisiv poziția în bancă, alături de fratele lui, și, cu toate că vorbim aproape în fiecare zi, am devenit conștientă că ceva ne desparte. Presupun că e o consecință inevitabilă a faptului că ducem vieți separate. El e aici, la Londra, își face prieteni noi și mănâncă în locuri mișto, iar eu m-am întors la părinții mei, în Birmingham. Se prea poate să fie închipuirea mea, fiindcă mă neliniștește că nu am o slujbă. Sau poate că sunt pur și simplu invidioasă. Nu tuturor le ies planurile, nu? Unora le ies, alții se mulțumesc cu mai puțin. Toate astea mi se învălmășesc în cap într-o fracțiune de secundă din clipa în care i-am întâmpinat pe Sarah și pe Jack și până când îi surprind privirea lui Oscar în timp ce traversează barul și se îndreaptă către noi, ducând o tavă cu niște cocktailuri impresionante. Îi fac discret cu ochiul când mă dau la o parte să le poată pună pe masă, iar Sarah îmi atrage atenția și-mi face semn cu mâna în spatele lui. Nu mă uit la Jack când îi iau mâna lui Oscar într-a mea, în timp ce el își îndreaptă spatele și face un pas înapoi. Îmi place că Sarah nu e

protocolară; se întinde direct și-l sărută pe obraz, prinzându-l de cealaltă mână.

– Tu trebuie să fii Sarah, spune Oscar cu un hohot de râs, după care cei doi se măsoară din priviri o clipă.

Mă întreb dacă ea e așa cum se aștepta el să fie; dacă el se ridică la înălțimea așteptărilor ei. Se face liniște un moment. Cred că și eu, și Sarah, și Jack încercăm să hotărâm dacă Oscar se potrivește în trioul nostru. Se va bucura de drepturi egale? Sau trebuie să i se dea un loc temporar la colț, păstrându-și locul până când va fi evaluat pentru dreptul de reședință permanentă?

– Iar tu trebuie să fii Oscar, spune Sarah, ținându-l încă de mână. Hai, lasă-mă să te văd mai bine!

Ea se preface că-l cercetează, iar el își ține conștiincios răsuflarea și-și ia o mină solemnă, așteptându-i verdictul ca un școlar adus în fața directoarei școlii.

– Aprob.

Sarah zâmbește larg și ne privește când pe unul, când pe celălalt. Se întoarce într-un târziu spre Jack și-l trage înăuntrul cercului.

– El e Jack, îi zice, făcându-le cunoștință, și acum e rândul meu să trag aer în piept. Văd că Oscar e primul care întinde mâna și observ cum Jack lasă intenționat să treacă un moment până când i-o întinde și el pe-a lui.

– Ia te uită ce bine ți-ai intrat în rolul de frate mai mare!

Sarah îl împinge ușor cu umărul pe Jack ca să mai destindă atmosfera.

– Laurie chiar are un frate mai mare care să se ocupe de toate astea pentru ea, așa că pe loc repaus, soldat!

– Sper că nu mă întrebi ce am de gând cu Laurie, nu? zice Oscar sec. Pentru că toate gândurile mele sunt foarte, foarte obraznice într-adevăr.

– Oh, deja-mi place de tine! comentează Sarah râzând încântată, iar Oscar o răsplătește cu un cocktail cu șampanie, dându-mi și mie unul.

Jack adulmecă păhărelul cu gheață de culoarea chihlimbarului pe care i-l dă Oscar, strâmbând din nas.

– Îi zic Penicilină, spune Oscar. Whisky. Ghimbir. Miere.

Îi zâmbeşte larg lui Jack.

– Aproape că-i o băutură sănătoasă.

Jack ridică din sprâncene.

– Sincer, eu prefer berea, dar o dată pot să încerc orice.

Lui Oscar îi piere o clipă zâmbetul când ridică paharul. Îi urmăm cu toţii exemplul.

– Pentru ce să ciocnim? ne întreabă.

– Pentru vechii prieteni! zice Jack.

– Şi pentru cei noi! adaugă Sarah apăsat, oferindu-i un zâmbet larg lui Oscar.

Ciocnim paharele, iar eu îi arunc lui Jack o privire scurtă care sper să-i transmită un macromesaj. *Să nu care cumva să îndrăzneşti, Jack O'Mara!*

Se pare că-l recepţionează, fiindcă se întoarce spre Oscar şi-l întreabă ceva despre Thailanda, lăsându-ne pe mine şi pe Sarah să ne punem la curent cu veştile.

– Ce loc sofisticat! şopteşte ea, iar ochii încântaţi îi joacă de colo-colo prin barul clubului privat.

Zâmbesc larg, pentru că ştiam că o să-i placă.

– E un pic sofisticat, nu? Oscar voia să facă o impresie bună.

– Orice bărbat care comandă cocktailuri cu şampanie şi-mi face cea mai bună prietenă să zâmbească va primi aprobarea mea.

Arunc pe furiş o privire către Jack şi Oscar, în timp ce Sarah vorbeşte. Au cam aceeaşi înălţime, în rest nimic altceva. Părul blond-închis al lui Jack arată mereu de parcă şi-ar fi trecut mâinile prin el, pe când buclele lui Oscar, de un negru albăstrui şi proaspăt tunse, îi cad perfect deasupra sprâncenelor. A stat să se gândească mai mult decât mine cu ce să se îmbrace astă seară, întrebându-se dacă aducea prea mult a bancher în cămaşa dungată sau dacă sacoul din tweed îl face să arate ca un director de şcoală. S-a mulţumit în cele din urmă cu o cămaşă albastră, din pânză; îmi aduce aminte de zilele pe care le-am petrecut

împreună în Thailanda. Ca să fiu sinceră, nu prea contează ce poartă Oscar. Vine dintr-o familie înstărită; are un aer aristocrat evident, care ar transpare și dacă ar purta un hanorac. Mă întreb din nou dacă l-aș fi abordat vreodată, în cazul în care l-aș fi întâlnit oriunde altundeva decât pe plajă, unde toate trupurile sunt mai mult sau mai puțin egale. Am simțit, cu siguranță, șocul când am văzut cât e de înstărit, în clipa în care ne-am reîntâlnit prima oară în Anglia; am înțeles fără doar și poate că venim din două lumi diferite. Sper că Jack va putea să vadă dincolo de aspectul lui poleit. Jack a mers pe stilul „abia m-am dat jos din pat după ce i-am tras-o unui fotomodel sexy", care îl face să pară ușor arogant. Dacă n-aș vrea să am o părere bună despre el, m-aș întreba dacă n-a fost o mișcare premeditată de a-l submina pe Oscar. Dar las de la mine, pentru că *vreau* să am o părere bună despre el, și mă desfăt privindu-i cum stau împreună. Atât de diferiți. Amândoi sunt atât de importanți pentru mine. Dau pe gât o înghițitură zdravănă de șampanie rece și sunt din nou atentă la Sarah.

– Să-nțeleg că e posibil să te văd în curând alunecând pe bara aia a pompierilor?

Ea râde.

– Vreau să-ți aduc la cunoștință că ei mă percep ca pe un reporter serios. Mă trimit să relatez doar cele mai importante știri.

Soarbe din pahar.

– L-am cunoscut pe Gok Wan[1] săptămâna trecută.

– Pe bune?

– Pe bune. *Și* mi-a spus că-i plac pantofii mei.

– I-ai luat un interviu?

Încuviințează, apoi își lasă capul în jos și-l clatină, râzând.

---

[1] *Fashion consultant*, scriitor și prezentator din Londra, care se bucură de notorietate în cadrul unor emisiuni despre moda accesibilă (n. tr.).

– Stăteam în spatele lui la coadă la Pret[1], în Covent Garden. Dar chiar i-au plăcut pantofii mei.

Zâmbesc larg.

– Lorraine Kelly[2] ar face bine să-şi păzească spatele.

Nu glumesc întru totul.

– Aşadar… Oscar.

Se înclină către mine şi-şi coboară vocea, iar privirea îi stăruie pe silueta lui în timp ce el se apleacă să audă ce-i zice Jack.

– E serioasă treaba?

– Ei bine, suntem încă la început, îi răspund, fiindcă nu suntem împreună decât de cinci luni, chiar dacă par că ar fi mai multe. Dar îmi place foarte mult, Sar. N-aş fi zis că e genul meu, însă pare să funcţioneze cumva.

Ea aprobă din cap, privindu-l alături de Jack.

– Vor avea ceva în comun? întreabă ea. În afară de tine?

Brusc, rămân mască la gândul că ştie de sărut. Ea începe să râdă.

– Să înţeleg că nu?

Zâmbesc, şovăind.

– Nu, bineînţeles că nu. Adică sunt destul de diferiţi, însă nu-mi închipui cum cineva n-ar putea să se înţeleagă cu Oscar. E… ei bine, e destul de uşor să-l placi.

Zâmbetul lui Sarah i se lăţeşte pe faţă şi-şi strecoară braţul pe după umerii mei, strângându-mă astfel încât îi simt brăţara rece pe piele.

– Mă bucur atât de mult pentru tine, Lu! Acum mai ai nevoie doar să primeşti slujba visurilor tale şi pe urmă o să poţi să te muţi înapoi în oraş, acolo unde ţi-e locul.

Îi sclipesc ochii.

---

[1] Prescurtarea de la sintagma din franceză *Pret à Manger*, numele unui lanţ de baruri şi cafenele situate în locuri turistice din Londra şi din alte oraşe (n. tr.).

[2] Binecunoscută prezentatoare, actriţă şi jurnalistă de origine scoţiană (n. tr.).

– O să te întorci, nu? Pentru că acum suntem patru şi putem să facem toată tâmpenia aia cu întâlnirile duble.

Râde şi-şi dă ochii peste cap, însă ştiu că i-ar plăcea să facem asta.

– Nu sunt sigură. Sper că da, îi zic. Dar ştii şi tu… Chiria şi toate cele, ridic eu din umeri. Totul e atât de scump. Trebuie să stau acasă până reuşesc să am o slujbă ca lumea, nu să-mi pierd vremea aiurea la un loc de muncă, care n-o să-mi lase timp să-mi caut altceva de lucru.

Mă gândesc din nou la propunerea pe care Oscar a pomenit-o de nenumărate ori de a mă muta la el până îmi găsesc altundeva unde să stau, chiar dacă e ceva temporar. El stă într-un apartament al mamei lui, fără să plătească, desigur, chirie. Însă ceva mă împiedică să-mi doresc să fac asta de una singură. Să nu depind prea mult de cineva. Mama şi tata ne-au insuflat cât este de important să ne descurcăm pe cont propriu în viaţă.

– Gândeşte-te cum ar fi dacă ne-am putea întoarce pe Delancey Street, spune ea nostalgică. Acum locuiesc cu o colegă de la lucru, care-i o idioată şi jumătate. E obsedată să ne ţinem toate lucrurile separat, chiar şi sulurile de hârtie igienică. A făcut un orar pentru când ne vine rândul să stăm în *lounge*. Îţi vine să crezi? Zice că nu-i place să aibă impresia că o privesc când se uită la televizor.

E rândul meu să-mi petrec braţul pe după umerii ei, în semn de solidaritate.

– Cum rămâne cu tine şi Jack? Crezi c-o să începeţi să căutaţi curând un loc unde să vă mutaţi împreună?

Sarah îşi mută privirea şi-şi dă o secundă ochii peste cap, însă nu-mi scapă gestul.

– Încă nu poate fi vorba de aşa ceva. Are multă treabă şi stă într-o casă cu Billy şi Phil, unul dintre tipii cu care lucrează.

– Billy care mişcă lasciv din şolduri?

– Stăteam în spatele lui la coadă la Pret[1], în Covent Garden. Dar chiar i-au plăcut pantofii mei.

Zâmbesc larg.

– Lorraine Kelly[2] ar face bine să-şi păzească spatele.

Nu glumesc întru totul.

– Aşadar… Oscar.

Se înclină către mine şi-şi coboară vocea, iar privirea îi stăruie pe silueta lui în timp ce el se apleacă să audă ce-i zice Jack.

– E serioasă treaba?

– Ei bine, suntem încă la început, îi răspund, fiindcă nu suntem împreună decât de cinci luni, chiar dacă par că ar fi mai multe. Dar îmi place foarte mult, Sar. N-aş fi zis că e genul meu, însă pare să funcţioneze cumva.

Ea aprobă din cap, privindu-l alături de Jack.

– Vor avea ceva în comun? întreabă ea. În afară de tine?

Brusc, rămân mască la gândul că ştie de sărut. Ea începe să râdă.

– Să înţeleg că nu?

Zâmbesc, şovăind.

– Nu, bineînţeles că nu. Adică sunt destul de diferiţi, însă nu-mi închipui cum cineva n-ar putea să se înţeleagă cu Oscar. E… ei bine, e destul de uşor să-l placi.

Zâmbetul lui Sarah i se lăţeşte pe faţă şi-şi strecoară braţul pe după umerii mei, strângându-mă astfel încât îi simt brăţara rece pe piele.

– Mă bucur atât de mult pentru tine, Lu! Acum mai ai nevoie doar să primeşti slujba visurilor tale şi pe urmă o să poţi să te muţi înapoi în oraş, acolo unde ţi-e locul.

Îi sclipesc ochii.

---

[1] Prescurtarea de la sintagma din franceză *Pret à Manger*, numele unui lanţ de baruri şi cafenele situate în locuri turistice din Londra şi din alte oraşe (n. tr.).

[2] Binecunoscută prezentatoare, actriţă şi jurnalistă de origine scoţiană (n. tr.).

– O să te întorci, nu? Pentru că acum suntem patru şi putem să facem toată tâmpenia aia cu întâlnirile duble.

Râde şi-şi dă ochii peste cap, însă ştiu că i-ar plăcea să facem asta.

– Nu sunt sigură. Sper că da, îi zic. Dar ştii şi tu… Chiria şi toate cele, ridic eu din umeri. Totul e atât de scump. Trebuie să stau acasă până reuşesc să am o slujbă ca lumea, nu să-mi pierd vremea aiurea la un loc de muncă, care n-o să-mi lase timp să-mi caut altceva de lucru.

Mă gândesc din nou la propunerea pe care Oscar a pomenit-o de nenumărate ori de a mă muta la el până îmi găsesc altundeva unde să stau, chiar dacă e ceva temporar. El stă într-un apartament al mamei lui, fără să plătească, desigur, chirie. Însă ceva mă împiedică să-mi doresc să fac asta de una singură. Să nu depind prea mult de cineva. Mama şi tata ne-au insuflat cât este de important să ne descurcăm pe cont propriu în viaţă.

– Gândeşte-te cum ar fi dacă ne-am putea întoarce pe Delancey Street, spune ea nostalgică. Acum locuiesc cu o colegă de la lucru, care-i o idioată şi jumătate. E obsedată să ne ţinem toate lucrurile separat, chiar şi sulurile de hârtie igienică. A făcut un orar pentru când ne vine rândul să stăm în *lounge*. Îţi vine să crezi? Zice că nu-i place să aibă impresia că o privesc când se uită la televizor.

E rândul meu să-mi petrec braţul pe după umerii ei, în semn de solidaritate.

– Cum rămâne cu tine şi Jack? Crezi c-o să începeţi să căutaţi curând un loc unde să vă mutaţi împreună?

Sarah îşi mută privirea şi-şi dă o secundă ochii peste cap, însă nu-mi scapă gestul.

– Încă nu poate fi vorba de aşa ceva. Are multă treabă şi stă într-o casă cu Billy şi Phil, unul dintre tipii cu care lucrează.

– Billy care mişcă lasciv din şolduri?

Asta e porecla neoficială care i-a rămas din ziua în care ne-a arătat ce mișcări de dans are pe melodia *Greased Lightning*[1]. Deși numai gândul mă face să-mi amintesc brusc cum s-a sfârșit ziua aceea groaznică.

– Nu-s convinsă că lui Jack îi face cine știe ce plăcere, dar e aproape de postul de radio și își permite chiria, așa că o să rămână pe loc o vreme.

Îl privește pe Jack cum se apleacă să se uite la ceva de pe telefonul lui Oscar.

– Încep să-mi fac griji pentru el, Lu. Nu pare să fie în apele lui în ultima vreme.

Mi se întoarce stomacul pe dos de groază.

– Cum adică?

Sarah își petrece brațul în dreptul mijlocului său subțirel și îmbrăcat în piele și se dă mai aproape de mine, ca să nu ne-audă nimeni.

– N-aș putea spune exact ce anume e. E... departe?

Îngrijorarea ei ia forma unei întrebări, ca și când s-ar întreba singură în loc să-mi mărturisească mie, pe urmă ridică un umăr, mușcându-și buza de sus.

– Sau poate e vina mea. Nu știu, Lu, l-am întrebat dacă e fericit, iar el pur și simplu mă dă la o parte, ca și când aș fi nebună sau ceva de genul ăsta.

Râde, însă nu pare deloc amuzată.

– Bănuiesc că-i doar ocupat.

Încuviințez, dorindu-mi să fi putut spune ceva care s-o ajute. Mă neliniștește profund ideea că relația lor perfectă întâmpină probleme. Pe la începutul relației lor am fost egoistă și mi-am dorit ca dragostea lor să nu reziste mult, însă cu timpul iubirea dintre ei a devenit o parte importantă pe harta vieții mele; o insulă cât se poate de uriașă, care m-a determinat să urmez o altă cale, și deopotrivă una pe care am avut-o ca reper când aveam nevoie să-mi dau seama unde mă aflu.

---

[1] Piesă de pe coloana sonoră a musicalului american *Grease*, interpretată de actorul John Travolta (n. tr.).

– Laurie, i-ai arătat astea lui Sarah? mă întreabă Oscar, întorcându-se spre noi cu telefonul în mână.

Înclină ecranul în direcția noastră în timp ce se apropie și derulează printre pozele cu coliba noastră dărăpănată și perfectă, cu oceanul albastru și nesfârșit și cu răsăritul thailandez spuzit de zorii violet și roz, atât de cunoscuți.

– Unele, spun eu încetișor, iar când mă uit la el, privirea lui Oscar este drăgăstoasă.

Oare vede că-mi doresc din tot sufletul să fim din nou acolo acum, pe treptele colibei de pe plajă, îngropându-ne degetele de la picioare în nisipul rece? Astea sunt amintirile mele preferate, când stăteam ore-n șir unul lângă altul, când vorbeam în șoaptă și ne sărutam voluptuos. M-a luat prin surprindere dorința asta arzătoare care-mi străpunge pieptul, cu atât mai mult cu cât sunt alături de Sarah și Jack, de care n-am mai vrut să fug până acum.

Mă surprinde cât sunt de mânioasă pe Jack. Vreau să-l înșfac de mâneca gecii lui mișto din piele, să-l trag afară din bar și să-i spun: *Fii fericit, prostănacule! Și lasă-mă să fiu și eu fericită.*

– Dumnezeule, arată uimitor! oftează Sarah. Mi-ar plăcea să merg acolo.

Jack își termină de băut cocktailul, înfiorându-se.

– Comand eu berile.

Sarah pare pe punctul să spună ceva, apoi zâmbește reținut și-l prinde pe Jack de mână, oferindu-se să-l ajute. Îi privim cum își fac loc prin barul plin, iar Oscar își strecoară brațul în jurul taliei mele, ținând în cealaltă mână paharul care e încă pe jumătate plin.

– Totul bine? îl întreb, sperând ca el și cu Jack să se fi înțeles de minune.

El încuviințează.

– Sarah e fix așa cum mi-am închipuit c-o să fie.

Înțeleg din asta că i-am dat impresia că Jack e amabil și ușor abordabil și că până acum i-a părut defensiv și crispat.

– M-am înșelat?

Ochii lui negri sunt umbriți de nedumerire în timp ce-și cercetează gânditor paharul.

– Puteam să ne fi întâlnit altundeva cu ei, trebuia doar să-mi spui.

Brusc, sunt furioasă pe Jack pentru că a fost atât de neprietenos. Ce dracu' încearcă să dovedească cu asta, cu tricoul lui jignitor și cu disprețul ușor voalat față de exclusivitatea barului și față de cocktailurile pe care le-a ales Oscar? Că el e ăla mai grozav, chiar dacă Oscar e mai bogat?

Pun jos paharul gol și-l iau în brațe, răsuflând ușurată când mina preocupată din ochii lui se limpezește.

– Ai întru totul dreptate, Oscar. Așa ești tu, îi spun eu, uitându-mă împrejur prin bar, și ești minunat, și vreau ca ei să te cunoască exact așa cum ești. Te vor iubi și-i vei iubi și tu pe ei odată ce-o să-i cunoști mai bine.

Îmi mângâie mâna în timp ce vorbesc.

– Relaxează-te și bucură-te de seara asta!

Îi văd pe furiș pe Jack și pe Sarah când se întorc, el cu două beri în mână, iar ea cu alte cocktailuri cu șampanie.

– Cu siguranță arată ca și cum ar merita să apară la televizor, remarcă Oscar.

Încerc s-o văd pe Sarah prin ochii lui, în timp ce se-ndreaptă spre noi, toată numai picioare bronzate auriu și cârlionți de Hollywood.

– Ești convins că ai ales fata potrivită?

Glumesc. Deși detest asta, o parte din mine se-ntreabă mereu de ce… de ce-ar vrea acest bărbat superb să fie cu una ca mine?

Văd că se enervează o clipă și-mi doresc să-mi fi ținut gura.

– Te-nșeli atât de mult, încât nu știu ce să-ți zic.

Se îmbunează și ridică mâna să-mi cuprindă ceafa.

– Pentru mine, vei fi mereu cea mai minunată femeie, Laurie. În orice încăpere, în orice bar, pe orice plajă.

Își coboară capul și mă sărută, delicat, însă apăsat. Închid ochii și mă simt în acele clipe de parcă aș fi cea mai minunată femeie din lume.

– Astâmpărați-vă, copii!

Deschid ochii și zâmbesc când aud râsetul zglobiu al lui Sarah.

– Eu sunt de vină, zice Oscar zâmbind larg. Nu pot să-mi iau mâinile de pe ea.

Palma îi alunecă de la umăr până o găsește pe-a mea, și-mi cuprinde degetele.

Din spatele lui Sarah, Jack reușește să râdă, încruntându-se deopotrivă și afișând o mină stranie.

– Răcorește-te cu o băutură adevărată, prietene!

Oscar primește berea râzând și cu dragă inimă, în ciuda sugestiei lui Jack că acel cocktail nu s-a calificat drept o băutură cum se cuvine.

Sarah îmi întinde un pahar cu șampanie, iar ochii ei strălucesc de încântare când ne privește pe mine și pe Oscar.

Jack se sprijină de perete, cu berea în mână.

– Și cu ce te-ocupi, Oscar? Atunci când nu hoinărești pe plajele din Thailanda, agățând fete?

Își îndulcește comentariul făcându-i cu ochiul, dar tot sună de parcă s-ar lua de el.

– Se vede că locuiești cu Billy, Jack, îi răspund, făcându-i la rândul meu cu ochiul, deloc prietenește.

Ridică un pic din umeri, în semn că nu-i pasă, și pe urmă se uită în altă parte.

– Lucrez în domeniul bancar, zice Oscar, zâmbind autoironic. Știu. Ca toți snobii afurisiți, nu?

– Treaba ta, prietene.

OK, acum chiar că a fost obraznic. Sarah îl privește furioasă și, ca să fiu sinceră, mie-mi vine să-i torn berea în capul ăla nesuferit. În schimb, Oscar e foarte obișnuit să fie luat peste picior în legătură cu domeniul bancar, așa că nu pune la suflet remarca.

– E plictisitor, știu. Nu e ca la tine, din câte înțeleg, nu? Ești la radio parcă, nu?

Dezastrul a fost evitat. Jack își găsește în cele din urmă bunul-simț și preia ștafeta conversației pe care i-a înmânat-o Oscar, distrându-ne

cu întâmplări de la postul de radio și povestindu-ne despre un post mai bine situat pe care e aproape sigur că-l poate obține pe perioada verii. Se înseninează când vorbește despre muncă, se destinde și e în apele lui și pot și eu să răsuflu, în sfârșit, ușurată. Poate că până la urmă seara nu va fi un dezastru.

JACK

Trebuia neapărat să ne arătăm mușchii astă-seară? Dobitocul sclifosit de Oscar-Am-Două-Nume-De-Familie. Vai, dar să-ți cumpăr niște rahaturi de cocktailuri scumpe în clubul meu privat exclusivist, să pomenesc în treacăt, printre frânturi de conversație, că-s bancher și să-mi vâr limba pe gâtul lui Laurie când știu că vă uitați amândoi. Ei bine, să știi că o să-ți suflu-n ceafă, sclifositule, cu toată ciumăfaia ta buclată și cu pantofii tăi de punte (pentru că, nu-i așa, cine știe când s-ar putea să te trăsnească din senin nevoia să te sui la bordul vreunui iaht).

Mă gândesc la toate astea cât timp mă ușurez la pisoar. Stau de cinci minute ascuns aici, pentru că știu că mă comport ca ultimul tâmpit și se pare că nu mă pot stăpâni nicicum. Sarah îmi aruncă priviri sfredelitoare; o să-i mai dau eu jos rochia aia la Sfântu' așteaptă. Mai degrabă o să mă scalpeze ea pe mine și nu pot să zic c-o învinovățesc. Nu știu cine mă scoate din sărite mai mult astă-seară, Oscar și bunătatea lui de nezdruncinat și refuzul lui de a fi supărat sau Sarah, care se-nvârtește ca un titrez, cerșind să fie noua lui cea mai bună prietenă. Nu pot să nu mă-ntreb dacă nu cumva insistă să aibă același tip de relație cu el pe care o am eu cu Laurie și vreau să-i spun că regret, însă chiar nu poți mima așa ceva. Mie și lui Lu ne-a luat un an. Mă opresc și mă holbez la mine în oglinda de deasupra chiuvetei când mă spăl pe mâini

și mă gândesc un pic. De-abia ne-a mai rămas ceva din prietenia noastră în ultima vreme. N-am mai rămas singur cu ea de mai bine de-un an, din noaptea când am stat în bucătăria de pe Delancey Street. Sarah m-a învinuit că mă port ca un frate mai mare care e mult prea protector, însă se înșală. Nu pot să zic c-o văd pe Laurie ca pe-o soră, am renunțat la asta când… nu, n-o să încep să mă gândesc acum la asta.

Ies din toaleta bărbaților, chitit să-mi văd de treabă, când dau nas în nas cu Laurie. Nu pierde deloc timpul.

– Ce dracu' vrei să faci, Jack?

Nu cred c-am mai văzut-o atât de supărată vreodată. Obrajii îi sunt aprinși și are umerii încordați.

Îmi mut privirea spre ușa pe care tocmai am ieșit.

– Mă piș.

Ochii ei violet scapără de furie.

– Mai degrabă te pișți pe seara asta.

– Și eu mă bucur să te văd, îi răspund, devenind defensiv.

– Nu face asta! șuieră ea printre dinți. Să nu cumva să îndrăznești, Jack O'Mara!

Suntem pe-un coridor de la etaj, unde oamenii roiesc în jurul nostru, iar ea se apleacă s-o pot auzi mai bine.

– Ce anume vrei să demonstrezi? Că ești mai grozav, mai bun, mai amuzant? E prea mult să-ți cer să te bucuri pentru mine?

Ridic din umeri.

– M-aș bucura, dacă n-ar fi așa de idiot.

– Nu-i un idiot. E bun și e blând și cred că s-ar putea chiar să mă iubească.

Aud că cineva pufnește în bătaie de joc și-mi dau seama prea târziu că eu sunt acela.

– Ce?

Clatină din cap, iar ochii îi lucesc de mânie.

– E chiar așa de greu de crezut că e cu putință să mă iubească cineva, Jack?

– Abia dacă-l cunoști.

Se clatină de parc-aș fi pocnit-o.

– Brusc, de când ești tu expert? răspunde ea. Cine te crezi să-mi zici dacă mă pot îndrăgosti într-un minut, într-o lună sau într-un an?

Fiecare se holbează în ochii celuilalt și-mi dau seama șocat că nu mai e fata de pe Delancey Street. E femeie în toată firea și are viața ei, din care eu nu prea mai fac parte.

– *Chiar* îl iubești?

Își mută privirea, scuturându-și capul, fiindcă nu am dreptul s-o întreb asta. Mai ales nu în felul ăsta.

– Țin la el, Jack, îmi răspunde cu mai multă blândețe, iar vulnerabilitatea din ochii ei mă face să mă simt ca un dobitoc.

– În regulă, îi spun eu, vorbind serios.

Îmi doresc s-o cuprind în brațe și să fim din nou prieteni ca pe vremuri. Însă ceva din lăuntrul meu știe că n-ar fi potrivit s-o îmbrățișez pe Laurie. În schimb, o iau de mână și o privesc în ochii ei înțunecați de supărare.

– Îmi pare rău, chiar îmi pare rău, în regulă?

Simt că nu-mi cer scuze doar pentru seara asta, ci pentru toate cele care s-au petrecut înainte. Pentru că am mințit când am zis că n-am văzut-o acum câțiva ani în nenorocitul ăla de autobuz, pentru că am sărutat-o în toiul viscolului, pentru că am înțeles mereu atât de anapoda.

În cele din urmă, după un moment care parcă a durat zece minute, deși trecuseră probabil zece secunde, încuviințează și-mi dă drumul mâinii.

Zâmbesc.

– Întoarce-te jos! Vin și eu după tine.

Încuviințează din nou și se îndepărtează fără să privească înapoi.

Laurie s-a maturizat în tot acest timp. Este momentul să fac și eu același lucru.

LAURIE

Răspunde, Oscar, răspunde! murmur eu, citind și recitind scrisoarea din mâna mea cât timp ascult cum îmi intră căsuța vocală. *Ați accesat căsuța vocală a abonatului*... la naiba! Închid și încerc din nou, și-mi răspunde din nou femeia-robot enervantă care-mi spune că regretă nespus că Oscar Ogilvy-Black nu poate fi contactat. Mă aflu în holul cufundat în liniște din casa părinților mei, jucându-mă absentă cu pandantivul mov. L-am purtat la interviul pentru slujbă de săptămâna trecută și nu l-am mai dat jos de-atunci, străduindu-mă să atrag norocul. Și-a funcționat! Tânjind să-i zic cuiva vestea cea bună, numărul lui Sarah. Nu încerc s-o sun, fiindcă ea nu poate să răspundă defel la telefon când e la lucru, așa că fac un compromis și-i trimit un SMS.

Ghici cine are, ÎN SFÂRȘIT, un job ca lumea? Eu! Pregătește-te, Sar, mă întorc în Londra!

Îl trimit și nu trece niciun minut până când îmi vibrează telefonul.

AȘTEAPTĂ! Mă duc la baie să te sun. NU suna pe altcineva!

Telefonul sună la țanc. Trec câteva zeci de secunde până pot să vorbesc, fiindcă țipă și aplaudă; parcă mi-o închipui cum țopăie încuiată

în closet, așa cum face când e bucuroasă, în timp ce colegii ei mirați ascultă de-afară.

– Bun, hai, vreau să știu toate amănuntele! zice ea, iar eu pot, în sfârșit, să-i dau cuiva vestea oficial.

– E jobul ăla despre care ți-am povestit, mai ții minte, de la revista pentru adolescenți?

– Cel de la rubrica de sfaturi personale?

– Da! Ăla! De azi în trei săptămâni voi fi femeia căreia adolescenții din țara asta îi vor cere sfaturi despre plăcile de păr, coșuri și întâlniri dubioase!

Râd aproape isteric atunci când mă gândesc la perspectiva de a lucra, în sfârșit, la o revistă. N-o să-mi scrie *toți* adolescenții din țară, desigur, ci doar procentul infim care citește revista asta care nu-i așa de populară, dar tot e ceva, nu? E ceva adevărat. E pasul pe care mi l-am dorit cu ardoare de multă vreme spre următoarea etapă a vieții mele. Nu eram deloc sigură că urma să-mi ofere postul. Interviul n-a fost întocmai tradițional, au fost două femei care nu puteau să aibă mai mult de douăzeci și unu de ani, care m-au asaltat cu întrebări despre probleme închipuite, ca să vadă ce răspunsuri le dau.

– Emmei îi iese un coș oribil în noaptea de dinaintea banchetului, spusese una dintre ele, arătând sugestiv cu degetul către bărbia ei fără urmă de roșeață. Ce i-ai sugera?

Din fericire, Sarah m-a salvat chiar și la etapa asta a interviului; mi-a venit limpede în minte raftul din baia de pe Delancey Street.

– Sudocrem. E o cremă pentru fundulețul de bebeluș, dar și o armă secretă împotriva coșurilor.

Amândouă își notaseră informația imediat; am avut clar senzația că vor da năvală la farmacie de îndată ce se termină interviul.

– Ce faci dacă ți se duce un fir la ciorapi într-o zi importantă? m-a întrebat cealaltă femeie care mă intervieva, îngustându-și ochii.

– Folosesc lac de unghii transparent, ca să nu se ducă mai rău, i-am răspuns imediat.

Pontul clasic de liceană. După ce-au isprăvit cu întrebările, m-am simțit de parcă fusesem supusă unui interogatoriu de STASI, și nu la un interviu pentru un posibil job la o revistă.

– Iisuse, sper că n-o să-ți ceară nimeni sfaturi despre gene false! zice Sarah. O să fii dată-n judecată.

– Înțeleg ce zici. Mă bazez *pe tine* să fii sursa mea principală de informații.

– Ei bine, mă știi doar, sunt enciclopedia tuturor cunoștințelor despre chestii false și sclipicioase!

Pare foarte binedispusă.

– Nu-mi vine să cred că, în sfârșit, te-ntorci, Lu, e cea mai bună veste pe care-am primit-o anul ăsta. Să vezi ce-o să se bucure Jack!

Închide, iar eu mă așez pe ultima treaptă a scărilor și zâmbesc larg ca o apucată. E prea devreme să beau gin la zece dimineața?

9 iunie

LAURIE

Oscar se-ntinde să ia ceva din spatele canapelei și scoate o cutie cu fundiță.

– Am ceva pentru tine.

Îmi pune pe genunchi cadoul mare, în cutie pătrată, iar eu îi arunc o privire mirată.

– Abia a fost ziua mea, Oscar.

– Știu. E altceva. E pentru noul job.

E sâmbătă seara, suntem amândoi sătui de mâncare chinezească luată la pachet și-am băut deja jumătate dintr-o sticlă de șampanie, iar începând de luni voi fi angajată pe bani buni de Skylark, editura care publică revista *GlitterGirl*.

– Hai, deschide-o! zice el, împingând ușor cutia. Poți s-o schimbi, dacă nu-ți place.

Îmi mut privirea de la ochii lui încântați spre cutie și trag încet de funda verde-deschis ca s-o desfac. A făcut deja mult tam-tam de ziua mea, așa că asta mi se pare o extravaganță în toată regula. Ridic capacul cutiei elegante și scot ambalajul din hârtia cu dungi, ca să admir poșeta neagră Kate Spade dinăuntru.

– O, Oscar! E perfectă!

Zâmbesc, trecându-mi degetul peste logoul auriu, discret. Bănuiesc că l-a ajutat Sarah, văzând că i-am admirat poșeta foarte asemănătoare pe care a avut-o la restaurantul unde am sărbătorit ziua mea de naștere.

– Dar știi că nu era nevoie. E prea mult.

– Sunt fericit atunci când te fac fericită, spune el ridicând din umeri, de parcă nici n-a stat pe gânduri. Uită-te în buzunarul dinăuntru, mai e ceva.

Curioasă, bag mâna în poșetă și deschid fermoarul de la buzunar.

– Ce-i aici? întreb eu râzând, căutând cu degetele până când dau de ceva metalic și rece.

Îmi dau seama apoi și scot de acolo un set de chei care atârnă de-un lacăt din argint de la Tiffany.

– Cum să vii și să pleci după cum poftești, dacă n-ai cheile tale? întreabă el, încercând din răsputeri să-mi rxplice că îmi dă cheile de la casa lui.

Sau cheile de la casa *noastră*, așa cum urmează să fie, cel puțin o vreme. A fost primul lucru pe care mi l-a spus după ce m-a felicitat când i-am zis de noul meu job:

– Stai cu mine o vreme, nu?

Sperasem să-mi propună asta, trebuie să recunosc, având în vedere că voi începe să lucrez pe-un salariu destul de mic. Am convenit că e provizoriu, până îmi găsesc ceva. Când mă uit, însă, la cheile strălucitoare, văd și toate așteptările uriașe care vin la pachet și ezit, întrebându-mă dacă nu cumva fac o alegere greșită. Până una, alta, suntem împreună de doar opt luni și am fost dintotdeauna hotărâtă să mă descurc pe cont propriu.

– Nu vreau să crezi că profit de generozitatea ta, Oscar. Și știi cât de independentă sunt, îi zic.

Ochii lui negri sclipesc amuzați.

– Crede-mă, și eu plănuiesc să profit de tine.

Îmi ia cheile din mână și ridică din sprâncene, privindu-mă.

– Și-apoi, cum altcumva ai putea să intri și să mă aștepți cu cina pregătită?

Îi dau un ghiont.

– Sper că-ți place fasolea din conservă.

Pune cheile în noua mea poșetă elegantă – pe care o așază pe podea –, după care mă împinge ușor pe canapeaua moale, din piele și mă sărută.

– Hai să nu mai vorbim despre chestii plictisitoare! Am în cap lucruri mai bune pe care le putem face.

4 august

JACK

Mi-aș trage mai degrabă un pumn în față decât să mă duc astă-seară la cină la Laurie și Oscar, cu atât mai mult cu cât l-au invitat și pe fratele lui. Alt șmecher de bancher. Cine ar fi, zic? Sarah numai că nu mi-a scrijelit pe frunte ora la care trebuie să ajung. *Adu florile*, mi-a spus. *Eu aduc vinul*, a adăugat. Cred c-a căutat pe Google ce cere eticheta pentru o cină de-asta.

Tocmai mi-a trimis un SMS:

Gândește-te la câteva întrebări bune pe care să i le pui fratelui lui Oscar astă-seară.

Mă tentează să-i răspund ceva enervant, dar îmi blochez la loc telefonul. Sunt la lucru, n-am timp de rahaturile astea.

Sunt recunoscător că am de făcut *playlist*-uri pentru următoarele șapte zile și că am o întâlnire după-amiază cu producătorul ca să vorbim despre un concurs nou pe care ne gândim să-l facem. Mă întind să iau un pix și-mi notez pe o mână ora cea mai târzie la care pot să plec de aici ca să ajung la timp. Cu siguranță nu vreau să ajung devreme.

LAURIE

– Ești sigur că arată bine?

Fac un pas înapoi, de lângă masă, cu mâinile în șold și o privesc cu ochi critici. Oscar mă ia de gât.

– Eu zic că arată bine, spune el.

Mă așteptam să mă laude necontenit; e prima cină cu trei feluri de mâncare pe care am pregătit-o în viața mea de adult, la ani-lumină distanță de când stăteam pe Delancey Street și mâncam pe genunchi pizza din cutii. Îmi doresc să fi avut ocazia să-i fi chemat doar pe Sarah și pe Jack, să fac o probă înainte să invităm mai multe persoane. Nu c-am avut-o, de fapt; cina trebuia să fie doar pentru noi patru, însă Oscar i-a invitat apoi pe fratele lui, Gerry, și pe soția lui, Fliss, weekendul trecut, când ne-am întâlnit din întâmplare cu ei la Borough Market, unde am mers să cumpărăm ciocolată artizanală pentru *mousse*. *Știu*. Nici dacă m-aș chinui n-aș putea să par mai mult o sclifosită burgheză, nu? Fă-mi pe plac, e prima cină pe care o organizez și m-am uitat săptămâni la rând la emisiunea Nigellei, care rupea ciocolată artizanală într-o tigaie în timp ce-și flutura genele în fața camerei de filmat.

Nu l-am mai întâlnit decât o singură dată pe fratele lui Oscar. Tot ce-mi amintesc e că Gerry nu pare la fel de nonșalant ca fratele lui mai mic, iar soția lui mai slabă ca un țâr, Felicity, parcă se hrănește cu aer

și Chanel Nr. 5. Seamănă cu o vedetă, însă n-aș putea să spun precis de cu cine anume. În fine, așa a ajuns petrecerea mea intimă pentru patru persoane să devină una înfricoșătoare, pentru șase oameni, și mi-am petrecut toată ziua în bucătărie, căznindu-mă să urmez o rețetă complicată de cocoș cu vin. Și, nu-i așa, nu orice cocoș. Pasărea asta băftoasă a fost hrănită cu boabe de porumb, răsfățată și împachetată în hârtie maro cerată de un măcelar, și sper din tot sufletul ca asta să se simtă în gustul ei, fiindcă a costat de trei ori mai mult decât frații ei de la supermaket în folie de plastic. Am mai amestecat în mousse-ul de ciocolată, am pregătit salata, iar acum tânjesc după un pahar cu vin.

– Te-ai supăra, dacă ți-aș șterge rujul cu un sărut?

– Da.

Unul dintre avantajele pe care le am lucrând la o revistă pentru adolescente e mormanul de mostre de machiaj care ne inundă biroul; adolescentele din ziua de azi dau mult mai mulți bani pe produse cosmetice decât dădeam eu în urmă cu zece ani. Astă-seară încerc un ruj nou, în mare vogă; tubul seamănă mai mult cu un vibrator din viitor decât cu un ruj și, chiar dacă nu-mi face întocmai buzele alea pline și senzuale pe care le promite, produsul e cremos și dens și îmi dă un pic mai multă încredere în mine.

Oscar pare descumpănit pe moment, dar bâzâitul soneriei ne întrerupe discuția.

– A venit cineva, îi șoptesc, holbându-mă la el.

– Cam asta e și ideea la o cină, zice el. Mă duc să deschid sau te duci tu?

Mă îndrept tiptil spre ușă și mă uit prin vizor, sperând ca Sarah și Jack să fi ajuns primii. N-am noroc.

– E fratele tău, mimez eu, întorcându-mă pe vârfuri spre Oscar.

– Să-nțeleg că vrei să deschid eu? mă întreabă.

– Mă duc în bucătărie, tu cheamă-mă când au intrat, ca și cum n-aș ști că sunt ei, îi zic, îndreptându-mă spre bucătărie.

– Pot să te întreb de ce? întreabă el cu blândețe.

Mă opresc în pragul ușii.

– Ca să nu par prea nerăbdătoare?

De fapt, eu vreau să dau pe gât un pahar cu vin, să prind curaj; dintr-odată simt cum mă învăluie iarăși anxietatea socială.

Mă întind să apuc telefonul cu o mână, în timp ce cu cealaltă scot sticla de vin din frigider și-i trimit rapid un SMS lui Sarah:

Grăbește-te! G și F au sosit deja. Am nevoie de întăriri!

Verific cocoșul cu vin și mă bucur să constat că seamănă cu poza din cartea de bucate. *Hei, Jamie Oliver, vezi că e mai bun cocoșul meu decât al tău!* Chicotesc și simt cum îmi vibrează telefonul pe care îl iau cu mine când îl aud pe Oscar că mă strigă.

Sunt pe drum, ajung în max. 5 min. Jack întârzie, ajunge când poate. Scuze. Să nu bei tot vinul fără mine!

Cinci minute. Pot să rezist. Ce bou e Jack, Sarah mai că avea lacrimi în ochi săptămâna trecută chiar aici, la noi, în bucătărie, după ce ratase încă una dintre întâlnirile lor, fiindcă a trebuit să stea peste program. Iar situația se va înrăutăți peste două săptămâni, când va începe jobul cel nou de prezentator. Foarte curând, singurul mod prin care vom mai putea ține legătura cu Jack va fi să-i ascultăm emisiunea de la radio. Îmi alung supărarea, înfig sticla deschisă de vin în găleata cu gheață, îmi iau un zâmbet pe buzele mele aproape pline și senzuale și mă îndrept spre hol.

– Nu cred că mai pot aștepta foarte mult, o să se întărească sosul, zic eu.

Și eu, și Sarah privim spre cocoșul care deja începe să arate mai puțin impresionant, apoi ea se uită la ceas și clatină din cap.

– Îmi pare foarte rău, Lu, se comportă ca un mare idiot în ultima vreme. Ştie cât contează asta pentru tine.

Jack întârzie de mai bine de-o oră şi jumătate, şi n-a mai suflat o vorbă de la SMS-ul pe care i l-a trimis lui Sarah la câteva clipe după ce-a sosit, în care zicea că ajunge curând.

– Să-i trimit şi eu un mesaj? S-ar putea să-i fie prea frică să le citească pe-ale tale, îi zic eu şi îi umplu paharul.

– Nu-ţi bate capul! Hai să ne vedem de treabă şi să mâncăm. El are de pierdut.

S-ar putea să fie mai bine din toate punctele de vedere dacă Jack hotărăşte să ne tragă clapa astă-seară; a întârziat deja îndeajuns de mult încât să pară teribil de grosolan şi pun pariu că are toate şansele ca Sarah să-i tragă una de nu se vede.

E trecut de zece, friptura de cocoş cu vin a fost un succes, iar Gerry nu e o companie atât de rea, după vreo câteva pahare. Fliss e groaznică – nu mai bea alcool deloc şi mai e şi vegetariană (nu c-aş fi avut vreo problemă cu asta, doar să-mi fi spus naibii înainte să-i trântesc o ditamai pulpa de pui în faţă! Şi mi-am dat seama cu cine seamănă – cu Wallis Simpson, o adevărată arţăgoasă). Jack n-a ajuns nici acum. Mai mult, nici măcar n-a sunat. Sarah e atât de furioasă, încât a început să-l facă imbecil, în timp ce soarbe mai mult vin decât de obicei, iar bietul Oscar face tot ce poate ca să-l apere, deşi Jack nu merită o asemenea loialitate.

– Vrea cineva *mousse* de ciocolată? întreb eu ridicând glasul, ca să schimb subiectul.

– Dumnezeule, da! geme Gerry de parcă i-aş fi oferit o felaţie, iar Fliss scoate un şuierat ca Vrăjitoarea cea Rea de la Apus când a înmuiat-o Dorothy în apă.

Mă uit când la unul, când la altul, neştiind ce să fac, apoi sună telefonul lui Sarah şi ne uităm cu toţii la el, aşteptând. Câtă vreme am cinat, Sarah a ajuns să-l scoată de sub fund, unde-l îndesase prima oară,

verificându-l din când în când, pentru ca apoi să-l pună în văzul tuturor, pe farfuria goală a lui Jack. Cred că vrea să demonstreze ceva.

– Ei, vedeți? răsuflă Oscar ușurat. Spune-i că e în regulă, Sarah, mai este mâncare, dacă n-a mâncat încă.

Telefonul ei zbârnâie și vibrează pe farfuria din porțelan alb.

– Dac-aș fi în locul tău, nici prin gând nu mi-ar trece să-i răspund.

Fliss se uită la noi de sus, disprețuitoare și arogantă.

– Nesimțitul!

Sarah mă privește neîncrezătoare și șovăie.

– Ce să fac?

– Răspunde! îi zic eu, mai mult ca s-o enervez pe Fliss, iar după o clipă Sarah ia telefonul și apasă cu toată puterea pe tastă.

– Rahat! A închis, spune dezamăgită. Așa-i trebuie, dobitocul pământului! continuă, așezând telefonul înapoi pe farfuria lui Jack. Hai să mâncăm desertul.

În clipa în care dau să mă ridic de pe scaun, telefonul lui Sarah zbârnâie din nou, atenționând-o că Jack i-a lăsat un mesaj.

– Cel mai probabil, e prin vreun pub, zice Fliss, chiar dacă n-are niciun drept să spună așa ceva, de vreme ce nu-l cunoaștea pe Jack.

– E încă la serviciu, spun eu.

Dumnezeu știe de ce, însă Gerry îi ține partea lui Jack – poate că nici el n-o place pe nevastă-sa, ca și mine, de altfel.

Sarah ia telefonul:

– Hai să vedem.

La masă s-a făcut liniște și auzim cu toții vocea subțire din telefon care-o anunță pe Sarah că are un mesaj în căsuța vocală. Pufnește nervoasă și tastează din nou, iar eu țin pumnii strânși pe sub masă, sperând să aibă dreptate Gerry.

– Bună! Acesta este un mesaj pentru Sarah, zice cineva, repezit și gălăgios, cu un ușor accent australian.

Sarah mă privește în ochi, încruntându-se când aude vocea bărbatului necunoscut.

– Am sunat pentru că acest telefon a căzut din buzunarul unui tip care tocmai a fost implicat într-un grav accident de circulație pe Vauxhall Bridge Road. Numărul dumneavoastră apare cel mai des în lista de apeluri – stăm cu el până ajunge echipajul salvării. Mă gândeam că e bine să aflați imediat. Apropo, eu sunt Luke. Spuneți-mi, când puteți, ce să fac cu telefonul lui.

Panicată, Sarah a izbucnit deja în hohote de plâns, înainte să se fi terminat mesajul, iar eu cad în genunchi lângă scaunul ei și-i iau telefonul din mâinile tremurânde înainte să-l scape.

– Ce mă fac, Laurie?

Respiră prea repede și-mi ține mâna încleștată într-a ei. S-a făcut albă ca varul; tremură din toate încheieturile.

– Mergem la el, îi răspund, încercând să-mi păstrez calmul. Sun acum după un taxi și ajungem acolo în câteva minute.

– Dar dacă a… tremură atât de intens, încât îi clănțăne dinții.

– Nu, o întrerup eu, pironind-o cu privirea, fiindcă am nevoie să mă asculte. N-o spune. Nici măcar să nu te gândești la asta! Hai să ajungem acolo mai întâi, tu și cu mine, mergem împreună.

Încuviințează tot tremurând și străduindu-se să se stăpânească.

– Tu și cu mine.

O strâng cu putere la piept și dau de privirea mohorâtă a lui Oscar când mă uit peste umărul ei. Îmi mut privirea.

5 august

LAURIE

Trăiește. Slavă Cerului, slavă Cerului, slavă Cerului!

Ne-am înghesuit pe scaunele de metal și bem ceva călduț, adus de Oscar de la automat. Nu-mi dau seama dacă e ceai sau cafea. Doctorul a venit să ne vadă acum vreo două ore; nu putem încă să-l vedem pe Jack. Ne-a spus pe un ton calm și liniștitor care-a băgat spaima-n mine că e în sala de operație. Traumatism cranian. Coaste rupte. Umărul stâng fracturat. Nu mă sperie prea mult oasele rupte, fiindcă știu că oasele se pot vindeca. Mă îngrozește, în schimb, traumatismul cranian; îi vor face o tomografie sau ceva de genul ăsta ca să afle mai multe. N-am putut să rumeg tot ce ne-a spus, fiindcă în capul meu butonul roșu de panică mi se declanșase ca un țipăt strident. Traumatism cranian. Oamenii mor din pricina asta. *Să nu mori, Jack! Să nu îndrăznești să ne faci așa ceva! Să nu îndrăznești să-mi faci așa ceva!*

Stau cu Sarah la ea în pat, una de-o parte, alta de cealaltă. Am încercat să dăm de mama lui chiar în clipele acelea de derută după ce-am aflat că e la St. Pancras Hospital, dar Sarah și-a amintit pe urmă că maică-sa e în Spania, cu Albie, fratele lui Jack. I-am lăsat eu un mesaj, nu Sarah, ca să n-o speriem de moarte.

Așa că îl veghem amândouă și așteptăm, fiindcă ni s-a spus că doar asta putem face deocamdată. A ieșit din sala de operație, e în afara unui pericol iminent, însă doctorii nu-și vor da seama de gravitatea traumatismului cranian până când nu-și recapătă cunoștința. E la bustul gol, e palid și în afară de pieptul care i se ridică și coboară în ritmul respirației, nu se mișcă deloc. O grămadă de pansamente și furtunuri îi acoperă trupul, conectate la tot felul de mașinării și perfuzii. Niciodată în viața mea n-am mai fost atât de înspăimântată. Pare prea fragil și mă întreb îngrijorată ce-o să se întâmple, dacă o să fie o pană de curent. Au generatoare de rezervă, nu? Pentru că nu cred că în clipa asta Jack se menține în viață prin forțele proprii, ci prin rețeaua națională de electricitate. Cât de absurd! Pretutindeni în Londra oamenii își fierb apă în ceanicele lor electrice și-și încarcă fără niciun stres telefoanele, făcând risipă de electricitatea prețioasă care-ar trebui economisită și redirecționată aici, să-l țină în viață pe Jack. *Te rog, rămâi în viață, dragul meu! Nu ne părăsi! Nu mă părăsi!*

Terapia Intensivă e un loc straniu, o rețea de mașinării silențioase și stări de panică; se aud mereu pașii tăcuți ai asistentelor, zăngănitul fișelor pacienților prinse de capetele metalice ale paturilor, iar pe fundal, o simfonie de bipăituri și alarme.

O văd pe Sarah cum pune la loc cleștele din plastic care-i monitorizează nivelul de oxigen, în timp ce o asistentă trece numele lui Jack cu litere de un albastru-deschis pe tabla albă, deasupra dulăpiorului de la capul patului. Închid ochii și, cu toate că n-am fost niciodată nici pe departe credincioasă, mă rog.

10 august

LAURIE

– Nu încerca să te miști! O chem pe asistentă.

Mă uit peste umăr după ajutor, în timp ce Jack se căznește să se ridice în capul oaselor, cu toate că asistenta de gardă i-a spus limpede să apese pe buton, dacă are nevoie de ceva.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Lu, nu te mai agita! Mă descurc.

N-ar încerca să facă genul ăsta de cascadorii, dacă ar fi Sarah aici; i-ar rupe fundul în bătaie. Azi își încearcă norocul doar fiindcă e vineri și-am plecat mai repede de la lucru, ca să vin în vizită de una singură. Și-a recăpătat cunoștința acum două zile, iar doctorii au putut să confirme, slavă Cerului, că n-a suferit leziuni cerebrale de durată, deși tot îi mai fac teste, fiindcă nu i-a revenit încă auzul la una din urechi. De-atunci se pare că a devenit un pacient de coșmar. Spiritul independent e una dintre calitățile lui, însă încăpățânarea de a nu cere ajutor în starea în care se află aproape că-l pune în primejdie. I s-a pus un cateter, iar la mână are o branulă prin care i se administrează calmante; când face câte-o năzbâtie și încearcă ceva de unul singur, declanșează un șir furios de alarme și sunete stridente, iar asistentele vin într-un suflet.

Mă așez când vine asistenta în salon și-l smucește, ridicându-l în capul oaselor și sprijinindu-l de perne.

– Mutra ta drăguță începe să mă calce pe nervi, O'Mara! îi zice ea pe șleau, cum vorbesc cadrele medicale cu experiență.

El zâmbește larg, cerându-și scuze.

– Mulțumesc, Eva! Scuză-mă. Pot să-ți ofer un strugure?

Face un semn cu capul către coșul cu fructe de lângă pat, cadou de la colegi.

– Îți poți închipui câți struguri mi se oferă aici?

Îl privește pe deasupra ochelarilor.

– Dacă vrei să faci ceva pentru mine, apasă pe buton data viitoare când mai ai nevoie de ajutor.

Nu mai pierde vremea și ne lasă singuri din nou. Stau într-unul dintre fotoliile alea curate, din imitație de piele, lângă patul lui Jack, în colțul unui salon cu șase paturi, majoritatea pacienților fiind bărbați mai în vârstă. E în timpul programului de vizită de după-amiază, deși n-ai zice, fiindcă cei mai mulți moțăie îmbrăcați în pijama, stând pe cearșafurile albe și mototolite, fără vreo rudă prin preajmă. De-abia se poate respira aici, cu toate că geamul din spatele meu este larg deschis, iar pe unele dintre dulăpioarele de lângă paturi zbârnâie niște ventilatoare.

– E cald azi, zic eu.

Am avut grijă să mă așez pe partea cu care încă aude bine.

El oftează.

– Asta s-a ales de prietenia dintre noi? Am ajuns să vorbim despre vreme?

– Despre ce altceva ai vrea să vorbim?

Ridică din umărul care nu e fracturat și tresare de durere.

– Tu ești cea care scrie la rubrica de sfaturi personale. Zi-mi ce-i mai preocupă pe tinerii de azi.

Îmi desprind un elastic de la încheietura mâinii și-mi prind părul într-o coadă în vârful capului.

– Ei bine, majoritatea celor care-mi scriu sunt fete, așa că primesc o grămadă de întrebări legate de menstruație.

Dă ochii peste cap.

– Altceva?

– Coşuri. Au o grămadă de probleme cu coşurile. Săptămâna trecută m-a întrebat cineva dacă saliva de câine e bună pentru acnee.

Se înveseleşte când aude tâmpenia asta.

– Ce i-ai răspuns?

– Că e mai bună saliva de pisică.

– Nu cred că i-ai zis aşa ceva!

– Bineînţeles că nu.

– Ar fi trebuit.

Îi torn apă în pahar cu gheaţă dintr-o carafă pe care tocmai a lăsat-o un infirmier pe măsuţa de lângă patul lui şi îi pun un pai nou.

– Poftim! Bea ceva.

Îi e greu să ridice paharul, fiindcă un umăr îi e fracturat, iar cealaltă mână e legată la branulă, aşa că îl ţin eu până soarbe prin pai.

– Mulţumesc, îmi zice, lăsând capul înapoi pe pernă, şi închide ochii cu capsa pusă, enervat de efort şi de faptul că trebuie să ceară ajutor şi numai ca să bea apă.

– Mai povesteşte-mi!

Încerc să mai găsesc ceva care să-i atragă atenţia.

– Gata, ştiu. Mi-a scris un băiat acum vreo două săptămâni să-mi spună că fata de care e îndrăgostit nebuneşte se mută în Irlanda. El are cincispreze ani, iar ea e dintr-o familie catolică strictă, care nu e de-acord cu relaţia lor. Voia să mă întrebe câţi ani trebuie să aibă, conform legii, ca să se mute acolo de unul singur.

– Visuri de iubire la tinereţe, zice Jack cu ochii încă închişi. Ce i-ai răspuns?

Mă uit la faţa lui palidă şi la obrajii supţi. A fost mereu destul de subţirel şi acum se cunoaşte că, de aproape o săptămână, n-a prea mâncat mâncare solidă.

– Că ştiu cât de dureros este să renunţi la o persoană pe care crezi c-o iubeşti, dar că nu cred că există doar o singură persoană în lume pentru fiecare dintre noi. E prea fantezist, prea limitat. I-am zis c-ar trebui

să mai aștepte puțin și să vadă ce simte, și-o să observe probabil că n-o să se gândească atât de des la ea, fiindcă așa merg lucrurile, mai ales când ai cincisprezece ani. Că vine un moment când trebuie să alegi să fii fericit, pentru că e prea obositor să fii trist multă vreme. Și că, într-o zi, o să privești înapoi și n-o să-ți poți aminti ce anume ai iubit la omul acela.

Jack încuviințează cu ochii închiși.

– Dar i-am mai zis și că uneori, destul de rar, oamenii se pot întoarce în viața ta. Și că, dacă se-ntâmplă, ar trebui să-i ții aproape mereu.

Mă cufund în tăcere. Doarme. Sper să viseze frumos.

15 septembrie

JACK

Nenorociții! Trântesc telefonul în vârful grămezii de căni murdare și resturi de mâncare de pe măsuță și mă cufund iar în canapeaua moale. S-o ia naiba de vreme! Afurisitul ăsta de soare îmi bate drept în ochi. M-aș ridica să trag draperiile, dar n-am niciun chef. N-am, așa că-mi închid ochii. Aș putea la fel de bine să mă culc la loc, de vreme ce, în mod oficial, sunt șomer. Asta se întâmplă când devii prea încrezător și-ți dai demisia de la vechiul job înainte să începi lucrul la cel nou, iar apoi te lovește din senin un tip care suferă un infarct la volanul mașinii lui Volvo. Toată lumea îmi repetă că măcar am scăpat cu viață, că trebuie să privesc partea plină a paharului sau alte căcaturi cel puțin la fel de anoste. Care-i partea plină a paharului când nu ești capabil să-ți faci meseria pentru care te-ai spetit întreaga ta carieră afurisită? Trecusem printr-un șir nesfârșit de întâlniri și interviuri, bătusem palma, făcusem tot, mai puțin să semnez contractul, numirea mea avea să fie anunțată și-n presă în câteva zile. Contractul meu de vis mă aștepta în cutia poștală să-l semnez, apoi zbang, sunt ca vai de capul meu într-un pat de spital, iar vreun Johnny Neica-Nimeni de-abia așteaptă să-mi ia locul. M-am prăbușit, acum *eu* sunt Neica-Nimeni, iar la cum stau lucrurile, în vreo două luni nici măcar n-o să-mi mai permit să-mi plătesc chiria. Doctorii nici măcar nu pot să-mi spună dac-o să-mi recapăt auzul la urechea dreaptă. Nu prea cred c-o să se stea la coadă

lângă clădire ca să angajeze un DJ surd, la dracu'! Și atunci, ce-o să se întâmple? Mă mut cu Sarah și cu vaca aia cu care lucrează? Nici vorbă. Vaca aia m-ar pârî una-două la proprietar că stau ilegal în chirie; deja îi e ciudă că e nevoită să împartă apartamentul cu o altă persoană și mă detestă sincer. Sunt convins că nimic nu i-ar plăcea mai mult decât să mă vadă locuind într-o cutie de carton pe malul Tamisei. Cred că nu mi-ar arunca mărunțiș nici pentru o cană cu ceai.

Oh, ce bucurie! Aud zăngănitul cheilor în broasca ușii de la intrare. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să mă fi gândit de dinainte să stau în pat și să pun lanțul. Billy e plecat la o nuntă în familie undeva în Nord, iar Phil, un tehnician de sunet de la, începând de azi, fostul meu loc de muncă, e în Goa, ceea ce înseamnă că nu poate să fie decât o singură persoană. Sarah. Sarah, cea cu zâmbetul mereu pe buze și cu pofta ei de viață, când tot ce vreau eu să fac e să înfulec ceva mâncare semipreparată și expirată și să mă uit la meciul de fotbal de sâmbătă după-amiază. Și nici măcar nu-mi place fotbalul!

– Jack? M-am întors. Unde ești?

– Aici, îi răspund cât de țâfnos cu putință.

Se ivește în dreptul ușii, cu picioarele ei lungi, într-o rochie roz, de vară, iar undeva în străfundul minții mi se face rușine că trândăvesc pe canapea, în pantalonii de trening pătați de curry, pe care-i port de trei zile. Ea a fost plecată vreo două zile în Exeter, cu treburi; ca să fiu sincer, credeam că se întoarce abia mâine. Nenorocitele astea de sedative mi-au prăjit creierul. Mi-aș fi schimbat măcar pantalonii.

– Arăți de parcă te-ai fi drogat toată noaptea, zice ea, încercând să fie amuzantă. Ori retrăiești vremurile din studenție. Deci care variantă e?

Minunat, adu-mi aminte de ce-mi lipsește, Sarah!

– Niciuna. Sunt doar eu, telecomanda și o porție de pui vindaloo, îi răspund fără să mă uit la ea.

– Sună a titlu de film artistic, răspunde ea râzând și se apucă să adune cănile murdare de cafea.

– Lasă-le, mă ocup eu.

– Nu mă deranjează.

– Nu contează, lasă-le!

Se uită la mine, iar zâmbetul ăla senin îi piere rapid de pe chip.

– Dă-mi voie să am din când în când grijă de tine, bine? Te rog?

Închid ochii resemnat, îmi sprijin capul de canapea, în timp ce ea face curățenie și mă simt ca un adolescent înciudat, a cărui mamă tocmai a intrat în camera lui, pe când el se pregătea s-o frece un pic. Iisuse, sunt un nesimțit! Îi simt parfumul limpede și exotic, care-mi aduce-aminte de serile în care ieșeam în oraș, ba chiar și de nopțile târzii petrecute împreună, în pat. N-am mai făcut sex de când cu accidentul. Să fiu sincer, nici înainte de el n-o mai făceam foarte des. Deschid ochii atunci când o aud zăngănind farfuriile și cănile din chiuveta de la bucătărie. Parfumul ei persistă, așternându-se peste mirosul de curry de seara trecută și peste mirosul meu acru, de transpirație. Nu-i o combinație prea plăcută.

– Mă gândeam c-am putea să ieșim undeva un pic mai încolo, îmi zice ea din bucătărie, dând drumul la radio. E o vreme superbă azi.

Oftez, însă nu îndeajuns de zgomotos încât să mă audă. Mă simt rânced și mult prea sleit de puteri ca să mă obosesc să fac ceva. Nu cred că mai am nicio pereche de boxeri curați. Încă mă dor umărul și coastele, probabil fiindcă am neglijat exercițiile care mi-au fost date în cadrul ședințelor săptămânale de fizioterapie la care mă duc uneori. Nici nu știu de ce mă duc. Mi s-au rupt oasele. Se vor înzdrăveni. Nu există niciun tratament de fizioterapie pentru urechea mea; singurul lucru pe care îmi doresc cu ardoare să mi-l vindece este și singurul care-a fost afectat pentru totdeauna. Ah, se vorbește despre aparate auditive și alte cele, dar hai să fim sinceri, care dracu' mai e rostul? Adevărul e că s-a dus de râpă cariera mea, iar doctorii nu pot face nimic să rezolve asta.

– Ce zici?

Sarah se ivește din nou în pragul ușii, purtând accesoriile Marigold verde-închis, pe care și le-a cumpărat în urmă cu câteva săptămâni.

– Că arăți ca o soție casnică din anii '50?

Dă ochii peste cap.

– Mă refer la ieșire. Să mergem la o plimbare în parc sau ceva de genul ăsta, poate să luăm prânzul la cafeneaua nouă de pe Broadway. Cineva a zis că e foarte californiană.

Ce naiba vrea să mai însemne și aia? Suc din grâu și varză creață?

– Vrei să dau drumul la duș să te speli?

Mă cuprinde un val de iritare.

– Ce dracu', ești maică-mea?

Nu-mi răspunde, însă văd cum i se umbresc ochii, fiindcă am rănit-o, și mă simt iar un dobitoc. Mi-e silă, însă, când văd că toți se preocupă de mine. Dacă nu e Sarah, atunci e maică-mea care-și face apariția de două ori pe săptămână și-mi aduce mâncare pe care n-am chef s-o mănânc.

– Îmi pare rău, mormăi eu. Am avut o zi proastă.

Aprobă ușor din cap. Dacă aș putea să-i citesc gândurile, n-aș fi surprins s-o aud făcându-mă cu ou și cu oțet, spunându-mi în fel și chip cum, de altfel, și merit. O aud limpede cum îmi strigă „ticălos egoist", cu toate că n-a suflat o vorbă.

– Mergi și fă un duș! îmi zice în cele din urmă, întorcându-se în bucătărie.

Mă ridic să fac ce mi-a cerut, iar când trec pe lângă bucătărie mă gândesc s-o iau în brațe acolo, lângă chiuvetă, s-o sărut pe gât și să-mi cer scuze cum trebuie. Aud însă la radio *jingle*-ul vioi, unul pe care obișnuiam să-l consider rivalul meu și flacăra înțepătoare a invidiei îmi alungă din minte orice intenție de a fi civilizat. *Nenorociții dracului!*

24 octombrie

LAURIE

– Nu știu ce să mă fac, Laurie.

Cumplit de abătută, Sarah învârte paharul cu vin. Mi-a trimis mai devreme un SMS să vadă dacă e cu putință să ne întâlnim la un pahar după ce ieșim de la lucru; cu toate că mai aveam de citit câteva e-mailuri, mi-am dat seama din tonul mesajului că avea nevoie să-și verse oful, așa că le-am lăsat baltă și m-am dus să mă întâlnesc cu ea. Nu mă înșelasem. Știam că traiul cu Jack n-a fost tocmai roz de când cu accidentul, dar, din ce mi-a spus în ultima oră, se pare că a devenit aproape intolerabil.

– Și acum s-a hotărât că n-o să mai ia calmante, zice ea. Le-a aruncat azi-noapte în WC și a tras apa. A zis că-l amorțesc, însă cred că vrea mai degrabă să simtă durere, ca să poată să geamă.

Dacă vi se pare că sună ca și când ar fi lipsită de inimă, nu vă grăbiți s-o judecați. Și-a dat silința să fie optimistă de când cu accidentul și știu sigur că n-a prea avut parte de semne de recunoștință de la Jack. Au trecut deja aproape trei luni și, de fiecare dată când l-am văzut după ce-a ieșit din spital, el s-a purtat urât, în special cu Oscar. Am ajuns în punctul în care aproape că-l evit.

– Să înțeleg că n-a avut noroc să găsească un job?

Știu răspunsul la întrebarea asta înainte s-o rostesc. Chiar dacă, din punct de vedere fizic, e mai bine, emoțional nu e nici pe departe în

afara primejdiei. Dintre toate traumatismele pe care le-ar fi putut suferi, pierderea parțială a auzului mi se pare cea mai rea, având în vedere cariera lui.

– Nu știu nici măcar dacă și-a căutat, clatină din cap Sarah și sunt al naibii de sigură că n-a luat legătura cu niciun post de radio.

Mănâncă caju din punga desfăcută de pe masa dintre noi.

– Sunt îngrijorată, Lu. Pare tot timpul atât de nervos. Și nu vrea să facă nimic; ori de câte ori încerc să-l conving să iasă din casă, trebuie să duc muncă de lămurire. Mă tem c-o să devină un singuratic sau ceva asemănător.

Încerc să-mi aleg atent cuvintele.

– A trecut printr-o traumă majoră. Poate ăsta e mecanismul lui de autoapărare prin care face față?

– Dar tocmai asta-i chestia. Nu *face* față. Se uită pe pereți și-și lasă o barbă care nu-i vine bine.

Ne sunt umplute paharele cu vin alb din sticla pe jumătate goală din găleata cu gheață de lângă masă.

– Ai încercat să vorbești cu doctorul lui?

– Jack spune că-l cocoloșesc.

Privește paharul și se-ncruntă.

– La cum se comportă în ultima vreme, să zică mersi! Nu mă mai sună, nu-mi mai scrie. Am primit mai multe mesaje de la Luke decât de la el, de când cu accidentul. Atât de rău stau lucrurile.

Deși sporadic, Sarah a păstrat legătura cu Luke, australianul amabil care a găsit telefonul lui Jack în noaptea accidentului.

– E urât din partea mea că de-abia aștept să plec săptămâna viitoare?

Clatin din cap.

– Deloc. Cred că tânjești după o pauză.

Petrecerea burlăcițelor din Insulele Canare organizată în cinstea surorii ei nici că s-ar fi putut nimeri într-un moment mai potrivit.

– Probabil c-o să-i prindă bine lui Jack să fiarbă la foc mic fără ca tu să fii prin preajmă să-i ridici moralul. Va trebui să depună un pic mai mult efort ca să se descurce de unul singur.

Oftează și ridică din umeri.

– Ești atât de norocoasă că-l ai pe Oscar! Nu cred că l-am văzut vreodată prost-dispus.

Trebuie să mă gândesc destul de mult ca să-mi amintesc de ultima dată când ne-am certat.

– Da. E un tip destul de potolit.

– Nu vrei să-mi faci un serviciu și să ai grijă de Jack cât sunt plecată?

Mă privește de parcă sunt ultima ei speranță.

– S-ar putea să fie mai prietenos cu tine. Cu mine n-ar vorbi în ruptul capului.

Ce pot să-i răspund? Sub nicio formă nu pot s-o refuz.

– Crezi c-ar vorbi cu Oscar? Poate i-ar face mai bine dacă ar vorbi cu un bărbat?

Îmi dau seama că e o idee cam caraghioasă înainte s-ajung măcar s-o rostesc.

– Te rog să nu te superi, Lu, clatină ea din cap mohorâtă, și te rog să nu-i zici lui Oscar, însă nu cred că el și cu Jack sunt pe aceeași lungime de undă. Îl place, nu-i vorbă, dar am impresia că uneori se căznește să găsească un subiect de discuție când e în preajma lui.

Nu știu ce-aș putea să-i răspund, așa că încuviințez și iau o gură de vin. Pentru că n-am de ales, mă aplec să bag mâna în geanta mea Kate Spade și-mi scot agenda.

– Bun.

O deschid și urmăresc cu degetul la pagina cu săptămâna viitoare, până ajung în dreptul zilei de sâmbătă.

– Se pare că Oscar se duce la tir sportiv de dimineață.

Izbucnesc în râs când o văd pe Sarah ridicând din sprâncene.

– Nu mă întreba! E un fel de voucher cadou pe care l-a primit fratele lui de la cineva. Aș putea să mă duc în vizită la Jack în timp ce el face asta, ce zici?

Sarah răsuflă ușurată.

– Nu știu cum să-l fac să mă asculte. Am ajuns în punctul în care tot ce spun îl scoate din sărite. Poate că n-o să fie atât de obraznic cu tine.

Îmi vibrează telefonul de pe masă și aproape că mă simt vinovată când apare pe ecran o poză drăgăstoasă din Thailanda, cu mine și cu Oscar.

– E doar Oscar, mă întreabă cum facem cu cina, îi zic, citindu-i rapid mesajul.

Mi-e groază să nu cumva să-i ratez mesajele în cazul în care se întâmplă ceva rău; nici nu-i de mirare.

– Ce gospodărește! comentează Sarah.

Nu pot să neg. N-am avansat câtuși de puțin cu găsirea unei chirii, în parte din cauza a ceea ce i s-a întâmplat lui Jack, însă, dacă e să fiu sinceră, ține mai mult de faptul că-mi place să mă joc de-a mama și de-a tata fără să fiu împovărată de responsabilitatea unei ipoteci sau a facturilor. Știu că e un fel ridicol de-a trăi, dar pentru Oscar viața a fost dintotdeauna așa și trebuie să recunosc că e uimitor să mă simt atât de în siguranță. Mă mai întreb uneori dacă nu e totul *prea* sigur, prea stabil, dar, stând aici și ascultând-o pe Sarah, îmi dau seama că trebuie să fiu recunoscătoare pentru norocul pe care-l am.

– Bun.

Sarah îmi face un semn cu capul spre telefonul meu, pe ecranul căruia tocmai a apărut o poză cu pastele Bolognese pe care le-a pregătit Oscar.

– Se pare că trebuie s-o întinzi.

Mă opresc s-o îmbrățișez strâns și mă ridic să plec.

– O să-și revină, Sar, știu sigur. A trecut prin multe. Ai răbdare cu el!

– Mi se pare că doar asta fac, îmi răspunde, luându-și geaca pe umeri.

O zi de decembrie

Vremea s-a răcit constant în ultimele zile. Deodată străzile Londrei s-au umplut de oameni în paltoane.

– Bucură-te de-un pic de soare!

Mă izbește un dor aprig să mă duc cu ea, să dansez, să râd, să scap de griji și să ne prostim, ca pe vremea când locuiam pe Delancey Street.

– O să beau un cocktail în cinstea ta, îmi răspunde, zâmbind larg.

3 noiembrie

JACK

– Te așteaptă un vizitator în living, Jack, stimabile! strigă Billy de pe hol.

Eu sunt în baie și mă spăl pe dinți fără tragere de inimă. Știu că nu poate fi Sarah, fiindcă s-a dus să se bronzeze în Tenerife. Și știu că nu e nimeni de la serviciu, pentru că, da, eu nu lucrez. Și sper din tot sufletul să nu fi venit din nou enervanta aia de maică-mea, pentru că, dacă e ea, iar Billy a lăsat-o să intre când se pregătea să iasă la fotbal cu Phil, o să-l omor cu mâna mea. Trebuia să le fi acceptat invitația și să mă fi dus cu ei. A, stai! Nu m-au chemat. Sincer, nu-i învinovățesc. Au cam încetat să mă întrebe dacă nu vreau să fac diverse, pentru că știu deja că răspunsul meu ar fi nu. Poate-i Mila Kunis. Are baftă, am făcut un duș.

– Laurie! exclam eu, atât de surprins, încât mă opresc în pragul ușii de la living.

Stă rezemată de brațul scaunului, fără să-și fi descheiat nasturii de la paltonul ei roșu, din lână, și ținându-și în mână căciula cu ciucuri.

– Jack!

Are un zâmbet șovăitor, care nu i se lățește pe față mai departe de ochi.

Mă uit brusc peste umăr spre bucătărie, cu gândul că s-ar putea să nu fi venit singură.

– Unde-i sclifositul?

– Îl cheamă Oscar, îmi răspunde, iritată.

Ridic din umeri. Chiar nu vreau să-mi petrec ziua vorbind despre labagiul ăla, așa că schimb subiectul.

– Vrei o cafea?

Clatină din cap.

– Vin? O bere?

Mă refuză din nou, dându-și jos paltonul, iar eu mă duc la bucătărie și-mi iau o bere.

– Mă bucur să te văd! îmi zice, când mă întorc și mă arunc pe canapea. Cum merg lucrurile?

– De minune!

Ridic sticla.

– Până la fund!

Stă tăcută până dau pe gât jumătate din bere.

– Sigur nu vrei și tu una?

– E zece și jumătate dimineața, Jack.

Sper ca berea asta să fie remediul pentru mahmureală. Începe să-mi pară rău că am aruncat toate calmantele și că mă tratez, în schimb, cu vodcă. Știu că nu mai pot s-o țin așa; încă sunt pe jumătate beat de-aseară.

– Ai venit pe-aici doar să-mi spui cât e ceasul? Am și eu ceas de mână.

Mă uit la încheietura mea goală și-mi dau seama cu întârziere că a trecut ceva vreme de când mi-am văzut ceasul ultima oară. Probabil e pe undeva prin morișanul de lucruri de la mine din cameră; Billy și Phil se încăpățânează să fie niște maniaci ai curățeniei, deci camera mea a ajuns groapa de gunoi pentru toate lucrurile care-mi aparțin. Laurie pare bulversată de întrebarea mea. Dumnezeu știe de ce. Ea a început când mi-a făcut observația aia pioasă despre cum și când beau eu.

– Nu, am venit fiindcă-mi fac griji pentru tine, îmi răspunde, alunecând de pe brațul canapelei pe scaun, cu genunchii îndreptați spre mine.

– Ei bine, după cum vezi, n-ai de ce.

Fac un semn larg spre tricoul meu, care se-ntâmplă să fie curat.

– În ciuda a ceea ce, fără-ndoială, ți-a spus Sarah, nu zac într-o hazna împuțită de autocompătimire. Am făcut duș și am luat micul dejun, așa că nu e nevoie să stai cu ochii pe mine.

– Nu mă convingi tu doar cu un tricou curat că ești bine, îmi răspunde. Să știi că poți veni oricând la mine, dacă ai nevoie să vorbești cu cineva, râd.

– Du-te și fă pe voluntara la Bunii Samariteni, dacă vrei să asculți problemele altora.

– Încetează odată! mă repede, holbându-se la mine. Ajunge!

– Așa zici tu?

Sper ca batjocura să fie îndeajuns de usturătoare încât s-o doară.

– Că ajunge?

Ridică bărbia și se uită la mine cu ochii ei măriți și precauți.

– Da, Jack. Ajunge! N-am venit aici să mă cert cu tine. N-ai niciun motiv să fii atât de obraznic.

O privesc scurt.

– Cum e la lucru?

O clipă pare că îi e greu să țină pasul cu discuția, pe care am schimbat-o brusc.

– Ăăă, da, îmi răspunde. E bine. Îmi place.

– Mă bucur pentru tine, încuviințez eu, arătând cu sticla de bere. Deși mi-am închipuit mereu că ți-ai putea găsi ceva mai, știi tu, mai ca de oameni mari.

Nu sunt mândru de mine în clipa asta. Știu cât de mult a însemnat pentru Laurie faptul că a obținut slujba asta și că se va descurca de minune. Nu cunosc o altă persoană mai dedicată și mai blândă, care să găsească soluții la problemele adolescenților fără să le minimalizeze grijile. Văd cum o rănește remarca mea jignitoare. Ne-ar fi mai bine amândurora dacă pur și simplu ar pleca.

– Nu zău?

Încuviințez.

– Dar toată lumea trebuie să înceapă de undeva.

– Presupun că da, îmi răspunde. Cum merg căutările de job?

Oh, bună asta! Taman când mă simțeam ca un labagiu, îmi aruncă asta-n față.

– Eh, știi și tu. Stau la coadă la mine la scară, însă vreau să am de unde alege.

– Poate ar fi bine să-ți cumperi o lamă nouă de ras dacă se întâmplă să te cheme pe la interviuri.

Îmi trec mâna defensiv peste barba nerasă. Fie, poate mi-a crescut cam mare. Dar cred că-mi stă bine.

– Ai venit să ne luăm la harță? Pentru că, dacă așa stau lucrurile, asta o să primești.

– Nu, bineînțeles că nu, îmi spune exasperată. Uite, Jack! Toată lumea își face griji pentru tine. Sarah. Mama ta... Știu că trebuie să-ți fi fost incredibil de greu după accident. Și faptul că ți-a scăpat jobul printre degete trebuie să fi fost foarte nasol, dar nici nu poți să stai aici să putrezești. Tu nu ești așa.

O privesc în timp ce-mi vorbește; cum i se mișcă gura, șirul dinților aliniați perfect. Cred că mi s-a urcat berea la cap.

– Abia dacă te-ai schimbat în tot răstimpul ăsta, mă trezesc eu vorbind și văd cum expresia de pe chipul ei se transformă dintr-una îngrijorată într-o persoană prinsă pe picior greșit. Încă aduci a ștrengăriță sau a orfană franțuzoaică.

Pare șocată, ca și cum e pe cale să spună ceva, și apoi o lasă baltă, preferând să schimbe subiectul.

– Sarah mi-a spus că ți-ai aruncat calmantele.

– Mă amorțeau.

– Asta și trebuie să facă, Jack. Să amorțească durerea.

Pufnesc supărat, fiindcă nu-mi amorțeau doar durerea. Îmi amorțeau și mintea. Umblam de parcă aș fi avut plumb în ghete, eram prea obosit ca să mă ridic din pat, mintea mi-o luase razna în asemenea hal,

că nu mai gândeam mai departe de ora mesei și până când se face timpul să mă întorc din nou în pat. O părticică din mine recunoaște că și băutura îmi dă cam aceeași stare.

– Mi-e dor de tine.

Vorbele astea îmi par atât de străine, încât aproape că mă uit în spatele meu să văd dacă nu e altcineva acolo.

Mina ei se schimbă și cade în genunchi în fața mea, punându-și mâinile peste ale mele.

– Uită-te la mine! Jack, ascultă-mă! Te rog, lasă-ne să te ajutăm. Dă-mi *mie* voie să te ajut. Îngăduie-mi să-ți fiu prietenă din nou!

Se uită cu sinceritate la mine cu ochii ăia mari și violeți și simt cum îmi strânge degetele cu-ale ei.

– Mereu au fost așa lucrurile cu noi, nu?

N-am niciun control asupra cuvintelor care-mi ies pe gură.

– Când te uiți la mine, știu că mă vezi cu adevărat. Nu cred c-a mai făcut-o vreodată cineva, Lu. Nu ca tine.

Ea înghite în sec și coboară privirea, încruntându-se, o văd că e încurcată de panta pe care a alunecat discuția noastră. Și eu sunt la fel.

– Cum pot să ajut? mă întreabă, întâlnindu-mi din nou privirea și întorcându-se cu încăpățânare la ce vorbeam înainte. Vrei să facem o listă cu toate lucrurile care te-apasă și să pornim de-acolo?

Nu-mi stă mintea acum decât la Laurie.

– Miroși mereu a flori de vară. E mirosul meu preferat din toată lumea asta nenorocită.

Ce fac?

– Jack…

Nu mă pot stăpâni. E prima oară de când mă știu când mă simt ca un bărbat și e al naibii de bine, e ca și cum m-aș fi trezit din comă. Îi țin în palmă mâna caldă și delicată și fac singurul lucru pe care pot sau poate singurul lucru pe care nu pot să nu-l fac. Îmi cobor buzele peste ale ei și o sărut, nu-mi dau seama dacă gura mea tremură sau a ei. O iau pe nepregătite, îi cuprind chipul cu mâna, îi simt buzele calde

pe-ale mele și o clipă totul e perfect. Pe urmă nu mai e, pentru că se retrage și se îndepărtează de mine, străduindu-se să se ridice în picioare.

– Dumnezeule, Jack! Ce faci?

Răsuflă precipitat, își ține o mână pe șold și se apleacă puțin, ca și când abia s-ar fi oprit din alergat.

– Nu pentru asta ai venit? o întreb cu ciudă, încercând să-mi ascund rușinea și ștergându-mă cu dosul palmei la gură, de parcă mi-ar fi lăsat un gust rânced pe buze. Vorba aia, când pisica nu-i acasă, nu?

Trage uimită aer în piept și-și cuprinde obrajii îmbujorați, îngrozită de aluzia mea.

– Suntem prieteni de multă vreme, Jack O'Mara, dar, dacă-mi mai spui vreodată așa ceva, am încheiat-o. Ai înțeles?

– O, Laurie, stâlpul moralității! o imit batjocoritor, ridicându-mă în picioare și făcând câțiva pași prin încăperea în care mi se pare dintr-odată că mă înăbuș.

Am stat închis în casă luni de zile și tot ce vreau acum e să deschid ușa și să ies. M-aș plimba până la marginea insulei noastre, apoi aș intra în mare și nu m-aș opri până când nu s-ar termina tot.

– Lucrurile n-au stat, însă, mereu așa, nu? Totul a fost diferit când ai avut tu nevoie să fii consolată, nu?

Clatină încet din cap, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Te rog să nu mai zici nimic, Jack! Nu e la fel și știi prea bine.

– Mda… îi răspund cu lehamite. A fost altfel atunci, fiindcă tu aveai nevoie de mine, iar eu n-am fost atât de scrupulos, încât să te refuz.

Îmi îndrept acuzator degetul spre ea.

– Mi-a fost milă de tine, iar acum, că s-a întors roata, tu nu te poți înjosi să-mi întorci favoarea asta afurisită.

Nu-i adevărat. Nicio vorbă. Nu mă recunosc în ratatul ăsta urâcios în care m-am transformat. Fac un pas spre ea, să fac nici eu nu știu exact de ce, iar ea se îndepărtează îngrozită. Văd omul care am ajuns în ochii ei și-mi provoacă greață. Dar apoi, când se mișcă, pandantivul cu nenorocita aia de stea-de-mare îmi atrage atenția și mă întind să-l înșfac.

Nu știu de ce, n-are niciun sens, vreau doar să fac *ceva* care s-o oprească, dar se smucește de lângă mine, iar pandantivul i se rupe și-i cade de la gât. Mă holbez la el o clipă, pe urmă îl arunc pe jos și stăm încremeniți, fără să ne slăbim din ochi. Ea răsuflă nervoasă, iar eu îmi aud sângele clocotind în vene ca valurile izbindu-se de stânci.

Se apleacă încet, cu grijă, fără să-și dezlipească ochii de la mine, de parcă aș fi un animal gata de atac, și recuperează lănțișorul de pe jos.

– Fugi acasă, Steluță-de-mare, și nu te mai întoarce! îi zic, stându-mi în gât alintul penibil pe care l-am auzit la Oscar, folosindu-l când crede că nu-l aude nimeni.

Ea izbucnește în lacrimi, plânge în hohote, se întoarce și iese în fugă din apartament și din viața mea. O privesc de la fereastră cum se îndepărtează, apoi mă întind pe podea și rămân acolo.

LAURIE

Jack m-a speriat azi-dimineaţă. Nu, m-a îngrozit. Nu ştiu ce-am să-i spun lui Sarah când o să mă întrebe cum a decurs vizita. N-aveam nici cea mai mică idee de starea în care se află, e la pământ. Dumnezeu ştie că nu e un om cu porniri violente sau unul care să vorbească, în mod normal, cu atâta răutate; m-a speriat să-l văd aşa.

Îmi prind părul în coadă, în baie, şi mă întorc să mă uit la ceafă. Aşa cum credeam, a rămas un semn, o zgârietură mică şi roşie, acolo unde încuietoarea lănţişorului mi-a zdrelit pielea, înainte să se rupă. Îmi pun o compresă rece şi mă aşez pe marginea căzii. Nu-mi pasă de gât; îl cunosc îndeajuns de bine pe Jack, încât să ştiu că nu m-ar răni niciodată intenţionat; lănţişorul era subţire şi s-a rupt cu uşurinţă. Dar m-a rănit gestul. Şi m-au rănit cuvintele lui. *Nu te mai întoarce!*

12 noiembrie

JACK

– Am nevoie să comand niște... ăăă... flori, zic eu.

Am zăbovit prin florărie în ultimele câteva minute, așteptând să plece toți ceilalți. Încăperea e deja împodobită cu funde și coronițe festive de Crăciun, iar rafturile de pe un perete întreg sunt acoperite cu plantele acelea cu frunze roșii pe care toți le pun pe șemineu și pe urmă se căznesc să le îngrijească până de Anul Nou.

Florăreasa, care are în jur de patruzeci de ani, e înfofolită într-o geacă pufoasă, iar degetele îi sunt crăpate și roșii. E atât de frig aici, că nu-mi văd nici aburii respirației.

– Știți de care ați dori? mă întreabă, mâzgălind încă pe bonul de comandă al clientului de dinaintea mea.

– Unele care să arate că-mi pare rău c-am fost un idiot?

Creionul ei se oprește, iar privirea pe care mi-o aruncă îmi spune c-a mai avut de-a face cu situații dintr-astea.

– Trandafiri roșii?

– Nu, nu, clatin eu din cap. Știți, nu vreau să fie ceva romantic.

Își îngustează privirea.

– Crizantemele dau bine pe lângă doamne mai în vârstă... să zicem, pe lângă mame, de pildă?

Iisuse, ce s-o crede ea, florăreasă sau terapeută?

– Nu sunt pentru mama. Nu vreau decât ceva care să arate că-mi pare sincer rău. Pentru o prietenă.

Merge până în spate și se întoarce cu un vas din sticlă doldora cu bujori somptuoși, albi ca laptele și albaștri ca lavanda.

– Ceva de genul?

Îi cercetez. Au aproape aceeași culoare ca ochii lui Laurie.

– Doar pe cei albi, îi zic.

Nu vreau ca florile să transmită vreun mesaj neintenționat.

– Aveți vreo cartolină pe care-aș putea scrie și pe care-aș putea-o trimite-o cu florile?

Îmi dă o cutie de pantofi, cu etichete scrise de mână. Găsesc, desigur, una cu mesajul „Îmi pare rău"; e limpede că nu-s nici primul și n-o să fiu nici ultimul tip care s-a purtat ca un idiot. Răsfoiesc printre modele ca să-l găsesc pe cel mai simplu și mă hotărăsc pe loc să scot două.

– Vreau să cumpăr două buchete dintr-astea, îi zic, făcându-i semn cu capul spre bujorii pe care i-a așezat pe podeaua din spatele tejghelei.

– Două? mă întreabă, ridicând din sprâncene.

Încuviințez, iar de data asta expresia de pe chipul ei îmi arată că nu e deloc dată pe spate.

– Nu vreți să le mai combin și cu alte flori?

– Nu, le vreau fix așa, vă rog!

Să creadă ce-o vrea, nu-mi pasă. Dacă le comand pe amândouă la fel, n-am cum să dau greș când o să aducă Sarah vorba despre ele.

Ridică din umeri și încearcă să pară că nu-i pasă.

– Eu doar livrez florile, îmi zice. Treaba dumneavoastră ce faceți.

Îmi dă un pix și merge să-l ajute pe un alt client care tocmai a intrat, cărând un semn cu „Moș Crăciun, oprește aici!" și un mănunchi de vâsc.

Mă uit la cartolina micuță și mă întreb cum Dumnezeu aș putea să scriu destule într-un spațiu atât de mic. M-am purtat ca un dobitoc săptămâni la rând. Vizita lui Laurie a fost ultima picătură; am rămas întins pe podea după ce-a plecat și mi-am dat seama că toți oamenii pe care-i

iubesc sunt pe cale să renunțe la mine. E înfricoșător cât de ușor ți se poate duce viața de râpă; într-o zi totul îmi mergea strună, iar în următoarea stau întins pe covor, cu fața în jos. N-am mai băut de-atunci și am mers la doctor să-mi prescrie niște pastile mai slabe ca să-mi amelioreze durerea. Mi-a sugerat să mă duc la terapie; nu sunt decât la început – deocamdată nu sunt convins întru totul că-s pregătit să vorbesc despre chestii delicate.

Scriu așa: „Sarah, îmi pare rău c-am fost un neghiob în ultima vreme. Ești un înger că mă suporți. Mă voi schimba. J xx". Pun cartolina în plic și-l închid, înainte ca Judecătoarea Judy să poată să-l citească, uitându-se peste umărul meu, după care scriu numele și adresa lui Sarah

Cealaltă felicitare se holbează la mine, goală și intimidantă.

Dragă Laurie? Laurie? Lu? Mi se pare că nu nimeresc tonul. Șovăi, ținând cu grijă pixul deasupra cartolinei, și apoi îmi zic că-mi bag piciorul și scriu fără să mă gândesc prea mult, sperând că voi nimeri ce vreau să zic. În cel mai rău caz, mai dau 20 de pence pe o altă cartolină.

Bună, Laurie! Îmi pare rău pentru cum m-am purtat. N-am vorbit serios. Deloc. Decât atunci când ți-am zis că mi-e dor de tine. Îmi pare atât de rău că am făcut-o de oaie cu prietenia noastră. Jack (dobitocul) x.

Nu e perfectă, însă va trebui să meargă, fiindcă florăreasa prea cască ochii când se strecoară după tejghea să termine comanda mea. Pun cartolina în plic și scriu adresa, apoi le împing pe amândouă de-a lungul tejghelei spre ea.

Nu scoate un cuvânt cât timp bate la casă, dar îmi zâmbește când îmi dă înapoi cardul de credit. Are un zâmbet acid, care arată că sunt un om foarte, foarte rău și că o să-mi ia banii, dar că asta nu înseamnă că e de-acord cu mine.

– O să am grijă să nu încurc livrările între ele, mă asigură sarcastică.

– Așa să faceți! îi răspund.

Am rămas fără replici inteligente, fiindcă are dreptate. Sunt un om foarte, foarte rău și nu merit iertarea niciuneia dintre ele.

13 noiembrie

LAURIE

– Mai e un bărbat care-ți trimite flori? Spune-mi cine e și-l provoc la duel!

Oscar abia s-a întors de la lucru și-și agață paltonul în cuier, când observă vasul cu bujori de pe masa din hol. M-am gândit serios să le arunc la gunoi când au ajuns mai devreme, pentru că urma să întrebe cine le trimisese și nu voiam să-i spun o minciună. Nu le-am aruncat, până la urmă. Sunt atât de frumoși, că merită să fie admirați; nu e vina florilor că le-a trimis Jack O'Mara. Zâmbesc la auzul comentariului glumeț al lui Oscar; nu știu dacă e într-atât de sigur pe relația noastră încât nu e preocupat sau dacă e mult prea drăguț pentru propriul său bine și e mereu gata să tragă cea mai nevinovată concluzie. Cu toate că nu m-ar surprinde dacă ar deține un pistol pentru duel.

– Jack le-a trimis, îi zic, jucându-mă cu pandantivul în formă de steluță-de-mare pe care l-am reparat fără să-i suflu o vorbă lui Oscar.

Își pune cheile lângă vas fără o vorbă, dar văd o urmă de încruntare pe chipul lui, la auzul veștii.

– Ne-am certat un pic acum câteva zile, îi explic.

Din ziua în care am fost la Jack în apartament m-am tot gândit ce să-i spun lui Oscar; cât de multe informații ar fi de-ajuns ca să-i zic

adevărul, cât de puține ar constitui o minciună. Acum îmi doresc să-i fi mărturisit pur și simplu totul.

Mă urmează în bucătărie și se așază pe un taburet, în timp ce eu torn vin roșu în pahare. E un obicei pe care l-am adoptat în serile în care nu merge la cină cu clienți; știu, aduce un pic a „soție din anii '50", dar muncește atât de des până târziu, încât, atunci când ajunge acasă, eu voi fi pregătit deja cina și voi fi deschis o sticlă cu vin. Mi se pare că pot să fac măcar atât, având în vedere că stau aici gratis. Totuși. În fine, nu mă deranjează; câtă vreme nu-mi cere să-i încălzesc papucii de casă sau să-i umplu pipa cu tutun, e în regulă. Găsesc că e liniștitor să mă întorc acasă și să toc legume, mai cu seamă după o zi lungă ca asta. Să fiu redactor la rubrica de sfaturi pentru adolescenți nu înseamnă că dau mereu sfaturi despre rochii de bal sau despre menstruație. Inbox-ul meu a fost deosebit de încărcat după-amiază; m-am documentat despre bulimie, ca să încerc să-l ajut pe un băiat de cincisprezece ani, care mi-a scris despre chinul pe care-l ține ascuns de familia lui. Îmi doresc să pot să fac mai mult; uneori mă simt iremediabil de nepregătită pentru slujba asta.

– De ce v-ați certat tu și Jack?

– O supăra pe Sarah, îi răspund. Ajunsese să se complacă în comportamentul lui autodistructiv. Ea m-a rugat să încerc să-l fac să înțeleagă că nu e în regulă, însă n-a prea mers.

Mi se pare că ritmul în care vorbesc e nefiresc de rapid, parcă aș fi un copil pe scenă, străduindu-se să-și spună replica până n-o uită, ca să nu strice piesa. Îmi dau dintr-odată seama că am mințit diverși oameni din diferite motive de când îl cunosc pe Jack O'Mara. Chiar și numai prin omisiune.

Oscar gustă din vin și mă privește cum scot din cuptor tocănița pe care am pregătit-o.

– Poate i-ar prinde bine să schimbe peisajul, zice el pe un ton bizar.

Încuviințez.

– Ar fi o idee să plece într-o vacanță.

Își desface cravata și se descheie la nasturele de sus.

– Mă gândeam mai degrabă la ceva pe un termen un pic mai lung. Un nou început.

Se oprește, privindu-mă cu atenție.

– Un oraș nou. Mă gândesc că există câte un post local de radio cam peste tot, nu-i?

Cum se numește un grup de lilieci, mă întreb. O hoardă de lilieci? O epidemie? Îmi vine în minte cuvântul. „O colonie". Simt că am în spatele coastelor o colonie de lilieci, agățați cu ghearele de oasele mele și atârnând cu capul în jos, care se foiesc și întind aripile sinistre, subțiri ca niște foi de hârtie, când aud de posibilitatea ca Jack s-o ia de la zero altundeva decât în Londra. Gândul îmi face greață. Oare ar fi spre binele lui să plece? Unde s-ar duce? Și Sarah s-ar duce cu el? Gândul că aș putea să-i pierd mă face să înghit o gură mare de vin, în loc să sorb, așa cum îmi propusesem.

– Ar fi prea complicat pentru Sarah să plece din Londra, cu slujba pe care o are, spun eu cu blândețe, scoțând castroanele din dulap.

Mă privește, sorbindu-și vinul.

– Există trenuri. Ea ar putea rămâne în Londra.

Oscar nu și-a exprimat niciodată în mod fățiș vreo părere negativă despre Jack și acum am impresia că abia se stăpânește să n-o facă. Știu prea bine că există trenuri și c-ar putea să facă naveta să se vadă, dacă ar locui în orașe diferite. Însă eu pur și simplu nu-mi doresc asta.

– E o idee, îi răspund, sperând că e un gând care nu i-a dat niciunuia prin cap.

E egoist din partea mea? Văd avantajul ideii ca Jack să înceapă o nouă viața altundeva fără conotațiile negative care-l macină aici: accidentul, cariera care stagnează. Mi se pare că zilele astea fac și eu sunt unul din acele lucruri negative. Prietenia noastră e fragilă, ca și când ar fi fost distrusă de-un incendiu; privind în urmă, nu-mi pot da seama dacă a fost vreodată atât de sinceră pe cât am crezut. Pare că e reală, dar a fost construită cu un scop și anume, din dragoste pentru Sarah. Oscar nu spune nimic; plutește o atmosferă neobișnuită între noi astă-seară, încărcată, prevestestitoare de furtună.

– Cum a fost azi? îl întreb zâmbind, cel puțin de complezență.

– Agitat, oftează el. Încărcat. Peter e încă plecat, așa că i-am preluat mare parte din treabă, pe lângă ce-am eu de făcut.

Mă întreb uneori dacă adevărata vocație a lui Oscar e domeniul bancar. E un mediu competitiv, care nu se potrivește cu felul lui firesc de a fi, deși îi subestimez, probabil, abilitatea cameleonică de a se transforma într-un alt om de îndată ce-și trage bretelele roșii peste umeri dimineața. Cine e adevăratul Oscar? Iubitul meu cu pieptul dezgolit din Thailanda sau orășeanul cu cămașă apretată? Dacă m-ai fi întrebat acum un an, aș fi zis fără ezitare că e primul, însă acum nu mai sunt atât de sigură. În ciuda presiunilor, nu încape nici cea mai mică îndoială că munca îi face plăcere. Începe lucrul devreme și stă până târziu și nicicând nu e mai fericit ca în serile în care încheie un contract. Ce voi spune în cinci sau în zece ani? Că lumea corporatistă o să-l atragă în vârtejul ei și o să-l sfârtece, încât n-o să-l mai pot vedea pe Robinson Crusoe al meu? Sper că nu, mai mult spre binele lui decât spre al meu.

– Ce-ar fi să faci un duș?

Iau capacul de pe vasul cu tocăniță și mai adaug un pic de vin, apoi o strecor înapoi în cuptor pentru câteva minute.

– Asta mai poate aștepta.

La sfârșitul serii mă plimb prin apartament și sting luminile înainte să mă duc lângă Oscar, în pat. Zăbovesc în hol cu degetul pe întrerupătorul veiozei de pe masă, care scaldă vasul cu bujori într-o strălucire caldă. Sunt splendizi, însă a căzut deja o petală de la unul dintre boboci și a aterizat pe dușumeaua din lemn. Așa stă treaba cu florile, nu? Sunt luxuriante, extravagante, îți cer atenție și ai impresia că sunt cel mai deosebit lucru, însă nu trece mult și nu mai sunt deloc încântătoare. Se ofilesc și murdăresc apa, iar în curând nu le mai poți ține.

Mă îndrept spre dormitor și mă strecor goală printre cuverturi, până ajung în brațele primitoare ale lui Oscar, apăsându-mi buzele de pieptul său.

2013

HOTĂRÂRI DE ANUL NOU

De câțiva ani mi-am început lista cu hotărâri dorindu-mi să obțin primul meu job în domeniul editorial.

N-am nevoie s-o trec în mod oficial anul ăsta, deşi îmi voi exprima în secret dorința de a trece la ceva puțin mai satisfăcător decât să le răspund adolescentelor la întrebări despre băieți şi despre cum să-şi împletească părul în stil Katniss Everdeen[1]. Nu că nu mi-ar plăcea; dar publicul nostru e destul de restrâns şi nu văd cum aş putea să evoluez vreodată aici. În plus, nici măcar nu-mi place Justin Bieber.

Teoretic, ar trebui să pun pe listă găsirea altei locuințe, pentru că stau deja de şase luni cu Oscar şi nu trebuia să fie decât un aranjament temporar. Dar nu vreau să locuiesc altundeva şi nici el nu-şi doreşte ca eu să plec, aşa că n-o voi face. Se pare că am sărit în relația noastră peste câțiva dintre pașii convenționali, însă asta am făcut chiar din primul moment în care a intrat în vorbă cu mine, în Thailanda. Şi, oricum, cine poate spune ce trebuie şi ce nu trebuie făcut în dragoste? Nu e o dragoste bazată pe numere, e viața reală. Da, câteodată mi se pare că adorația lui e sufocantă; este deschis şi mărturiseşte tuturor cât de mult

---

[1] Protagonista trilogiei *Jocurile foamei* de Suzanne Collins. În ecranizare, Katniss este interpretată de Jennifer Lawrence (n. tr.).

mă iubește. Încă mă mai cere în căsătorie cel puțin o dată pe săptămână și, deși știu că 90%, cred c-ar rezerva biserica dacă l-aș șoca și i-aș spune da. Îmi face cadouri, e un amant atent și un om de bază.

Așa că nu prea știu care să fie hotărârea mea de Anul Nou. Să mă străduiesc să nu cad peste bord, presupun.

8 februarie

LAURIE

– Ești sigură că rețeta zicea să pui toată sticla cu rom?

Torn câteva picături în ceașca cu punci, pe care Sarah tocmai mi-a dat-o ca să gust din ea.

– Cred că mi-a luat foc cerul gurii.

Râde cu maliţiozitate.

– E posibil s-o fi modificat un pic.

– Ei bine, măcar toată lumea va fi prea beată să mai bage de seamă dacă n-o să fie o petrecere prea reușită, îi zic, cercetând apartamentul.

Oscar a fost plecat cu serviciul în Bruxelles o bună parte din săptămâna asta, ceea ce-nseamnă că seara am putut să fac pregătirile pentru o petrecere-surpriză perfectă de ziua lui. Mâine împlinește douăzeci și nouă de ani. Am împachetat și am pus deoparte cu grijă toate lucrurile mamei lui care păreau scumpe sau casante, am gătit *canapé*-uri demne de laudă pe care le-am congelat, iar după-amiază am rearanjat mobila cu Sarah, ca să avem cât mai mult spaţiu. Avem noroc că locuim în apartamentul cu grădină; putem oricând să-i lăsăm pe oaspeți să iasă, în cazul în care devine prea aglomerat. Sper să nu fie, însă, cazul, fiindcă e frig afară şi s-a anunţat că s-ar putea să ningă mai încolo.

– O să iasă excelent, îmi spune peste umăr, îndreptându-se spre toaletă. Ai prins, până la urmă, cel mai grozav DJ din oraș.

Nu prea îmi dau seama dacă e ironică sau nu.

Au trecut trei luni de la confruntarea oribilă din dimineaţa aceea de sâmbătă la Jack acasă şi, slavă Cerului, se pare că a luat-o din nou pe făgaşul normal, inclusiv prin faptul că a acceptat să vină ca DJ la petrecerea de ziua de naştere a iubitului meu. Şi, mult mai important de-atât, postul de radio unde-a lucrat înainte l-a primit înapoi, chiar dacă i-au dat un interval orar ceva mai puţin prestigios decât cel pe care-l avusese înainte, iar Sarah mi-a spus mai devreme că-şi caută deja ceva mai bun. Nu l-am mai văzut decât o dată sau de două ori de la Crăciun şi niciodată singur. Prima oară, undeva în ianuarie, a fost incredibil de straniu; în ciuda florilor frumoase pe care mi le-a trimis, încă nu găsisem resurse în mine ca să-l iert întru totul. Dar când Sarah s-a dus la toaletă, m-a prins de mână şi şi-a cerut scuze, implorându-mă aproape, iar privirea lui deznădăjduită mi-a înmuiat inima. Am ştiut că vorbeşte serios. Mă rănise, dar aşa se rănise şi mai mult pe el însuşi.

Sunt bucuroasă să vă spun că şi-a dat barba jos până la urmă şi că ochii lui verzi-gălbui şi-au recăpătat sclipirea. Nici nu ştiţi cât sunt de uşurată; o vreme n-am crezut că va fi în stare să se adune şi să revină cu picioarele pe pământ.

Sarah şi-a lăsat telefonul în bucătărie când s-a dus la toaletă, iar când a sunat, m-am uitat, din obişnuinţă. Mesajul e de la Luke.

Nu te plictiseşti cumva astă-seară? Planul din ultima clipă a picat, sunt la Billy fără băieţi. Salvează-mă, Sazzle!

Mă uit la el câteva clipe cu gândurile de-a valma, apoi mă îndepărtez şi stau în faţa frigiderului, holbându-mă în el. Nu vreau ca Sarah să creadă că trăgeam cu ochiul. E un SMS inocent; unul prietenos, nu un flirt. Nu l-am văzut pe Luke decât o singură dată, când am dat peste ei într-o cafenea aproape de unde lucrează Sarah, şi nu e deloc genul ei de bărbat; e uriaş, un pachet de muşchi, şi are păr pleoştit, de surfer. Dar Sazzle? Mi-a zis, desigur, că au stat la taclale şi

că-i e foarte ușor să vorbească cu el despre tot felul de chestii. E ceva mai mult? O văd cu coada ochiului cum intră și ia telefonul, râde ușor și-l strecoară în buzunarul din spate de la blugi fără să facă niciun comentariu. Mă surprinde, dar nici eu nu-i spun despre fiecare mesaj pe care-l primesc. Ca să nu mai vorbesc de celelalte chestii pe care nu i le-am zis vreodată.

– E cale lungă de la petrecerile pe care le dădeam pe Delancey Street, nu? mă întreabă, punând câte un pahar cu vin, după care admirăm bucătăria sofisticată și strălucitoare. Te-ai schimbat, Lu.

Râd la ironia ei.

– Amândouă ne-am schimbat.

– Știi cu cine am ieșit – pe bune – la un pahar săptămâna trecută?

Mă scrutează, pusă pe șotii.

– Cu Amanda Holden.

– Nu!

Îmi strâng stomacul cu mâna, ca și când m-ar fi înjunghiat.

– Știam eu.

Se curăță cu vârful degetelor de o scamă imaginară de pe umăr și-și arcuiește sprâncenele, apoi cedează și izbucnește în râs.

– Mă rog, eram oricum în același bár.

Îmi dau ochii peste cap.

– Într-o bună zi…

Și chiar vorbesc serios. A fost promovată în preajma Anului Nou și va fi, de-acum încolo, prezentatoare la buletinul de știri de la prânz; devine fața aia pe care oamenii vor ști c-au mai văzut-o înainte, însă nu-și dau seama de unde s-o ia. Peste câțiva ani, o să aibă nevoie să poarte o șapcă de baseball și ochelari fumurii ca să ne vedem la cafea.

– Ce i-ai luat lui Oscar de ziua lui?

Mă trece un fior de încântare. De-abia aștept să-și deschidă cadoul.

– Îți arăt, îi zic. Vino!

O conduc pe hol spre dormitorul nostru și deschid ușa.

– Iată. Ce zici?

O pictură mare, pe pânză, e agățată la loc de cinste deasupra patului nostru.

– Carly, una dintre colegele de serviciu, a pictat-o pentru mine după o fotografie pe care i-am dat-o.

– Uau!

Exclamația ei de surprindere îmi dă de înțeles că și ea e la fel de dată pe spate ca mine de cum a reușit Carly să redea mult mai mult decât culorile zorilor și dimensiunile căsuței noastre de pe plaja din Thailanda. Pictura vibrează de viață și seninătate; tot uitându-mă la ea, aproape că aud vuietul lin al mării și simt mirosul puternic și dulce al cafelei negre din momentele în care stăteam pe treapta de la intrare și ne uitam la răsărit. Aproape că mi-a venit să plâng când am văzut-o prima oară.

– Știu, îi răspund, fără să-mi pot dezlipi ochii de la ea. Nu pricep de ce lucrează la revistă. Oamenii ar sta la coadă la ea la ușă, dacă ar ști cât de talentată e.

– Aș vrea să am și eu un asemenea talent, oftează Sarah.

– Glumești, nu? îi răspund, poftind-o afară din dormitor și închizând ușa în urmă. Trebuie să-mi acopăr ochii când apari la televizor.

– Plimbă ursul! îmi zice, îmi dau seama din glasul ei că i-au dat avânt vorbele mele.

. Sarah a fost mereu un amalgam curios de strălucire și nesiguranță; într-o clipă tropăie prin cameră ca un cal de curse încântat peste măsură, iar în minutul următor suferă cumplit din pricina unui cuvânt pe care l-a greșit în ultima emisiune.

– La ce oră se întoarce Oscar?

Mă uit la ceas, gândindu-mă cât mai am la dipoziție să pun totul la punct, ca să fie fiecare la locul lui.

– Avionul aterizează la șase și câteva minute, îi răspund. Deci cred că-n jur de șapte jumătate. Le-am spus tuturor să ajungă la șapte, pentru orice eventualitate.

– Sper din tot sufletul, se strâmbă, să nu uite Jack.

Nu adaugă și „de data asta". Dar cred că și eu, și ea ne gândim la seara aceea de acum câteva luni și mă rog ca seara asta să fie memorabilă pentru o cauză nobilă.

JACK

Sunt aproape sigur că Sarah se așteaptă să întârzii. Mi se pare că nu mai pot să birui cu ea, deși îmi cer scuze mai mereu. M-a bătut încontinuu la cap să-mi găsesc un job, iar acum, că l-am găsit, îmi reproșează că sunt mereu la serviciu. Nu că ar conta dac-o să fiu acolo sau nu pentru marea surpriză, când Oscar va sosi la petrecerea lui. Cine mai face petreceri-surpriză în ziua de azi? Credeam că mai există doar în sitcomurile americane. Sarah se va descurca fără probleme în lipsa mea cu lista de melodii de pe Spotify și sunt convins că nu figurez pe lista lui Oscar cu persoanele fără de care nu poate să înceapă petrecerea. E în regulă. Nici el n-ar figura pe lista mea.

Și totuși, am ajuns aproape la timp, dintr-un oarecare motiv. Văd casa cu terasă drăguță în care locuiesc când cotesc pe strada lor. Răsuflarea mi se face ca o pâclă în aerul rece, însă tot trag de mine să întârzii cât pot de mult, înainte să fiu nevoit să intru în casă și să mă prefac că-mi plac prietenii lui gălăgioși. Sau, mai bine zis, prietenii *lor* gălăgioși, având în vedere că el și Laurie par de nedespărțit în ultima vreme. Uneori mă gândesc că i-ar fi fost mai bine dacă s-ar fi cuplat cu Billy. Măcar el e amuzant și nu se preface că e altcineva decât este în realitate. Din când în când Sarah și Laurie ne târăsc la niște întâlniri duble infernale, în care ele râd ca două surori, iar noi povestim una-alta, ca doi

vecini cărora nu prea le pasă unul de altul. Nu că am putea să fim vreodată vecini, pentru că el locuieşte în Lăbăreşti, pe când eu stau în Stockwell[1]. Şi, indiferent de lumea în care trăim, pur şi simplu nu suntem îndeajuns de asemănători încât să fim prieteni. Singurul lucru pe care-l avem în comun e Laurie, iar ea seamănă pe zi ce trece mai mult cu el şi mai puţin cu noi.

Am ajuns în faţa casei. Îmi trece prin gând să trec pe lângă ea, dar Laurie stă în uşă, poftind înăuntru o persoană pe care n-o recunosc, mă zăreşte şi-şi ridică mâna pe jumătate, în semn de salut. Fac câţiva paşi alene, aşteptând ca invitatul ei să intre, apoi mă îndrept fără grabă spre uşă şi încerc să zâmbesc larg.

– Lu!

– Jack! Ai ajuns!

Se stăpâneşte cu eroism să nu se uite la ceas, iar eu încerc, deşi nu-mi iese, să nu mă uit la steluţa-de-mare cuibărită între oasele gâtului. Ea o acoperă cu degetele, ca şi când i-ar fi teamă să nu izbucnesc într-un acces de furie şi să i-o smulg din nou de la gât.

– Arăţi bine, îi zic.

Se uită în jos la rochia ei de parcă n-ar fi văzut-o până atunci. E un stil neobişnuit pentru ea; poartă o haină retro, neagră, cu cusături albastre, şi o fustă care i se îndoaie la genunchi. Îmi aduce aminte de Barnes Common, de zilele în care beam bere la soare şi ne dădeam în roata Ferris.

– Mulţumesc, îmi răspunde, sărutându-mă uşor pe obraz cu buzele arcuite într-un zâmbet şovăitor. Hai înăuntru! Sarah e în bucătărie.

Mă conduce prin holul placat cu gresie până la uşa lor.

– A făcut punci cu rom.

– A pus prea mult rom?

---

[1] District din sudul Londrei, situat în London Borough of Lambeth, cunoscut drept cel mai sărac cartier de la periferia oraşului (n. tr.).

Râsetul pe care mi-l aruncă peste umăr mă surprinde; e prima dată după multă vreme când râde pe bune auzind ce am zis.

– Bineînțeles.

Trecem de niște grupuri de oameni, pe unii îi recunosc, însă majoritatea îmi sunt străini; îl recunosc pe fratele roșcovan al lui Oscar, al cărui nume îmi scapă, și pe soția lui, care arată de parcă ar fi supt lămâi întregi la micul dejun, prânz și cină. Sarah și cu mine i-am întâlnit a doua zi de Crăciun într-un pub nu departe de aici. După cum era de așteptat, Oscar închiriase o încăpere pentru o sindrofie de Crăciun, pentru că, nu-i așa, de ce să ne amestecăm cu plebea din bar când poți le strici tuturor cheful punând trei speriați într-o încăpere prea mare?

Fratele lui Oscar bate pumnul cu mine când trec pe lângă el.

– Mă bucur că ești bine, amice, îmi zice, și, sincer, să fiu îmi amintesc că nu e atât de înțepat.

Nu pot spune același lucru și despre soția lui. Zâmbetul foarte subțire îi schimonosește fața, iar ochii ei îngustați îmi transmit să merg tot înainte. Bine. Oricum n-aveam de gând să stau de vorbă cu ea; nu știu nimic despre quinoa sau despre cum se fierbe perfect un ou de prepeliță.

– Jack, aici!

Sarah. Salvatoarea mea. Poate se va purta frumos cu mine acum, că suntem în public. Laurie mă atinge pe braț și se scuză, iar eu mă îndrept spre zona relativ sigură a bucătăriei. Sarah arată trăsnet, ca de obicei, într-o rochie pe care n-am mai văzut-o, galbenă, strâmtă și care contrastează cu părul ei.

– Ce s-a întâmplat cu muzica? întreb, ciulindu-mi urechile să ascult cu atenție în timp ce ea-mi dă o bere din frigider.

Sigur nu-i lista cu piese pe care-am făcut-o cu atâta meticulozitate.

– Unul dintre prietenii lui Oscar mi-a confiscat telefonul.

Se strâmbă tocmai când unul care arată ca Oscar pășește înăuntru.

– Ăsta.

– Pretenu-tu îți scrie iar, spune el, întinzând telefonul.

Pretenu-tu? Mă întind și-l interceptez.

– Mulţam, amice! Mă ocup eu de muzică de-acum încolo.

Sosia îi aruncă o privire lui Sarah, iar ea îi ia paharul gol şi îi toarnă punci în el cu polonicul.

– Acuma-i treaba lui, zice ea, zâmbind ca să mascheze înţepătura în timp ce aprobă din cap în direcţia mea.

Dau mâna cu el, dar Sarah, care se află în spate, pare speriată.

– Pretenu-tu? zic eu încet, dându-i telefonul înapoi când rămânem singuri.

Apare un mesaj pe ecran. E de la Luke.

– Vrea să ştii că-şi doreşte să te vadă astă-seară.

Îmi întâlneşte privirea şi deschide gura să-mi răspundă tocmai când Laurie bate din palme să ne cheme pe toţi. Se pare că Oscar tocmai a coborât din taxi.

– Ar trebui să…

Sarah se uită spre uşa de la bucătărie, scuzându-se.

Cineva întinde mâna din afara încăperii şi stinge lumina – cufundând bucătăria în întuneric –, apoi se strecoară afară din încăpere. Eu rămân pe loc, încercând să-mi dau seama ce s-a întâmplat.

LAURIE

– Surpriză!

Îl întâmpinăm cu toţii pe Oscar aplaudând şi făcându-i cu mâna când păşeşte peste pragul de la intrare şi aprinde lumina. Surprind pe faţa lui un amestec de îngrijorare şi şoc, după care parcă nu-i vine să creadă când se uită împrejur la adunătura inopinată de oameni din sufrageria lui. Toată lumea se îngrămădeşte să-l felicite de ziua lui, însă eu rămân în spate şi-i privesc, zâmbind când începe să-şi îmbrăţişeze prietenii şi să le trimită bezele iubitelor acestora. Nu-i deloc uşor să păstrezi secretul unei petreceri-surpriză zilele astea, cu toate telefoanele mobile şi e-mailurile gata să-ţi pună beţe-n roate în orice clipă. S-ar fi putut întreba pe bună dreptate dacă nu cumva am avut o aventură în ultimele câteva săptămâni; am fost destul de tensionată şi-am înşfăcat telefonul de fiecare dată când am auzit alerta de SMS. Îi sunt recunoscătoare pentru firea lui credulă şi pentru faptul că nu s-a gândit să mă ia la întrebări, iar astă-seară mă bucur, fiindcă mi-a îngăduit să pun la cale această surpriză. E atât de bun cu mine; e din cale-afară de generos şi de grijuliu. Nu-l pot răsplăti cu cadouri scumpe, însă faptul că am strâns laolaltă oamenii la care ţine, ca să mă ajute să dăm startul petrecerii aniversare în acest sfârşit de săptămână, sper să-i arăte întru câtva cât de mult îl apreciez.

– E opera ta? mă întreabă râzând, când reușește în cele din urmă să răzbată prin mulțime

– Poate, îi răspund cu un zâmbet larg, înălțându-mă pe vârfuri să-l sărut. Ți-am făcut o surpriză?

Încuviințează, cercetând sufrageria plină cu oameni.

– Cu siguranță.

– Punci? îl întreabă Sarah, ivindu-se lângă noi cu două pahare pline-ochi.

Oscar o sărută pe obraz și ia unul din pahare.

– Bănuiesc că tu l-ai făcut? întreabă el, mirosindu-l.

– E un cadou deosebit de la mine pentru tine.

Îi face semn să bea, iar el, spre lauda lui, o face, căscând ochii și încuviințând.

– E... ăăă... Te izbește cu siguranță, spune el amuzat.

Iau și eu o înghițitură dintr-al meu și mă întreb cum va putea careva să plece de-aici mai încolo pe propriile picioare dacă vor bea mai mult de două pahare din el.

– Mă duc să mă schimb de hainele astea. Mă simt ca un înfumurat printre voi.

Se uită la propriul costum. Mă agăț de brațul lui; nu mă gândisem că s-ar putea să vrea să se schimbe. O să vadă tabloul nou de îndată ce intră în dormitor.

– Vin cu tine, îi zic, surprinzând privirea lui Sarah și simțindu-mă agitată.

Se uită la mine surprins.

– Interesant!

Mă prinde de talie.

– Poate ar trebui să rămâi totuși aici și să fii gazda perfectă.

Sarah, pe față ca întotdeauna, sare în ajutorul meu:

– Strecurați-vă cinci minute, n-o să bage nimeni de seamă. Creez eu o diversiune cu punciul, dacă mă întreabă cineva unde sunteți.

Nu-i dau răgaz lui Oscar să mai spună nimic, ci-l trag după mine pe lângă perete și pe urmă până în hol. Îi șoptesc „ține ochii închiși" înainte să deschid ușa. Acceptă cu curaj, așteptându-se pesemne la vreo surpriză deocheată. Îl iau de mână și-l conduc în dormitor.

– Ține-i închiși! îl avertizez, închizând ușa și trecând pe lângă el, să pot să-i văd fața când deschide ochii. Bun, acum poți să te uiți.

Clipește, uitându-se la mine mai întâi, probabil șocat că mai sunt îmbrăcată până-n gât. Doamne, sper că nu e dezamăgit! Îmi frec mâinile de fusta grea. M-am îndrăgostit la prima vedere de rochia asta, care mă face să mă simt ca Audrey Hepburn.

– Nu eu sunt surpriza, îi zic, făcându-i semn cu capul spre tablou când începe să-și desfacă cravata. Aceea e.

Se întoarce și privirea lui poposește asupra scenei aievea agățată la loc de cinste. E ca și cum ai privi printr-o fereastră spre celălalt capăt al lumii și, preț de câteva clipe stăm unul lângă altul, ținându-ne de mână, și îl privim fermecați. Îmi strânge degetele, apoi se urcă pe pat, să-l poată cerceta mai îndeaproape.

– Cine l-a făcut? mă întreabă.

– O prietenă.

Îngenunchez lângă el.

– Îți place?

Nu-mi răspunde imediat, ci se holbează în continuare la tablou, apoi își plimbă vârfurile degetelor pe deasupra uleiurilor ieșite în relief.

– Hai să ne întoarcem.

– Bine.

Zâmbesc nostalgică.

– Am putea fi acolo mâine-seară, pe la ora asta.

Îmi strecor mâna prin cămașa lui descheiată și-o așez cu degetele desfăcute peste inima lui.

– Mă faci atât de fericită, Oscar! îi zic, iar el îmi cuprinde umerii cu brațul și-mi sărută părul.

– Așa și vreau. Acesta e al doilea cel mai bun cadou pe care mi l-ai fi putut face vreodată.

Mă uit la el.

– Care e primul?

Poate-ar fi trebuit să aleg lenjeria deocheată, nu tabloul.

Îl aud cum trage o gură de aer și mă simt emoționată dintr-odată, fiindcă privirea lui e intensă și acum stă în genunchi lângă mine, în fața mea.

– Laurie, știu că te-am mai întrebat de o sută de ori, dar de data asta nu glumesc, nu mă prostesc, n-o zic la mișto.

Mă ține de mâini, iar ochii lui negri i se umezesc.

– Vreau să te duc înapoi acolo. Însă vreau să merg cu tine ca soția mea. Nu vreau să mai aștept. Te iubesc și te vreau în viața mea mereu de-acum încolo. Te căsătorești cu mine?

– Oscar…

Mă clatin. El îmi sărută încheietura mâinii și mă privește temător.

– Spune da, Laurie. Te rog, spune da!

Mă uit la el și, chiar acolo, în fața mea, stă în genunchi următoarea mea piatră de hotar. Oscar Ogilvy-Black, viitorul meu soț.

– Da. Spun da.

– De ce-a crezut că Luke era „pretenu-tu“?

Fac ca prostul ghilimele în aer când rostesc ultimul cuvânt, sprijinindu-mă de frigider.

– Nu știu, ridică ea din umeri. A fost doar o greșeală, Jack. Las-o baltă!

Mă uit în altă parte, încuviințând.

– Poate c-a fost. Dar trebuie să recunoști, Sarah, că tu și eroul meu australian ați devenit destul de prietenoși în ultima vreme, nu?

Oftează și-și ține ochii în podea.

– Nu acum, bine?

– Nu acum?

Îi repet papagalicește cuvintele, râzând pe jumătate, și le întorc în gura mare, ca să le bage de seamă.

– Ce nu acum, Sarah? Să nu ne certăm la petrecerea lui Oscar sau să nu discutăm despre faptul că petreci atât de mult timp cu un ins care mi-a luat telefonul de pe jos cât timp eu mi-am pierdut cunoștința?

Nu sunt mândru de cât de nerecunoscător m-a făcut să par ce-am zis sau cât de josnic s-a simțit Sarah pesemne.

– Nu-i adevărat.

Își ridică bărbia, însă ochii ei îmi arată că nu e întru totul sinceră nici cu mine, nici cu ea.

– Ia nu mă mai privi de sus! mă apostrofează. N-am făcut nimic cu Luke sau cu altcineva și știi prea bine, la naiba! Nu ți-aș face una ca asta. Dar, Jack...

Dintr-odată, ochii i se umplu de lacrimi.

– Acum nu-i nici momentul, nici locul pentru discuția asta. E prea important.

– Sigur, îi răspund, însă nu sunt gata s-o las baltă, fiindcă mesajul ăla n-a părut nevinovat. Vrei să ies ca să-i poți răspunde?

Știu c-ar trebui s-o las baltă, însă am tot evitat adevărul de multă vreme încoace și, din nu știu ce motiv, se pare că astă-seară e momentul când va ieși la iveală. Nu e vorba doar de mesaj, e vorba de tot.

– Știi ceva, Jack? O să-i răspund. O să-i răspund, pentru că, spre deosebire de tine, el chiar își face timp să-mi scrie.

– Și eu îți scriu, îi zic, deși știu că nu prea am dreptate.

– Din an în Paște, dacă vrei să ți-o tragi sau dacă ți-ai uitat ceva la lucru, îmi răspunde.

– Te-aștepți să-ți scriu bilețele de dragoste?

Știu că vorbesc ca ultimul nesimțit, dar sper că-și dă seama că nu am timp acum, nu? Nici ea nu-i mai brează.

– Știi ceva? Bine. Vrei să fiu sinceră, o să fiu. M-am gândit la asta, cu Luke, în felul ăla..Mă face să râd și mă ascultă. Mă observă, Jack. Tu n-o faci și n-ai mai făcut-o de multă vreme. Tu nu te observi decât pe tine.

Adică *Luke e o hienă nenorocită, așteptând să culeagă din rămășițele relației noastre.*

– Te observ.

Mi se taie brusc răsuflarea, fiindcă remarca nepăsătoare a unui străin de la o petrecere s-a dovedit a fi picătura care a umplut paharul, cea care ne-a despărțit. Încet, fiorii amenințători ai materializării faptului că relația noastră s-a încheiat îmi pătrund prin tălpile ghetelor, urcă pe picioare și-mi intră în corp, încremenindu-mă când știu că ar trebui să mă întind spre ea și s-o iau în brațe. Ne așteptam de mult la asta,

dându-ne târcoale pe scaunul de alături când ne uitam la câte-un film, stând pe scaunul gol de la masa alăturată când ieşeam la cină, era într-un colţ al dormitorului când dormeam.

– Chiar trebuie *să fii* prezent, să asculţi, îmi zice. Tu n-ai mai fost de multă vreme, Jack. Nici înainte de accident şi, cu siguranţă, nici după.

Ne holbăm unul la altul, stând de o parte şi de alta a bucătăriei fiţoase a lui Oscar, temându-ne de ce urmează să se întâmple, când fratele lui Oscar intră agale, fluturând paharul gol spre Sarah.

Şi, ca o profesionistă, ca la comandă îi înfloreşte pe buze un zâmbet şi îi ciripeşte vioi când se întinde după polonic. Eu iau o pauză, o privesc în acţiune şi apoi ies în grădină pentru o gură de aer.

– N-ar trebui să stai afară fără haină.

Peste zece minute Sarah se aşază lângă mine pe banca din grădină şi-mi întinde o bere. Are dreptate. E frig de crapă pietrele astă-seară şi-o s-o simt din plin în umăr mâine, dar prefer asta acum în locul fierbinţelii şi veseliei forţate dinăuntru.

– Am putea să uităm cu totul discuţia de mai devreme, îmi zice, iar genunchiul ei îl atinge pe-al meu, aşa cum stăm pe bancă, în timp ce ia o înghiţitură din vinul roşu.

Asta-i fata mea! Poate că i-o fi ademenind pe toţi ceilalţi cu punci, dar ea rămâne la ce-i bun. E una dintre cele mai elegante pe care le-am văzut vreodată şi una dintre cele mai bune.

– Dar *vrei* asta, Sar? o întreb.

Nu mă pot stăpâni. Nu vreau s-o întreb – şi totuşi, trebuie.

– Vrei să te prefaci?

Tace o vreme, uitându-se în paharul cu vin. Apoi închide ochii şi-i cercetez profilul; mi-e atât de drag, atât de intim. Văd cum îi strălucesc lacrimi pe gene.

– Sarah, e în regulă s-o spui, îi zic cu blândeţe acum, fiindcă asta ne va răni pe amândoi.

Nu te poți aștepta să te-arunci în prăpastie și apoi să te ridici teafăr și nevătămat.

– Cum va mai fi vreodată bine? întreabă ea.

Vorbește de parcă ar avea doisprezece ani. Îmi pun berea jos și mă întorc spre ea.

– Pentru că e vorba despre tine.

Părul îi cade pe față, iar eu i-l dau după ureche, netezindu-l.

– Ești minunată, frumoasă.

Lacrimile îi alunecă pe obraji.

– Și asta ești tu. Ești încăpățânată, superbă.

N-am mai simțit că sunt un om bun de multă vreme; ăsta s-ar putea să fie cel mai cumsecade lucru pe care l-am făcut pentru Sarah de luni întregi. Îmi doresc doar să nu fi durut atât de al naibii de rău.

– Însă ne-a fost bine împreună, nu-i așa?

Îmi ia mâna într-a ei și-mi cuprinde degetele cu degetele ei reci.

Parcă o și văd acum, proptindu-se de butonul de urgență din lift până când am fost de-acord s-o scot la prânz.

– Foarte buni, Sar. Un timp, aproape perfecți.

– Unii oameni se mulțumesc cu aproape, îmi zice, mulți oameni. Lumea e plină de cupluri aproape perfecte.

Șovăie, căutându-mi chipul. O înțeleg. Și eu șovăi. Nu-mi pot închipui cum va fi viața mea fără ea. Cine voi fi eu.

– E de-ajuns pentru tine? o întreb și jur că, dacă îmi zice da, o s-o iau acasă, o s-o duc în pat și-mi va fi și mie de-ajuns.

Nu-mi poate răspunde. Nu pentru că nu știe ce să zică, ci pentru că știe că, în clipa în care o să-i iasă cuvintele pe gură, nu și le mai poate retrage.

Se sprijină pe mine și-și lasă capul pe umărul meu.

– Am crezut că ne vom iubi întotdeauna, Jack.

– Ne vom iubi, îi zic și simt cum încuviințează.

– Nu vreau să-mi iau rămas-bun, îmi șoptește.

– Haide să n-o facem încă, îi spun. Mai stai cu mine un pic.

O țin în brațe pentru ultima oară.

– Voi fi mereu mândru de tine, Sar. O să te văd la știri și-o să-mi zic „iat-o pe fata aia ameţitoare, care mi-a schimbat viața“.

Nu mă mândresc cu faptul că și eu plâng.

– Iar eu te voi auzi vorbind la radio și-o să-mi zic „ iată-l pe tipul ăla strălucit care mi-a schimbat viața“, îmi spune.

– Vezi?

Îi șterg lacrimile cu degetul meu mare.

– Nu ne putem părăsi unul pe altul nici măcar dacă încercăm. Voi fi mereu pe fundalul vieţii tale, așa cum și tu vei fi mereu pe al meu. Suntem de prea mult timp prieteni ca să ne oprim acum.

Mai stăm o vreme ghemuiţi unul lângă altul, uitându-ne cum cad lin primii fulgi de nea din cerul de la miezul nopţii. N-avem inele de înapoiat, lucruri pe care să ni le disputăm, copii pe care să ni-i pasăm în parcări măturate de vânt. Suntem doar doi oameni pe cale s-o ia pe drumuri diferite.

Unul trebuie s-o facă – cel care se ridică și pleacă – și știu că eu trebuie să fiu acela. Dintre noi doi, ea a fost cea puternică de prea mult timp; trebuie s-o las aici, sub aripa protectoare a lui Laurie. O clipă o țin strâns la piept, simţind imposibilitatea desăvârșită a·momentului. Fiecare fibră a corpului meu își dorește să rămână. Apoi îi sărut părul, mă ridic și plec.

16 februarie

LAURIE

– Am făcut sendvișuri.

A trecut o săptămână din seara petrecerii. De când Oscar m-a cerut de soție și de când Sarah și Jack s-au despărțit.

Petrecerea a avut un succes răsunător, cu ajutor, desigur, din partea lui Sarah și a punciului ei. Până și Fliss a băut un pahar când s-a ținut toastul în cinstea sărbătoritului, iar jumătate de oră mai târziu și-a desprins părul din cocul cuminte aranjat și-a întrebat dacă n-avea să-i dea careva o țigară. Gerry aproape că și-a rupt piciorul, în graba lui de-ai aduce un alt pahar cu punci. Nu intenționasem să le spun celor-lalți de logodna noastră decât după ce le-am fi spus părinților noștri, dar, de îndată ce-am ieșit din dormitor cineva a strigat „Știm noi ce-ați pus la cale!“, iar Oscar n-a putut să se stăpânească.

– Da. Am cerut-o! a strigat el, iar toată lumea a aplaudat și ne-a sărutat.

Sarah a fost, desigur, prima persoană căreia am vrut să-i zic. A plâns; am crezut atunci că erau lacrimi de bucurie, că au năvălit-o emoțiile de la punci. Nici măcar faptul că Jack plecase devreme de la petrecere nu mi-a dat de gândit, probabil fiindcă eram prea absorbită de propria-mi fericire ca să-mi dau seama de evenimentul nefericit petrecut în grădină. Sarah, ca o eroină, n-a suflat o vorbă despre

faptul că avea și ea niște vești mari, însă cumplite. Nu mi-a spus, de fapt, nimic. A făcut-o Jack. M-a sunat ieri să afle cum se simte, pentru că nu-i răspunsese la telefon, iar când l-am întrebat de ce, a fost nevoit să-mi spună. Am așteptat până când a ieșit ca vai de ea de la lucru, am adus-o acasă cu mine, iar acum stă ghemuită pe canapeaua noastră, sub o pătură.

– Specialitatea casei de pe Delancey Street, îi zic, dându-i farfuria cu sendvișuri și strecurându-mă sub pătură, lângă ea.

Oscar, plin de tact, s-a dat dispărut în weekend, lăsându-ne să ne uităm nestingherite la filme proaste, să bem vin roșu fortifiant și să vorbim, dacă va vrea. Ieri, când a ieșit de la serviciu, arăta de parcă n-ar fi mâncat toată săptămâna, era ca o nălucă.

– Ce mult a trecut de când n-am mai mâncat dintr-astea!

– Ani, îi răspund.

Are dreptate. Toate întâlnirile noastre în Londra par să fi fost reuniuni pe grabă în restaurante simandicoase sau în baruri – mi-e dor de serile tihnite în care rămâneam acasă.

– N-am uitat, însă, cum se prepară.

Desface unul și se uită cu atenție.

– Ți-ai adus aminte să pui maioneză, îmi zice cu o voce sfârșită.

Aș vrea să mănânce unul.

– Lui Jack nu prea i-au plăcut niciodată. Nu e fan brânză cu mucegai.

Încuviințez, neștiind ce să zic, pentru că sunt mai mult decât furioasă pe Jack O'Mara. Nu a știut prea bine să-mi explice ce s-a întâmplat cu Sarah, mi-a zis vag ceva cum că îndeajuns de bine nu era îndeajuns, că niciunul din ei nu era sută la sută pentru celălalt. Poate că am fost mai tăioasă decât ar fi trebuit; i-am răspuns că a aștepta după omul perfect e un experiment fără legătură cu realitatea, periculos și imatur, care are toate șansele să sfârșească într-o viață de porții de mâncare pentru o singură persoană. Sarah nu mi-a spus încă ce s-a întâmplat, dar încerc s-o las să-mi zică în ritmul ei.

– Cu atât mai bine pentru noi.

Îi iau farfuria, dar o țin îndreptată spre ea ca să poată lua un sendviș, după care iau și eu unul și așez farfuria pe canapea, lângă mine. Îmi aruncă o privire de genul „să nu crezi că nu știu ce faci".

– N-o să mă înfometez și n-o să mă usuc pe picioare, îmi explică, chiar dacă nu ia o mușcătură. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

– Sper că știi că e una dintre cele mai mari tâmpenii pe care le-ai zis vreodată, da?

Încep să mănânc și-i fac semn cu capul către sendvișul ei, dându-i de înțeles că ar trebui să facă la fel. Dă ochii peste cap ca o adolescentă, dar îmi face hatârul și ia o mușcătură mică.

– Poftim! Ești mulțumită?

Oftez și mă dau bătută, lăsând sendvișurile în favoarea vinului. Oricum alcoolul e mai folositor decât brânza în situațiile astea.

– Poate ar trebui să vorbești cu Jack. Sau măcar să-i trimiți un mesaj, îi zic, pentru că în ultima oră mi-a încins telefonul cu un șir necontenit de mesaje întrebând dacă Sarah e în regulă. I-am spus că ești cu mine. Își face griji pentru tine.

– Nu știu ce să-i zic.

Își sprijină capul de canapea și se învelește cu păturica pe piept, de parcă ar fi în pat. Având în vedere că Oscar are canapele care se-nclină și că noi le-am înclinat aproape la maxim, chiar s-ar putea spune asta.

– Am fost mai bine de trei ani împreună și n-am nici cea mai vagă idee ce-aș putea să-i zic.

– Nu trebuie să vorbești cu el. Trimite-i un mesaj doar. Dă-i de știre că ești bine.

Dar îmi dau seama că nu știu încă toată povestea; în schimb, s-ar putea să-și merite chinul.

– O să-i trimit, îmi zice. Mai încolo.

Oftează și mă întreabă cum mi se pare că se simte el.

– Îngrijorat? îi răspund. Nu mi-a spus foarte multe, probabil că a crezut că depinde de tine.

– Nu vreau să te simți prinsă la mijloc, Lu. Nu trebuie să-l îndepărtezi din viața ta.

Nu-mi scapă ironia vorbelor ei. Am fost prinsă la mijloc între Sarah și Jack ani de zile.

– Ai de gând să rupi legătura cu el?

Se joacă cu un fir de ață care atârnă din pătură.

– Cred că va trebui. Cel puțin o vreme. Nu știu cum să mă port cu el altfel decât până acum, înțelegi? Mi se pare că mi-am petrecut ultimele douăsprezece luni purtându-i pică pentru un motiv sau altul, iar acum nu mai trebuie să fac asta și nu știu ce să mă fac.

– Douăsprezece luni de nefericire înseamnă mult, îi zic, surprinsă că a fost neîmplinită un an întreg, fără ca eu să-mi dau seama.

Adică știam că erau amândoi ocupați și stresați înainte de accidentul lui Jack și că el se purta uneori ca un nemernic, dar oare nu toate cuplurile trec printr-o pasă mai proastă? Mă simt ca o prietenă de tot rahatul, mi se pare c-am plutit de fericire ca o inconștientă pe norișorul meu.

– În mintea mea, am dat vina pe el pentru toate lucrurile care au mers prost, Lu. Pentru faptul că ne-am văzut din ce în ce mai rar, pentru cât ne îndepărtaserăm unul de celălalt, poate pentru că viețile noastre au luat-o în direcții diferite. Accidentul ar fi trebuit să fie un semnal de alarmă, însă a înrăutățit tot. Și pe urmă l-am învinovățit și pentru că s-a complăcut în situația aia, că n-a luptat să-și revină.

Pare atât de posomorâtă.

– Presupun c-a fost mai ușor decât să dau vina pe mine. Dar nici eu n-am prea fost prin preajmă. Îmi doresc să mă fi străduit mai mult să-l fac să mă asculte.

Îmi dau seama că și eu am aruncat vina doar pe Jack de când a sunat; n-a dat niciun indiciu din care să se înțeleagă că Sarah ar fi avut vreun cuvânt de spus cu privire la despărțire. Adică știu că genul ăsta de lucruri nu sunt niciodată în alb sau negru, dar mi-a lăsat impresia că el pusese capăt relației pentru că ea nu se ridicase la standardele lui fanteziste de

sută la sută. Sunt ușurată și neliniștită în același timp să aflu că n-a fost întocmai așa.

– Mi se pare că nu-i momentul acum să dăm vina dintr-o parte în alta, îi zic. Trebuie doar să ai grijă de tine și să te asiguri că ești în regulă.

– Deja mi-e dor de el.

Încuviințez și înghit în sec, fiindcă și mie mi-e dor de el. E ciudat, fiindcă nu-l mai văd atât de des în ultima vreme, dar într-un fel sau altul mi-a stat mereu mintea la el. Sarah și Jack. Jack și Sarah. Deveniseră parte din vocabularul meu, la început de nevoie, inevitabil în cele din urmă. Iar acum e doar Sarah sau Jack. Gândul că el ar putea să se îndepărteze acum, că nu mai sunt împreună, mă face să fiu mai tristă decât aș fi în stare s-o spun în cuvinte.

– Poate că după o vreme amândoi vă veți schimba părerea? Poate doar aveți nevoie de-o mică pauză, nu? îi zic, simțindu-mă ca un copil ai cărui părinți divorțează.

Ea schițează un zâmbet, cu privirea pierdută, ca și cum ar ști că e un scenariu fantezist.

– N-o vom face. Eu, cel puțin, n-o voi face.

Agită paharul cu vin înainte să bea din el.

– Știi după ce îmi dau seama?

– Nu.

– Pentru că o parte din mine se simte ușurată.

Nu pare ușurată. Pare mai deznădăjduită decât am văzut-o vreodată.

– Nu mă înțelege greșit, mă simt de parcă mi-ar fi smuls cineva inima din piept. Nici măcar nu știu cum o să fie viața mea fără Jack, însă o frântură din mine – se întrerupe și-și privește mâinile –, o frântură din mine se simte ușurată. Se simte ușurată fiindcă să-l iubesc pe Jack a fost mereu, mai mult sau mai puțin, o muncă a naibii de grea.

Nu știu ce să-i răspund, așa c-o las să vorbească.

– O, e atât de drăguț și, Dumnezeule, e chipeș, dar când mă uit în urmă, întreaga noastră relație a fost un milion de compromisuri minuscule fie ale lui, fie ale mele, astfel încât neînțelegerile dintre noi să

nu fie îndeajuns de mari ca să ne despartă. A presupus un efort continuu şi nu sunt sigură că dragostea ar trebui să fie aşa, ştii ce zic? Nu mă refer la eforturile pe care le face unul pentru celălalt... ci la efortul de a fi o persoană fie şi câtuşi de uşor diferită faţă de cea care eşti cu adevărat. Mă uit la tine şi la Oscar împreună şi mi se pare că vă este amândurora atât de firesc să fiţi împreună, de parcă nu trebuie să vă străduiţi, fiindcă vă potriviţi pur şi simplu.

Pe moment îmi dau seama că nu mai există cale de-ntoarcere pentru Jack şi Sarah. N-am ştiut până acum – au făcut să pară că le era atât de uşor să se iubească. Şi sunt zdruncinată în sinea mea; în mare parte pentru ei, dar şi pentru mine. Mă simt ca şi când o parte din viaţa mea se spulberă în depărtări, plutind în spaţiu.

– Cum pot să te ajut? o întreb.

Ochii i se umplu cu lacrimi.

– Nu ştiu.

Aştept şi-o las să plângă pe umărul meu, în timp ce o mângâi pe păr.

– A-ai p-putea să f-faci un lucru.

– Da, orice.

Vreau din răsputeri s-o ajut cum pot; nu suport să mă simt atât de neajutorată.

– Vei fi în continuare prietena lui, Lu? Te rog? Mi-e teamă c-o să rupă din nou legătura cu toţi.

– Bineînţeles, îi răspund. Eşti cea mai bună prietenă a mea, dar ţin şi la el. O să am grijă de el. Dacă asta-ţi doreşti.

O iau în braţe, iar ea îşi sprijină capul pe umărul meu. Aud cum răsuflă mai rar când adoarme. Închid şi eu ochii şi-mi aduc aminte de ziua în care am cunoscut-o pe Sarah, de prima dată când l-am văzut pe Jack şi de cât de încurcate şi de complicate au devenit vieţile noastre de-a lungul anilor. Alcătuim un triunghi, însă laturile şi-au tot schimbat lungimile. Nimic n-a fost vreodată tocmai egal. Poate că e timpul să învăţăm să fim pe propriile picioare, în loc să ne sprijinim unul de altul.

20 aprilie

LAURIE

– Trebuie să fii de partea mea când intrăm, îi zic lui Sarah, strângând-o de braț înainte să deschidem ușa buticului cu rochii de mireasă din Pimlico[1]. Maică-mea îi tot dă înainte cu rochiile alea care arată ca niște bezele, când eu îmi doresc ceva simplu. E o biserică mică. N-o lăsa să mă hărțuiască să mă îmbrac în ceva cu care n-o să pot intra pe ușă.

Sarah zâmbește larg.

– Mie-mi plac rochiile alea mari și bogate. Cred că ți-ar veni bine.

– Vorbesc serios, Sar. E la un pas s-o sune pe femeia aia din *Gypsy Weddings*[2] să vadă dacă nu m-ar putea programa așa, din scurt. Nu-i da apă la moară, pentru Dumnezeu!

Intrăm râzând în butic și-o văd cu coada ochiului pe mama, adâncită deja într-o discuție cu vânzătoarea, o doamnă superbă, la vreo cincizeci de ani, cu un cenrimetru atârnându-i la gâtul bronzat.

– Iat-o!

---

[1] Zonă rezidențială cu ștaif din centrul Londrei (n. tr.).

[2] *Big Fat Gipsy Weddings*, serie de documentare britanice care explorează viețile și tradițiile comunităților irlandeze de minorități etnice itinerante, printre care și familiile de țigani stabiliți în Marea Britanie, constituiți în *Romani and Travelling Community* (n. tr.).

Mama îmi zâmbeşte larg când ne apropiem şi văd cum ochii vânzătoarei se luminează când o zăreşte pe Sarah, dar entuziasmul ei se domoleşte când îşi dă seama că eu sunt mireasa. Sunt convinsă că are aici un milion de rochii care i s-ar potrivi unei fete înalte şi voluptuoase cum e Sarah, pe când corpul meu bondoc, de fată mai obişnuită, care necesită o pricepere aparte ca să-l îmbrace în aşa fel încât să fie pus în valoare. Îşi pune ochelarii, care până atunci îi stăteau înfipţi în părul castaniu prins în coc, şi mă priveşte cu atenţie în timp ce eu îmi agăţ paltonul pe umeraşul pe care mi-l întinde.

– *Tu* eşti, aşadar, mireasa mea! mi-o spune aşa teatral şi exuberant, de parcă ea urmează să mă ia de soţie. Eu sunt Gwenda, iar pe-aici mi se zice zâna cea bună!

Zâmbesc uşor forţat; mi-am dat seama că, în ceea ce priveşte nunţile, cam toată lumea care lucrează în domeniul ăsta şi-a perfecţionat o atitudine ipocrită de încântare perpetuă, de parcă nimic nu i-ar bucura mai mult decât să-ţi îndeplinească orice dorinţă ai avea pentru nuntă. Pricep de ce. Mai multă extravaganţă înseamnă mai mulţi bani cheltuiţi. Simplul fapt că ceva are legătură cu o nuntă îl face instantaneu să coste de trei ori mai mult decât ar costa în mod normal. Vrei să pui doi smochini de o parte şi de alta a uşii de la intrare? Sigur. Minunăţiile alea vor costa cincizeci de lire perechea. Stai, vrei să le ai la petrecerea de la nuntă? Ah, ei bine, în cazul ăsta dă-mi voie să leg câte-o fundă în jurul ghivecelor şi să-ţi iau de două ori mai mulţi bani! Dar m-am prins acum de şiretlicul lor. Mă străduiesc să nu le arunc bomba cu nunta decât în ultima clipă, şi asta doar dacă e neapărată nevoie. Nu că Oscar ar fi interesat s-o ia pe scurtături; pe el şi pe mama lui i-a cuprins febra nunţii la scară largă. Mi-e greu să-i strunesc. Ce mi-ar plăcea cu adevărat, dacă s-ar sinchisi să mă asculte, ar fi o nuntă mică – şi spre deosebire de majoritatea oamenilor care spun asta, eu chiar asta îmi doresc; ceva intim şi deosebit, doar pentru noi şi pentru cei dragi nouă. Singurii oameni din partea mea pe care mi-i doresc cu adevărat acolo sunt rudele apropiate, Jack şi Sarah şi cele două prietene de la şcoală, cu care-am păstrat legătura. Cât despre

colegii mei de lucru, îi plac, dar nu îndeajuns de mult încât să-i vreau la ceremonie. Nu c-ar conta prea tare care e părerea mea. Se pare că voi sfârși prin a avea ceva fastuos și public. De exemplu, nu sunt nici pe departe credincioasă, dar se pare că nu se poate fără nuntă în biserică, de preferință la aceeași unde s-au căsătorit și părinții lui Oscar. O tradiție familială care trebuie păstrată.

Mă bucur că am reușit măcar să obțin promisiunea să îmi aleg singură rochia mea de mireasă și rochia de domnișoară de onoare a lui Sarah – credeți-mă când vă spun că n-a fost ușor. Viitoarea mea soacră mi-a tot trimis săptămâni la rând linkuri la rochii de mireasă, toate potrivite pentru Kate Middleton sau, poate și mai corect, pentru fosta iubită a lui Oscar, Cressida. Oscar abia dacă aduce vorba de ea. Aș vrea să pot să spun același lucru și despre mama lui; păstrează poza cu ei doi, înrămată, în camera lor de zi, pe pian, firește. Spun „firește" fiindcă Cressida a fost – este – pianistă. Are degete lungi și subțiri. Ea toată e lungă și subțire, dacă e să fiu sinceră.

– Cred că un decolteu în formă de inimă se potrivește cel mai bine pe un bust mai modest, spune Gwenda, uitându-se cu oarecare milă la pieptul meu.

Sarah se întoarce cu fața spre peretele cu rochii de mireasă, fiindcă râde. E a doua oară pe ziua de azi când mi s-a dat de înțeles că sânii mei lasă oarecum de dorit; tocmai am fost la cumpărături, unde m-am trezit într-o situație la fel de deprimantă când mi s-au luat măsurile pentru un sutien pentru mirese care a costat, bineînțeles, de două ori mai mult decât lenjeria de alături, care nu era destinată mireselor. Acum sunt îndesată într-un corset deloc flatant, dintr-o bucată, pe care nu sunt sigură c-am să mai pot să-l dau jos vreodată sau să mă duc la baie îmbracată în el, așa că reacția Gwendei, care n-a fost dată pe spate de dotarea mea, mă scoate din sărite. Mama mea, draga de ea, intervine.

– Sunt de-acord, Gwenda. Laurie mă moștenește în privința asta.

Mama își coboară privirea spre pieptul ei.

– Poate dacă am arunca o privire în jur mai întâi și pe urmă venim să te căutăm?

Gwenda se strâmbă un pic, clipind iute din gene în dosul ochelarilor ei cu rame din baga.

– Cum doriți, doamnelor. Programarea dumneavoastră este pentru o oră întreagă, așa că nu vă grăbiți.

Se duce în spatele tejghelei și-și ridică din nou privirea.

– Să știți că facem toate ajustările aici, în magazin, așa că nu veți face nopți albe preocupându-vă să nu vi se rătăcească rochia când o trimiteți la scurtat.

Minunat! Acum n-am nici sâni, *și* sunt și pitică. Ce zână bună e ea!

– Cum te mai simți după toată tevatura aia, draga mea?

O aud pe mama cum o întreabă în șoaptă pe Sarah, petrecându-și brațul pe după umerii ei lângă stativul cu rochiile de mireasă care arată ca niște bezele și pe care le evit intenționat. Mama a întâlnit-o pe Sarah de mai multe ori de-a lungul anilor și împart amândouă același simț al umorului – de cele mai multe ori glumesc pe seama mea – care le-a apropiat de la bun început.

– Binișor, Helen, mulțumesc! Încerc doar să-mi văd de treabă și să mă țin ocupată.

Sarah îi aruncă un zâmbet discret și recunoscător, ca să dea mai multă greutate vorbelor sale. În săptămânile de când s-au despărțit, eu și Sarah am băut mai mult vin decât ar fi fost sănătos, dar, având în vedere situația, rezistă pe metereze. Nu sunt la fel de sigură în ceea ce-l privește pe Jack. Ne-am văzut de două ori la cafea; Sarah știe, bineînțeles. I-am promis c-o să-i zic de fiecare dată când o să-l văd. Nu i-am dat toate detaliile – prima dată când ne-am întâlnit arăta ca dracu', a doua oară arăta și mai rău, de parcă ar fi făcut marșul rușinii ca să ajungă la cafenea. Presupun că fiecare are felul lui de-a face față situației, însă m-a tulburat să-l văd în halul ăla.

Mă întreb cum s-o țin la distanță pe maică-mea de rochiile de-un metru lungime, când Gwenda îmi vine în mod neașteptat în ajutor.

– Mama! strigă ea, uitându-se pe deasupra ochelarilor. Sunt de părere că o rochie mai bogată poate să le înghită pe miresele mele mai minione.

E rândul meu să-mi ascund fața în cel mai apropiat stativ cu rochii, să-mi ascund zâmbetul. Faptul că Gwenda o strigă „mamă“ e o altă cutumă a industriei nunților. Toată lumea este numită în funcție de rolul pe care-l joacă în proces. Mireasă, mire, mama miresei.

Sarah înclină capul într-o parte și aprobă ușor din cap.

– Știi, cred că Gwenda are dreptate. Nu vrem ca Laurie să fie toată numai fustă, nu-i așa? N-ar arăta deloc armonios, ar fi ca una dintre păpușile alea croșetate cu care acoperi sulul de hârtie igienică[1].

Râde ușor și-o ia pe mama de braț, făcându-mi cu ochiul când se întoarce spre mine. Îi zâmbesc, dar o și săgetez cu privirea. Nu-ncape vorbă, mă bucur c-a intervenit, dar să mă facă husă pentru sulul de hârtie igienică? Mai vrea cineva să mai arunce cu insulte un pic azi? Revistele de profil m-au asigurat că asta va fi una dintre cele mai memorabile plimbări la cumpărături din viața mea. Sunt sigură c-au pomenit ceva legat de lacrimi și șampanie. După cum se-arată că va fi ziua de azi, nu îmi prea fac speranțe, deși s-ar putea foarte bine să plâng de durere și să am nevoie de-un pahar cu tărie.

– Ce-ai zice de ceva în genul ăsta? mă întreabă Sarah, ridicând o bucată de material alb, cu scânteieri argintii.

E frumoasă, însă e prea încărcată și mi se pare că se termină într-o coadă de pește. Pe Sarah ar veni splendid. Îmi stă pe limbă să-i spun cât de bine ar arăta în ea, ar fi ca o mireasă-sirenă, dar apoi îmi aduc aminte de pudriera pe care eu și cu Jack i-am găsit-o de Crăciunul acela și-mi țin gura. Sincer, aceea e ultima zi la care vreau să mă gândesc și eu. Sunt mândră de cum a refuzat să se autocompătimească de când ea și

[1] Comparația din textul original se referă la o păpușă lucrată de mână, îmbrăcată într-o rochie-clopot, umflată, care să se muleze pe sulul pe hârtie și care are rolul de a servi drept husă protectoare, cu funcție estetică, în Marea Britanie și America (n. tr.).

Jack s-au despărțit; își dă silința, așa cum face de obicei, și știu c-a ieșit de vreo două ori cu Luke, deși nu prea vorbește despre asta. Cred că niciunul din ei nu se grăbește să-i pună o etichetă relației dintre ei, căci e prematur – mă bucur însă că el face parte din viața ei.

– Mă gândeam la ceva mai simplu, îi răspund, strecurându-mă ușor printre toate rochiile atârnate de stativ ca să mă uit la ele.

Petrecem zece minute fericite, în care le scoatem pe toate și le punem deoparte pe cele care-mi plac mie și pe cele care le plac lor atât de mult, încât accept să le probez. Cu toate că nu e cea mai plăcută experiență pe care-am trăit-o, n-aș vrea să trec prin asta cu nimeni altcineva mai mult decât cu mama și cu Sarah. Am fost un pic abătută aseară, gândindu-mă cum ar fi fost s-o fi avut pe Ginny alături de mine, dar cumva Sarah compensează.

Gwenda se furișează lângă noi și bate ușurel din palme.

– Se pare c-ați avut spor, nu glumă, ne zice, uitându-se spre rochiile pe care le-am atârnat de stativul auriu pe rotile pe care ni l-a adus cu multă pompă mai devreme. Mamă, domnișoară de onoare, pe-aici, vă rog!

Le prinde de coate și le poftește printr-o perdea cu forța oțelită a unui gardian de închisoare. Eu rămân pe loc o clipă, apoi nu-mi mai pot înfrâna curiozitatea și-mi ițesc capul prin perdea să văd ce se-ntâmplă. Ah, înțeleg. *Aici* se servește șampania. Mama și cu Sarah stau așezate pe niște tronuri din catifea roz-pal și o asistentă mai tânără le înmânează pahare subțiri și reci cu șampanie.

– Chloe vă stă la dispoziție, dacă aveți nevoie să vă umple paharele, doamnelor, le spune Gwenda, cu ochii sclipindu-i.

Sarah îmi atrage atenția, iar umorul veritabil din ochii ei face să merite toate insultele pe care le-am înghițit până acum. N-am mai văzut-o atât de fericită de câteva săptămâni. M-am tot gândit și răzgândit dacă s-o rog să vină să nu cumva s-o supăr, iar în cele din urmă s-a autoinvitat, așa cum îi e obiceiul. Când o văd acum stând picior peste picior, legănând paharul cu șampanie, mă bucur c-a făcut-o.

Gwenda face o mică plecăciune, de parcă suntem niște actori pe cale să ne ascundem la loc în spatele cortinei.

– Acum am s-o iau pe mireasă deoparte și-o să fac un pic de magie! Ne-ntoarcem cât ați clipi.

Se uită spre asistenta ei.

– Să ai pregătite șervețelele, Chloe!

Presimt că o să urmeze un spectacol care va decurge ca pe roate, când Chloe ridică o cutie cu model floral cu servețele și o așază cu fast pe masa din sticlă, între mama și Sarah. Le arunc o privire ușor panicată peste umăr, în timp ce mă îndepărtez de ele, dar amândouă ridică paharele în cinstea mea și mă privesc impasibile.

Gwenda mi-a dat rochia pe care a ales-o mama pentru mine s-o probez prima oară. Nu mă opun; e spectacolul ei. M-a pus să mă dezbrac până am rămas în body-ul dintr-o bucată și stă în spatele meu în cabina de probă, ținând rochia în brațe. Când spun cabină de probă, nu mă refer la o cabină din fundul magazinului, care are o perdea prea strâmtă de care să tragi. Mă refer la o încăpere propriu-zisă, cu oglinzi de jur împrejur. Sunt ca o balerină într-una din acele cutii muzicale cu oglinzi.

– Se numește *Vivienne,* explică, pronunțând numele cu accent franțuzesc și scuturând rochia astfel încât paietele să răspândească licări de lumină prin încăpere.

E prea pompoasă pentru gustul meu, cu un corsaj încărcat cu mărgele cusute și o fustă din straturi de tul. Îi urmez instrucțiunile și pășesc cu grijă în rochie pe măsură ce ea desface nasturii. Mă uit la mine în oglindă când mă încheie la rochie, ajustând-o cu tot soiul de cleme de-a lungul spatelui, astfel încât rochia să stea strânsă pe talie, și pe urmă straturile de tul să se deschidă în evantai.

Mi se întâmplă un lucru foarte ciudat când mă holbez în oglindă. Mă transform încet-încet într-o mireasă sub propriii mei ochi. E un șoc. M-am lăsat purtată de entuziasmul lui Oscar și al mamei lui și-am

uitat undeva pe drum că ceea ce plănuim noi aici e ziua nunții mele, o ocazie unică în viață.

Gwenda mă urmărește peste umăr cu ochii ei albaștri și vicleni.

– Poate că mama ta a avut dreptate, spune ea, dintr-odată mai serioasă.

– Nu-i vorba doar despre asta, îi zic, holbându-mă încă la reflexia mea de parcă mă uit într-una din acele oglinzi fermecate în care se reflectă o altă versiune a ta.

Mireasa din oglindă îmi este atât de străină, încât aproape că m-aștept să-mi facă cu ochiul.

– E vorba de mine... sunt...

– Mireasă?

Zâmbește cu înțelepciune.

– Multe femei suferă un mic șoc atunci când se îmbracă prima oară în rochia de mireasă. E un moment deosebit, nu-i așa?

Nu sunt convinsă că Gwenda înțelege pe deplin, însă nici eu n-o prea pot spune în cuvinte, așa că mă mulțumesc să încuviințez.

– Dumnezeule! Dacă are efectul ăsta asupra *ta*, închipuie-ți cum se va simți mirele! gângurește ea, așa cum a făcut-o probabil cu multe alte mirese, stând exact în același loc. Bărbatul la care ai visat dintotdeauna va fi acolo, așteptându-te la altar, pe cale să se întoarcă și să-și vadă pentru prima oară mireasa sfioasă.

Oftează teatral:

– E o clipă de neprețuit.

Stau încremenită, iar vorbele ei mi se învălmășesc în cap atât de limpede, încât mă mir că nu le pot zări în oglindă. Mă văd prin ochii lui Oscar și ai tuturor invitaților noștri când o să pășesc spre altar.

– Nu-mi place, îi spun brusc, cu răsuflarea tăiată. Gwenda, te rog, dă-o jos de pe mine. E prea strâmtă.

Mă privește în stare de șoc; credea cu siguranță că mă va juca pe degetele ei încărcate de bijuterii. Și, într-un fel, chiar așa a și fost, până în clipa când a pomenit de „bărbatul la care ai visat dintotdeauna".

Peste câteva ore am ajuns acasă și mă dezbrac în baie, apoi deschid dușul la presiunea maximă. Un adevărat dezastru. Am reușit să-mi revin în buticul cu rochii de mireasă îndeajuns de repede încât să pot să probez și celelalte rochii, însă niciuna n-a fost „acea“ rochie legendară despre care bălmăjesc toate revistele. Gwenda a încercat la final să mă constrângă să mă întorc la prima rochie, dar nu aveam de gând s-o mai iau pe mine nici în ruptul capului.

Reglez temperatura apei să fie un pic mai fierbinte decât ar fi suportabil și rămân acolo, cu apa curgându-mi pe față. Sunt cumplit de dezamăgită de mine însămi. Nu-i ca și cum nu-l iubesc pe Oscar sau n-aș vreaa să mă mărit cu el. Nici vorbă de așa ceva. Mă frământă întrebarea dacă se află tot acolo.

Că atunci când cineva spune „bărbatul la care ai visat dintotdeauna“, gândul îmi zboară la Jack O'Mara.

23 aprilie

JACK

Se uită într-o vitrină când o zăresc. Nu mă aflu aici din întâmplare, mă învârt de ceva vreme în apropierea locului unde lucrează, în speranța c-am s-o prind când iese în pauza de masă și iat-o, o văd sub umbrela cu dungi negre și roz, ferindu-se de ploaie. Mă mișc iute, să nu cumva s-o scap din ochi în forfota de pe stradă. O cotește pe o străduță lăturalnică și mă grăbesc în urma ei, cât pe-aci să dau nas în nas cu ea când dau colțul.

– Laurie!

Se întoarce încruntată, fiindcă nu se aștepta să fiu acolo, după care zâmbește discret.

– Jack, zice, ridicându-se pe vârfuri să mă sărute pe obraz. Ce fa…?

Își pierde șirul gândurilor, privindu-mă. Îmi dau seama într-un târziu că stăm în fața unui magazin cu haine vintage, iar pe manechinul din mijlocul vitrinei este expusă o rochie de mireasă.

– Voiai să… îi fac semn cu capul spre manechin, dându-mi seama că, dintr-un motiv necunoscut, nu ne putem duce propozițiile la capăt.

– Nu, îmi răspunde, clătinând din cap și întorcându-mi privirea la rochie. Ei bine, da, să zicem. Mi-a atras atenția.

– O să ai nevoie, îi zic. Ați stabilit și o dată?

Încuviințează, uitându-se din nou la vitrină.

– În decembrie.

– Uau! De Crăciun, spun eu aproape șoptit. E minunat, Lu! E chiar… grozav.

De ce nu-mi găsesc cuvintele când am nevoie de ele? *Grozav?* Cum pot să vorbesc ore-n șir la emisiunea mea și să mă trezesc acum atât de buimăcit?

– Ai timp să bem o cafea pe-undeva, să ne ferim un pic de ploaie?

Cât timp stăm acolo, cineva dinăuntrul magazinului se apleacă spre vitrină și întoarce eticheta cu prețul ca s-o poată vedea. Laurie tresare și-mi dau seama că nu se uita aievea la vitrină; chiar îi place rochia. Nu mă pricep la chestiile astea, însă până și eu îmi dau seama că e pe gustul ei. E ceva deosebit la ea; nu seamănă deloc cu rochiile de prințese Disney pe care le preferă majoritatea fetelor.

– Sau voiai să intri în magazin? o întreb, făcându-i semn cu capul spre ușă.

Se uită și ea la ușă și-și mușcă buza de jos, nehotărâtă.

– Dacă vrei, te pot aștepta.

Privirea i se mută de la mine la rochie, o mică încruntătură.

– E o prostie. Am probat deja o grămadă și niciuna nu mi-a plăcut. Pur și simplu, asta pare să fie altfel.

În timp ce vorbește, clienta care se uită la rochie își scoate telefonul și-i face o poză.

– Cred c-o să mă duc să arunc o privire, se hotărăște Laurie. Ai timp să rămâi prin preajmă?

Îi spun că da, fiindcă azi, lucrul cel mai important de pe lista mea e să vorbesc cu ea. Zăbovesc, neștiind ce să fac, în timp ce ea-și strânge umbrela și deschide ușa magazinului. Iarăși mă privește, apoi se uită spre cerul înnorat.

– Ar trebui să intri. Ploaia n-o să se oprească.

Are, desigur, dreptate. Atât doar că mi se pare straniu ca, dintre toți, eu să fiu cel cu care face asta. Îi țin ușa deschisă femeii care se uitase mai devreme la rochia de mireasă și văd un licăr de ușurare în ochii lui Laurie când intră în magazin. O urmez prudent. Nu e ceea ce mă așteptam să

găsesc. În fundal se aude discret muzică swing din anii '40, de parcă ar fi deschis cineva radioul. Radioul? Se pare că și eu m-am întors înapoi în timp. Hainele la modă odinioară sunt aranjate în dulapuri uriașe, deschise, iar bijuteriile se revarsă neglijent din sertarele căscate ale măsuțelor de toaletă. Parcă te-ai plimba printr-o garderobă din război, abandonată în toiul unui atac aerian.

Laurie a ajuns acum în dreptul rochiei, iar degetele ei întorc eticheta ca s-o citească. Eu păstrez distanța cât timp o vânzătoare o abordează și ridică cu grijă manechinul scoțându-l din vitrină și-l pune jos, ca Laurie să se poată uita mai bine la el. Ea îi dă târcoale încet, pe buze înflorindu-i un surâs subțire, melancolic. N-am nicio fărâmă de îndoială; o să cumpere rochia aia. Vânzătoarea trebuie s-o fi întrebat dacă ar vrea s-o probeze, fiindcă pare dintr-odată neliniștită și se întoarce spre mine.

– Cum stai cu timpul? mă întreabă când mă îndrept spre ea.

Nu e genul de magazin unde lucrurile se fac la repezeală, însă suntem singurii clienți din după-amiază asta cenușie și umedă, așa că încuviințez.

– Nu-ți face griji! Nu prea poți să cumperi o rochie de mireasă fără s-o probezi, nu?

Vânzătoarea o îndrumă pe Laurie spre cabina de probă din spate, dezbracă cu grijă manechinul de rochie, iar eu mă îndepărtez ca să mai arunc o privire prin jur. Un dulap din mahon e ticsit cu costume italienești, în culori sobre și cu o croială precisă, de modă veche. Zbiară Frank Sinatra și Dean Martin. Îmi mut privirea de la ele și mă uit prin colecția de pălării, probând o Fedora ca să văd cum îmi vine în oglindă.

– Poate-ar fi bine să ieșiți un pic, îmi spune vânzătoarea zâmbind, când se oprește să aranjeze o pereche de pantofi de lac lucioși. Aduce ghinion dacă mirele își vede mireasa îmbrăcată în rochia de nuntă înainte de ziua cea mare.

Îmi aduce aminte de ziua de naștere a lui Laurie de acum câțiva ani în urmă, când angajatul de la roata Ferris a presupus că eu și cu ea eram un cuplu.

– Nu sunt eu mirele, îi răspund. Suntem doar prieteni.

– Ah!

Se luminează la față, iar ochii ei zăbovesc asupra mea. E drăguță, așa, într-un fel ostentativ.

– E norocoasă că are un prieten dispus să meargă la cumpărături cu ea. Cei mai mulți bărbați ar da bir cu fugiții.

Ridic din umeri.

– Nu-i o rochie oarecare totuși, nu?

– Bănuiesc că nu. E minunată, cred că-i din anii '20.

– Mișto!

Am impresia că i-ar plăcea să pălăvrăgim, dar rochiile de mireasă nu sunt deloc punctul meu forte.

– Ar trebui să-ți cumperi pălăria. Îți vine bine.

Râd și ating borul pălăriei Fedora.

– Așa zici?

Încuviințează.

– Îți dă un aer de om de lume.

– Te pricepi s-o vinzi, îi răspund, zâmbind larg.

– Scuze.

Zâmbește.

– Mă enervează vânzătoarele insistente. O să mă opresc.

– Nu erai insistentă, îi răspund. Cred c-o să cumpăr pălăria.

– Ai făcut o alegere bună.

Trece mai departe să împăturească niște tricouri, apoi mă privește șovăitoare.

– Uite, chiar nu fac chestii de genul ăsta de obicei, dar ai vrea să... adică, ți-ar plăcea să ieșim cândva să bem ceva?

Aș putea să-i zic da. E cu siguranță atractivă, iar eu sunt singur.

– E o propunere pe care doar un nebun ar putea s-o refuze... sau unul care se mută mâine din oraș.

Zâmbesc cu regret.

Zâmbește și ea și sper că nu s-a simțit prea insultată.

– Păcat! îmi zice, îndepărtându-se.

– Pleci?

Aud vocea firavă a lui Laurie din spate și mă întorc spre ea, dându-mi jos pălăria Fedora. Stă în fața mea îmbrăcată în rochia de mireasă, cu ochii larg deschiși și frumoasă. E mai frumoasă decât am văzut-o eu sau oricine altcineva vreodată. Rochia a prins viață în jurul ei, transformând-o într-o nimfă desculță, o mireasă a pădurii. Ochii îi strălucesc, însă, și nu-mi dau seama dacă de fericire sau de tristețe.

– N-arăți chiar atât de rău, Lu.

Încerc să glumesc, fiindcă nicio femeie n-ar trebui să plângă în rochia ei de mireasă.

– Ai spus că te muți.

Asta și fac. Mâine iau trenul de noapte către Edinburgh.

Mă uit pe furiș peste umăr să mă asigur că vânzătoarea nu ne poate auzi, ținând pălăria Fedora în mâini în față, ca pe-un accesoriu.

– Hai să vorbim mai încolo, Lu. Sincer, nu-i mare scofală. Până una alta, trebuie să cumperi rochia asta. Arăți ca o zână, serios îi zic.

Mă privește cu ochii ei mari și inocenți.

– Mă minți, Jack?

Clatin din cap.

– Nu. Dacă toate miresele ar arăta ca tine, n-ar mai fi niciun bărbat burlac în toată lumea.

Sunt conștient că nu asta m-a întrebat.

Clatină din cap și-și ia ochii de la mine ca să se uite la rochie în oglinda mare. Mă bucur că am ocazia să mă adun, poate că și ea face același lucru. O urmăresc cum se întoarce s-o privească din toate unghiurile.

– E rochia ta, Laurie. Pare că te aștepta s-o găsești.

Încuviințează, fiindcă știe și ea. Când intră înapoi în cabina de probă, îmi promit că n-o să-i stric ziua asta. Vreau să aibă doar amintiri plăcute din ziua în care a găsit rochia potrivită.

LAURIE

Stăm într-o cafenea din apropierea magazinului. Nu-mi vine să cred să am dat din întâmplare peste rochia de vis; Jack are dreptate, ca și când mă aștepta, răbdătoare. Stând acolo și privindu-mă, am știut că lui Oscar îi va plăcea și că eu îl voi iubi pentru asta. E cea mai deosebită rochie pe care-am văzut-o vreodată, se mulează pe corp și are mâneci scurte și decolteu adânc. Îmi închipui că e genul de rochie pe care l-ar fi purtat Elizabeth Bennet[1] când s-a căsătorit cu domnul Darcy.

În cutie e și o etichetă cu frânturi de informații despre fostele proprietare. Știu că e din mătase de parașută și din dantelă franțuzească în anii '20 și că a fost purtată pentru prima oară de o fată pe nume Edith, care s-a măritat cu un om de afaceri american. O anumită Carole a purtat-o în anii '60 la nunta ei în picioarele goale, a cărei petrecere au avut-o în parc, fiindcă nu și-au permis să închirieze un local. Trebuie să mai fi avut și alte proprietărese, însă acum e a mea, cel puțin o vreme. M-am hotărât deja s-o înapoiez magazinului după luna de miere și să ne adaug numele și data nunții pe etichetă. E o rochie cu istorie și, deși sunt cel mai recent custode, călătoria ei nu se încheie aici.

---

[1] Protagonista romanului *Mândrie și prejudecată* (1813) de Jane Austen (n. tr.).

– Jack, ce se petrece?

Nu mă învârt pe lângă subiect când el se așază în fața mea cu două căni de cafea. Îmi dau seama c-am fost atât de ocupată cu planurile pentru nuntă și să-i fiu bună prietenă lui Sarah, încât pe Jack l-am retrogradat pe banca de rezerve la un moment dat în tot răstimpul ăsta.

El amestecă încet zahărul din cafea.

– Am vrut să știi de la mine.

– Deci e-adevărat? Chiar te *muți?*

Îmi întinde un pliculeț subțire cu zahăr și încă unul, în cazul în care voi avea nevoie de el mai încolo.

– Am o slujbă nouă, îmi zice.

– Unde?

– În Edinburgh.

Scoția. Se mută departe, într-o altă țară.

– Uau! e tot ce-mi trece prin cap să-i răspund.

– Am fost promovat. E o ocazie prea bună ca s-o refuz, îmi zice. Am propriul meu talk-show de seară.

Pare încântat. Îmi dau seama că e pentru prima oară după multă vreme când îl aud că vorbește cu optimism, așa că mă enervez când mi se umplu ochii de lacrimi.

– E o veste bună, Jack, serios. Mă bucur nespus pentru tine.

Știu că expresia de pe chipul meu nu e una de încântare. Mă aștept să arăt ca și cum aș fi torturată, ca și cum cineva mi-ar da găuri în rotule pe sub masă.

– Nu vreau să pleci.

Vorbele-mi scapă fără să-mi dau seama.

Se-apleacă peste masă și-mi ia palmele în palmele lui calde, reale, și care în curând se vor muta la mile și mile distanță.

– Ești una dintre cele mai bune prietene pe care le-am avut vreodată, îmi zice. Să nu plângi, c-am să plâng și eu.

Cafeneaua freamătă în jurul nostru de angajați ieșiți de la birou să-și ia prânzurile la pachet și de mame care-și leagănă bebelușii, iar

noi stăm printre ei, luându-ne rămas-bun. Mă roagă să-i dau eu vestea lui Sarah, pentru că el nu poate s-o facă, și-mi spune că are nevoie să se mute, s-o ia de la capăt altundeva, unde trecutul nu-l ajunge din urmă.

– Am ceva pentru tine, îmi spune și caută prin buzunarele paltonului, după care îmi împinge un pachet în hârtie maro.

E moale, îl desfac de la marginile lipite cu bandă adezivă, dând hârtia mototolită la o parte să mă uit înăuntru. E o șapcă, împăturită în două. E o șapcă Newsboy violet, din tweed. Netezesc cu vârful degetelor hârtia în timp ce citesc marca Chester reliefată înăuntrul ei, amintindu-mi de momentul în care am probat-o.

– O țin de ani de zile și n-am găsit niciodată momentul potrivit să ți-o dau, îmi zice. Era, de fapt, un cadou de Crăciun.

Clatin din cap și râd ușor. Așa au fost dintotdeauna lucrurile pentru mine și Jack.

– Mulțumesc. O să mă gândesc la tine când o s-o port, îi spun, dorindu-mi să par hotărâtă și sfârșind prin a suna deznădăjduit. Faci ceea ce trebuie, îi zic. Fii fericit, Jack! Meriți. Și nu uita de noi – suntem la doar un telefon distanță.

Își freacă ochii cu mâna.

– N-aș putea să vă uit niciodată, îmi spune. Dar să nu-ți faci griji dacă nu veți auzi nimic despre mine pentru o vreme, bine? Cred c-ar fi o idee bună să învăț să mă descurc de unul singur.

Mă străduiesc să zâmbesc, însă e un chin. Înțeleg ce zice; are nevoie de timp s-o ia de la capăt, să-și clădească o viață nouă fără ca noi să facem parte din ea.

Ia șapca și mi-o pune pe cap.

– Perfectă, întocmai cum îmi aminteam, îmi spune, zâmbind.

Îmi dau seama prea târziu că pleacă; s-a ridicat în picioare înainte ca eu să-mi fi strâns lucrurile.

– Nu, nu ieși odată cu mine! îmi spune, punându-mi o mână pe umăr. Termină-ți de băut cafeaua, apoi întoarce-te și spune-i lui Oscar că ți-ai găsit rochia de mireasă.

Se apleacă și mă sărută pe obraz, iar eu îl prind într-o îmbrățișare stranie, fiindcă nu știu nici măcar dacă-l voi mai vedea vreodată. Nu mă dă la o parte. Oftează și-și pune delicat mâna pe ceafa mea, pe urmă îmi spune „Te iubesc, Lu", ca și cum ar fi epuizat.

Îl privesc cum își croiește drum spre ieșirea din cafenea, iar după ce-a plecat îmi dau jos șapca și-o strâng în mâini. „Și eu te iubesc", îi șoptesc. Rămân pe loc o bună bucată de vreme, cu șapca în mâini și cu rochia de mireasă la picioare.

12 decembrie

LAURIE

Peste două zile voi deveni doamna Laurel Ogilvy-Black şi-mi va lua mult să mă obişnuiesc, după ce douăzeci şi şase de ani am fost Laurie James. Nici măcar nu pot să rostesc acest nume fără să n-o dau într-un accent snob, tipic englezesc, răspicat şi extravagant.

Oscar a plecat la mama lui după-amiază, iar părinţii mei sosesc mâine. Vor sta în apartament cu mine şi duminică dimineaţa mergem împreună la biserică. Îndată ce vor ajunge, vom intra pe deplin în iureşul evenimentelor, aşa că seara asta este, în mod oficial, liniştea de dinaintea furtunii. Sarah o să vină din clipă în clipă şi toată seara ne vom face manichiura şi pedichiura şi ne vom uita la filme, sărbătorind cu cocktailuri cu şampanie. N-am genul ăla de unghii tari; doar femeile care au acelaşi fel de unghii vor înţelege. Îmi ajung până la vârful degetelor, apoi îşi spun că şi-au făcut treaba, pe urmă se cojesc şi se rup. Am încercat toate uleiurile, serurile şi cremele de pe faţa pământului pregătindu-mă pentru nuntă, fiindcă toate forumurile pentru mirese îmi spun că e crucial ca mâinile să arate impecabil. Ei bine, mai am patruzeci şi opt de ore până când o să fiu în faţa altarului şi nu vor arăta mai bine de-atât; Sarah îmi va face o manichiură franţuzească.

Fiecare aspect al nunţii e planificat, controlat şi consemnat în tabelul lui Lucille. Pentru cineva de părere că fiul ei se căsătoreşte cu o femeie

sub nivelul lui, a investit mult din timpul ei dictând cum urmează să se desfășoare. Sincer, mi-am dat seama destul de devreme că urma să dea buzna și să se implice în toate etapele, fie că-mi convenea sau nu, așa că am ales să opun cât mai puțină rezistență. Adică am acceptat cu grație 80% din deciziile ei, iar pentru restul de 20% am refuzat să execut ordine. Rochia mea. Buchetul meu. Domnișoara mea de onoare. Verighetele noastre. Sunt oricum singurele lucruri care-au contat cu adevărat pentru mine. Nu mă interesează ce șampanie se va fi servi și, cu toate că nu mă dau în vânt după *mousse* de somon, îl vom avea oricum la primul fel. Oscar a fost recunoscător pentru abordarea lipsită de posesivitate; având în vedere că el și mama lui sunt atât de apropiați, aș fi stârnit tot soiul de reacții neplăcute, dacă aș fi fost inflexibilă.

Din fericire, Sarah mi-a fost alături în tot acest timp și așa am putut să mă descarc.

– Deschide, Lu! Am mâinile ocupate și nu pot să bat la ușă!

Aud vocea lui Sarah răzbătând de pe casa scărilor și dau fuga s-o întâmpin. Când deschid ușa, înțeleg despre ce vorbește. Trage după ea un geamantan greu și argintiu, are două sacoșe care-i atârnă de umeri, iar în mâini ține o cutie mare din carton. Încearcă să se uite la mine peste ea și-și suflă bretonul care-i intră în ochi.

– Să-nțeleg că n-ai multe bagaje? o întreb râzând, luându-i cutia din brațe.

– Chiar *nu* sunt multe bagaje pentru mine.

Mă plesnește peste mână când încerc să mă uit pe furiș pe sub capac.

– E cutia mea cu surprize. Bem un pahar cu vin înainte?

– Nu mă opun.

Închid ușa cu piciorul și-o urmez pe hol. N-am vrut o petrecere tradițională de burlăcițe, pur și simplu nu e stilul meu, dar asta e perfect.

– Suntem singure? mă întreabă în șoaptă, uitându-se după Oscar.

– Da.

Dansează bățoasă din piept și apoi se trântește pe spate pe canapea, cu brațele larg desfăcute și cu picioarele-n sus.

– Te măriți mâine-dimineață, ding-dong vor răsuna clopotele! începe ea să cânte, afonă.

– Ai început cu-o zi mai devreme.

– E mai bine decât cu o zi mai târziu.

Se ridică și privește în jur.

– Punem de-o ședință de spiritism?

Am aprins lumânări parfumate peste tot, ca să creez o atmosferă liniștită, zen.

– Ar trebui să fie mai degrabă ca la spa, îi zic. Haide, miroase!

Adulmecă aerul.

– Cred că nasul meu ar funcționa mai bine dac-aș avea un pahar cu vin în mână.

Pricep aluzia și mă îndrept spre bucătărie.

– Vrei vin… sau șampanie de la mama lui Oscar? îi strig.

– O, șampania Alteței Sale Regale, te rog!

Sarah vine în bucătărie și se cocoață pe un taburet. Să mă simt ca o trădătoare că am bombănit-o pe viitoarea soacră de față cu Sarah? Toți simțim nevoia să ne descărcăm, nu? În plus, Sarah mi-e ca o soră. Că veni vorba… mă întorc și scot din dulap un pachețel.

– O să-ți dau asta acum, înainte să ne-mbătăm prea tare și să uit, sau înainte să ne-mbătăm prea tare și să nu pot, fiindcă o să plâng ca o smiorcăită.

Iau sticla de șampanie din suport, cât timp ea se uită cercetător la cadou.

– Ce este?

– Va trebui să-l deschizi și să descoperi de una singură.

Trage de fundele cenușii, iar eu scot dopul de plută al sticlei de șampanie scumpă de la mama lui Oscar. Voiam să-i dau lui Sarah ceva cu totul deosebit, iar după ce-am pierdut ore-n șir pe internet căutând în zadar, mi-am dat seama că aveam deja lucrul perfect.

– Am emoții în cazul în care nu-mi place, îmi zice, glumind. Știi că nu pot să mint, o să-ți dai seama imediat.

Împing un pahar spre ea și o privesc.

– Sunt sigură c-o să-ți placă.

Ține într-o palmă cutia ponosită din catifea, iar cu cealaltă mână apucă piciorul paharului și soarbe o înghițitură ca să prindă curaj. Când e pe cale s-o deschidă, îmi întind mâna și-o pun peste a ei.

– Vreau să spun ceva înainte.

Rahat! Până la urmă, nici n-aș fi avut nevoie să beau ca să fiu atât de sugrumată de emoție. Simt deja cum îmi șiroiesc lacrimi pe obraji.

– La dracu'! exclamă ea, dând pe gât jumătate din paharul cu vin și umplându-și-l la loc. Nu începe încă, mai e puțin până te măriți. Potolește-te, femeie!

Râd și încerc să mă adun.

– În regulă, hai că pot.

Mai iau și eu o înghițitură și pe urmă îmi pun paharul pe masă.

– E în semn de mulțumire, îi zic, uitându-mă la cutie, apoi la Sarah. Îți mulțumesc pentru… nu știu, Sar, pentru tot. Pentru că mi-ai lăsat mie dormitorul mai mare când stăteam pe Delancey Street, că ai fost mereu cu mine când ieșeam sâmbătă seara în oraș și în diminețile cu mahmureală, că ai inventat sendvișul nostru special. Nu știu unde-aș fi ajuns dacă n-ai fi fost tu.

Acum ea e pe cale s-o podidească plânsul.

– E un sendviș al naibii de bun, îmi răspunde, după care deschide cutia.

Tace câteva clipe, cum nu-i stă deloc în fire.

– E a ta, îmi zice încet.

– Iar acum e a ta, îi răspund.

Mi-am dat la refăcut pandantivul foarte fin, cu agată violet, iar acum este montat într-o brățară delicată, din aur roșu.

– Nu pot s-o primesc, Lu. E prea valoroasă.

Așa e.

– O să-ncep să plâng când o să spun asta și-apoi o să ne îmbătăm și-o să râdem, bine?

Își mușcă buza de jos, care-i tremură deja.

– Sar, mi-am pierdut sora acum multă vreme și mi-e dor de ea. Mi-e dor de ea în fiecare zi.

Nu exagerezi. Simt cum încep să-mi curgă lacrimi grele pe obraji. Știu că Sarah mă-nțelege, fiindcă-și adoră sora mai mică.

– Piatra aia îmi amintește de ochii lui Ginny, de felul în care se uitau într-ai mei și-ai bunicii mele. E parte din familia mea și ți-o dau ție pentru că și tu faci parte din ea. Îmi ești ca o soră, Sarah. Te rog s-o primești, s-o porți și să ai grijă de ea.

– Doamne, Dumnezeule! îmi spune și vine să mă îmbrățișeze. Nu mai scoate-o vorbă! Dacă asta te va face să taci, bineînțeles c-o voi păstra.

O strâng cu putere în brațe, pe jumătate râzând, pe jumătate plângând.

– O s-o port sâmbătă, îmi spune.

– Ce mult m-aș bucura!

Aș putea să-i mărturisesc ce am pe suflet; că o să fie ca și cum i-ar ține locul lui Ginny în ziua asta atât de deosebită pentru mine. N-o fac însă, fiindcă ne-ar podidi din nou plânsul pe-amândouă și oricum știe și ea. Așa că-i zic că o să-i vină perfect rochia – o rochie subtilă, de un verde ca spuma mării, care-i scoate în evidență părul roșcat –, iar ea e de-acord, după care o așază cu grijă pe masă și umple paharele cu șampanie.

Am dat pe gât vesele două sticle din șampania scumpă a lui Lucille și, amețită cum sunt, pot să spun că te îmbată la fel ca tovarășii ei mai ieftini.

– Nu pot să cred că ajungi la altar înaintea mea, îmi zice Sarah.

Pe ecranul uriaș al televizorului plat al lui Oscar rulează genericul de la *Bridesmaids* (încă mă gândesc la toate lucrurile de aici ca fiind ale lui, de parcă aș fi o chiriașă – mă întreb dacă asta o să se schimbe într-un final, după ce ne căsătorim), iar la picioare avem separatoare pentru degete din burete.

– Nici eu, îi răspund.

Se întinde și scoate din cutia ei cu trucuri un pachet cu cărți de joc. Nu glumise când zisese că e plină cu surprize; în seara asta a scos deja cadouri năstrușnice pentru mine, de la un vas cu scorțișoară, despre care se zice că sporește virilitatea, la șlapi cu noul meu nume. Suntem acum la un joc cu cartoline menit să le facă de râs pe viitoarele mirese și să le sfătuiască înainte să pășească spre altar.

– Cum se joacă?

Ia pachetul cu cărți din cutie și citește instrucțiunile de pe spatele acestuia.

– Fiecare persoană primește câte trei cărți, apoi, mergând în direcția opusă acelor de ceasornic, puneți-i întrebarea persoanei aflate la două locuri distanță în partea stângă, bla, bla, bla…

Începe să râdă și aruncă pachetul gol în spatele canapelei.

– Bun, hai să facem cu rândul!

Așază cărțile pe canapea, între noi.

– Începi tu!

Iau prima carte din grămadă și-i citesc întrebarea cu voce tare.

– Care e procentul căsniciilor din Regatul Unit care se încheie cu un divorț? (sunt folosite ca reper statisticile din 2012)

– La naiba! La dau înapoi țipă Sarah. Divorțul e ultimul lucru la care vrei să te gândești.

Se întrerupe, însă, ca să se gândească.

– 29?

Întorc cartea să citesc răspunsul.

– 42%. Doamne, e un pic deprimant, nu crezi?

Pun cartea jos și trage și ea una.

– Ah, asta-i mai bună. Care e primul lucru pe care-l observă femeile la un bărbat?

Citește răspunsul de pe spate și râde pe sub mustăți.

– Ai trei încercări.

– Mașina? o întreb, irosindu-mi-o pe prima.

– Nu.

– Nu știu… dacă seamănă leit cu Richard Osman?

Nu-l aleg pe el la întâmplare. E vedeta de care e îndrăgostită Sarah.

– Nu glumi cu asta! îmi zice cu o sclipire în ochi

L-a cunoscut la o ceremonie de decernare a premiilor unde a fost trimisă să ia un interviu și de-abia s-a stăpânit să nu-și ridice bluza și să-l roage să-i dea un autograf pe sâni.

– Nimeni n-arată ca Richard Osman în afară de Richard Osman. Ultima încercare.

Iau întrebarea mai în serios acum, că am ajuns la ultima încercare.

– Ochii?

– Da!

Bate palma cu mine.

– Ochii. I-ai văzut ochii lui Luke? N-am văzut ochi mai albaştri ca ai lui de când sunt.

Încuviințez. A început să iasă cu Luke de astă-vară, însă nu e nimic prea serios; o însoțește la nuntă. Mi-a cerut să nu-i pomenesc lui Jack despre asta până nu va găsi ea momentul potrivit s-o facă, deși nu știu dacă i-a zis sau nu încă. El a plecat la Edinburgh a doua zi după ce mi-am cumpărat rochia de mireasă și el n-a mai dat niciun semn, în afară de un mesaj prin care mi-a zis că ajunsese. Am găsit din întâmplare pe internet o poză cu el, la un eveniment de-acum câteva săptămâni, o lansare muzicală, unde era cu o blondă minionă de braț, deci știu măcar că e în viață.

Iau următoarea cartolină și mă căznesc s-o citesc.

– Cea mai populară floare printre mirese?

Sarah își dă ochii peste cap.

– Trandafirii. Prea ușor. Unu la unu.

O las să ia punctul fără să-mi bat capul să verific dacă are dreptate.

– Ori asta o să fie mai interesantă ori o lăsăm baltă, îmi zice, întorcând cartolina. De câte ori se îndrăgostește, în medie, o persoană obișnuită în timpul vieții?

– Cum se poate face o medie la așa ceva? mă strâmb eu. Fiecare om e altfel.

– Gândește-te la propria ta experiență. Știi că ți-au picat cu tronc toți tipii ăia cu care ți-am făcut lipeala la facultate.

Râde.

– Cum îl chema pe ăla în pantaloni scurți?

Nici măcar n-o să-i răspund la o așa întrebare, deoarece creierul meu înecat în șampanie nu-și poate aminti nimic mai mult în afară de picioarele lui păroase.

– De două ori, poate? îi răspund la nimereală.

Sarah pune cartolina jos, preferând să se-ntindă după paharele noastre cu vin.

– Cred că de mai multe ori. De cinci ori.

– De cinci ori? Așa crezi? E mult.

Ridică din umeri.

– Mă știi. Îmi place să mă-ntind.

Râdem amândouă, iar ea întoarce capul într-o parte, sprijinindu-se de canapea, să se uite la mine.

– Deci cele două iubiri din viața ta au fost Oscar și mai cine? Băiatul din autobuz?

N-am mai adus vorba de el de ani de zile. Eram convinsă că uitase cu totul de el. Clatin din cap.

– Oscar, evident, și iubitul meu din facultate.

– Atunci numărul tău magic e trei, Lu, pentru că în mod categoric te-ai îndrăgostit și de băiatul din autobuz. Până peste cap. Am petrecut un an întreg căutându-l. Erai obsedată.

Mă simt încolțită, așa că învârtesc paharul cu vin și încerc să mă gândesc cum să schimb rapid subiectul. Sunt prea înceată.

– Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă l-ai fi găsit. Poate-ai fi fost acum căsătorită și-ai fi avut un copil. Închipuie-ți cum ar fi fost!

Deoarece am băut prea mult vin, chiar îmi închipui. Văd un băiețel cu ochi verzi-aurii, cu genunchii murdari și cu un zâmbet știrb, iar realitatea lui mă lasă fără suflare. Asta ar fi putut să se întâmple într-o altă versiune a vieților noastre, în care eu l-aș fi găsit prima pe Jack? Sau una

în care s-ar fi urcat în nenorocitul ăla de autobuz? Închid ochii și oftez, încercând să trimit copilul acela închipuit înapoi pe Tărâmul Nimănui.

– Ai încetat să-l cauți vreodată?

Întrebarea ei rostită încet mă ia pe nepregătite.

– Da.

Mă privește fix și curios, probabil fiindcă am spus-o cu mai multă amărăciune și resemnare decât ar fi trebuit.

Singurul semnal de alarmă prin care mi se vestește pericolul iminent e gura bruscă de aer pe care-o trage.

– Laurie, l-ai găsit și nu mi-ai zis? mă întreabă cu sufletul la gură, căscând ochii.

Mă străduiesc s-o mint cât mai convingător sau mai repede.

– Poftim, nu! Bineînțeles că nu! Adică, Dumnezeule, ai ști, dac-aș fi făcut-o, și, cum nu știi, înseamnă că n-am făcut-o.

Mă fixează cu privirea și mă cuprinde spaima, fiindcă pur și simplu nu vrea s-o lase baltă. I s-a pus pata și gata.

– Cred că nu vrei să-mi spui. Spune-mi sau o să-mi arăt chiloții în fața familiei lui Oscar în biserică.

Clatin din cap.

– Nu-i nimic de spus.

Mă străduiesc să mă adun și râd degajată, însă apreciez greșit și-mi iese cu prea multă forță.

– Doamne *Dumnezeule!* Chiar *e* ceva, îmi zice, țâșnind în sus. Laurie James, ori îmi zici în clipa asta, ori jur c-o să-i arăt chiloții și preotului!

Cât mi-aș dori să nu mă cunoască atât de bine sau să nu fi băut prea multă șampanie.

– Nu, e tot ce pot să spun.

Nu îndrăznesc încă s-o privesc în ochi.

– De ce nu vrei să-mi spui?

Începe să pară rănită și mă simt groaznic, așa că mă-ntind să-i iau mâna într-a mea.

– Hai să vorbim despre altceva.

– Nu înțeleg, răspunde, apoi tace și-și retrage încetul cu încetul mâna dintr-a mea. Rahat, Lu!

Tot nu pot s-o privesc. Vreau s-o fac; îmi doresc să izbucnesc în hohote de râs și să spun ceva isteț ca să n-o luăm pe calea pe care ne îndreptăm, dar sunt complet amețită de șampanie, ca un iepuraș în bătaia puștii.

– Era Jack.

N-o formulează ca pe-o întrebare. Pronunță fiecare cuvânt de parcă ar fi cu desăvârșire trează, de parcă ar fi știut dintotdeauna. Apoi trage aer în piept, ca o reacție întârziată, uimită, duce mâna la gură. Clatin din cap, dar nu mă pot forța să spun minciuna pe care o am pe buzele tremurânde.

– Jack a fost băiatul din autobuz.

– N-o mai spune, îi șoptesc și simt cum o lacrimă fierbinte mi se prelinge pe obraz.

Își sprijină capul în mâini.

– Sar…

Mă căznesc să mă ridic în capul oaselor și-mi pun paharul cu vin pe masă. Când pun mâna pe umărul ei, se scutură și mi-o dă la o parte. Mă simt de parcă m-ar fi plesnit. Aproape c-aș vrea s-o facă. Stau și aștept, agonizând, apoi ea se ridică brusc în picioare.

– Am știut mereu că era ceva. Cred… Cred că o să mi se facă rău.

Merge împleticindu-se spre toaletă.

Mă gândesc la Delancey Street, la cum îi țineam părul când dădea la boboci, după o noapte de pomină în oraș. E cel mai cumplit lucru din lume să știu că eu sunt cea care am făcut-o să se simtă așa. Mă trezesc c-o urmez fără să-mi dau seama, dar nu pot decât să dau târcoale ușii fără să scot o vorbă, auzind-o cum vomită. Mă așez din nou după o clipă. Se întoarce după câteva minute, albă și trasă la față, și nu se așază pe canapea, lângă mine, ci pe scaunul dinaintea mea.

– L-ai recunoscut din prima?

– Te rog, nu face asta! îi zic.

Nu știu cum să mă descurc cu asta. Credeam că e de domeniul trecutului, așa mă convinsesem pe mine însămi, dar acum iese totul la iveală.

– La dracu', Laurie, suntem prietene de-o groază de ani! Spune-mi adevărul!

Are dreptate, desigur. Prietenia noastră merită să fie onorată cu sinceritate.

– Da, îi răspund, sec. L-am recunoscut din clipa în care ne-ai făcut cunoștință. Normal că l-am recunoscut.

Nu pot decât să șoptesc. Mi se pare că vorbele îmi sfredelesc gâtul ca niște lame.

– De ce nu mi-ai spus? Mi-ai fi putut spune atunci, pe loc, sau măcar de dimineață sau în oricare altă *afurisită de zi!*

Ridică tonul pe măsură ce vorbește.

– Ar fi trebuit să-mi spui!

– Așa ar fi trebuit? îi răspund. Așa ar fi trebuit să fac, Sarah? Când? Când l-ai adus acasă și mi-ai spus că urma să te măriți cu el? Ce-ar fi trebuit să zic? O, vai mie, s-a produs o încurcătură prostească, te-ai îndrăgostit din greșeală de același bărbat de care m-am îndrăgostit și eu?

Îmi șterg lacrimile.

– Nu crezi c-am vrut să-ți spun? Nu crezi că m-am gândit la asta zi de zi?

Ne holbăm una la alta.

– 2009, îmi răspunde, numărând anii pe degetele ei tremurânde. Patru ani, și-n tot acest răstimp ai fost îndrăgostită în secret de iubitul meu și n-ai crezut că e într-atât de important, încât să-mi zici?

N-am nicio scuză și nu mă pot aștepta să înțeleagă. Mă îndoiesc că eu aș înțelege, dacă aș fi în locul ei.

– Nu l-am iubit în secret, îi explic, nefericită. A fost o situație de neconceput și-am detestat-o. Nici nu pot să-ți spun cât de mult am detestat-o.

Nici nu cred că e atentă. Nu cred că poate face asta, încă e șocată.

– Toate nopțile alea stupide pe care le-am petrecut împreună pe Delancey Street...

Clatină încet din cap, aruncând toate bucățile vieților noastre în aer și lipindu-le la loc într-un alt model, diferit și îngrozitor.

– Așteptai doar clipa potrivită în care să sari la atac?

E nemiloasă, pentru că se simte rănită, dar nu mă pot stăpâni și-o împung și eu.

– Bineînțeles că nu! îi zic mai tare, mai limpede, pe un ton mai aspru. Știi că n-aș face una ca asta. Mi-am dat în fiecare afurisită de zi silința să nu simt absolut nimic față de el.

– Se presupune c-ar trebui să-ți mulțumesc?

Mă aplaudă în ralanti.

– Bravo, Laurie! Ești o prietenă adevărată!

– Ai putea să încerci măcar să înțelegi. M-am îngrozit când ne-ai făcut cunoștință.

– Mă-ndoiesc foarte mult, îmi aruncă înapoi. Măcar îl găsiseși.

– Nu. *Tu* îl găsiseși. Mi-aș dori să nu-l fi văzut niciodată.

Ne cufundăm amândouă în tăcere, însă ea scoate apoi un șuierat îngrozitor.

– Știa și el? Râdeați amândoi pe la spatele meu?

Sunt șocată că și-ar putea închipui că eu și Jack am fi putut să facem asta.

– Dumnezeule, Sarah, nu!

– Vă mozoleați în pragul ușilor și v-o trăgeați în apartamentul nostru pe la spatele meu?

Mă ridic în picioare.

– Nu-i corect. Știi prea bine că n-aș face asta niciodată.

Se ridică și ea în picioare, înfruntându-mă de cealaltă parte a măsuței.

– Juri pe viața mea că nici măcar nu l-ai sărutat?

În acea clipă îmi dau seama că sunt pe cale să-mi pierd cea mai bună prietenă pentru totdeauna.

Nu pot s-o mint.

– O dată. L-am sărutat o dată. A fost…

Nu-mi termin ideea, fiindcă-și ridică mâinile în fața mea, de parcă vorbele mele ar fi niște gloanțe.

– Să nu îndrăznești! Să nu îndrăznești să-ți cauți scuze, nu vreau să le aud!

– Aici mă doare, îmi zice, lovindu-se sălbatic cu degetele în piept, iar fața i se schimonosește.

Se apleacă și-și ia pantofii aruncați aiurea și geamantanul, apoi se năpustește pe hol. O urmez, implorând-o să rămână, iar când se întoarce spre mine lângă ușă, pe chip i se vede limpede tot dezgustul.

– Baftă sâmbătă, pentru că eu n-o să fiu acolo. Știi de cine mi-e milă? De Oscar. Bietul prostănac nici nu știe că e al doilea de pe listă!

Îmi spune lucruri peste care știu că nu vom putea trece niciodată.

– Păstrează-ți brățara prețioasă! N-o vreau. Păstrează-ți brățara și secretele, și prietenia ipocrită! Cu mine ai terminat-o.

Rămân pe loc și mă holbez la ușă după ce-o trântește. Sunt paralizată; nu știu ce să fac. Nu încape îndoială că nu mă mai înghite. Dar cum voi face asta fără ea? Ai mei ajung mâine. Ajung și invitații noștri. Vine până și afurisitul de Jack, aducându-și probabil noua iubită.

Îndes tot – cărțile, rochia ei, cutia cu surprize – în dulap și mă așez în pat, ghemuindu-mă cu mâinile în jurul capului. Niciodată nu m-am mai simțit atât de rău ca acum.

14 decembrie

JACK

Știu deja cum o să arate. I-am văzut rochia, am încasat lovitura sub centură. Așa că ar trebui să mă simt pregătit pentru azi. Dar, stând aici, în biserica ticsită până la refuz, cu Verity alături, îmi dau seama că nu sunt nici pe departe pregătit. Tremur. Te-ai gândi c-ar începe încălzirea în locurile astea; poate își imaginează că disconfortul face parte din experiență, un mod prin care să-ți arăți devotamentul față de credință. Eu sunt doar nerăbdător să se termine odată totul, să-mi dau jos costumul ăsta, să dau pe gât o bere și-apoi să mă întorc în Edinburgh cât pot de repede fără să par grosolan. Viața mea de-acolo a luat cu adevărat avânt; emisiunea capătă un renume și muncesc din greu să-mi construiesc relații bune cu toată lumea la radio. E drept că sunt încă primele zile acolo, însă cred că e posibil să-mi fi găsit locul. Mi-am făcut niște prieteni, îmi permit chiar să-mi închiriez un apartament de unul singur. Îmi construiesc încetul cu încetul o viață nouă și mă simt bine.

Nu știu încă dacă a fost cea mai bună idee s-o aduc pe Verity la nuntă. A fost încântată să vină și să-mi cunoască vechii prieteni și, sincer, mi-am închipuit că așa le arăt tuturor cât de bine o duc, deoarece e frumoasă de pică. Sincer, se simte mai în largul ei în mulțimea asta mai bine decât mine; are până și două nume de familie. Am cunoscut-o la un eveniment de caritate. I-a înmânat unui coleg un premiu, în

calitate de reprezentantă a aritocrației locale, și m-a luat pe mine drept recompensă la sfârșitul serii. Fata asta are un cal. E nevoie să continui?

N-am văzut-o încă pe Sarah. Sper să ne purtăm politicos și matur în legătură cu toată chestia. Mi-a trimis un mesaj pentru prima oară de când ne-am despărțit să-mi spună că de-abia așteaptă să ne punem la curent, și-a pomenit în treacăt că-l aduce pe Luke cu ea. Am avut impresia că mi-a zis de dinainte, ca să nu-i trag una în biserică, nu că aș fi făcut-o vreodată. I-am spus că era în regulă și că eu o aduc pe Verity să cunoască pe toată lumea, iar după mesajul ăsta nu mi-a mai răspuns. Situația e al naibii de stânjenitoare. Dumnezeule, dintr-odată mă cuprinde fierbințeala! Blestemata asta de cămașă mi s-a lipit de spate. Mă întreb dacă e nepotrivit să-mi dau jacheta jos. Oh, ia stai așa, începe. Organistul a început să cânte prea zgomotos, făcându-i pe toți să tresară sub pieile lor umflate de botox și să fie cu ochii la ușă.

Verity stă la capătul șirului de bănci, lângă altar, și numai când se lasă pe spate o clipă o pot zări pe Laurie. Categoric m-am înșelat, nu sunt deloc pregătit. Simt iar lovitura aia neașteptată în plexul solar când mă uit la ea, serenă și frumoasă, cu buclele în care și-a împletit flori și bijuterii și cu și mai multe flori în mână. Nu este una dintre miresele alea perfect coafate și dichisite. Arată boem, etalează o neglijență frumoasă, e ea însăși în cea mai frumoasă zi a vieții ei; strălucește. Când ajunge în dreptul meu, ochii ei verzi ca o grădină vara se încrucișează cu ai mei și zăbovesc un moment. Merge încetișor pe lângă tatăl ei și o clipă mi se pare că e singura persoană din biserică. Dacă aș fi în celălalt capăt al șirului de bănci, m-aș întinde, i-aș lua mâna într-a mea și i-aș zice că arată ca o zeiță, dar nu se poate, schițează un zâmbet subțire în colțul gurii și eu aprob din cap, dorindu-mi din răsputeri să-i transmit ce simt. Încerc să-i spun din priviri tot ce-aș vrea să-i doresc. *Du-te și mărită-te cu bărbatul care te așteaptă la altar, Laurie, și apoi trăiește-ți viața minunată care te așteaptă! Fii fericită! Meriți.*

Iar când trece pe lângă mine, cu ochii la Oscar, simt cum se frânge ceva înlăuntrul meu.

LAURIE

Ieri-dimineață m-am trezit speriată la ora cinci. Nu-mi venea să cred ce se întâmplă. Că cea mai bună prietenă a mea mă urăște; că trebuie să mă mărit fără s-o am alături. Le-am spus lui Oscar și tuturor celorlalți care m-au întrebat că Sarah a avut o urgență în familie și că a fost nevoită să se întoarcă acasă, în Bath, că i-a părut foarte rău, dar n-a avut încotro. Nu sunt convinsă că mama a înghițit gălușca, dar sunt recunoscătoare că a ales să nu insiste, fiindcă m-aș fi prăbușit în lacrimi și mi-ar fi ieșit porumbelul pe gură în legătură cu toată povestea asta.

Față de ceilalți mă prefac că sunt în regulă, însă mor pe dinăuntru. E ca și cum i-aș răni pe oamenii pe care-i iubesc și nu știu cum să mă opresc. Este doar o etapă necesară din viață? Trebuie să te maturizezi și să te lepezi de prietenii vechi ca un șarpe care năpârlește ca să faci loc pentru prieteni noi. Ieri am stat sprijinită de pernele din pat, înainte de răsărit, și m-am uitat la tabloul lui Oscar, dorindu-mi să pocnesc din degete și să mă întorc acolo. L-a mutat din locul unde l-am agățat prima oară ca să-l poată privi când stă întins în pat. M-a liniștit să-l văd ieri; mi-a amintit că sunt și alte locuri și vor mai fi și alte vremuri. Am știut, stând întinsă acolo, că Sarah nu se va răzgândi și nu va veni la nuntă. Nu mă pot aștepta s-o facă. Eu am trăit patru ani cu secretul meu, ea a avut la dispoziție mai puțin de douăzeci și patru de ore să se

obișnuiască cu gândul. E prea devreme. Nu știu dacă va veni vreodată o vreme în care să nu fie. Sunt pe cont propriu acum și, pentru că n-am avut încotro și-a trebuit să mă concentrez la nuntă, am hotărât să reduc la tăcere toate celelalte gânduri.

Așa că iată-mă la intrarea în biserică, aceeași biserică în care s-au căsătorit părinții mamei lui Oscar. N-am putut să mă opun; cu greu aș fi izbutit să-i târăsc pe toți înapoi în suburbiile Birminghamului, nu-i așa? În plus, locul ăsta e incredibil de frumos, cu-atât mai mult cu cât pământul e presărat cu un strat de gheață. Acum câteva minute, când Rolls-Royce-ul, una dintre alegerile lui Oscar, a intrat în urmă cu câteva minute în satul pitoresc, mi s-a părut că toată scena era desprinsă dintr-un basm și mi-a ceva timp să-mi recapăt suflul. Tata s-a purtat cu stoicism; mi-a mângâiat mâna cu un calm imperturbabil și mi-a îngăduit să fac lucrurile în ritmul meu.

– Ești sigură că asta vrei? m-a întrebat, iar eu am încuviințat.

Sunt cât se poate de convinsă.

– Slavă cerului! mi-a zis. Pentru că, sincer, mama lui Oscar mă bagă în sperieți. Am băut un pahar cu whisky mai devreme ca să fiu sigur.

Am râs amândoi, apoi am plâns un pic, așa că mi-a zis să mă liniștesc și m-a ajutat să ies din mașină, învelindu-mi umerii cu șalul din blană al bunicii mele pentru drumul până la biserică.

Iar acum suntem pe poziții la capătul culoarului, la braț, eu în rochia mea dragă de epocă, el arătând splendid în frac. Nu e cel mai mare fan al jobenului, însă mi-a promis că-l va purta mai târziu, când se fac pozele. Mama m-a sunat săptămâna trecută să vorbim despre nuntă și i-a scăpat că și-a exersat discursul în fiecare seară, înainte de cină, fiindcă e îngrozit să nu cumva să mă dezamăgească. Îl strâng un pic de braț și ne spunem din priviri „hai s-o facem“; am fost mereu fata lui tata, iar de când am pierdut-o pe Ginny, am devenit și mai apropiați. Semănăm destul de mult, amândoi suntem rezervați până când avem încredere în cineva, amândoi ne enervăm greu și iertăm repede.

Înăuntrul bisericii, o nebunie de flori albe și înmiresmate se rostogolesc violent, uluitoare și mai puțin subtile decât și-ar fi dorit Lucille. Din întâmplare, e meritul meu. Am trecut de mai multe ori pe la florar ca să vorbim despre florile mele și ne-am cam împrietenit. A observat, desigur, diferența uriașă dintre buchetul informal pe care mi l-am ales și buchetele mult mai austere comandate pentru împodobirea bisericii și a localului unde are loc petrecerea. Nu i-am cerut explicit să schimbe ceva, însă am fost sinceră când m-a întrebat cum mi-ar fi plăcut să arate florile cu adevărat, iar ea s-a folosit de toată priceperea ei ca să ne ofere amândurora ceva cu care să fim de-acord. Trag adânc aer în piept și pornim.

Văd chipuri de o parte și de alta a culoarului, unele cunoscute, altele nu. Ai mei au venit până aici; mătuși, unchi și verișori dornici să-l vadă pe Oscar și viața din Londra trăită pe picior mare, despre care mama le-a spus, fără-ndoială, desfătându-i cu tot soiul de povești fermecătoare. Îmi zăresc colegele de serviciu, îi văd pe prietenii lui Oscar, iat-o și pe fosta lui iubită, Cressida, într-o rochie neagră și purtând perle la gât (neagră! Ce, e în doliu?), aici e și fratele lui, Gerry, cu Fliss cea înțepată, îmbrăcată cu bun-gust, într-o rochie turcoaz, din mătase. Apoi îl zăresc pe Jack. Sunt la jumătatea culoarului, iar el e acolo, în carne și oase, nu-mi vine să cred, mai dichisit decât l-am văzut vreodată. S-a și piep-tănat! Nu știu ce să cred despre el așa, îmbrăcat în costum. De fapt, nu mă mai pot gândi deloc la asta, fiindcă ochii lui, pe care-i cunosc atât de bine, îi întâlnesc pe-ai mei și-mi doresc să-i strâng mâna fie și o clipă înainte să devin soția lui Oscar. În lipsa lui Sarah, mi se pare că e singurul om de aici care mă cunoaște cu adevărat. Poate că e mai bine că e departe de mine. Mă-ntreb dacă Sarah i-a zis ceva despre cearta noastră. Dar de-abia și-au vorbit de când s-au despărțit și nu pare că ar ști ceva despre asta. Îi zâmbesc discret, iar el încuviințează și slavă cerului că tata continuă să meargă, fiindcă trebuie să înaintez și eu!

Nu ne-am scris jurămintele. Când am adus vorba, Lucille a făcut o față de parcă i-aș fi cerut să facem karaoke în pielea goală și, ca să fiu sinceră, nici reacția lui Oscar n-a fost foarte departe de-a ei. N-am insistat.

O spusesem oricum în glumă, dar expresiile de pe fețele lor mi-au dat de înțeles că fusese o glumă proastă. Ce credeam că e nunta asta? Un eveniment *modern?*

Oscar stă în continuare cu spatele la mine, așa cum ne-am înțeles, drept și mândru. Mama lui crede că nu se cuvine ca mirele să se holbeze la mireasă când ea se îndreaptă spre altar, iar eu n-am nicio problemă cu asta, fiindcă pot să fiu alături de el când ne vedem prima oară. E mai tandru și ne reprezintă. Amândoi am fost atât de ocupați cu serviciul și cu agitația de dinaintea nunții în ultima vreme, încât am impresia că de-abia am petrecut puțin timp împreună; sunt nerăbdătoare să-l văd azi, să stau din nou tot timpul cu el. Sper să putem retrăi în luna noastră de miere magia acelor săptămâni nepreţuite din Thailanda.

Am ajuns în cele din urmă la altar și, când mă așez în rând cu el, se întoarce în sfârșit să mă privească. Mama lui i-a spus c-ar trébui să-mi ridice acum voalul; cam problematic, fiindcă nu port unul. Ar fi trebuit să le spun, însă n-am vrut să fiu constrânsă să fac ceva ce nu-mi stă în fire doar de dragul convenției. Am ales, în schimb, o bentiță delicată din anii '20, pe care am găsit-o din întâmplare în același magazin din care mi-am luat și rochia și pe care coafeza mi-a prins-o în păr alături de niște floricele proaspete. E cel mai frumos obiect, din fire subțiri din aur, presărată cu bijuterii în formă de animăluțe marine: un cal-de-mare, scoici și, bineînțeles, o steluță-de-mare. La prima vedere, arată ca un accesoriu potrivit pentru mirese, însă sper că Oscar o s-o vadă ca pe un apropo subtil la trecutul nostru.

Deși nu port voal, mâinile lui Oscar se mișcă să-l ridice; și-a repetat în gând fiecare pas din ziua de azi și o clipă pare prins pe picior greșit, când își dă seama că nu are ce să ridice, până când îi zâmbesc și clatin ușor din cap.

– Nu am voal, îi spun ușor, iar el râde încet.

– Ești frumoasă! îmi șoptește.

– Mulțumesc! îi răspund zâmbind, iar ochii lui negri mă învăluie în iubire.

Acum, nu mai seamănă cu tipul în blugi scurți și tricou, însă eu așa îl văd când îl privesc. Un Robinson Crusoe, salvatorul meu, iubirea mea. Nici măcar nu cred că a băgat de seamă că Sarah nu se află în urma mea. Nu cred c-ar băga de seamă nici dacă preotul și-ar azvârli sutana și-ar încinge o horă irlandeză în jurul altarului, pentru că n-are ochi decât pentru mine, ochi plini de admirație, de bucurie, de iubire. Oricât a încercat Lucille să ne planifice nunta ca pe o operațiune militară, n-a luat în considerare clipele astea, or pe ele mi le voi aminti mult timp după ce creierul meu se va fi descotorosit de *mousse*-ul din somon, pe motiv că ocupă prea mult spațiu. E atât de chipeș, mire din cap până-n picioare. Totul la el e perfect: felul artistic în care i se unduiește părul, pantofii negri și lucioși, ochii închiși la culoare și pătrunzători când mă privește prima oară. A mai existat vreodată un mire atât de perfect? Parcă el ar fi modelul după care sunt sculptați toți mirii micuți, cocoțați în vârful torturilor de nuntă de pretutindeni.

Mă întreb ce părere are Alteța Sa Regală Lucille despre ținuta mea fără voal; probabil că are unul de rezervă, pentru orice eventualitate, într-un sac în sacristie. Nu mă îndoiesc că va încerca să mă oblige să-l port din clipa în care vom pleca de-aici.

Când preotul întreabă dacă cunoaște cineva vreun motiv pentru care noi doi n-am putea să fim uniți, mă întreb, în treacăt, ce-ar face Sarah; s-ar năpusti pe ușa bisericii să le spună tuturor ce-am făcut?

Dar nu se-ntâmplă, desigur. În câteva clipe mă trezesc mergând pe culoar, cu verigheta din diamant și platină a lui Oscar pe degetul inelar de la mâna stângă, în bătaia clopotelor care răsună. Mergem de mână și toată lumea ne aplaudă. Chiar înainte să pășim în lumina soarelui blând, iernatic de afară, Oscar îmi leagă grijuliu panglicile de la șalul din blană, apoi mă sărută.

– Soția mea, îmi șoptește, mângâindu-mi chipul.

– Soțul meu, îi răspund, întorcându-mă să-i sărut palma.

Îmi tresaltă inima și simt bucurie adevărată când mă gândesc la purul adevăr; el e soțul meu, iar eu sunt soția lui.

Fotografului i s-a înjumătățit munca atunci când încearcă să ne strângă familiile pentru poze. Mama lui Oscar se încăpățânează să fie regizor artistic; mama, draga de ea, chiar m-a luat la un moment dat deoparte să-mi spună că s-ar putea s-o strângă de gât pe Lucille înainte să se termine ziua. Am râs un pic și-am mimat cum am strânge-o de gât, apoi am redevenit serioase și ne-am întors înăuntru, să pozăm.

Doar ai mei m-au scos din minți. Cressida, fosta iubită a lui Oscar, l-a confundat pe fratele meu cu un chelner și i s-a plâns că șampania nu e îndeajuns de rece. Așa că el a remediat situația cu niște cuburi de gheață pe care le-a pescuit dintr-o carafă din apropiere. Când l-a surprins făcând asta și l-a amenințat că va cere să fie dat afară, el i-a răspuns cu o satisfacție enormă și, firește, cu cel mai puternic accent din Midlands de care-a fost în stare, că e fratele meu. E încă în faza „vezi ce face copilul" după recenta naștere a nepoțelului meu superb, care astăzi e atât de angelic, încât aproape că a ajuns în centrul în centrul atenției. Daryl m-a luat deoparte mai devreme să discutăm un pic între patru ochi, să mă întrebe dacă mi-aș dori să fiu nașa lui Tom vara viitoare – uite cum faci o fată să bocească în ziua nunții ei! Îmi iubesc familia atât de mult, ba azi, când suntem în inferioritate numerică față de familia lui Oscar, chiar mai mult ca niciodată.

– Doamnelor și domnilor, e timpul pentru discursuri.

Oh, Dumnezeule! Am uitat cu desăvârșire că Sarah urma să țină un discurs. Și-l pusese primul dinadins, iar absența ei va da peste cap programul minuțios organizat de Regina Lucille. Ar fi fost mai bine dacă mi-aș fi amintit să-i spun, însă am uitat, iar acum maestrul de ceremonii roșcovan tocmai le-a cerut tuturor s-o întâmpine pe domnișoara de onoare cu un rând de aplauze călduroase. Oamenii aplaudă, însă în stilul ăla lent și încurcat, în care se aplaudă când mulțimea se prinde că ceva e în neregulă și nu prea are habar ce să facă. Hristoase, personalul de aici nu comunică? Ai crede că s-ar fi prins că Sarah e absentă din moment ce, atunci când am ajuns, au trebuit să rearanjeze degrabă masa mirilor, dar nu, îi strigă din nou numele și se uită la noi

de parcă ar aștepta ceva. Oscar, dragul de el, pare îngrozit, de parcă știe c-ar trebui să facă ceva, însă habar n-are ce, iar Lucille se apleacă și-mi aruncă o privire de genul „fă ceva urgent". Mă uit spre mulțimea de chipuri din fața mea și dau să mă ridic; întrebându-mă ce dracu' o să-mi iasă pe gură. A fost îndeajuns de chinuitor să-i mint pe fiecare-n parte în legătură cu absența lui Sarah. Nu-s convinsă că am tupeul neobrăzat să-i mint pe toți oamenii ăștia în același timp. Dar ce altceva aș putea să le spun? Că Sarah a aflat că am fost îndrăgostită cândva de iubitul ei și că acum nu mă suportă? Inima mi-o ia razna în piept și simt cum mă înroșesc. Apoi aud că cineva își împinge înapoi scaunul pe parchet și-și drege glasul ca să vorbească.

E *Jack*.

Prin încăpere răzbate un murmur, un bâzâit abia perceptibil ce anticipează că situația e pe cale să devină interesantă.

– Deoarece Sarah nu a putut să fie prezentă, Laurie m-a rugat pe mine să zic câteva cuvinte.

Mă privește rugător.

– Am fost îndeajuns de norocos încât să fiu a cincea roată la căruță cu Sarah și Laurie niște ani buni, așa că știu destul de bine ce i-ar fi plăcut să spună, dacă ar fi fost aici.

Mă-ndoiesc serios că are habar despre ce-ar spune Sarah dacă ar fi acum aici, însă dau din cap și iau din nou loc. Nici măcar nu știu de ce mă miră că rolul lui Jack la nunta mea a căpătat dintr-odată mai multă importanță; pare că, într-un fel sau altul, a fost prezent la fiecare eveniment important din viața mea.

– Vedeți, eu și Sarah am fost împreună ceva vreme – de fapt, până de curând – scuze, nu-i nevoie să știți.. ăăă…

Se uită la femeia de lângă el, în timp ce din colțurile îndepărtate ale încăperii izbucnesc câteva chicoteli.

– Iar când spun că am fost a cincea roată, o spun în cel mai degajat fel, firește. Adică eram apropiați, dar nici chiar a*tât* de…

Își pierde din nou șirul gândurilor, iar oamenii încep să râdă.

– Îmi pare rău, zice, aruncându-mi o privire și făcând fețe-fețe. Bun.

Nu-mi dau seama că are emoții decât atunci când își freacă palmele de coapse.

– Ce-ar fi vrut să spună Sarah despre Laurie? Ei bine, că-i o prietenă bună, desigur, e de la sine-nțeles. Știu că Sarah zicea mereu că trăsese lozul câștigător la loteria colegelor de cameră de la universitate – voi două aveți o prietenie unică în viață. Ești ginul din tonicul ei, Laurie. Sarah te iubește foarte mult.

Câțiva oameni aplaudă, iar mama se șterge la ochi. Oh, Dumnezeule! Mă stăpânesc și-mi ciupesc pielea de pe dosul palmei. O ciupesc, îi dau drumul. O ciupesc, îi dau drumul. O ciupesc, îi dau drumul. Nu-ndrăznesc să las să-mi curgă nicio lacrimă, fiindcă, dacă încep să plâng, nu cred că mă voi putea stăpâni să nu izbucnesc în hohote. Mi-a fost atât de dor de Sarah azi! Nunta mea, plănuită minuțios până la ultimul detaliu, n-a fost întreagă fără Sarah, și mi-e cumplit de teamă că ea va lipsi și din restul vieții mele.

Jack oftează, apoi trage aer adânc în piept. E atât de liniște, că se aude musca.

– Vedeți, chiar dacă aș fi știut că urmează să țin azi un discurs, tot aș fi avut de furcă legat de ce urma să spun, fiindcă vorbele nu prea-mi sunt de mare ajutor ca să explic ce anume este atât de deosebit la Laurie James.

– Ogilvy-Black, i-o taie scurt cineva,

Gerry, cred.

Jack râde și-și trece mâna prin păr și aproape că pot auzi cum oftează tot cârdul de femei de la nuntă.

– Scuze. Laurie Ogilvy-Black.

Lângă mine, Oscar se-ntinde după mâna mea, iar eu îi zâmbesc scurt, liniștindu-l, chiar dacă numele meu nou sună stângaci și straniu rostit de Jack.

– Eu și cu Laurie suntem prieteni de câțiva ani deja. Prieteni buni chiar, și te-ai transformat, sub privirile mele, din prietena inteligentă și modestă a lui Sarah, care m-a forțat odată să mă uit la *Twilight*, în – face

o pauză și-și întinde brațele spre mine, chiar dacă e la trei mese distanță – în femeia care ești astăzi, o persoană incredibil de elegantă și de echilibrată, o persoană uimitor de bună; ai un fel de a-i face pe toți ceilalți să se simtă ca și cum ar fi cei mai importanți oameni de pe pământ.

Privește în jos și clatină din cap.

– Laurie, nu exagerez când spun că mi-ai salvat cândva viața. M-ai văzut în cele mai rele momente ale mele și nu mi-ai întors spatele, chiar dacă ai fi avut toate motivele s-o faci. M-am purtat revoltător, iar tu te-ai purtat încântător. Îmi pierdusem identitatea, iar tu m-ai ajutat să mă regăsesc. Nu cred că ți-am mulțumit vreodată, așa c-o fac acum. Îți mulțumesc. Poate că treci grațios prin viață, însă lași urme adânci, pe care ceilalți nu le pot înlocui.

Se oprește și ia o înghițitură de vin, fiindcă vorbește de parcă am fi singurii oameni din încăpere, și cred că-și dă seama că se îndreaptă spre mărturisiri prea intime.

– Cam asta e. Ești al naibii de minunată, Laurie! Acum, că suntem de cealaltă parte a graniței, mi-e dor de tine, dar mă bucur să știu că ești în siguranță, că Oscar are grijă de tine.

Ridică paharul.

– Mult noroc, Laurie și, desigur, mult noroc și ție, Oscar!

Face o pauză, apoi adaugă:

– Ticălos norocos ce ești! și-i face pe toți să râdă, iar pe mine să plâng.

JACK

– Iisuse, Jack! Mai că nu i-ai tras-o pe masa mirilor, barem să știi o treabă!

Mă holbez la Verity, care seamănă în clipa asta cu o pisică sălbatică mânioasă. E frumoasă, dar vrea să mă zgârie pe ochi. Ne aflăm în holul din hotel și, din câte-mi dau seama, discursul meu improvizat n-a fost pe gustul ei.

– Ce dracu' era să fac? S-o las pe Laurie de izbeliște la propria ei nuntă?

Îmi aruncă o privire tăioasă.

– Nu, dar nici nu era nevoie să vorbești ca Femeia Fantastică, futu-i!

– Nu-și pune chiloții peste blugi.

Știu c-a fost o greșeală să zic asta din clipa în care am rostit-o, însă am băut trei pahare de șampanie și nu-mi place să fiu luat la trei-păzește pe propriul meu teren.

– Se vede că-i știi al dracului de bine chiloții, îmi zice Verity sarcastică, cu brațele încrucișate la piept.

Renunț, fiindcă a venit aici la invitația mea și-mi dau seama că trebuie să fi fost un pic enervant pentru ea să audă cum noul ei prieten ridică în slăvi o altă femeie atât de lingușitor.

– Uite, îmi pare rău, bine? Dar te înșeli, eu și Laurie suntem doar prieteni. Pe cuvânt că n-am fost niciodată mai mult!

Nu e încă dispusă să se înmoaie.

– Ce-a fost tot căcatul ăla cu urmele adânci?

– N-a fost decât o metaforă.

– Ai spus că e minunată.

Verific să nu mai fie altcineva pe coridor, apoi o împing pe Verity de perete.

– Tu ești mai minunată.

Își strecoară mâna și mă cuprinde de spate. Verity nu se joacă.

– Să n-o uiți niciodată!

O sărut, fie și doar ca să încerc să nu las discuția s-o ia încotro se îndrepta. Ea îmi răspunde muşcându-mă de buză, apoi începe să-mi scoată cămașa din pantaloni.

LAURIE

– Frumos din partea lui Jack că i-a sărit lui Sarah în ajutor!

Îi zâmbesc lui Oscar, chiar dacă vorbele lui au inflexiuni tăioase.

– Da, frumos.

Ne-am retras în apartamentul nostru să ne revenim în pauza dintre dejunul festiv și petrecerea de seară. Cred că „să ne revenim" ar trebui să fie un eufemism politicos pentru sex, însă acum nu facem sex. A rămas încordat de la discursuri, iar eu încerc din răsputeri să-mi dau seama cum să lămurim lucrurile, fiindcă ar trebui să ne amintim cu drag de ziua asta.

– Unde ziceai că-i Sarah? mă întreabă Oscar, încruntându-se și ciupindu-se de nas, de parcă încearcă să-și amintească motivele absenței sale.

Probabil că face asta pentru că eu nu i-am dat prea multe amănunte, străduindu-mă cu stângăcie să camuflez minciuna.

– S-a întors în Bath.

Îi răspund sec și mă întorc cu spatele la el, fiindcă simt cum îmi ard obrajii. Nu vreau să ne certăm, așa că arunc o privire împrejur să găsesc ceva care să ne distragă atenția și ochesc o pungă cu atenții pe căminul șemineului impunător. Totul în apartamentul nostru nupțial e impunător, de la cada de baie montată în podea la patul cu baldachin, care are o scăriță în lateral, desprinsă parcă din basmul cu prințesa și bobul de mazăre.

– Ce-i asta?

Citesc cu voce tare eticheta de pe punga de cadouri.

– *Pentru fericitul cuplu, cu dragoste și mulțumiri din partea Angelei și a întregii echipe care are organizat nunta. Sperăm c-ați avut parte de ziua la care ați visat.*

Mă întorc spre Oscar.

– Ah, ce drăguț, nu?

Încuviințează, iar eu mă așez în fotoliul de lângă fereastră și desfac fundele.

– Vii să vezi?

Îl chem, străduindu-mă să-l mai întreb din priviri și alte lucruri: *Te rog, nu mai insista cu Sarah. Te rog, nu întoarce pe toate fețele discursul lui Jack. Hai să ne concentrăm la ce contează astăzi, la noi doi, te rog!*

Mă privește îndelung câteva clipe din cealaltă parte a încăperii, apoi expresia de pe față i se îmbunează și vine să îngenuncheze lângă mine.

– Haide, deschide-o!

Îmi trec ușor mâna prin părul lui lucios și negru, cu reflexii albăstrui, și zâmbesc.

– Bine.

Înăuntru e un glob de Crăciun fragil, din sticlă, suflat manual și împachetat în hârtie și șervețele, pe care sunt gravate numele noastre și data nunții.

– Nu e superb? îl întreb, înghițind în sec când îl așez jos cu grijă.

– Meriți să ai tot ce-i mai frumos, îmi răspunde, sărutându-mi degetele.

Apoi trage aer adânc în piept.

– Laurie, ești fericită?

Întrebarea lui șoptită mă ia prin surprindere. Nu m-a mai întrebat asta până acum.

– Mai e nevoie să mă-ntrebi?

– Doar o singură dată.

Brusc, pare cât se poate de serios.

Trag şi eu adânc aer în piept şi-l privesc în ochi. Căsnicia noastră depinde de răspunsul pe care-l voi da, ştiu.

– Sunt incredibil de fericită că sunt soţia ta, Oscar. Îi mulţumesc cerului că te-a adus în viaţa mea.

Ridică privirea şi se uită la mine, grav şi neînchipuit de chipeş, iar ochii lui îmi arată că sunt lucruri pe care ar vrea să mi le spună, însă n-o va face, fiindcă azi e ziua nunţii noastre.

Se ridică şi mă îndeamnă să-l urmez.

– Şi eu îi mulţumesc cerului pentru tine.

Mă cuprinde de mijloc, îmi mângâie obrazul şi mă sărută încet, apăsat, iar eu mă las purtată de val, topindu-mă în braţele lui. Sper şi mă rog să putem să ne regăsim mereu astfel, aşa cum am făcut-o în Thailanda, aşa cum o facem noaptea, în pat. Iubirea pe care i-o port e diferită de toate celelalte lucruri din viaţa mea, e limpede, e simplă şi fără ocolişuri. Mă agăţ de ea, de amintirea cu noi doi stând pe treptele colibei de pe plajă. Buzele lui sunt pecetluite şi nu vrea să-mi zică nici în ruptul capului unde ne vom petrece luna de miere, însă sper din toată inima mea nou încredinţată lui că va fi Thailanda.

Ne aflăm în faţa bradului de Crăciun, împodobit cu bun-gust, care ne-a fost adus în apartament, şi agăţ globul de una dintre crengile goale. Oscar e în spatele meu, aproape de mine, şi-i simt pe gât buzele calde când ne uităm la globul care se învârteşte şi răspândeşte frânturi de lumină.

– Jack avea dreptate, îmi şopteşte. Sunt un tip norocos.

2014

HOTĂRÂRI DE ANUL NOU

1) *Sarah*. Doar îi scriu numele și simt că mă apucă rușinea și deznădejdea. Trebuie să găsesc o cale s-o conving că-mi pare rău. Că am fost pusă într-o situație fără ieșire, că nu mi-am permis pur și simplu să mă îndrăgostesc de iubitul ei. Că mi-am dat silința să *n-o* fac. Trebuie s-o înduplec într-un fel sau altul să mă ierte, pentru că nu-mi pot închipui cum ar fi viața fără ea.

2) *Oscar*. Soțul meu! Nu vreau decât să rămânem mereu la fel de fericiți ca acum și să ne bucurăm de primul nostru an de însurăței îngâmfați. Nu că aș crede că suntem îngâmfați. Dar am o anumită siguranță pentru că sunt doamna Ogilvy-Black, mai ales atunci când toate celelalte repere din viața mea par să fi dispărut. Hotărârea mea e să nu mai fie nevoit să mă întrebe vreodată dacă sunt fericită alături de el.

3)*Profesia*. Trebuie să-mi schimb urgent jobul. De când m-am măritat, mi se pare că am depășit perioada în care răspundeam la întrebările adolescentelor despre dragoste și durerea pricinuită de inima frântă; la urma urmei, în mod oficial, nu mai sunt expertul mondial în materie de dragoste neîmpărtășită. Acum, că s-a dus toată agitația cu nunta, îmi dau

seama că tânjesc după o nouă provocare; poate îmi voi găsi ceva care să se potrivească mai bine cu viaţa mea de acum. Poate vreun post la *Good Housekeeping*[1] sau la *The Lady*[2]. Ha! Ar merita, fie şi doar pentru că Lucille ar avea un nou motiv să nu mă placă atunci când mi-ar vedea numele în revistele ei preferate.

4) *Şi cu asta ajung la… Alteţa Ei Regală, Lucille.* Trebuie să mă străduiesc mai mult să mă placă.

5) *Mama şi tata.* Trebuie să fac eforuri să ne vedem mai des. Viaţa a devenit mai agitată ca niciodată aici, însă nu-i o scuză. Nunta m-a făcut să-mi dau seama cât de mult le duc dorul. Mă bucur că fratele meu şi familia lui locuiesc aproape de ei – mama pune mereu poze cu ei toţi şi cu Tom, noul meu nepoţel. Mă bucur să le văd, dar mă şi întristează puţin, pentru că ei sunt cu toţii împreună, iar eu sunt la mile distanţă.

---

[1] Revistă pentru femei, care publică articole despre interesele şi hobbyurile acestora, reţete, diete, sănătate, gospodărie, precum şi articole literare (n. tr.).

[2] Cea mai longevivă revistă britanică pentru femei (n. tr.).

16 martie

LAURIE

– Ce-i cu toate astea?

Mă dezmeticesc şi mă ridic în capul oaselor, pentru că Oscar stă lângă pat, ţinând în mâini o tavă.

– Micul dejun la pat, ca să sărbătorim aniversarea noastră.

Îmi pune tava pe genunchi, iar eu mă panichez tacit, întrebându-mă dacă am uitat vreo dată mai deosebită.

– Suntem căsătoriţi de trei luni, îmi zice, curmându-mi chinul. Mă rog, de trei luni şi două zile, de fapt, dar a fost mai bine s-aşteptăm până duminică, nu-i aşa?

– Presupun că da, îi zic, râzând. Vii înapoi în pat?

Ţin de tavă să nu se clatine până când se vâră înapoi şi se întinde pe spate, pielea lui încă bronzată contrastând cu pernele. Tenul lui e predispus în mod natural la bronz, aşa c-a reuşit să-şi păstreze urme din bronzul din luna de miere mult timp după ce al meu a pălit sub asaltul iernii englezeşti. N-am mers în Thailanda, până la urmă. Am petrecut trei săptămâni pline de dragoste plimbându-ne de pe-o insulă pe alta în Maldive, un paradis desăvârşit, străbătut în picioarele goale. Poate că e mai bine că nu ne-am întors la Koh Lipe şi că n-am încercat să recreăm farmecul primelor noastre întâlniri; amintirile sunt prea neprețuite ca să riscăm să le diluăm. Semăn cu o primadonă caraghioasă

când zic că aș fi preferat Thailanda în locul Maldivelor? Poate că nici măcar nu e adevărat, de fapt, doar că mi-ar fi plăcut ca Oscar să-și fi dorit să ne întoarcem acolo sau poate să fi intuit că tânjesc la locul acela în adâncul sufletului meu de romantică. La Heathrow mi s-a părut că sunt cea mai nerecunoscătoare nevastă din lume când am simțit în un gol în piept în clipa în care ne-am instalat la coada de îmbarcare pentru Maldive. Stațiunile luxoase unde făcuse Oscar rezervări pentru itinerarul lunii de miere au fost departe de simplitatea colibei de pe plaja din Thailanda – am mâncat regește în bungalow-uri înconjurate de apă, am lenevit în hamace duble pe propria noastră plajă, ferită de ochii lumii, și un majordom – da, un majordom! – s-a îngrijit să ne îndeplinească fiecare moft. Acum ne-am întors în apartamentul lui Oscar – *al nostru,* vreau să zic –, iar el pare hotărât să nu lase luna de miere să se încheie niciodată.

– Cafea?

– Te rog.

Pregătesc cestile și pun zahăr cu lingurița într-a mea. El nu-și pune zahăr. Nici nu se prea dă în vânt după dulciuri, de fapt, așa că încerc să mă stăpânesc și eu, pentru că simt că-mi bat joc atunci când mănânc prăjituri sau desert de una singură, cu toate că sunt convinsă că el nu-și dorește asta. Eu și Sarah obișnuiam să ne răsfățăm cu dulciuri de două ori pe lună, mâncând încontinuu prăjituri și bând cafea, dar tot n-am vorbit de când ne-am certat. Când mă gândesc la asta, simt un gol în piept. Cât am fost în luna de miere, mi-am îndesat gândurile astea într-un sertar al minții, spunându-mi că nu trebuie să stric nici cea mai mică parte din călătoria uimitoare pe care a plănuit-o Oscar. Iar de când ne-am întors am făcut la fel – cu fiecare zi care trece îmi afund capul din ce în ce mai adânc în nisip. Singurul lucru bun care-a rezultat din tevatura asta, dacă poate fi vorba despre așa ceva, e că nu mai sunt împovărată de propriul meu secret. S-a întâmplat ce era mai rău, Sarah știe, dar într-un fel straniu, mă simt eliberată și capabilă să-l iubesc pe Oscar fără vreo urmă de îndoială. Am plătit, însă, scump pentru o conștiință curată.

– Te pricepi la ouă poșate, domnule O., îi zic, împungând ușor oul cu vârful cuțitului. Mie nu-mi ies niciodată cum trebuie.

– Am sunat-o pe mama și mi-a spus ea cum se fac.

Mă stăpânesc eroic să nu-i arunc o privire de genul „ce-ai făcut?“, deși îmi pot închipui prea bine ce expresie trebuie să fi avut Lucille când i-a zis Oscar că eu lenevesc în pat, în timp ce el trudește în bucătărie. Abia e opt dimineața într-o zi de weekend, însă nu contează, știu c-o va fi clasat-o în dosarul cu titlul „Laurie e o leneșă care stă degeaba și trăiește pe spinarea altora“. S-ar putea să aibă nevoie să înceapă unul nou în curând, fiindcă mă gândesc că ăsta stă să dea pe-afară după nuntă.

– Ei bine, te-ai descurcat de minune.

Mă uit cu mare plăcere la gălbenușul care se scurge peste brioșa englezească.

– M-aș putea obișnui cu așa ceva.

– Îmi place să te răsfăț.

– Căsnicia cu tine este un răsfăț continuu.

Îmi zâmbește, mulțumit de compliment.

– Ne vom simți mereu așa?

– Nu știu. Poate dacă o să avem chef? îi răspund.

– Oamenii îmi tot spun că o să văd eu peste câțiva ani, că farmecul o să dispară.

– Așa spun?

Mi s-au zis și mie lucruri asemănătoare, bineînțeles, că relația dintre noi a fost un vârtej, că atunci când ne va izbi realitatea va pieri tot farmecul.

Încuviințează. Nu-l întreb dacă prin acei oameni se referă la Lucille.

– Păi, ce știu ei?

Termin de mâncat, pun tava jos cu grijă și mă culcușesc în curbura brațelor lui Oscar, pe perne.

– Nu ne cunosc cu-adevărat, îmi răspunde, coborând breteaua sutienului să-mi dezgolească sânii.

Mă ridic să-l sărut, în timp ce degetele lui îmi cuprind un sfârc.

– Soția mea, îmi şopteşte, așa cum o face deseori.

Îmi place, dar uneori îmi doresc să-mi spună Steluță-de-mare, ca pe vremuri.

Mă agăț, încolăcindu-mă de el când mă întoarece pe spate, și facem dragoste. Pe urmă trag pătura peste noi și ațipesc cu obrazul pe pieptul lui. Îmi doresc să fim doar noi doi, îmi doresc ca viața să fie mereu ca acum.

Mai târziu, în timp ce mâncăm friptură de miel (gătită de mine, fără să fi avut nevoie să mă consult cu mama), mă priveşte când umple paharele cu vin.

– Am o veste pentru tine, îmi spune, punând sticla la loc în noul suport metalic, pe care o ține un pic înclinată. Nu mă-ntreba de ce! Cadou de nuntă de la Gerry şi Fliss.

Mă opresc. Am petrecut tot weekendul împreună şi veştile nu te iau de obicei prin surprindere într-o seară de duminică, nu-i așa? Când am eu vești, nu mă pot stăpâni şi le-anunț cu prima ocazie. Ce vești poate să aibă el, dacă a ales să pomenească de ele din senin? Zâmbesc şi încerc să par interesată și binedispusă, dar nu pot să alung fiorul rece pe care l-am simțit urcându-mi pe șira spinării.

– Am fost promovat la bancă.

Mă cuprinde un val de ușurare.

– Ce veste bună! Ce o să faci, adică?

Nu ştiu de ce-am întrebat asta, ca și cum aș ști foarte bine ce face acum.

– Kapur se mută-n State la sfârșitul lunii, așa că au nevoie de cineva care să preia contul din Bruxelles.

L-am întâlnit de vreo două ori pe Kapur; mi se pare că e întruchiparea bancherului: costum în dungi, cravată roz şi o gură mare. Nu mi-a lăsat o impresie foarte bună.

– E un pas important? spun eu, formulând-o ca pe-o întrebare și zâmbind ca să-i arăt că sunt încântată, chiar dacă nu pricep pe deplin ierarhia.

– Destul de important, da, răspunde. Sunt vicepreședinte. Voi avea patru oameni în subordine.

Oscar nici măcar n-ar ști să se dea mare, e una dintre numeroasele lui calități care îl fac să-mi fie atât de drag.

– Însă am vrut să vorbesc cu tine înainte, pentru că s-ar putea să însemne că am să stau acolo câteva zile pe săptămână.

– La Bruxelles?

Încuviințează, iar ochii îi sclipesc într-un fel straniu.

– Câteva zile în *fiecare* săptămână?

Încerc să-mi stăpânesc vocea, să nu par panicată, dar nu pot.

– Probabil. Kapur merge acolo de obicei trei zile pe săptămână.

– A…

Mă aflu într-o situație delicată, fiindcă nu vreau să-i tai avântul; a luptat pentru asta și vreau să știe că sunt mândră de el.

– Pot să refuz, dacă tu crezi că e prea mult, îmi spune și mă simt ca o japiță.

– Doamne, nu!

Mă ridic și dau ocol mesei, strecurându-mă în poala lui.

– Soțul meu deștept!

Îmi încolăcesc brațele în jurul gâtului lui.

– O să-mi fie dor de tine, atâta tot. Sunt cât se poate de mândră.

Îl sărut ca să-i arăt că vorbesc serios.

– Bravo! Sunt încântată. Pe bune, chiar sunt.

– Promit că nu voi fi un soț cu jumătate de normă.

Îmi caută privirea cu ochii lui negri, ca și când ar avea nevoie de încurajare.

– Nici eu nu voi fi o soție cu jumătate de normă, îi răspund, însă îmi fac griji, fiindcă nu știu cum ne vom ține promisiunea.

E din ce în ce mai ambiţios şi e limpede că-l încântă posibilitatea unei promovări, iar eu va trebui să găsesc alte activităţi cu care să-mi umplu jumătate din fiecare săptămână. Nu pot să nu ne comparăm cu părinţii mei, care fac mereu caz de faptul că n-au petrecut nici măcar o noapte despărţiţi, doar când mama ne-a născut la spital şi tata a fost internat. Să stai împreună tot timpul nu face cumva parte din căsnicie?

Oscar îmi descheie primii doi nasturi de la cămaşă, iar eu mă trag înapoi să mă uit la el.

– Ştiu ce vrei să faci, domnule, îi spun. Dar masa asta mă împunge-n spate şi n-am terminat încă cina, aşa că n-ai noroc.

Se bosumflă, apoi ridică o sprânceană, amuzat.

– Mielul *e* al naibii de bun!

Şi cu asta, basta. După trei luni de căsnicie fericită, suntem pe cale să ne petrecem jumătate din viaţă despărţiţi. Friptura de miel îşi pierde din gust când iau din nou tacâmurile în mână.

27 mai

LAURIE

Lucille știe prea bine că marțea este una din zilele în care Oscar pleacă la Bruxelles, așa că e un mister de ce sună la ușa noastră. O clipă mă gândesc să mă prefac că nu sunt acasă. Dar n-o fac, pesemne că m-a văzut intrând acum câteva minute sau, și mai probabil, are o cameră de luat vederi înăuntru, urmărindu-mi fiecare mișcare.

– Lucille! o întâmpin eu zâmbind când îi deschid sau cel puțin așa sper că se vede. Intră!

Mă simt brusc ca o ipocrită pentru că am poftit-o în propriul ei apartament. La urma urmei, numele ei apare în acte. Este mult prea politicoasă ca s-o spună totuși, chiar dacă privirea trufașă pe care mi-o aruncă atunci când trece pe lângă mine sugerează contrariul. Dau la o parte de pe masă cana de cafea goală și sunt bucuroasă că am dat cu aspiratorul înainte de lucru, azi-dimineață. Oscar tot încearcă să mă convingă să ne luăm o femeie la curățenie, însă pur și simplu nu mă pot vedea spunându-i mamei că plătesc pe altcineva ca să facă ordine după mine. Maiestatea Sa Regală Lucille aruncă un ochi critic de jur împrejur în timp ce se așază. Dumnezeule, ce să-i spun?

– Mă tem că Oscar nu e acasă azi, zic, iar ea rămâne cu gura căscată.

– O! răspunde și își plimbă degetele pe perlele mari, de culoarea untului, pe care le poartă mereu. Nu mi-am dat seama.

Sigur. Are întâlnirile lui trecute în agendă cu un pix verde special pe care-l folosește.

– O ceașcă de ceai?

– Darjeeling, te rog, dacă ai?

În mod normal, n-aș avea așa ceva, însă cineva ne-a dat o selecție de ceaiuri cadou de nuntă, așadar zâmbesc și o las singură în timp ce mă duc să verific. Ha! Da, mă simt triumfătoare, am Darjeeling. Știu prea bine că a întrebat de ceaiul ăsta doar pentru că a crezut că poate să mă prindă, iar sentimentul victoriei pe care-l am este deplasat. Îmi doresc să nu fi stat așa lucrurile între noi; poate că acum este un moment propice să încerc eu să mă apropii de ea. Aștept să fiarbă ceaiul, pun zaharnița și cana cu lapte – alte cadouri de nuntă – pe o tavă cu două cești și adaug o farfurie cu biscuiți.

– Iată-le! zic senină în timp ce duc tava. Lapte, zahăr și biscuiți. Cred că avem de toate.

– Nu, nu și nu, dar mulțumesc pentru deranj.

Ochii ei au o nuanță de căprui diferită de ai lui Oscar, mai spre chihlimbar. Ca de reptilă.

– E plăcut, spun stând pe mâini ca să nu mă foiesc. Ai nevoie de Oscar pentru ceva anume?

Mă surprind întrebându-mă cât de des o fi doar în trecere; știu că are o cheie. Nu m-ar mira dacă s-ar pofti înăuntru când nu e nimeni acasă. Gândul ăsta mă descumpănește. Oare caută dovada că sunt o oportunistă? Ne umblă prin scrisori după extrasele de cont ale cardurilor de credit cu limita atinsă sau îmi cotrobăie prin sertare după dovezile unui trecut dubios? Pesemne că turbează de furie că sunt curată.

– Îmi închipui că ți-e urât singură aici în timpul săptămânii?

– Îmi e dor de el când nu-i aici, recunosc eu.

Simt un impuls răutăcios să-i spun că dau petreceri sălbatice ca să-mi treacă timpul.

– Încerc să mă mențin ocupată.

Ca să-mi demonstrez punctul de vedere, îi torn ceaiul. Fără lapte, fără zahăr.

Ia o înghițitură elegantă, ca o doamnă, și tresare ca și când i-aș fi dat să bea acid.

– Trebuie ținut mai puțin în ceainic data viitoare, cred.

– Îmi pare rău, murmur, gândindu-mă în sinea mea că cea mai alarmantă parte a propoziției fusese „data viitoare".

– Administrator, nu? La o revistă? Îmi pare rău, va trebui să-mi reamintești cu ce te ocupi.

Oftez în sinea mea la grosolănia ei. Știe foarte bine cu ce mă ocup și unde lucrez. N-am nicio îndoială că a căutat tot online.

– Nu chiar. Sunt jurnalistă la o revistă pentru adolescenți. Știu, știu. Nu sunt nici pe departe pe culmile jurnalismului.

– Ai vorbit cu Oscar astăzi?

Fac semn că da și mă uit la ceas.

– De obicei sună după nouă.

După o pauză, în semn de pace, adaug:

– Cu voia ta, îl pot ruga să te sune mâine?

– Nu-ți bate capul, dragă! Sunt convinsă că și așa e destul pentru el să sune acasă în fiecare zi, încât să mai adauge și asta pe listă.

Slobozește un hohot de râs la final, ca și când aș fi vreo nevastă zgripțuroaică, una care trebuie pusă la locul ei.

– Nu cred că-l deranjează, spun eu jignită, contrar firii mele. Ne e greu amândurora să fim despărțiți, dar sunt mândră de el.

– Da, cred. Este foarte stresant, în special să conducă o echipă peste hotare, zâmbește ea. Deși Cressida îmi spune că e minunat să lucreze sub conducerea lui.

Cressida lucrează acolo? Vrea ca eu s-o întreb despre ce vorbește. Îmi înghit întrebarea, deși îmi stă în gât. Ca să-mi maschez neliniștea, iau o înghițitură din ceaiul jalnic. Are gust de pișat de pisică. Ne cercetăm una pe cealaltă peste măsuța de cafea din sticlă, pe urmă oftează și se uită la ceas.

– Dumnezeule, atât s-a făcut?

Se ridică în picioare:

– Trebuie să plec.

Mă ridic și o conduc. În timp ce-i sărut obrazul translucid la ușă, îmi fac curaj, în sfârșit, și-i zic:

– Păi, a fost o plăcere neașteptată, *mamă*. Ar trebui să facem asta mai des.

N-ar fi fost mai îngrozită nici dacă i-aș fi zis „târfă". Chiar cred c-o să mă plesnească.

– Laurel…

Înclină din cap formal și se strecoară pe ușă.

Cum pleacă, cum vărs ceaiul în chiuvetă și-mi torn un pahar mare de vin. E un mister pentru mine cum a crescut o femeie așa de acră un bărbat atât de tandru.

Mă așez pe canapea, simțindu-mă foarte singură. Lucille a venit dintr-un singur motiv: să se asigure că sunt conștientă că Oscar petrece o jumătate de săptămână la Bruxelles cu fosta lui prietenă, cu care de departe se potrivește mai bine. Cu fosta lui iubită, despre care nu s-a gândit să-mi spună că lucrează acum *sub* conducerea lui.

Singura persoană căreia aș vrea să-i dau un telefon și cu care să vorbesc acum este Sarah. Aproape că-i formez numărul, dar ce-o să-i spun, dacă totuși îmi răspunde? *Bună, Sarah, am nevoie să vorbesc cu cineva, deoarece am descoperit că soțul meu petrece prea mult timp cu fosta?* Mă îndoiesc că m-ar asculta înțelegătoare. În schimb, mă întind după laptop și deschid Facebook-ul. Nu sunt prietenă acolo cu Cressida, însă Oscar este și-mi ia o secundă să sar de pe pagina lui pe-a ei. Deși majoritatea postărilor sunt setate pe privat, în afară de câteva, pe care vrea să le vadă lumea, instantanee din viața ei sofisticată în Bruxelles. Dau click până găsesc o poză cu ea într-un grup în fața unui bar, cu Oscar râzând lângă ea, la masă.

Of, Oscar!

10 iunie

JACK

În lumina soarelui, Edinburgh este de-a dreptul fantastic. Sunt aici de mai bine de un an și chiar încep să mă simt ca acasă. Știu străzile fără să întreb – pe majoritatea – și am făcut mușchi la picioare pe care n-aș fi crezut vreodată că-i am, deoarece tot orașul pare așezat pe un afurisit de munte impunător. Când am ajuns aici prima dată, clădirile de granit mi s-au părut austere, însă poate că a fost mai mult o oglindire a stării mele de spirit decât arhitectura gotică. Văd orașul așa cum este el: vibrant, agitat, primitor. Tot nu mă prea încântă cimpoaiele, totuși.

– Ți-am luat și ție una, Jack.

Lorne, producătorul meu uriaș și bărbos, mă zărește și ridică o halbă spre mine din cealaltă parte a cârciumii. Ne ținem întâlnirea cu echipa într-un pub.

– Ți-am zis eu că viața-i destul de mișto aici, sus, nu?

– Fără Verity astăzi? mă întreabă Haley, asistenta mea, și ridică din sprâncene în timp ce mă așez jos la masă.

– Nu, spun. Am luat-o amical pe căi diferite.

Suntem în total șase la masă și ceilalți scot un vaiet la unison. Le arăt degetul mijlociu.

– Copii!

Haley încearcă să pară matură, lucru caraghios, pentru că este cea mai tânără din echipă.

– Scuze, n-am vrut să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

– Nu ţi l-ai băgat, ridic eu din umeri.

– La dracu', omule! spune Lorne melancolic. Scuze că te-am luat peste picior.

Dau iar din umeri. Sincer, nu sunt prea supărat. Mă gândeam la asta de ceva vreme; Verity devenise din ce în ce mai pretenţioasă din toate punctele de vedere. Voia mai mult din tot ce aveam să-i ofer: timpul meu, energia mea, sentimentele mele. Nu cred că vreunul dintre noi va găsi despărţirea insuportabilă; oricum, făcuse o obsesie pentru Sarah şi Laurie, forţându-mă să-i spun tot timpul că ea e mai frumoasă, mai împlinită, mai amuzantă decât ele. Concurenţa mă obosise; totul era despre cum să fie cea mai bună decât cum să fie cea mai bună pentru mine. Oricum, relaţia nu era benefică entru ea. Preocupările noastre erau extrem de diferite; nu înţeleg regulile jocului de polo şi nici nu sunt deosebit de nerăbdător să le învăţ. Ştiu că mă face să par un măgar; în realitate, nu mă simt în stare de o relaţie acum, nici cu Verity, nici cu nimeni altcineva.

Ridic halba:

– Pentru libertate!

Lângă mine, Lorne râde şi îngaimă ceva sarcastic despre *Braveheart*.

25 iunie

LAURIE

– Laurie…

Tocmai am fost la un interviu şi mă răsplătesc cu o cafea afară, la soare, într-o cafenea din Borough Market, când cineva se opreşte în dreptul mesei mele.

E ea.

– Sarah!

Mă ridic, şocată s-o văd aşa, brusc, şi mai şocată că s-a oprit să vorbească cu mine.

– Ce mai faci?

– Mda, ştii tu cum e, dă ea din cap. Aceeaşi poveste. Tu?

E atât de dureros de nefiresc, că îmi vine să plâng.

– Tocmai am fost la un interviu.

– A!

Aş vrea să mă tragă de limbă să-i dau detalii, însă n-o face.

– Poţi să rămâi la o cafea?

Se uită la cana mea, gândindu-se.

– Nu pot, sunt aşteptată altundeva.

Bucuria de a vorbi cu ea e atât de mistuitoare, atât de absolută, încât vreau să mă agăţ de mâneca hainei ei ca să nu plece. Poate că mi

se vede dezamăgirea pe toată fața, căci îi înflorește pe buze unul dintre cele mai discrete zâmbete.

– Altă dată, Lu, OK?

– Să te sun eu?

– Sau te sun eu. Mi-e indiferent.

Ridică mâna să-și ia rămas-bun și pe urmă se pierde în învălmășeala din piață. Peste câteva secunde primesc un SMS:

Țin pumnii pentru job. S x

Nu-mi pot stăpâni hohotul zdravăn de plâns. Toată dimineața am avut mari emoții, cu gândul la interviul pentru postul de reporter la o revistă *glossy* pentru femei, dar acum puțin îmi mai pasă dacă îl iau sau nu, deoarece tocmai am primit ceva mult mai prețios. Cred că e posibil să-mi fi recâștigat prietena – o fărâmă din ea, cel puțin. Îmi vine să vărs cafeaua în cel mai apropiat ghiveci și să-mi comand un cocktail.

12 octombrie

LAURIE

Mulţi ani trăiască, mulţi ani trăiască, Thomas să trăiască!

Aplaudăm cu toţii, iar bebeluşul râde fericit.

– Nu-mi vine să cred că a făcut deja un an! spun eu, legănându-l pe şold aşa cum am văzut-o pe Anna că face mai tot weekendul.

Cumnata mea a intrat cu totul în rolul de părinte şi n-am mai întâlnit-o niciodată fără un petic de muselină pe umăr sau pe şold, atârnându-i de talie, pregătită ca funduleţul dolofan al lui Tom să nimerească pe ea. E şi vina lui: e foarte drăgălaş. E numai cârlionţi blonzi, grăsuţ, rumen în obraji, cu câţiva dinţişori albi pe gingia de jos. Pentru cineva atât de mic, a monopolizat tot weekendul; totul în jur este ajustat ca să fie compatibil cu copilul.

– Îţi stă bine, Laurie.

– Nici să n-aud!

Îi arunc mamei o privire de atenţionare. Ea ridică din umeri, râzând.

– Doar mă gândeam…

Ce gândesc ceilalţi gândesc eu în sinea mea, dar nu rostesc.

Când o să auzim tropăit de bebeluş, iată ce ne întreabă prima dată majoritatea acum, că suntem căsătoriţi, cu excepţia notabilă a lui Lucille, care pesemne că îngenunchează lângă pat în fiecare seară şi se roagă să fiu

stearpă. Este anul 2014, nu 1420, vreau să zbier iar când alt coleg mă întreabă dacă ne gândim să avem copii. Sau dacă vreau o carieră mai întâi?

Daryl își petrece brațul pe după umerii mei în semn de solidaritate și numaidecât copilul se foiește ca să ajungă iar la taică-său.

– Amână cât mai mult, soro! După aceea viața nu va mai fi aceeași niciodată.

Sunt ușurată că Oscar se îndreaptă deja spre casă, evitând astfel toată discuția. A plecat mai devreme de la petrecere, deoarece are zbor spre Bruxelles la noapte, pregătindu-se pentru o perioadă prelungită de cinci zile; sunt în toiul unor negocieri cruciale de achiziții publice și trebuie să fie acolo ca să supravegheze mersul lucrurilor. Nu mi-am permis să-l chestionez dacă și Cressida va fi acolo; mi-a promis că nu am motive să mă îngrijorez în ceea ce o privește și aleg să-l cred din toată inima. A avut dreptate, până la urmă – știam că Cressida lucrează la aceeași companie –, doar că nu știam că lucrează atât de aproape. Dar el m-a asigurat că nu sunt atât de aproape chiar înainte de săptămâna în care m-a vizitat Lucille să mi se laude. Din fericire, nu sunt geloasă, iar el nu mi-a dat niciodată vreun motiv să cred că ar mai avea sentimente pentru ea. Trebuie să lucreze împreună, se mai întâmplă. Trebuie să lucreze împreună în altă țară – s-o zic pe-a dreaptă, asta se întâmplă rar, însă am încredere în Oscar și cu asta, basta. Așadar, el fiind în drum spre Bruxelles, am hotărât să rămân la ai mei până mâine după-amiază. Mă străduiesc din răsputeri să mă țin de hotărârea de Anul Nou în ceea ce-i privește sau, dacă nu, în ceea ce o privește pe Lucille.

Este îngrozitor să spun că mă simt un pic mai relaxată de când i-am făcut cu mâna? Se poartă întotdeauna măgulitor cu părinții mei, dar eu tot mă simt oarecum ciudat când se strâng cu toții, ca și când, fără mine, ar fi doar niște străini într-o încăpere. O bună bucată din drumul nostru cu trenul m-am prefăcut că dorm, dar, de fapt, m-am gândit la niște subiecte despre care aș fi putut să le pomenesc. Sărbătorile, serviciul (mai mult al meu decât al lui, din motive lesne de înțeles), noua

culoare în care ne zugrăvim baia, chestii de genul ăsta. Nu-l luasem în calcul pe bebelușul Tom, bineînțeles. Cu un copil în preajmă, conversația nu lâncezește, deci până la urmă a fost un weekend plăcut în familie. Mai că nu-mi vine să mă întorc mâine la Londra, în apartamentul nostru pustiu și liniștit.

– Draga mea, vrei să-i duci asta tatălui tău? dă mama ochii peste cap și-mi întinde o cană cu ceai. E în camera de zi, se uită la fotbal.

Tata este fan înrăit Aston Villa; dacă se transmite meciul la televizor, îl urmărește chiar și de ziua de naștere a nepotului, se pare. Iau cana și mă îndrept spre capătul holului, bucuroasă că am un pretext să scap de discuția „când o să aibă Laurie un copil". Răspunsul este când și dacă e pregătită.

– Tată? strig eu împingând ușa camerei de zi și tresărind când nu se deschide.

Nu se poate să fie încuiată; nici măcar n-are broască. Împing din nou. Ceva o blochează dinăuntru.

– Tată? strig din nou.

Inima începe să-mi bată cu putere când nu-mi răspunde. Panicată, dau cu umărul în ușă, vărsând ceaiul pe covorul bej, nou, al mamei, și de data asta se deschide un centimetru și ceva. Pe urmă totul parcă se oprește în loc și aud o voce care sună ca a mea, dar nu este cu putință, strigând după ajutor încontinuu.

13 octombrie

LAURIE

– I-am dat ceva să o ajute să adoarmă, este epuizată.

Mă străduiesc să-i zâmbesc doctorului când coboară, însă nu-mi iese.

– Mulţumesc!

Doctorul Freeman locuieşte vizavi de ai mei şi de-a lungul anilor a tot fost la noi în casă din motive sociale şi medicale. Petreceri de Crăciun, oase rupte. A venit în secunda în care Daryl s-a lovit de tocul uşii de la intrare ieri, zbierând după ajutor, şi acum este din nou aici, să vadă cum merg lucrurile.

– Îmi pare atât de rău, Laurie! mă strânge el de umăr. Dacă pot să-ţi fiu de ajutor cu ceva, doar pune mâna pe telefon, zi sau noapte.

Daryl îl conduce şi pe urmă ne aşezăm cu toţii la masa din sufragerie din casa mult prea liniştită a părinţilor noştri. Anna a dus copilul acasă, iar Oscar este blocat în Bruxelles până mâine după-amiază cel târziu. Se simte îngrozitor din cauza asta, dar, ca să fiu sinceră, nici el, nici nimeni altcineva nu poate să facă sau să spună ceva de ajutor.

Tata a murit ieri. Acum era aici, cu noi, şi peste o clipă s-a dus, fără să-l ţină nimeni de mână sau să-l sărute de rămas-bun. Mă chinuie gândul că am fi putut face ceva să-l ajutăm dacă am fi fost lângă el. Dacă Daryl sau eu ne-am fi făcut timp să ne uităm la meci împreună, aşa cum obişnuiam când eram mici, deşi niciunul dintre noi nu este

mare microbist. Dacă mama i-ar fi făcut ceaiul cu zece minute mai devreme. Dacă, dacă, dacă. Echipajul de pe ambulanță care a venit și l-a declarat decedat și-a dat silința să ne asigure de contrariul, că avusese toate simptomele unui atac de cord grav și, indiferent de împrejurări, tot s-ar fi întâmplat. Dar, dacă o fi strigat și nu l-o fi auzit nimeni? Daryl îmi împinge cutia cu șervețele și-mi dau seama că plâng din nou. Nu cred să mă fi oprit azi. Nu se zice că oamenii sunt făcuți șaptezeci la sută din apă sau o nebunie de genul ăsta? Trebuie să fie adevărată, căci din mine curg lacrimi ca dintr-un robinet lăsat deschis într-o casă părăsită.

– Trebuie să facem pregătirile pentru înmormântare.

Vocea lui Daryl se frânge.

– Nu știu cum, îi răspund.

Îmi strânge mâna până când mi se albesc încheieturile.

– Nici eu, dar ne descurcăm noi, tu și cu mine. Mama are nevoie de noi.

Dau din cap, încă vărsând lacrimi. Are dreptate, bineînțeles; mama este dărâmată, nu e în stare să mai facă nimic. N-am să uit cât timp o să trăiesc imaginea ei în genunchi, încercând ca să ajungă la tata. Venise într-un suflet, panicată, îndată ce-am țipat, ca și când un al șaselea simț ar fi avertizat-o că iubirea vieții ei e în suferință. Au fost împreună de la cincisprezece ani. Și acum o aud țipând, strigându-l când n-a putut să-l trezească, geamătul înfundat de durere când echipajul de pe ambulanță a înregistrat ora decesului și a dat-o la o parte ușor de lângă trupul lui. Și de atunci, nimic. Abia mai vorbește, nu vrea să mănânce, nu doarme. Ca și cum s-ar fi închis în sine, ca și când nu poate fi aici acum, că el nu mai este. Doctorul Freeman a zis că e normal să reacționeze așa, că fiecare reacționează diferit și că trebuie doar să-i acordăm timp. Însă, sincer, nu știu dacă o să depășească vreodată momentul. Sau dacă vreunul dintre noi o s-o facă.

– O să mergem mâine, spune Daryl. Vine Anna să stea cu mama.

– Bine.

Ne cufundăm iar în tăcerea din încăperea imaculată și liniștită. Asta este casa în care am crescut și asta este încăperea în care mereu mâncam împreună seara, mereu în aceleași locuri, în jurul mesei. Familia noastră, alcătuită din cinci membri, abia dacă a supraviețuit, devenind una din patru membri după ce-a murit Ginny; întotdeauna e un loc gol. Mă uit acum la scaunul gol al tatei, plângând din nou. Nu-mi pot închipui cum o să trăim ca o familie din trei persoane. Suntem prea puțini.

JACK

– Oricine ai fi, du-te dracu'!

Nu încetează, așa că-mi scot mâna din pat și bâjbâi pe podea după telefonul mobil. Oamenii știu prea bine că lucrez noaptea, mă aud la afurisitul de radio, așa că numai Dumnezeu știe de ce insistă cineva să mă sune înainte de prânz. Apuc telefonul exact când se oprește; tipic. Îl aduc mai aproape de față și mă uit printre gene, lăsându-mi deja capul înapoi pe pernă. Un apel pierdut de la Laurie. La dracu'! Zăresc spatele drept și gol al Amandei întors spre mine și mă întreb dacă e grosolan s-o sun înapoi pe Laurie în timp ce iubita mea doarme lângă mine. Una peste alta, cred că ar fi, așa că șterg apelul. Nu se poate să fie atât de urgent.

– Cine era?

Amanda se întoarce spre mine, cu pielea ei de culoarea melasei, ochi albaștri și sfârcuri întărite. Încă suntem în etapa aia a relației în care ne-o tragem ca iepurii, iar imaginea corpului ei bronzat fără urme are un efect straniu asupra creierului meu.

– Un apel ratat.

Mă aplec și îmi apropii buzele de unul din sfârcurile ei și în spatele meu, pe noptiera de lângă pat, telefonul zbârnâie zgomotos, afișând un mesaj nou. Laurie nu sună foarte des. În ultimul timp mai mult ne

trimitem e-mailuri sau vorbim pe Facebook din când în când, ca doi adulți civilizați. Dacă mi-a lăsat mesaj înseamnă că vrea ea ceva.

– La dracu'! Scuză-mă!

Mă dau jos din pat și iau telefonul:

– Numai verific. Ține minte unde am rămas.

Mă privește nepăsătoare, în timp ce apăs ca să ascult și vocea robotului îmi spune că am un mesaj nou, își strecoară mâna pe sub cearșaf, sub burtă. Dumnezeule, e bună! Închid ochii și-mi țin respirația când începe mesajul. Aproape că am uitat cine m-a sunat.

– *Bună, Jack, sunt eu, Laurie.*

Vreau să-i spun Amandei să se oprească, deoarece brusc nu mi se pare OK să ascult vocea calmă a lui Laurie cu mâna altei femei strângându-mă de penis.

– *Voiam să vorbesc cu tine. Să-ți aud vocea.*

Dumnezeule, parcă aș avea halucinații! Chiar și acum încă mă visez din când în când cu Laurie și adeseori visele se petrec cam așa. Mă sună, mă vrea, are nevoie de mine. Sunt țeapăn.

– *Îmi pare rău că te-am sunat când probabil dormeai. Numai că tatăl meu a murit ieri. Credeam că ești prin preajmă.*

Pe la jumătatea propoziției, mi-am dat seama că plângea și am dat-o pe Amanda la o parte. Mă ridic în capul oaselor. *A murit tatăl lui Laurie*. La mama dracului, rezistă, Lu! Mă dau jos din pat împleticindu-mă, îmi trag blugii pe mine în timp ce apăs pe taste și îi îngaim niște scuze Amandei. Mă încui în baie și mă așez pe WC, cu capacul tras, ca să pot să vorbesc cu Laurie fără să fiu ascultat. Răspunde la al treilea apel.

– Lu, acum am primit mesajul tău.

– Jack.

Nici n-apucă să-mi spună numele, că începe să plângă în hohote prea mari ca să mai poată articula vreun cuvânt, așa că îi vorbesc eu, cât pot de blând.

– Știu, draga mea, știu…

Îmi doresc din toată inima să pot s-o țin în brațe.

– Este în regulă, Laurie, este în regulă, scumpo.

Închid ochii, căci durerea ei e atât de vie, că mă doare să o aud.

– Aș vrea să fiu cu tine, îi șoptesc. Te țin strâns în brațe. Mă simți, Lu?

S-o aud pe ea plângând este cel mai groaznic lucru de pe lume.

– Te mângâi pe păr, te țin în brațe și-ți spun că totul va fi bine, zic eu, vorbe liniștitoare până când plânsul se potolește. Sunt alături de tine, sunt aici.

– Mi-aș dori să fii, îmi spune ea după o vreme, cu o voce stinsă.

– Aș putea să fiu. Iau următorul tren.

Oftează, în sfârșit se simte în glas că s-a mai liniștit.

– Nu, sunt bine, serios. Daryl e aici, și mama, bineînțeles, iar Oscar ar trebui să ajungă mâine-seară.

Oscar ar fi trebuit să fie acum acolo, mă gândesc, dar nu spun.

– Nu știu ce trebuie să fac, zice ea. Nu știu ce să fac, Jack.

– Lu, nu ai ce să faci. Crede-mă, știu.

– Știu, răspunde ea cu blândețe.

– Nu trebuie să te grăbești sau să faci ceva astăzi, îi zic, îmi aduc aminte prea bine zilele alea posomorâte și grele. Are să fie derutant, fă orice ți se pare că-i firesc – nu te învinovăți că plângi prea mult sau că nu plângi când crezi că ar trebui ori pentru că nu știi cum să-ți ajuți mama. Fii acolo, Laurie! E tot ce poți să faci acum. Să reziști, da? Așteaptă-l pe Oscar să vină și să se ocupe de treburile oficiale, lasă-l să ia legătura cu cine trebuie. Crede-mă, o să fie bucuros să fie de ajutor.

– Bine.

Pare ușurată, ca și când ar avea nevoie doar de cineva alături de care să treacă prin clipele grele. Cât mi-aș dorit să fiu eu acela!

27 octombrie

LAURIE

– Alice de la numărul trei m-a rugat să aduc asta. A zis că o să fie la biserică mai târziu.

Mătușa Susan, sora mamei, îmi dă un tort Victoria mare. A stat cu noi în ultimele câteva zile și a fost un sprijin real; a ajutat-o pe mama să treacă cu bine de întâlnirea emoționantă cu preotul care oficiază slujba pentru a vorbi despre înmormântare, să se gândească la ce-o să poarte și să-și dea seama că viața trebuie să meargă înainte fără tata. Mătușa Susan și-a pierdut și ea soțul, pe unchiul Bob, acum patru ani; poate să empatizeze cu mama într-un fel în care nici Daryl, nici eu nu suntem în stare. Ne-am pierdut tatăl, însă ea și-a pierdut sufletul-pereche și astăzi trebuie să înfrunte realitatea asta la slujba de înmormântare.

Trec prin bucătărie cu suportul de tort, exact când pe fereastra din spate își face apariția Sarah, gata să apese pe clanță. Toată lumea intră prin spate în casa mamei și a tatei, este genul ăla de casă. Tresar la gândul că într-o zi, curând chiar, va trebui să mă obișnuiesc să-i spun doar „casa mamei". Nu suport ideea că ea se va învârti pe aici de una singură.

– Bună! spune Sarah, când îi deschid ușa, apoi exclamă: Uau! când vede toată mâncarea întinsă pe mesele din bucătărie. Mă întreb dacă

la M&S[1] o mai fi rămas ceva pe rafturi. Mătușa Susan a comandat totul online, de la șervețele la veselă de unică folosință.

– La sfârșit se poate arunca tot la coșul de gunoi, mi-a spus ea vioaie, în timp ce dădea click printre comenzile de pe ecran. Ultimul lucru de care are chef cineva după o înmormântare este să facă ordine.

La care se mai adaugă și zecile de prăjituri apărute în cursul dimineții de la numeroși vecini și prieteni, e sigură treaba că nimeni nu va pleca flămând.

Am fost atât de bucuroasă să am pe cineva priceput care să preia inițiativa, cu toate că Oscar, Daryl și cu mine am făcut principalele aranjamente la pompe funebre când s-a întors Oscar de la Bruxelles. Există pe lumea asta ceva mai rău decât să fii nevoit să alegi variante de sicriu? Cui îi pasă cu adevărat dacă este din frasin sau pin, dacă mânerele sunt din bronz sau argint? Am bâjbâit printre atâtea variante și, cumva, orice sicriu am fi ales o să vină curând și în el o să plece scumpul meu tată. Mi se pare ireal, prea crud ca să fie adevărat.

Sarah se întoarce spre mine și-mi cuprinde umerii cu brațele.

– Te descurci?

Dau din cap că da, ștergându-mi lacrimile care se strâng mereu printre gene. Nu i-am spus că l-am sunat pe Jack mai întâi, când s-a întâmplat. Însă îmi zic că el este singura mea cunoștință care și-a pierdut un părinte; aveam nevoie de cineva care să știe cum este. Dar, când a trecut ziua și m-am trezit singură în dormitorul în care am copilărit, tot ce-am vrut a fost să-mi sun prietena cea mai bună. La câteva secunde după ce i-am auzit vocea, toată răceala din prietenia noastră s-a topit. Și-a făcut apariția în pragul ușii în seara următoare fără s-o fi rugat. Și, cu toate că a fost nevoită să se întoarcă la Londra, unde avea treabă câteva zile, ieri a revenit la înmormântare.

– Cred că da, ridic eu din umeri și îi arunc o privire neajutorată. Chiar nu ai ce să faci, doar să aștepți.

---

[1] Marks & Spencer, cunoscut retailer multinațional din Marea Britanie (n. tr.).

Își trânteşte haina pe spătarul unui scaun din bucătărie şi pune ceainicul pe foc.

– Cum se simte mama ta?

Dau din cap şi îi întind nişte căni.

– Se descurcă, bănuiesc, iată cel mai optimist cuvânt pe care pot să-l scot. Face faţă. Se trezeşte şi se duce la culcare şi printre picături răspunde, dacă îi vorbeşte cineva, însă în cea mai mare parte a timpului doar stă şi se uită pierdută în depărtare. Nu ştiu ce să-i spun; este ca şi cum, dintr-odată, eu aş fi părintele, însă n-am nici cea mai vagă idee cum să fac, cum s-o consolez.

– Poate că azi va fi un moment de răscruce, se oferă Sarah. Nu este prima persoană care-mi spune asta, că uneori înmormântarea este momentul în care te obişnuieşti cu ideea că cineva a plecat cu adevărat. Se pare că după înmormântare ceilalţi pur şi simplu îşi văd de viaţă şi tu trebuie să găseşti o cale prin care să-ţi vezi de-a ta.

– Poate, zic eu, neîncrezătoare că vreunul dintre noi va reuşi vreodată. Arăţi bine.

Coada de cal prinsă la ceafă îi foşneşte când se uită în jos la rochia neagră, stil Jackie O.

– Avantajul jobului, îmi zâmbeşte.

Acum este o apariţie obişnuită pe canalul nou de ştiri, cum întotdeauna i-a fost menit să fie. Ne aşezăm la masa din bucătărie, cu cănile de cafea în mână. Pun zahăr într-a mea, observând granulele cum se scufundă, învârtindu-se în lichid.

– Asta îmi aduce aminte de vremurile din Delancey Street, îmi zice.

Dintr-odată mă izbeşte un fior de dorinţă şi regret.

– Mi-aş dori să dăm timpul înapoi.

– Ştiu, draga mea.

– Sarah, îmi pare atât de rău… mă trezesc că mă scuz disperată, ca să scot tot din mine.

Pentru că, deşi ea e aici, încă n-am pomenit nicio vorbă despre cearta noastră; despre Jack.

– Hai să nu vorbim despre asta acum! A trecut mult de-atunci, mă apucă ea de mână și mă strânge.

Însă rămâne între noi, așa, nerezolvată, ca și cum am fi învăluit-o într-o pânză protectoare și am fi zugrăvit în jurul ei, și știu că într-o zi va trebui să dăm pânza la o parte ca să vedem ce-a rămas dedesubt.

– Poate într-o zi, zic.

– Mda, răspunde. Nu astăzi, dar într-o bună zi, da.

JACK

– O bere?

Mă retrag cinci minute în liniște pe o bancă, lângă pârâul care curge prin spatele grădinii cu plante cățărătoare a părinților lui Laurie, când Oscar dă de mine și-mi întinde o bere.

– Mersi.

Mă uit la el cu coada ochiului când se așază alături de mine, cu coatele pe genunchi.

– Ce zi lungă!

– Crezi că o să fie bine?

Este o întrebare atât de neașteptată, încât trebuie să-l întreb ca să fiu sigur:

– Adică Laurie?

– Mda.

Ia o înghițitură din ce e în pahar, whisky, după cum se vede. În timp, am hotărât că eu sunt băutorul de bere și el este cel care apreciază whisky-ul.

– Nu știu ce-ar trebui să fac sau să-i spun.

Îmi cere sfatul? Mă gândesc bine, deoarece, chiar dacă n-o să am niciodată nimic în comun cu el, el ține la Laurie. Măcar atâta lucru avem în comun.

– Din experiența mea, e mai puternică decât pare, dar nu atât de puternică, încât să nu se simtă dărâmată câteodată. Îmi aduc aminte ziua în care a clacat, când am sărutat-o în viscol.

– Întreab-o cum se simte, n-o lăsa să țină în ea.

– Dar nu știu ce să-i spun.

– Nimeni nu știe, Oscar. Dar ceva, orice, este mai bun decât nimic.

– Mereu pari să știi ce să spui.

Oftează și clatină din cap, gândindu-se.

– Discursul ăla pe care l-ai ținut la noi la nuntă, de pildă.

Se oprește, uitându-se la mine, și-mi spun în sinea mea, la dracu', căci există ceva despre care eu și el nu ar trebui să vorbim niciodată.

– Ce-i cu el? mă uit la el brusc.

Se lasă pe spate și întinde brațul pe spătarul băncii.

– O să fiu sincer cu tine, Jack. M-am întrebat adeseori dacă sentimentele tale pentru Laurie sunt în totalitate platonice.

Râd, mutându-mi privirea, și golesc berea dintr-o înghițitură.

– Dintre toate zilele, ți-ai ales-o tocmai pe cea în care și-a înmormântat tatăl ca să vorbești despre asta?

– Este o întrebare simplă totuși, îmi răspunde, chibzuit ca întotdeauna. Te întreb dacă ai sentimente pentru soția mea, Jack. Și cred că am fost îndeajuns de răbdător.

O întrebare destul de simplă? Îndeajuns de răbdător? Nici nu cred că-și dă seama cât de condescendent pare. Dacă n-ar fi fost înmormântarea tatălui ei, cred că asta ar fi fost ziua în care eu și Oscar probabil că am fi încetat, în sfârșit, să ne prefacem că ne plăcem. Oricum, mă învrednicesc să-i răspund la simpla lui întrebare cu un răspuns la fel de simplu.

– Da.

– O bere?

Mă uit la Sarah peste o jumătate de oră.

– Ce faceți, oameni buni, încercați să mă îmbătați? Mai întâi Oscar, acum tu.

Pare supărată.

– Îmi pare rău. Pot să te las singur dacă preferi așa.

– Nu, oftez, luându-i berea din mână.

– Îmi pare rău, Sar, am fost nepoliticos. Ia loc! Vino să vorbim o clipă.

Se strecoară lângă mine, într-o blană neagră, artificială, care-i ține de cald.

– Care-i baiul? mă întreabă, luând o înghițitură din vinul roșu. În afară de motivul evident.

Îmi ia o clipă să înțeleg că prin „motivul evident" se referă la faptul că ne aflăm la un priveghi.

– Doar motivul evident, zic eu. Mă afectează, mă face să-mi aduc aminte chestii la care n-aș prea vrea să mă gândesc, știi.

– Înțeleg, îmi zice. Dintre noi toți, tu probabil că ești cel mai în măsură să vorbești cu Laurie.

Îmi petrec brațul pe după umerii.

– Nu cred că o să-i fie mai ușor să audă că mi-e dor de tatăl meu în fiecare zi.

Se sprijină de mine.

– Îmi pare rău dacă nu te-am întrebat îndeajuns despre el.

– Nu trebuie să-ți pară rău pentru nimic, îi răspund. Ai fost minunată, iar eu m-am purtat ca un idiot.

– Păi, bine, râde ea ușor, mă bucur că am lămurit asta.

– Sigur că da.

Stăm și contemplăm în tăcere clinchetul de pahare și zarva ce vine din casa din spatele nostru, susurul încet al pârâului din față.

– Ai de gând să-mi spui vreodată ce s-a întâmplat între tine și Lu? Poate că mă înșel, însă sunt destul de sigură că nu urgența în familie te-a împiedicat să vii la nunta ei.

Se strâmbă în timp ce se gândește la întrebarea mea.

– Nu cred că mai are vreun rost să răscolim totul. A trecut.

Nu insist.

– Mai ești cu Luke?

Nu-şi poate stăpâni licărul din privire când aprobă din cap. Se străduieşte, însă îl văd.

– Se poartă bine cu tine?

– Cu siguranţă nu se poartă de tot rahatul, zicea ea râzând înfundat.

– Bine.

– E posibil să fie omul meu de nădejde.

O privesc, e atât de inteligentă, atât de efervescentă, şi simt doar dragoste şi bucurie pentru ea. Este o dovadă palpabilă că am procedat corect, deşi ne-a frânt inima la momentul respectiv. Îmi ia mâna.

– M-a rugat să mă duc în Australia cu el.

– Să vă mutaţi acolo?

Înghite, dă din cap că da şi apoi ridică uşor din umeri.

– E o decizie importantă.

– Îmi imaginez.

Nu mi-o închipui lăsând în urmă cariera de aici ca s-o ia de la capăt în Oz.

– Merită să-ţi rişti toată viaţa pentru el?

– Dacă ar fi să aleg între el şi a locui aici, l-aş alege pe el.

– Uau! Chiar mă bucur pentru tine, Sar!

Ăsta e adevărul. Acum îmi amintesc de ea în prima zi când ne-am întâlnit şi pe urmă de noaptea aceea îngrozitor de rece din grădina lui Laurie şi Oscar, şi de toate cele patru zile ale noastre dintre ele. Am fost unul pentru celălalt o crisalidă a iubirii, am crescut împreună, până când nu s-a mai putut.

– Laurie îmi spune că pilotează elicoptere de salvare.

Zâmbeşte şi este cel mai drăguţ lucru pe care l-am văzut toată ziua.

– Da.

– La naiba! Un erou adevărat, mă bâlbâi, însă o cam spun serios.

Ciocnesc berea mea de paharul ei de vin şi bem.

– Ce-i cu tine şi cu Amanda?

Sunt surprins că şi-a adus aminte numele Amandei; mi-a luat ceva vreme până să am o relaţie stabilă cu o femeie.

– Îmi place.

– Asta nu înseamnă cine știe ce, îmi răspunde ea.

– E drăguță.

– Iisuse, Jack! Îți place? Drăguță? Curmă-i suferința și desparte-te de ea odată!

– Doar pentru că nu mă grăbesc, mă încrunt și nu-i înfig o steluță aurie în piept și n-o răsplătesc cu note maxime?

– Da, se uită ea la mine neîncrezătoare. Sau pentru asta ai așteptat atât?

Pentru asta ai așteptat atât? Întrebarea ei mă reduce un pic la tăcere.

– Bănuiesc că mă străduiesc să-mi dau seama dacă oamenii au nevoie să înceapă de la 100% sau dacă pot să înceapă de la, nu știu, 70% și să tot crească.

Dă din cap și oftează, ca și când ar fi trebuit să răspund până acum.

– Dacă-ți pun o întrebare, îmi promiți că răspunzi sincer?

Iisuse! Astazi chiar este ziua în care toți mă pun în fața faptului împlinit. Simt că o să-mi pună o întrebare la care mai degrabă n-aș răspunde.

– Spune-mi!

Deschide gura să vorbească și pe urmă o închide la loc, de parcă se hotărăște cum să o formuleze.

– Dacă ai fi întâlnit-o pe Laurie, și nu pe mine, crezi că ea ar fi putut să fie omul tău de nădejde?

– *Uau!* De unde dracu' ai scos-o și pe-asta?

– Am auzit despre discursul tău de la nuntă.

Ah! Iar afurisitul ăla de discurs!

– Cineva trebuia să-și ia inima în dinți, Sarah. S-a nimerit să fiu eu acolo.

Dă din cap, ca și când ar fi un răspuns perfect întemeiat.

– Din ce am auzit eu, le-ai făcut pe fiecare dintre femeile din încăpere să-și dorească să fi vorbit despre ele.

– Mă știi doar! râd ușor. Pot să trăncănesc despre orice.

– Nu și acum.

Vocea i se frânge; nu pot să mă uit la ea.

– Prostănacule! Îmi pare rău că nu am știut. Îmi pare rău că nu mi-am dat seama. Cred că o mică parte din mine sesizase, doar că nu am vrut să accept. De ce nu mi-ai spus?

Puteam să mă prefac că nu înțeleg, dar ce rost ar fi avut?

– N-ar fi avut niciun rost, Sar. Și acum e măritată. E fericită. Nu mă mai iubește de mult.

– Tu o iubești?

Nu știu ce să-i spun. Stăm unul lângă celălalt în tăcere.

– Nu știu. Poate o secundă. Nu știu. Nu-i ca în filme, Sar.

Oftează și se sprijină de mine.

– Dar dacă ar fi? Dacă Oscar ar pleca, ce-ai face?

O sărut apăsat pe păr. Unele lucruri e mai bine să rămână nespuse.

– Hai să intrăm! Este prea frig.

Mergem spre casă ținându-ne de mână, apoi îndrug niște scuze și mă îndrept spre gară. E limpede că prezența mea aici face mai mult rău; vreau să mă duc acasă. Poate că în lunga mea călătorie cu trenul înapoi spre Edinburgh o să-mi dau seama dacă 70% poate să devină vreodată 100%.

2015

HOTĂRÂRI DE ANUL NOU

Tocmai mi-am recitit hotărârile de anul trecut. Nu-mi vine să cred câte lucruri am luat de-a gata: să petrec mai mult timp cu mama și tata. Mi-e cumplit de dor de tata.

Nu-mi arde să iau nicio hotărâre nouă în anul care vine. În schimb, o să-mi dau silința să nu pierd din vedere ce este cu adevărat important: oamenii pe care îi iubesc.

6 mai

LAURIE

– Dar, Oscar, știi cât de importantă e seara asta!

Nu pot să-mi stăpânesc tonul plângăcios. Oscar mi-a promis că se întoarce cu o zi mai devreme de la Bruxelles săptămâna asta ca să mergem la cina de rămas-bun dată de Sarah.

Arareori îi influențez planurile de călătorie; sunt perfect conștientă că agenda lui e plină și greu de reorganizat, însă am crezut că măcar de data asta o să facă ce aveam nevoie.

– Știu că ți-am zis și mi-aș dori să pot, însă n-am cum, îmi răspunde. Brantman a luat avionul încoace din senin azi-dimineață și, între noi fie vorba, cred că ar putea să pregătească altă promovare. Cum crezi că aș arăta, dacă m-aș sustrage mai devreme ca să mă duc la o petrecere?

Oftez. Brantman este șeful lui Oscar, șeful mare.

– Înțeleg. În regulă.

Nu e tocmai adevărat și nu e chiar în regulă, dar nu obțin nimic certându-mă cu el – știu că nu se va răzgândi. Enorma lui implicare la bancă ne compromite căsnicia în nenumărate feluri, iar diseară nu este doar o simplă petrecere. Este o cină de rămas-bun; noaptea în care va trebui să-mi îmbrățișez cea mai bună prietenă din tot universul, să-mi iau la revedere și să-i doresc tot binele în noua ei viață la celălalt capăt al lumii.

– Poate că aranjăm o călătorie până acolo s-o vedem anul viitor.

Se uită în jur și caută să spună ceva împăciuitor, deși amândoi știm că nu există nici cea mai mică șansă să-și ia câteva săptămâni libere ca să justifice o pauză atât de lungă, mai ales dacă are loc promovarea asta. Cu excepția lunii noastre de miere, sărbătorile noastre sunt mai mult weekenduri prelungite, croite după săptămâna lui de lucru în Belgia: câteva zile la Paris, o vizită scurtă la Roma. În ambele ocazii ne-am despărțit în aeroport duminică seara și am zburat spre țări diferite, ca să fim la serviciu luni dimineață. În ciuda tuturor strădaniilor noastre de a demonstra opusul, căsnicia noastră devine exact ce am spus că n-o să devină: o căsnicie cu jumătate de normă.

– Pe mâine-seară, atunci! spun eu dezamăgită.

– Sigur, răspunde el încet. Îmi pare rău, Laurie.

Îmi închide cu „te iubesc", înainte să apuc să mai zic ceva.

– Cât mă bucur că ești aici!

Sarah mă îmbrățișează strâns, râzând în timp ce-și aruncă privirea spre ușile hotelului.

– Unde-i Oscar?

– La Bruxelles. Îmi pare rău, Sar, e prins cu treabă.

Se încruntă și pe urmă se înseninează.

– Nu-i nimic. Tu ești aici, și asta-i tot ce contează.

Tocurile ne țăcăne de pardoseala de marmură, în timp ce mă conduce la bar. A ales o cină de rămas-bun cu prietenii astă-seară, înainte să plece cu Luke la Bath mâine, ca să-și petreacă ultimele câteva zile cu familia ei. Încă nu-mi vine să cred că o să trăiască în Australia. Mă simt ca și când aș pierde-o din nou. Mă bucur pentru ea, bineînțeles, dar nu m-am putut opri din plâns când mi-a spus și pe urmă am plâns iar când i-am povestit lui Oscar mai târziu, acasă. Se pare că am tot plâns în ultima vreme.

– Chiar e drăguț, zic eu, străduindu-mă să-mi distrag atenția. N-am mai fost în hotelul ăsta; are intimitatea aceea de butic, cu griuri calde și candelabre, cu vaze înalte, cu flori pretutindeni. Ca oamenii mari.

Îmi zâmbește larg.

– Trebuia să mă maturizez la un moment dat, Lu.

– Faptul că te muți la capătul lumii ca să fii cu bărbatul pe care-l iubești cu siguranță se socotește ca gest de maturitate, după părerea mea.

Îmi strânge mâna.

– Și după a mea. Sunt al naibii de îngrozită.

– Nu știu de ce, îi răspund. Australia n-o să știe ce-a lovit-o.

Dacă sunt convinsă de un lucru, acela e că Sarah o să se descurce de minune acolo. Și-a asigurat deja un loc de muncă la unul dintre posturile fruntașe de televiziune: Trăiască noul reporter monden de geniu din Australia!

Înainte să trecem prin ușile de sticlă către bar, mă apucă de mână să mă oprească:

– Ascultă, Lu, trebuie să-ți spun ceva.

Stăm aproape una de cealaltă și ea-mi strânge degetele.

– Nu pot să zbor la celălalt capăt al lumii fără să-ți zic că-mi pare rău pentru cum m-am purtat… păi, știi tu, pentru tot.

– O, Doamne, Sar, nu trebuie să-ți ceri scuze! îi răspund și deja mi se umplu ochii de lacrimi.

Nu cred că putem vorbi despre cearta noastră fără să fim emoționate.

– Sau îngăduie-mi să-mi cer și eu scuze: Urăsc din tot sufletul ce s-a întâmplat în ziua aia.

Încuviințează cu buza tremurându-i.

– Ți-am zis niște chestii îngrozitoare. Nu le credeam. Faptul că am rata ziua nunții tale este cel mai rău lucru pe care l-am făcut.

– Eu te-am rănit. N-am vrut nicicând să te rănesc, Sar.

Își șterge ochii cu mâna.

– Ar fi trebuit să-ți accept brățara. E cel mai drăguț lucru pe care l-am primit vreodată. Țin la tine ca la o soră, Lu, ești cea mai bună prietenă a mea din toată afurisita asta de lume.

Port brățara chiar acum și fac exact cum aveam de gând. Desfac încuietoarea și o dau jos, apoi i-o pun la încheietură. Amândouă ne uităm la ea și îmi apucă mâna foarte strâns.

– Uite, îi zic, cu voce întretăiată, a ajuns acolo unde îi e locul.

– Am s-o prețuiesc întotdeauna.

Emoția i se stinge-n glas.

Zâmbesc printre lacrimi.

– Știu. Acum hai! o îmbrățișez eu. Șterge-te la ochi! Astă-seară se presupune că e o seară fericită.

Ne îmbrățișăm strâns; este o îmbrățișare de genul „Îmi pare rău" și „Te iubesc" și încă una, de genul „Ce mă fac eu fără tine?"

Luke mă trage înăuntru de cum mă zărește la bar.

– *Acum* putem să începem petrecerea, spune el zâmbind larg. A păzit ușa sperând că o să vii.

E adorabil. Robust ca un jucător de rugby, gălăgios și plin de optimism, are ochi numai pentru Sarah. Cât timp ea și cu Jack au fost împreună, am crezut că era dragoste. Și poate că a fost dragoste sau ceva asemănător, dar nu de genul ăsta și cu siguranță nu la nivelul ăsta. Sarah și Luke emană dragoste din adâncurile sufletelor lor.

– Laurie!

Mă întorc când îmi atinge cineva brațul.

– Jack! Sarah nu știa dacă o să poți să ajungi.

Văzându-l pe neașteptate, mă năpădește o senzație de încântare și ușurare.

Se apleacă și mă sărută pe obraz, cu mâna caldă pe spatele meu.

– N-am fost sigur că putem să venim până azi-dimineață, zice el. Chiar mă bucur să te văd.

Putem. Mă uit la el și câteva secunde nu ne spunem nimic. Pe urmă se uită la o femeie într-o rochie vișinie, care tocmai a apărut lângă el, cu două pahare de șampanie în mână. El îi zâmbește și ia unul, cuprinzându-i delicat mijlocul cu brațul.

– Laurie, ea este Amanda.

– O! zic eu, apoi mă adun și încerc să compensez. Bună! Ce bine să te cunosc în sfârșit! Am auzit atâtea despre tine!

De fapt, n-am auzit nimic; Jack a pomenit-o în treacăt în e-mailuri și am văzut-o pe pagina lui de Facebook, dar nu m-a prea pregătit să-i văd împreună în carne și oase. Chiar e frumoasă, un fel de blondă poleită cu aur. Buclele ei coafate în stil flapper[1] până la nivelul bărbiei par făcute de unul dintre stiliștii aceia faimoși supermișto, iar rochia o poartă cu o geacă din piele neagră și botine până la glezne. Este sofisticată într-un fel îndrăzneț, dar privirea vigilentă din ochii albaștri nu se prea potrivește cu blândețea din voce.

– Laurie, îmi zâmbește ea, făcându-se că mă pupă pe ambii obraji. În sfârșit, ne întâlnim!

Încerc să nu-i analizez exagerat cuvintele. În sfârșit? Ce vrea să spună? Mă pironește cu privirea, ca și cum ar vrea să-mi mai zică ceva.

Suntem salvate de obligația unei conversații de Sarah, care bate din palme și ne gonește pe toți în restaurant. Suntem vreo cincizeci și ceva de oameni, prieteni și colegi apropiați. Mă uit spre cele două mese rotunde și văd cartonașul cu locul lui Oscar lângă mine, cu Jack dincolo și pe urmă Amanda. Răsuflu ușurată și mă întreb dacă e prea târziu să-mi încurc cartonașele, deoarece, fără Oscar să echilibreze situația, seara asta o să fie o adevărată încercare. Nu recunosc niciunul dintre celelalte nume de la masă. Ura!

– Se pare că am prins cel mai bun loc din încăpere, spune Jack cu un zâmbet larg, venind lângă mine în timp ce verifică masa.

Zâmbetul meu e așa de reținut, încât mă întreb cum de nu-mi ies afară dinții să ricoșeze în pereți. Mă îndoiesc că există îndeajuns vin în hotelul ăsta să-mi facă seara acceptabilă. Îmi pierd cea mai bună

[1] O categorie de tinere din anii '20, care purtau fuste, se tundeau bob, ascultau jazz și manifestau un dispreț făți pentru ceea ce era considerat comportament acceptabil. Se identificau ușor după machiajul strident, consumau alcool, conduceau automobile, fumau și aveau mai puține tabuuri sexuale (n. tr.).

prietenă, soțul meu n-a apărut, iar acum sunt pe cale să-mi petrec următoarele câteva ore făcând conversație politicoasă cu noua și frumoasa prietenă a lui Jack.

Îmi ocup locul și-i atrag atenția chelnerului în timp ce se plimbă cu paharele de vin. Presimt că ne vom vedea des astă-seară.

JACK

Afurisitul de Oscar! E singura dată când chiar nu m-ar fi deranjat să fie aici, şi el nu se sinchiseşte să fie nici măcar în aceeaşi ţară. Cu toate că, din câte am înţeles, practic a emigrat în ultima vreme. Biata Laurie, trebuie să se simtă destul de singură!

– Grozav! oftează Amanda, cercetând meniul gata stabilit.

Oftez şi eu în sinea mea, fiindcă întotdeauna este cam riscant să mănânci în oraş cu ea. Este pesco-vegetariană şi nu mănâncă alimente cu zahăr, deşi zahărul din vin beneficiază de un permis special, pentru că, zice ea, îl neutralizează alcoolul. Sunt aproape convins că e o scornea-lă de-a ei, ceva cu care o tachinez constant. Astă-seară totuşi chiar vreau să le lăsăm o impresie plăcută tuturor, ceea ce este problematic, deoarece primul fel este paté din ficat de raţă, iar felul principal este pui şi e vina mea că nimeni nu ştie că prietena mea nu mănâncă niciunul dintre aceste feluri.

– Mă ocup eu, îi şoptesc.

Mă priveşte în timp ce chelnerul care aduce vinul îi umple paharul.

– Nu-ţi face griji! Sunt sigură că au şi altceva.

Îi atrage atenţia lui Laurie.

– Pesco-vegetarian.

Lasă să-i scape un zâmbet de parcă s-ar scuza.

– Urăsc când trebuie să fac o scenă.

Încerc să-i atrag atenţia lui Laurie, însă îşi cercetează meniul din nou.

– Şi cu ce te ocupi, Mandy?

I-o iau înainte; tipul australian – unul dintre prietenii lui Luke, presupun – din celălalt capăt al mesei n-avea de unde să ştie însă că, dacă e ceva care s-o facă pe Amanda un pic pedantă, acela e să nu fie strigată Mandy.

– Amanda, îl corectează ea, zâmbind ca să îndulcească vorba. Sunt actriţă.

– Grozav!

Tipul părea să fi băut deja prea mult.

– Ai jucat în vreun film cunoscut?

Se pare că omul are un fel de al şaselea simţ pentru toate întrebările greşite. Amanda se descurcă binişor; a jucat în câteva emisiuni locale în Scoţia şi are un rol secundar într-o telenovelă, dar slabe şanse ca el să fi auzit de ele.

– Amanda joacă într-o telenovelă în Scoţia, zic eu.

– Este doar un rol mic, intervine ea, râzând.

Tipul îşi pierde interesul, iar eu mă aplec şi îi vorbesc încet, ca să audă numai ea.

– Eşti bine? Îmi pare rău dacă e un pic straniu.

– Nimic ce să nu pot duce, zâmbeşte.

Se întoarce şi leagă o conversaţie politicoasă cu tipul din partea cealaltă, lăsându-mă pe mine şi pe Laurie să mâncăm stânjeniţi unul lângă altul. Nu sunt sigur că a fost una dintre cele mai deştepte mişcări ale mele s-o aduc pe Amanda azi aici; ea pare să se simtă bine, însă încep să-mi dau seama că eu nu.

– E bun, zice Laurie, făcându-mi semn cu cuţiul spre paté .

– Cum îţi merge?

Îşi plimbă salata prin farfurie.

– La serviciu este interesant. Mă ocup de reportaje despre sănătatea femeii în principal, aşa că am multe de învăţat.

– Cred și eu.

– Tu?

– Îmi ador jobul, mda. Lucrez până seara târziu, însă îmi place.

Laurie își pune jos tacâmurile.

– Edinburgh arată drăguț din fotografiile tale.

– Este drăguț. Ar trebui să treci cândva pe-acolo, îți fac un tur.

O simt pe Amanda ușor încremenită alături, iar de cealaltă parte Laurie pare nedumerită.

– Ție și lui Oscar, evident, adaug ca s-o dreg.

Apoi o scrântesc din nou, precizând:

– Dacă-și poate lua liber.

Ce fac? Să-i am pe amândoi în vizită ar fi rețeta perfectă a dezastrului.

Sunt ușurat când chelnerii strâng farfuriile, iar Laurie se scuză și pleacă de la masă. Îi zâmbesc chelneriței cu vinul ca să vină și să-mi umple din nou paharul. Există doar o singură cale prin care să înfrunți nivelul ăsta de oroare socială.

LAURIE

Ce seară! Ori de câte ori mă nimeresc câteva clipe lângă Sarah, ne apucă plânsul, Oscar n-a apărut, iar prietena lui Jack este enervant de drăguță, cu toate că este pesco-vegetariană. M-am dus la toaleta fetelor ca să mă mustruluiesc zdravăn după primul fel și să-mi spun în oglindă că ea este partenera pe care Jack și-a ales-o și că el este prietenul meu, deci trebuie să mă străduiesc să fiu și a ei. De fapt, trebuie să fi avut multă îndrăzneală ca să vină astăzi. De atunci am întrebat-o mai multe despre jobul ei și despre Edinburgh și chiar mi se pare interesantă.

– Ești din Londra, Amanda? o întreb, fiindcă accentul ei cockney a dat-o de gol clar, ca și când ar fi purtat o jachetă Pearly Queen.

– Londoneză get-beget, îmi zâmbește ea larg. Deși nu ți-ai da seama când sunt pe platou. Personajul meu, Daisy, este scoțiancă adevărată ca ciulinul și biscuiții tradiționali[1] făcuți în casă, drăguțo.

A făcut trecerea perfect la accentul scoțian dur și răgușit, încât să mă facă să râd, contrar firii mele.

– Uau! E chiar bun, îi zic.

– Repetiția e mama învățăturii, zice ea ridicând din umeri.

---

[1] *Heather și shortbread*, simboluri ale Scoției (n. tr.).

A continuat să-mi povestească despre câteva dintre probele recente – n-aș fi crezut că e atât de greu să fii actriță. Poate că va fi bună pentru Jack. Fata știe ce vrea, e clar, și nu se dă în lături să muncească din greu ca să ajungă acolo.

Până astăzi n-am perceput-o ca fiind atât de importantă în viața lui Jack. Însă acum, că am cunoscut-o, îmi este greu s-o ignor. Nu că aș vrea; sunt doar șocată să-l văd pe el cu cineva ca ea. Cu cineva care chiar ar putea să fie relevant pentru viitorul lui. Este doar… nu știu. E ceva ce nu pot să descriu în cuvinte; n-aș fi crezut că viața lui în Scoția va deveni viața lui pentru totdeauna. Îmi doresc să fie fericit, bineînțeles, dar m-a luat un pic prin surprindere. Asta e. M-a luat prin surprindere.

Îi zâmbesc chelneriței îmbujorate care apare și-mi pune în față felul principal.

– Mulțumesc, arată delicios.

Jack face la fel și, în timp ce așteptăm să apară somonul pe care-l pregătesc în grabă pentru Amanda, îi face semn cu capul chelneriței cu vinul să se întoarcă la el.

JACK

Mă simt un pic prost pentru că am cerut desert când Amanda este atât de înverșunată să mănânce fără zahăr, dar e un fel de ciocolată *trois mousse* și băusem prea mult vin ca să-mi mai invoc voința și să refuz. Se scuză și se duce să ia o gură de aer, lăsându-ne pe mine și pe Laurie să ne îmbuibăm.

– Amanda pare de treabă, îmi zice ea.

– Este.

Laurie nu pare la fel de încântată de desertul ei pe cât sunt eu de-al meu. Ciugulește de pe margini.

– Sunteți împreună de ceva vreme, nu?

– De vreo șase luni. Probabil mai mult; ne-am cunoscut la petrecerea de logodnă a unui prieten – televiziunea și radioul sunt un cerc surprinzător de restrâns, mai ales în Edinburgh. Părea să-și fi dorit să fie acolo pe cât îmi doream și eu, așa că, dintr-una într-alta, am intrat în vorbă. Nu mă așteptam să fie decât ceva trecător, însă, cumva, se pare că a devenit parte din viața mea.

– E serios?

Mă opresc din mâncat și mă uit la Laurie.

– Vorbești ca maică-mea!

– Doar am întrebat! dă ea ochii peste cap.

Se așterne tăcerea și beau niște vin după desert.

– Cum e viața de femeie căsătorită?

Dă la o parte farfuria cu desertul pe jumătate mâncat și-și trage paharul de vin.

– Bună. Frustrantă uneori, că Oscar e plecat atât de des, dar bună, râde ea ușor și ridică din umeri. Scuze. Îngâmfări de oameni căsătoriți.

– Ei urmează la rând, zic eu ca să schimb subiectul, făcându-i semn spre Sarah și Luke la masa alăturată.

Laurie îmi urmărește privirea îngândurată.

– Regreți vreodată că nu ați rămas împreună?

Nici nu trebuie să stau prea mult pe gânduri.

– Dumnezeule, nu! Uită-te la ea! Nu se poate stăpâni să nu zâmbească. N-a fost niciodată așa când era cu mine.

Laurie e tot cu ochii pe Sarah.

– Mi-aș dori doar să rămână aici. O să-mi fie tare dor de ea.

Își golește paharul.

– Unde e chelnerița? Îmi trebuie încă unul.

Cred că am băut prea mult. Nu sunt beat mangă, dar nici treaz nu-s. Ne-am mutat în sala de recepție cu ceva timp în urmă; este acolo o formație care cântă cam gălăgios obișnuitele coveruri de la petreceri. Mă întind și îmi ajustez micul aparat auditiv care mi s-a pus când, în sfârșit, mi-am luat inima-n dinți și m-am dus la un specialist. N-am stat în Scoția atât de mult; a fost mai bine pentru sănătatea mea fizică și psihică să mă mut.

Amanda s-a făcut nevăzută să răspundă la un telefon, iar Laurie dansează cu Luke la câțiva pași distanță de mine. Spun că dansează, însă aproape că-i un exercițiu de aerobică; o tot smucește până când i se taie răsuflarea în hohote de râs.

– Hei, Fred Astaire! zic eu, îndreptându-mă agale spre ei, când formația, în sfârșit, a schimbat placa și cântă ceva mai lent. Acum înțeleg de ce este Sarah atât de fermecată.

– Femeia asta este sufletul meu, zice el hotărât.

Sunt convins că e de la cele câteva beri pe care le-a băut, însă ochii lui sunt larg deschiși. Îi strâng mâna; întotdeauna are să fie o legătură stranie între noi. A fost prima persoană la locul accidentului meu și, cu toate că nu-mi aduc aminte limpede ce s-a întâmplat, mi-l amintesc ghemuindu-se lângă mine. Și acum este cu Sarah și poate ar fi fost straniu, dar nu este, dar sunt evident făcuți unul pentru celălalt. Pe el nu-l cunosc așa de bine, însă pare băiat de nădejde.

– Să ai grijă bine de ea pentru noi! îi zic. Te deranjează dacă mă bag între voi?

O învârte pe Laurie încă o dată și o scoate pe sub brațul lui.

– E toată numai a ta, prietene.

Se încruntă la Luke.

– Și eu n-am niciun cuvânt de spus în toată povestea asta?

Îi face cu ochiul și o pupă pe obraz.

– Îmi pare rău, Laurie; ar trebui să mă duc să văd ce face soția, oricum. Îmi zâmbește larg și se îndepărtează.

Laurie stă în fața mea. Îi strălucesc ochii și este îmbujorată. Arată așa cum arăta ea pe vremuri, fericită și lipsită de griji.

– Dansezi cu mine, Lu? De dragul vremurilor trecute?

LAURIE

Nu știu ce să spun, deoarece vreau să-i zic da. Sau o mică parte din mine vrea. Și, mai mult, partea cea mai vulnerabilă din mine știe că Jack este o cale pe care n-ar trebui s-o apuc. Mai ales când am pierdut șirul paharelor de vin pe care le-am băut.

– Te rog?

Mă uit în jur.

– Unde-i Amanda?

Își plimbă mâna prin păr și dă din umeri.

– A ieșit să răspundă la telefon. Se încruntă. Sau să dea un telefon. Nu se supără.

– Sigur?

Râde, ca și când ar fi o întrebare prostească.

– Nu-i o psihopată geloasă, Lu, știe că ești una dintre cele mai vechi prietene ale mele.

Nu-mi pot stăpâni zâmbetul, căci râsul lui mi-a lipsit atâta vreme. E târziu și luminile sunt slabe, iar ochii lui verzi-gălbui sunt aceeași ochi în care m-am uitat într-o noapte de decembrie, de la etajul de sus al unui autobuz de pe Camden High Street. Mi se pare că a trecut o veșnicie de atunci. În amintirea acelei fete, nu pot să zic nu.

– Bine.

Mă trage lângă el, punându-mi o o mână caldă în jurul mijlocului, iar cu cealaltă ținând-o pe-a mea.

– Nu îmi vine să cred că pleacă, îi zic. E prea departe.

– O să fie bine, îmi șoptește el la ureche. Nicăieri nu este prea departe în zilele noastre.

– Însă nu pot să sun în Australia în fiecare zi și o să fie atât de ocupată.

– Atunci, sună-mă pe mine din când în când.

Își sprijină bărbia pe creștetul meu.

Chestia asta nu merge conform planului. Am venit aici hotărâtă să mă port civilizat cu Jack, dacă va fi aici astă-seară, nimic mai mult. Și totuși dansez cu el, mâna lui îmi mângâie șira spinării de sus până jos și, straniu, nu mai sunt acea Laurie de acum câteva ore. Sunt acea Laurie de acum șapte ani. *Of, Oscar, de ce n-ai venit?*

– Țin minte când mi-ai povestit cândva despre băiatul cu care ai dansat la discoteca de la școală, zice el, înăbușindu-și un hohot de râs. Să nu-mi dai și mie un cap în gură!

Îmi lipesc obrazul de pieptul lui.

– Ne-am împărtășit multe de-a lungul anilor, nu?

– Prea multe?

Nu pot să-i răspund sincer, deoarece ce ar fi trebuit să zic „da, prea multe".

Ocupi prea mult loc în sufletul meu și nu e drept față de soțul meu.

– I-ai spus lui Sarah că te-am sărutat? De-aia n-a venit la nunta ta?

Întotdeauna am știut că o să mă întrebe la un moment dat. Sunt prea puține motive întemeiate pentru care Sarah n-ar fi venit la nunta mea și probabil că a simțit că n-a avut nicio urgență în familie.

– Da, dar nu i-am zis că tu ai făcut-o, i-am spus că s-a întâmplat.

Ne învârtim ușor în lumina difuză, intermitentă, lipiți unul de altul.

– N-am putut s-o mint în față când m-a întrebat.

– Am pierdut legătura cu tine o vreme după.

Răsuflarea lui îmi încălzește urechea.

– Nu mi-a plăcut.

– Nici mie.

Se uită în jos la mine, pe urmă își apropie fruntea de a mea. Pentru mine, nu mai există nimeni în încăpere. El este Jack O'Mara, iar eu sunt Laurie James, închid ochii și-mi aduc aminte de noi.

– Crezi că ne-a fost mereu sortit să ne cunoaștem? întreb.

Îmi revine în minte imaginea din roata Ferris cu Jack alături, cu capetele lăsate pe spate ca să ne uităm la stele. Poate că e de la vin, dar mi se strânge stomacul ușor în timp ce el îmi râde încet la ureche.

– Nu prea cred în toată abureala asta cu destinul, Lu, însă întotdeauna o să fiu bucuros să te am în viața mea.

Mă privește adânc în ochi, iar gura lui este atât de aproape, încât pot să-i simt răsuflarea pe buze. Tânjesc după ea.

– Și eu, îi șoptesc. Cu toate că uneori e o povară pentru inima mea când sunt cu tine.

Mi-e greu să-i deslușesc expresia de pe față. Regret, poate?

– Nu, zice. Nu-mi mai spune nimic!

Îmi dă părul după ureche, pesemne ca să-l aud mai bine, dar, de fapt, își apropie foarte tare buzele de pielea mea.

– Amândoi avem prea multe de pierdut.

– Știu, îi spun, am.

Dumnezeu mi-e martor că am. Sunt atât de singură mai tot timpul, însă absențele continue ale lui Oscar nu sunt o justificare pentru încălcarea unor limite impuse când ai o verighetă pe deget.

– Nu mai suntem copii, zice Jack, plimbându-și degetul mare pe scobitura spatelui meu. Ești nevasta lui Oscar. Te-am văzut măritându-te cu el, Laurie.

Încerc să regăsesc sentimentul pe care l-am avut în ziua nunții mele, însă tot ce poate să evoce inima mea înșelătoare este discursul lui Jack.

– Te gândești vreodată cum ar fi fost dacă am fi…

Mă opresc, deoarece buzele lui s-au atins ușor de urechea mea când a întors capul să mă facă să tac.

Mi-e rușine de străfulgerarea iute a dorinței care mă străbate din vârful urechilor până în adâncul măruntaielor. Mi se taie răsuflarea; îl doresc cu o patimă care mă înspăimântă.

– Bineînțeles că m-am întrebat cum ar fi fost, șoptește el atât de intim, încât cuvintele mi se strecoară direct în vene. Însă știm cum ar fi fost, Lu. Am mai încercat o dată înainte, mai ții minte? Ne-am sărutat și ne-a îngreunat situația amândoi.

– Bineînțeles că țin minte, răsuflu eu. O să țin minte până în ziua în care mor.

Mă apucă de mâini, încleștându-și degetele calde în jurul alor mele.

Pe urmă se uită la mine și ochii lui îmi spun tot ce nu poate rosti. Mă fixează cu privirea în timp ce dansăm și îi șoptesc încet că întotdeauna o să-l port în inima mea, iar el îmi răsunde la fel de încet că altundeva, într-un alt timp, am fi fost al naibii de aproape de perfecțiune.

– Dacă mai are vreo importanță – își trece mâna prin părul meu și-mi mângâie bărbia cu degetul mare – și pentru că, în sfârșit, suntem sinceri unul cu celălalt, chiar ești persoana mea preferată din tot universul și a fost cel mai spectaculos sărut din viața mea.

M-am pierdut. M-am pierdut în cuvintele lui, în brațele lui și în ceea ce ar fi putut să fie.

– Am putea să… încep eu, dar nu mai continui, căci amândoi știm că nu putem.

– Nu, zice el. Suntem acolo unde ar trebui să fim.

Încep să plâng; prea mult vin, prea multe emoții, prea mult din viața mea dusă pe apa sâmbetei astă-seară. Mă ține strâns la piept și-și apropie buzele de urechea mea.

– Nu plânge! îmi zice. Te iubesc, Laurie James!

Îmi ridic privirea, nefiind sigură cum să iau vorbele lui, iar el se uită în altă parte.

– Jack?

Auzind vocea Amandei, care ne face cu mâna printre cei care dansează. Mă întorc.

– Ești bine?

Se uită când la Jack, când la mine, cu sprâncenele ridicate a uimire, iar eu mă șterg cu palmele pe obrajii înlăcrimați.

– Scuze. Sunt o epavă emoțională, îngaim eu tremurând. Nu mă băgați în seamă, e de la vin. Sunt supărată că pleacă Sarah.

Mă uit la Jack, fără să-l privesc fix în ochi.

– Scuză-mă că ți-am umezit cămașa. Să-mi trimiți, te rog, factura de la curățătorie.

Îngrijorată, intru în apartament și mă dezbrac să mă bag în pat. Luând în calcul cantitatea de vin pe care am băut-o, sunt brusc complet trează. M-am tot gândit la lucrurile pe care le-am spus astă-seară și mi-e rușine de cât de ușor s-a făcut țăndări fundația căsniciei mele sub presiune. Adevărul este că m-am tot gândit că sunt îndrăgostită de Jack prea mulți ani. M-a făcut să-mi dau seama de un lucru inevitabil, ceva ce preconizam de mult: și lui, și mie ne-ar fi mult mai bine dacă n-am fi împreună.

Trebuie să-l înlătur pe Jack O'Mara din viața mea. E o parte prea mare din identitatea mea, iar eu, o parte dintr-a lui. Chestia cu îndepărtatul este că uneori trebuie să smulgi tot din rădăcină, însă este un risc pe care va trebuie să mi-l asum. De dragul căsniciei mele; de dragul nostru, al tuturor.

12 septembrie

LAURIE

– Ești sigur că nu e vreun motiv anume pentru adunarea asta? îl întreb pe Oscar, în timp ce taxiul întoarce pe drumul către Lucille.

Oscar se încruntă și scutură din cap fără să răspundă. Nu mă miră; i-am pus aceeași întrebare de vreo câteva ori deja de când am fost invitați acum o săptămână să bem ceva acasă la mama lui. Lucille nu bea niciodată. Mă bucur că a putut să-și facă loc în agendă pentru mama lui, chiar dacă i se pare greu să facă același lucru pentru mine.

– Poate are vreun anunț-surpriză, îi sugerez eu. Să se retragă în Spania?

Dă ochii peste cap. E chiar egoist din partea mea; dintre toți, eu ar trebui să apreciez că e important să ai părinții în preajmă. Și, sincer, nu mai este chiar atât de insuportabilă în ultima vreme. S-a mai înmuiat față de mine de când a murit tata. Niciodată n-o să creadă că sunt îndeajuns de bună pentru scumpul ei băiețel, însă nu cred că va putea să fie cineva.

– Și cine o să fie acolo? întreb și îl apuc de mână în timp ce mă ajută să cobor pe trotuar și îi plătește șoferului.

– N-am idee.

Se agață de brațul meu și ne îndreptăm spre ușa neagră și lucioasă de la intrare în amurgul blând al serii.

– Familia. Câțiva prieteni. Cred că mama se simte puțin izolată de când cu operația.

Lucille a suferit o operație la genunchi în iulie și, cu toate că nu a fost nimic grav, Oscar a trebuit să-i facă pe plac mai mult ca niciodată. Este nemilos din partea mea să cred că se dă în spectacol ca să-l țină îngrijorat, însă exact asta cred că se dă în spectacol ca să-l țină îngrijorat. Cel puțin, pot s-o spun în gând.

– Va trebui să suni tu, îi zic, uitându-mă la buchetul scump de flori pe care-l am într-o mână și la sticla de vin scumpă din cealaltă.

Sună și în câteva clipe Gerry ne deschide larg ușa. Mă bucur să-l văd; este cel mai apropiat aliat al meu dintre membrii familiei lui Oscar.

– Oameni buni, intrați! izbucnește el, pupându-mă în trecere. Toată lumea e în grădină.

Lucille are o grădină de portocali splendidă în spatele casei și o găsim deja plină de vecini, rude îndepărtate și prietene, doamnele cu care ia masa la prânz.

– Dragilor, ați ajuns! își face apariția Lucille, navigând prin încăpere când ne zărește.

Oscar o îmbrățișează, iar eu îi înmânez darurile când se întoarce către mine. Este o mișcare exersată, una pe care am perfecționat-o ca să trec de momentul salutului; îi oferi cuiva flori, nu e nevoie de săruturi ciudat mimate. Însă Lucille doar se uită la ele și zâmbește politicos, apoi mi le trântește înapoi în brațe.

– Fii drăguță și pune-le în apă la bucătărie, dragă!

Drăguță? Dragă? Poate că mă tratează ca pe-o slujnică, însă astea sunt cuvinte noi și încurajatoare în vocabularul ei în ceea ce mă privește. S-ar putea să ajungem undeva, până la urmă. Lucille se duce țintă spre grădină, cu Oscar la braț, lăsându-mă să fac ce mi s-a cerut.

Aranjam florile într-o vază pe care o găsisem sub chiuvetă când Cressida se furișează înăuntru.

Minunat! Mulțumesc, Lucille!

Am reușit cumva să nu schimb niciodată mai mult de o vorbă sau două cu ea; chiar și la nunta noastră am scăpat doar mulțumindu-i că a venit. Până acum, am crezut că era la fel de dornică să evite contactul pe cât eram și eu.

– Bună, Laurie! Ce mă bucur să te găsesc aici!

– Mă bucur să te văd din nou, Cressida! mint eu. Cum e viața la Bruxelles?

Îi piere zâmbetul ca din reclamele la pastă de dinți; nu pot decât să-mi închipui că voia să aducă ea însăși în discuție prezența ei acolo.

– Fantastic! se îmbujorează ea. Adică suntem ocupați, însă muncim din greu, ne distrăm pe măsură, nu?

– Așa e, murmur.

Oare de ce mă trezesc mereu imitând oamenii șic?

Îmi închipui.

– Ai fost vreodată la Bruxelles?

Clatin din cap. Ai fi tentat să crezi că am fost până acum, însă Oscar îmi spune tot timpul că preferă să vină acasă. Mă întorc să mă uit prin bucătărie după un loc convenabil unde să așez florile. Când să le pun în mijlocul mesei, Cressida se năpustește asupra mea.

– Nu acolo! Lui Lucille nu-i plac florile pe masa din bucătărie.

Zâmbesc și încerc să iau vaza, însă se agață de ea și apa se varsă pe bluza ei corai, vaporoasă. Amândouă ne uităm în jos la materialul înmuiat care-i atârnă pe corpul delicat, iar privirea din ochii ei când dă drumul vazei și și-o ridică este inconfundabilă. Femeia mă detestă.

– Ai făcut-o intenționat!

– Poftim? Nu… aproape că-mi vine să râd, șocată de îndrăzneala ei.

– Totul în regulă? apare Oscar în prag la țanc, ochii lui săgetându-ne nervos când pe una, când pe cealaltă.

– Absolut minunat! spune Cressida. Nevastă-ta a vărsat apă pe mine, face ea semn spre hainele ude leoarcă. Din greșeală, sunt convinsă.

Îmi aruncă un zâmbet mărinimos și se uită la el printre gene, un gest teatral care sugerează că mă acoperă pentru mica mea scăpare răutăcioasă.

– Poftim?

Se uită buimac la bluza ei udă și apoi la vaza din mâinile mele.

– De ce ai face una ca asta, Laurie?

Faptul că nu s-a oprit să se întrebe dacă nu cumva minte e semn rău; o pun deoparte ca să mă gândesc mai târziu.

– N-am făcut-o, spun eu, iar ea pufăie imperceptibil și-și încrucișează ușor brațele la piept.

Încerc să citesc printre rânduri ca să-mi dau seama ce se întâmplă acolo cu adevărat. E limpede că ceva o macină pe Cressida.

– Mă duc la baie să văd ce fac cu asta.

Face stânga-împrejur și iese furioasă în hol, lăsându-ne să ne holbăm unul la altul de cealaltă parte a mesei.

Încerc iarăși să pun florile jos, însă el se întinde și mi le ia.

– Mamei nu-i plac florile pe masa din bucătărie. O să le găsesc alt loc în hol.

Am ajuns, în sfârșit, acasă. Pe drumul înapoi, în taxi am tăcut ostentativ și acum ne-am întins pe pat, unul lângă altul, holbându-ne la tavanul întunecat.

– Îmi pare rău că am crezut-o atât de ușor pe Cress, zice Oscar încet, rupând, în sfârșit, tăcerea. Ar fi trebuit să-ți iau partea.

La adăpostul întunericului dau ochii peste cap, auzind prescurtarea numelui ei.

– M-a mirat, zic. Mă cunoști îndeajuns de bine, încât să știi că stropesc oamenii cu apă.

Se oprește o clipă.

– Era udă leoarcă, totuși. A fost plauzibil o secundă, atâta doar.

E rândul meu să mă opresc. De ce ar crede el că e plauzibil ca eu să arunc cu apă în Cressida? E ceva ce-mi scapă.

– Oare așa să fie?

– Ce?

– Plauzibil. Ai spus că ți s-a părut plauzibil ca eu să fi aruncat cu apă în Cressida. Acum ori crezi că am maturitatea unui copil de șaisprezece ani și nu pot să înghit ideea că tu ești prieten cu fosta ta, ceea ce, apropo, e, categoric neadevărat, sau mai e vreun motiv pentru care crezi că aș fi aruncat cu apă în ea. Deci care e?

Poate că e întuneric, însă îi aud oftatul la fel de bine.

– Trei zile pe săptămână e mult timp, Laurie.

Înghit în sec. Nu știu la ce mă așteptam, dar oricum nu la asta.

– Ce vrei să spui?

De când Sarah a plecat în Australia, am făcut tot efortul să fiu cea mai bună soție cu putință. Aș putea să fiu premiată. Și acum îmi spune că ce? Că i-a tras-o fostei iubite în tot timpul ăsta?

– Că mi-e dor de tine când sunt acolo, spune el. Și Cress îmi arată al naibii de limpede că ar fi fericită, dacă am avea un aranjament.

– Un *aranjament?* Al dracului de *franțuzesc!* spun eu, aproape râzând de absurdul situației, conștientă că sunt pe punctul să țip. Și vrei un aranjament?

– N-am făcut nimic, spune el înfierbântat. Îți jur că nu, Laurie!

– Vrei?

– Nu, spune. Nu chiar.

– Nu chiar? Asta ce vrea să însemne?

Sunt iar pe punctul să țip.

Nu-mi răspunde, ceea ce este un răspuns în sine. După un minut sau două de tăcere, îi vorbesc iarăși. Nu vreau să mă duc la culcare certată, dar trebuie să-i zic asta.

– Poate că e vremea să ceri un transfer definitiv înapoi în Londra. Bruxelles trebuia să fie doar temporar.

Sugestia mea plutește între noi în întuneric. Știu cu certitudine că nu vrea să se transfere înapoi, că-și adoră munca de acolo. Este nedrept din partea mea să-i cer asta? Sau este nedrept din partea lui să mă roage să tolerez faptul că lucrează cu cineva care îi face, evident, jocul? Și nu chiar oricine, ci fosta lui iubită?

– Sau poate preferi să stau aici de fiecare dată când ești departe departe și să mă întreb dacă asta e noaptea în care Cressida o să te prindă cu garda jos?

– Asta n-o să se întâmple niciodată, îmi spune el ca și cum ar fi strigător la cer.

– Ai spus „nu chiar", i-o întorc. Te-am întrebat dacă ai vrea, iar tu ai spus „nu chiar". Nu-i același lucru cu „nu", Oscar.

– Și e o cale al naibii de lungă până la a spune că aș face vreodată ceva, zice el ca scos din sărite.

Țipă atât de rar, încât sună mai aspru decât ar trebui în încăperea liniștită. Acum amândoi suntem răniți.

– Am zis că n-o să lăsăm niciodată căsnicia să sufere de pe urma acestui job, spun eu mai încet.

Se întoarce spre mine, împăciuitor.

– N-o vreau pe Cress și nici pe altcineva în afară de tine, Laurie.

Încremenesc. Maxilarul îmi este atât de țeapăn, mă simt de parcă ar fi țintuit locului.

– Nu putem să facem asta la nesfârșit, Oscar.

– S-ar putea ivi prilejul în câteva luni să mă întorc la biroul din Londra, zice el. O să trag niște sfori, în regulă? Crede-mă, Laurie, nu-mi doresc nimic mai mult decât să nu fiu nevoit să te sărut de rămas-bun în fiecare duminică seara.

Mă rostogolesc către el, acceptându-i crenguța de măslin, cu toate că nu sunt convinsă că-l cred pe deplin. Și nu numai din pricina Cressidei; uneori mi se pare că e mai căsătorit cu serviciul decât cu mine. E ca și cum ar duce două vieți. Una alături mine, ca soț, și alta separată de mine: întâlniri efervescente și baruri din oraș, costume elegante, afaceri clandestine și cine festive. Bineînțeles că împarte bucăți din ea cu mine, frânturi și ocazional mesaje cu poze, dar, în mare, nu pot să scap de senzația că este mulțumit cu stilul lui de viață de genul „nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase". E încă departe de iubitul

meu thailandez relaxat; tabloul de pe peretele din dormitor aduce mai mult a fantezie decât a amintire.

– Uite. Suntem căsătoriți, Oscar, dar asta nu înseamnă că, la o simplă apăsare de buton, putem să ne redirecționăm toate gândurile de-a lungul unei singure șine. Câteodată suntem puși la încercare. Să nu fim naivi!

Stăm întinși, uitându-ne unul la altul în încăperea întunecată.

– Tu ai fost pusă la încercare?

Închid ochii o clipă, apoi hotărăsc să nu-i răspund la întrebare.

– Cele mai importante sunt alegerile pe care le facem când suntem puși la încercare. Căsătoria nu este doar un contract care te ține legat legal, ci e o alegere. Este ca și cum ai spune „te aleg pe tine". În fiecare zi mă trezesc și te aleg pe tine. Te aleg pe tine, Oscar.

– Și eu te aleg pe tine, șoptește el, îmbrățișându-mă.

Îl țin și eu și mă simt de parcă strângem în brațe și căsnicia, legănând acest lucru prețios și delicat între trupurile noastre.

Însă mi se pare că e un pact slab și rămân trează mult timp după ce el adoarme, tulburat.

21 noiembrie

LAURIE

– Laurie!

Oscar se cuibărește lângă mine în pat, trezindu-mă din vise stranii, întortocheate, de care mă agăț chiar și când mă desprind din mrejele somnului. Numerele roșii, strălucitoare ale ceasului de pe noptieră arată cinci și jumătate dimineața.

– Laurie…

Îmi sărută umărul, mă ia în brațe pe sub așternuturi.

– Ești trează?

– Nu tocmai, îi șoptesc, încă în stadiul ăla de amețeală dintre somn și luciditate. E devreme.

– Știu, zice el, cu mâna nemișcată și caldă pe burta mea. Hai să facem un copil!

Deschid larg ochii, surprinsă de vorbele lui.

– Oscar, zic și mă întorc spre el până ajungem față în față, iar el geme și-mi acoperă cu sărutări orice aș fi putut să fiu pe cale să spun, băgându-și piciorul între coapsele mele.

Facem sex subit și în grabă, amândoi încă zdruncinați de tumultul de noaptea trecută. Iarăși ne-am luat la harță sau, mai degrabă, am schimbat câteva vorbe la cină, cum ar zice Oscar. E vina

mea – l-am întrebat dacă s-a mai interesat de mutarea înapoi în Londra. Se transformă cu repeziciune într-un subiect tabu.

Pe urmă, ne tolănim printre cearșafurile răvășite, reconectați, alegându-ne iar unul pe celălalt pentru o nouă zi. Nu știu dacă a vorbit serios despre copil sau nu, dar cel puțin pentru moment știu că eu sunt cea la care se gândește.

2016

HOTĂRÂRI DE ANUL NOU

1) Un copil! Da, Oscar şi cu mine ne-am hotărât că ăsta este anul în care o să încercăm. Am tot vorbit în ultimele luni şi am stabilit că de la 1 ianuarie nu mai iau anticoncepţionale. Mi se pare că e un salt uriaş în necunoscut.

Nu cred că mai nevoie să iau alte hotărâri. Asta e una care-ţi schimbă dramatic viaţa pentru un an, nu? Oscar mi-a promis că o să discute iar cu şeful despre mutarea înapoi la Londra. Avem şanse mai mulţe să rămân însărcinată dacă e acasă mai des şi, când o să am un copil, e de la sine înţeles că n-o să vrea să mai lipsească atât.

2) Ah, la dracu', am uitat! Mă doare asta, dar încă ceva: n-o să mă ating de băutură. Se pare că, fără ea, am mai multe şanse să rămân înărcinată.

26 ianuarie

LAURIE

– Ți-ai luat acidul folic în fiecare dimineață?

Stau pe marginea patului, cu telefonul mobil pe difuzor pus pe noptieră.

– Bineînțeles, spun eu.

Însă mă îndoiesc că totul se rezumă la asta, dacă ingerez sau nu suficienți nutrienți. Are mai mult de-a face cu, știți voi, ovule și spermatozoizi care se întâlnesc la momentul potrivit. Sunt convinsă că Oscar n-a vrut să pună întrebarea pe ton acuzator; este doar dezamăgit. Nu-mi răspunde.

– Foarte puține cupluri fac un copil din prima încercare, spun eu mai serios.

Scriu articole despre sănătatea femeilor și am tratat probleme legate de sarcină de nenumărate ori. Dacă ar fi după mine, mi-aș vedea pur și simplu de viață și m-aș strădui să nu mă obsedeze dacă rămân sau nu însărcinată. Însă firea ambițioasă a lui Oscar se pare că a preluat controlul și nu prea știu cum să-i spun să se liniștească fără să-i rănesc sentimentele. Este chiar drăguț, serios.

– Știu, am crezut că poate o să ne iasă din prima, oftează el.

– Știu. Trebuie doar să depunem mai mult efort data viitoare când te întorci.

– Ai dreptate. Adică nu e chiar ca o povară sau ceva de genul. Hai să ne rezervăm o noapte întreagă doar pentru noi doi.

23 februarie

LAURIE

– Laurie, ești acolo de ceva timp.

Oscar și-a amânat azi plecarea la Bruxelles ca să vadă dacă sunt însărcinată. Nu sunt. Stau pe toaletă și desfac o cutie cu tampoane, încercând să-mi dau seama cum să-i dau vestea cu blândețe.

– Ies într-un minut, strig, trăgând apa.

Dă târcoale în hol, așteptând să deschid ușa de la baie. Clatin din cap și nu poate să-și stăpânească dezamăgirea din privire atunci când mă îmbrățișează.

– E devreme, îi spun.

Încercăm doar de două luni și frumusețea dorinței deja s-a stins de tot. Cine ar fi zis că o să fie așa de stresant? Mi-ar plăcea să luăm piciorul de pe accelerație și să ne relaxăm, însă lui Oscar nu-i stă în fire să fie așa de destins. Este obișnuit să facă lucrurile să se întâmple; în mod clar, pentru el e o frustrare uriașă că nu se poate impune cu ușurință.

– A treia oară-i cu noroc.

Mă sărută pe frunte și-și ridică servieta:

– Ne vedem în câteva zile, iubire!

14 martie

JACK

– Ți-e frig?

Amanda se uită la mine ca și cum aș fi un dobitoc:

– Suntem în Arctica, Jack!

Bineînțeles că are dreptate, dar stăm înfășurați sub câteva straturi de blănuri și piei, și bem rom. Am dat o fugă până în Norvegia câteva zile și ne simțim ca și când am fi ajuns pe tărâmul minunilor. N-am văzut niciodată atâta zăpadă; chiar acum ne uităm cum ninge, din confortul paturilor noastre uriașe, de sub domul de sticlă al igluului nostru. Dacă ar fi fost după ea, am fi mers umbra la soare, însă am făcut un pariu și ea a pierdut, așadar ne aflăm aici, îndeplinindu-mi dorința de a pleca să vânăm aurora boreală. N-am avut baftă până acum; și e ultima noapte aici, așa că totul sau nimic.

– Ce ți-a plăcut cel mai mult până acum? îi zic eu, sărutându-i fruntea.

Este goală și cuibărită în scobitura brațului meu pe perne, și-și încrețește nasul când se gândește.

– Probabil că plimbarea cu sania trasă de reni, răspunde. Prea romantic să fie descris în cuvinte.

– Mai romantic decât asta? spun eu, cuprinzându-i lacom sânii cu mâinile. *Urzeala tronurilor* e nimic pe lângă noi.

– Credeam că… își pierde șirul gândurilor și oftează adânc.

– Ce? spun, luându-i paharul înainte să mă rostogolesc și s-o țintuiesc sub mine.

– Nimic, spune ea. Las-o baltă!

– Ce este?

Se uită în altă parte și-mi sărută umărul.

– E o prostie, zice ea, îmbujorată. Am crezut că mă aduci aici ca să mă ceri în căsătorie.

Sper să nu mi se vadă șocul pe față. Mi s-a părut mie că se poartă un pic ciudat astă-seară.

– Așa ai crezut? La dracu', Amanda, îmi pare rău… nu știu ce să zic. N-am vorbit niciodată despre ceva atât de serios – pur și simplu nu mă gândesc la căsătorie când vine vorba de noi. Când vine vorba de *oricine altcineva*, de fapt.

Se uită în sus la mine, eu o privesc fix și știu că ceea ce urmează să spun contează.

– Ești foarte drăguță.

Zâmbește crispat în timp ce clatină din cap.

– Mai taci!

O sărut, este mai sigur decât să exprim ce simt în cuvinte, apoi îi desfac genunchii larg cu genunchiul meu și o privesc cum închide ochii lăsându-se în voia simțurilor.

Pe urmă, se agață de mine, cu gura pe gâtul meu.

– Uită-te în sus, îmi șoptește. Uită-te în sus, Jack!

Alunec de pe trupul ei, mă întind alături și suspin. Deasupra noastră, cerul este brăzdat de perdele mișcătoare, splendid colorate în verde, albastru și violet.

– Ți se taie respirația, șoptește Amanda.

Ne întindem pe spate sub această măreție, goi și pierduți, iar eu mă întreb ce dracu' mai aștept.

23 martie

LAURIE

A treia oară nu e cu noroc în cazul nostru. Ciclul mă face să-l aștept până la nouă seara, până se sinchisește să-mi vină, timp în care Oscar m-a sunat de cinci ori deja, iar eu am fost la baie de cel puțin cincizeci. Îl sun și ne consolăm unul pe celălalt și pe urmă îmi încalc regula de a nu bea alcool și-mi torn un pahar uriaș de vin roșu. Mă gândesc în treacăt s-o sun pe Sian, prietena mea de la birou. Câteodată ieșim la un pahar după serviciu sau mergem la film în zilele în care Oscar este în Bruxelles, însă detaliile despre ciclul meu mi se par prea intime s-o bat la cap cu așa ceva. Vorbesc cu mama aproape zilnic, dar evident că nu i-am spus că încercăm să facem un copil; dacă-i zic, o să fie încă o persoană pe care s-o dezamăgesc. Nu cred că o să fie nici pe departe la fel de dezamăgitor dacă Oscar ar fi aici, însă faptul că suntem la distanță îmi dă senzația ăsta de urgență, de acum ori niciodată.

Nefericită, mă bag în pat cu laptopul și mă întind, uitându-mă printre chestiile fabuloase pe care toată lumea, în afară de mine, le face pe Facebook. După cum am prevăzut, pe Sarah a prins-o febra australiană. Australienii nu se mai satură de accentul ei britanic sau de zâmbetul ei senin. Mă întind și ating ecranul în timp ce mă uit la un videoclip pe care l-a postat pe pagina ei cu un interviu pe care ea și Luke l-au dat împreună la emisiunea matinală de acolo despre perechile

de îndrăgostiți anglo-australiene. Este minunata mea Sarah: superiubită, super-de succes, doar super. Dumnezeule, ce mi-aș dori să fie aici! Sesiunile pe Skype de luni seara sunt unele dintre cele mai importante momente ale săptămânii mele, dar nu-i același lucru ca a avea-o alături, să-i plâng pe umăr.

Mă simt aiurea că plâng și dau click de pe pagina ei pe-a lui Jack. Prietenia noastră a luat sfârșit încă din seara petrecerii ei de rămas-bun. Prietenia noastră se reduce la *like*-urile mele la fotografiile de pe Facebook și la comentariile lui ocazionale la ale mele. Din ce văd pe pagina lui se pare că e într-o vacanță lungă cu Amanda. De pe pagina mea sigur se înțelege că n-am niciun fel de viață socială. Doar un spațiu nesfârșit, gol și fără postări. Poate că ar trebui să-l șterg de la prieteni și să terminăm odată.

9 iunie

LAURIE

– Închide ochii!

Sunt în bucătărie pregătind cina (salată Niçoise cu ton), când Oscar se întoarce acasă după cele trei nopți obișnuite petrecute în Bruxelles. De data asta pare binedispus, iar eu simt un val de ușurare. Lucrurile au început să fie din ce în ce mai încordate între noi; tot nu se aude nimic legat de promisiunea lui Oscar de întoarcere la Londra și încercăm să facem un copil de șase luni, fără succes. Nu că ar fi ceva așa de neobișnuit, mai ales că uneori suntem în țări diferite în perioada optimă pentru procreere. Da, știu totul despre chestiile astea acum.

– Ești sigur? Am un cuțit de bucătărie în mână! râd eu, punându-l jos și făcând ce-mi cere.

– Poți să-i deschizi acum.

Îi deschid și-l văd că stă acolo cu un buchet atât de mare, încât abia dacă poate să vadă pe deasupra lui.

– Ar trebui să fiu îngrijorată? zâmbesc eu, luând buchetul.

Dă din cap.

– Aș fi cumpărat șampanie, dacă nu am fi renunțat la alcool, zice el.

A fost destul de înțelegător în privința regulii fără alcool pe care o respectă și el din solidaritate. Mi se strânge stomacul de groază. Mai

sunt patru zile până când trebuie să-mi vină sau nu ciclul. Mi se pare un pic cam devreme ca să sărbătorim.

– Întreabă-mă odată! zice el și-mi dau seama că e altceva.

Mă opresc din căutat o vază în care să încapă atâția trandafiri și îi pun jos.

– Ce este?

Ghicesc deja ce se pregătește să-mi zică. Să fi asta oare? Să se fi terminat cursele la Bruxelles? Putem, în sfârșit, să redevenim un cuplu cu normă întreagă.

– Vino și stai jos! îmi spune el, prelungind momentul când mă ia de mână și mă duce spre canapeaua din camera de zi.

– Mă agiți, zic eu, râzând cu jumătate de gură, îngrijorată.

Se așază lângă mine, cu corpul întors spre mine.

– Brantman și-a făcut apariția și m-a chemat la el în birou pentru o ședință azi-dimineață.

– Știam eu! Și? zâmbesc eu.

– Îl ai în față pe noul director al băncii!

Pe chip i se citește fericirea ca pe fața unui copil pentru care au venit toate Crăciunurile deodată. Simt un damf de alcool când dau să-l îmbrățișez – interdicția noastră la băutură s-a dus pe apa sâmbetei azi.

– Uau! Minunat! îi zic. O meriți cu vârf și-ndesat, lucrezi din greu pentru ei. Mă bucur că au văzut. Ți-au dat o dată ca să te muți înapoi în Londra? îi strâng eu mâna.

– Păi, nu, înseamnă o să stau și mai mult la Bruxelles.

I-a pierit zâmbetul:

– Sau chiar deloc, de fapt.

Îmi păstrez calmul, străbătută de o neașteptată presimțire că mai urmează și alte vești care nu o să-mi convină.

– Nu plec din Bruxelles, Laurie, zice el, ținându-mă de mână. De fapt, jobul va fi acolo cu normă întreagă.

Mă holbez la el, conștientă că clipesc prea repede.

– Nu…

Mă ia și de cealaltă mână și mă privește rugător.

– Nu spune nu imediat! Știu că e din senin, dar m-am tot gândit la asta toată ziua și cel mai bun lucru pentru noi e să ne mutăm acolo, sunt convins. Tu cu mine și, de asemenea, copilul, în curând. Bruxelles este un oraș splendid, Laurie, o să-ți placă, îți promit!

Mă holbez la el, șocată.

– Dar jobul meu…

– Știu, știu. Dar oricum trebuie să renunți, pentru copil; așa ai ocazia să-ți iei timp liber și pentru sarcină.

Oare mi-aș lua? Ce-ar fi dacă aș vrea să mă întorc la lucru? Încă nu știu dacă vreau asta, dar cum îndrăznește să hotărască în locul meu? E de modă veche din partea lui să presupună că o să fiu mamă casnică. Și cât de prostesc din partea mea, îmi dau seama, să nu fi vorbit cu el despre asta.

Se încruntă, ca și când eu i-aș pune bețe în roate de prisos.

– Mă rog, sunt o grămadă de joburi acolo. Dar, sincer, Laurie, voi câștiga atât de mult, că tu nici nu trebuie să… Gândește-te, te rog, îmi zice el, punând presiuni fără să mă lase să vorbesc.

– Poți să bei cafea, mă rog, ceai de mentă, în piață și să te plimbi pe malul râului. Putem să ajungem să cunoaștem orașul înainte ca el sau ea să se nască, o să fie ca prima dată când ne-am cunoscut. Acolo sunt o grămadă de expați, îți vei face o groază de prieteni.

Simt că o iau complet razna și sunt furioasă, căci se pare că n-am niciun as în mânecă. Știu prea bine că veniturile lui sunt mai mult decât suficiente să susțină o familie, pe când ale mele abia îmi ajung să mă întrețin pe mine, dar se pare că și-a făcut toate planurile fără să se gândească și la ce-mi doresc eu, ca și cum jobul meu ar fi mai degrabă un hobby decât o carieră. Nu știu ce să spun sau să cred. Mă bucur cu adevărat pentru Oscar, că truda lui și orele petrecute peste program îi sunt recunoscute, însă nu vreau să-mi las jobul sau Londra ori să-mi las viața în urmă. Nu este drept ca succesul lui să însemne că eu pierd ce am mai drag.

– Tu chiar te aştepţi să accept pur şi simplu? întreb eu, neîncrezătoare.

Nu e un bărbat nechibzuit; pot doar să-mi închipui că entuziasmul i-a depăşit bunul-simţ, pe care, în mod normal, îl are.

– Mă aştept să iei în calcul cel puţin, zice el, înţepat. Ştii cât de mult înseamnă pentru mine.

– Şi eu credeam că tu ştii cât de mult înseamnă jobul meu pentru mine, i-o întorc. Nu-ţi por oferi un post aici, la Londra? De ce trebuie să fie în Bruxelles? Este absurd să-ţi ceară asta. Să ne-o ceară.

– Cred că ei o consideră o recompensă, nu o pedeapsă.

Îi simt irascibilitatea din glas când oftează şi dă din cap nerăbdător.

– Nu înţelegi?

Mă uit în altă parte, deoarece mă simt ca şi când aş fi iraţională şi fără motive întemeiate.

– Nu crezi că familiilor noastre le-ar fi dor de noi? schimb eu tactica. Mamei tale nu i-ar plăcea să te vadă atât de rar şi ce-o să se întâmple dacă o să apară şi un copil?

Nu pot să-mi stăpânesc tonul sfidător. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai enervată de abordarea lui cu florile şi sărbătoritul.

– Suntem căsătoriţi, trebuie să luăm hotărârile astea împreună, indiferent cine aduce cele mai mari venituri în casă. Nu vreau să fiu în altă ţară decât ţara în care e mama mea când o să am un copil, Oscar. Adoră să fie bunică şi vreau să se implice.

Ne holbăm unul la altul, aflaţi în impas. Nu obişnuiam să ne certăm; acum se pare că doar asta facem.

– Nu e drept să-mi trânteşti vestea aşa şi să te aştepţi să fiu încântată! îi spun. Am nevoie de timp să mă gândesc.

Strânge din dinţi, iar ochii lui sunt întunecaţi.

– Nu prea am timp. Aşa e în domeniul bancar, Laurie, ştii cât de repede se mişcă lucrurile. Brantman vrea un răspuns până luni-dimineaţă şi singurul răspuns posibil pe care i-l pot da este da, căci, dacă zic nu, atunci ce dracu' rost mai are să lucrez acolo?

Ridică mâna, într-un gest de neajutorare.

– Cariera mea în bancă se va termina; nu rezişti într-un loc ca ăsta mulţumit de sine şi lipsit de ambiţii.

Dau din cap, năucită la nedreptatea de a fi distribuită în rolul personajului negativ.

– Mă duc să fac un duş, zice el, împingându-şi scaunul în spate.

Se opreşte o clipă, ca şi când se aşteaptă să-i cer scuze, eu oftez şi îmi mut privirea până când iese.

13 iunie

LAURIE

E trecut de miezul nopții, ceea ce înseamnă că mi-a întârziat ciclul o zi. Oscar a plecat ieri în Belgia, după o ceartă deosebit de prostească, încercând tot weekendul să-mi schimbe părerea, însă asta n-a făcut decât să mă convingă și mai tare.

Acum este luni și, oficial, este director, iar mie mi-a întârziat oficial. Mă fac ghem și țin ochii închiși. Oficial, sunt cumplit de singură.

16 iunie

LAURIE

– Am luat un test de sarcină.

– L-ai făcut deja?

Este cinci după-masă aici și două dimineața în Perth, însă Sarah e trează de-a binelea. Mi-a întârziat patru zile, iar ea e prima persoană căreia i-am spus.

Îmi trântesc cheile și geanta pe masa din hol, cu telefonul la ureche.

– Îmi este prea teamă de ce-ar putea să iasă.

Ce nu-i spun este că aș fi mai speriată dacă ar ieși pozitiv.

– Oscar încă n-a venit acasă?

Oftez în apartamentul pustiu.

– Ar trebui să se întoarcă în câteva ore.

– Rezistă! zice ea, nedeslușit.

O aud mișcându-se prin cameră, apoi se întoarce și o aud clar din nou.

– Scuze, abia m-am dat jos din pat. Bine, am vin și nu plec nicăieri. Scoate testul din cutie, Lu.

– Ce, acum? glasul meu e nefiresc de ridicat.

– Da, acum. Sau ai prefera să aștepți până ajungė Oscar?

Are dreptate, bineînțeles. La cum stau lucrurile între noi acum, ar fi mult mai bine dacă aș face-o cu ea și să știu sigur cum stă treaba înainte să apară el.

– Bine, șoptesc eu, zgâlțâind testul din punga de hârtie de la farmacie. E într-o cutie.

– Scoate-l!

Încerc să-l deschid, cu degetele tremurând.

– E într-un alt ambalaj sigilat, îi spun. Stai așa! E și un prospect.

Scot hârtia motolită și o desfac.

– Este uriașă, Sar. Enormă.

O netezesc pe blatul din bucătărie, însă scrisul e mărunt și sunt prea stresată ca să-nțeleg.

– Citește-mi ce scrie pe spatele cutiei, îmi zice ea.

Întorc cutia și o studiez, citindu-i cu voce tare.

– OK, răspunde ea, imperturbabilă. Deci tot ce trebuie să faci este să faci pipi pe băț, pui capacul și aștepți trei minute. O linie albastră înseamnă că nu ești însărcinată, două înseamnă că ești. Infailibil.

– Am uitat deja ce înseamnă o linie și ce înseamnă două. Nu cred că sunt în stare.

La celălalt capăt al firului, ea râde încet.

– Haide, Laurie, vino-ți în fire! O facem acum. Du-te-n baie!

Mă descalț și mă încui în baie. De ce, nu știu, că sunt singură în casă.

– Am intrat.

– Bun. Desfă cutia.

– De ce trebuie să fac afurisenia asta atât de greu de desfăcut? mormăi eu, scoțând în cele din urmă bățul alb, din plastic din folie. Gata. Am reușit!

– Bun. Acum știi ce trebuie să faci în continuare.

Mă uit la băț, apoi la toaletă, pe urmă oftez și fac cum mi se spune.

– Te aud cum faci pipi! răzbate vocea ei din telefonul meu de pe podea.

– Atunci, astupă-ți urechile! strig eu, râzând în timp ce încerc să aranjez bățul în locul potrivit. Dumnezeule, am pipi pe degete! Oribil!

– Nu-l înmuia! strigă ea.

Clatin din cap și scot bățul. Imediat văd că se întâmplă ceva pe ecran, pun iute capacul la loc și las bățul pe chiuvetă.

– Pornește cronometrul! zic eu, spălându-mă pe mâini.

– Gata.

Mă așez pe podea și mă sprijin cu spatele de perete, cu picioarele întinse în față, cu telefonul la ureche din nou.

Închid ochii.

– Spune-mi ceva despre viața ta acolo, Sar. Distrage-mi atenția!

– Bine. Păi, sunt la masa din bucătărie. Se presupune că e iarnă, dar ne-a lovit un val de căldură și aerul nostru condiționat e un leneș afurisit. Mă șterg de sudoare în timp ce stau de vorbă cu tine.

Aproape că pot să mi-o închipui; locuiesc într-o casă splendidă pe plajă, foarte joasă. Mi-a dat toate amănuntele când au mers s-o vadă, iar eu a trebuit să mă duc să mă întind undeva ca să-mi treacă invidia. Pare desprinsă din revista *House Beautiful* din anii '70, toată numai camere de zi scăldate în lumină și plafoane înalte.

Face o pauză și apoi spune:

– Ah, da! Și l-am cerut pe Luke de bărbat!

– Ce? Dumnezeule, Sarah! țip eu, șocată de-a binelea.

Așa îi stă ei în fire, să nu aștepte când știe ce vrea.

– Când? Ce-ai spus? Și el?

– A zis da, bineînțeles, râde ea. Și a plâns ca un copil.

Râd și eu. Nu-mi vine să cred; Luke e ca blândul uriaș.

– S-a scurs timpul, Lu, zice ea, liniștită și gravă din nou. Trei minute.

Țin bățul în mâini, cu capacul încă pus la locul lui.

– Mi-e frică, Sar, șoptesc.

– Să nu-ți fie! Orice-ar fi, o să fii bine, îți promit!

Nu răspund, doar mă zgâiesc la băț. Nu știu dacă pot să fac asta.

– Pentru Dumnezeu, scoate afurisitul ăla de capac, Laurie!

Și îl scot. Îl trag repede și-mi țin răsuflarea în timp ce mă holbez la el.

– Și?

– O linie albastră.

Răsuflu ușurată, tremurând. Doar una. Înseamnă că nu sunt însărcinată, nu?

– O, Lu, îmi pare rău, îmi spune ea pe un ton tandru acum. O să se întâmple în curând, sunt convinsă.

Îmi trec mâinile pe la ochi și las jos bățul pe podea.

– Mda, știu.

Când Oscar ajunge acasă după ora opt, sunt în pijama, cu un pahar de vin la masa din bucătărie. Când vede vinul, ridică din sprâncene:

– Este prudent?

Răceala din tonul lui îmi dă de înțeles că este în aceeași stare de spirit ca atunci când a plecat duminică.

– Am crezut că sunt însărcinată, dar nu sunt, clatin eu din cap. Am făcut un test. Poate că doar mi-a întârziat, se mai întâmplă.

Expresia i se mai îmblânzește în timp ce-mi caută privirea.

– Ești în regulă?

Nu sunt sigură cum să-i răspund mai sincer.

– Nu cred că sunt, nu.

Aștept să-și toarne un pahar cu vin și să se așeze la masă. Pare cam obosit; mi-aș dori să pot să-i fac ceva de mâncare și să mă ofer să-i pregătesc o baie, însă nu mă lasă sufletul să dau înapoi de la hotărârile pe care le-am luat pe podeaua din baie, după ce Sarah mi-a închis telefonul.

– Ai acceptat postul?

Se holbează în paharul cu vin.

– Știi că aveam de gând să-l accept.

– Da, clatin eu ușor din cap. Era lucrul cel mai potrivit pentru tine.

– Însă nu și pentru tine? mă întreabă. Nu mai pare supărat sau rece. Cred că începe să-și dea seama că această discuție poate să ne distrugă pe amândoi.

Oftez și o lacrimă mi se prelinge pe față.

– Nu.

Înghit în sec, detestând complet situația.

– În ultimele două zile m-am gândit că aș putea fi însărcinată și am încercat să-mi dau seama ce să fac, în caz că sunt.

Mă privește în tăcere.

– Apoi am făcut testul și n-am fost însărcinată și tot ce-mi trecea prin cap era: Slavă Domnului! Ce bine că mai pot alege!

L-am șocat. Urăsc cuvintele pe care le scot pe gură, dar, sinceră să fiu, este tot ce am.

– Oscar, nu vreau să mă mut în Belgia.

Îmi cercetează fața, ca și când ar căuta-o pe femeia pe care o iubește. Nu se gândise cu adevărat să refuze jobul înainte de discuția asta, îmi dau seama. S-a bazat pe faptul c-o să fac eu pasul în cele din urmă.

– Nu ne putem iubi din țări diferite și ce-o să se întâmple dacă o să rămân însărcinată? Nu vreau să fiu aici singură cu un copil, cinci nopți din șapte.

– Ar putea să funcționeze.

Își trage scaunul în jurul mesei până când genunchii lui îi ating pe ai mei.

– Știu că nu e ideal, dar putem reuși, Laurie.

– Oscar, nu e vorba numai despre job, este mult mai mult decât geografie, îi zic, străduindu-mă să fiu cât mai blândă.

Mă uit la fața lui, care mi-e dragă, și încă nu-mi vine să cred că ne despărțim așa. A fost oaza mea de liniște multă vreme.

– Dumnezeule, ești un bărbat atât de bun! N-am mai întâlnit pe cineva ca tine și știu că n-am să mai întâlnesc niciodată.

– Ne-am făcut jurăminte, spune el, frustrat. La bine și la rău. Ne-am făcut promisiuni.

– Viețile noastre se îndreaptă în două direcții diferite, zic eu, ținându-i mâinile într-ale mele.

– A ta te poartă pe o cale pe care eu nu o pot urma, Oscar. Și nu e vina ta sau a mea.

– Dar te iubesc, spune el, ca și când ar fi o propoziție fermecată, mai sus de oricare alta.

Nu știu cum să mă exprim fără să-l rănesc mai mult.

– Oscar, ești cel mai bun soț pe care și-l poate dori o femeie. Ești bun, haios și mi-ai oferit mai mult decât aș putea să te răsplătesc eu vreodată.

– Nici nu m-am așteptat.

– Nu. Dar te aștepți ca eu să mă mut în Belgia sau să trăiesc aici mai mult singură, îi răspund.

Ridică din sprâncene consternat.

– Am sperat c-o să-ți dai seama că e spre binele tuturor, zice el. Am crezut că o să vin astă-seară acasă și că te-ai răzgândit.

Oftez, deoarece știu că nici măcar nu i-a trecut prin cap să refuze oferta. Este bătut în cuie și toate deciziile sunt acum ale mele.

– N-o să mă răzgândesc, îi spun. Și nu e doar încăpățânare. Nu vreau să mă mut la Bruxelles.

– Dar știi că a refuza jobul nu e o alternativă pentru mine, precizează și o parte din mine se bucură.

Nu vreau să se ofere să renunțe la promovarea pe care și-a câștigat-o. Nu că s-ar oferi și, într-un fel, asta îmi ușurează ceea ce trebuie să-i spun în continuare.

– Nu mi-am dat seama cât de nefericită am devenit până când nu m-am uitat la linia aia albastră, îi zic, cu inima frântă. N-am știut.

Își ține fața între palme, iar eu mă simt cea mai proastă, cea mai jalnică și cea mai nemulțumită femeie din lume.

– Deci asta e? Tu nu vii și eu nu pot rămâne?

– Sau eu nu pot veni eu și tu nu vrei să rămâi, zic eu, provocându-i perspectiva îngustă, cu toate că știu că niciodată nu se va strădui să vadă lucrurile și din punctul meu de vedere.

Viața lui este, în mod clar, pe calea cea bună și calea aceea îl duce acum spre Bruxelles, cu sau fără mine. I se pare absolut de neconceput că nu sunt extrem de mulțumită să sar în tren și asta nu-mi servește decât la a mă face să fiu și mai sigură că am ajuns la capătul răbdării. Gata cu viața trăită cu jumătate de măsură; luminile căsniciei noastre

s-au stins. În Koh Lipe, dragostea noastră a înflorit la adăpostul unui șirag de luminițe pâlpâitoare, înfășurate de balustradele căsuței de pe plajă. Aici, la Londra, a fost secătuită treptat de energie sub strălucirea lămpilor atât de sofisticate ale lui Lucille și a monotoniei necruțătoare, de fiecare săptămână, a luminilor de pe pista de aterizare din Heathrow.

– Îmi pare atât de rău, Oscar, chiar îmi pare.

– Și mie, îmi șoptește. Și mie îmi pare rău, Steluță-de-mare.

Îmi mut privirea, supărată, pentru că știu că este ultima dată când îl aud că îmi spune așa.

Scapă un suspin ușurat, ca și când i-ar fi fost smuls.

– Dacă ai fi fost însărcinată, ai fi venit cu mine?

Chiar nu știu ce să-i răspund. Poate că m-aș fi simțit prinsă în capcană și obligată să-i dau o șansă. Nu i-o spun; e prea dezolant.

Mă aplec și-i iau capul în palmele mele, apăsându-mi buzele de părul lui. Mă cuprinde și el cu brațele și mirosul lui familiar mă face să plâng incontrolabil; de vină sunt apa de toaletă cu care-și dă mereu, șamponul pe care-l folosește, mirosul zilelor și al nopților și mirosul iubirii noastre.

2 iulie

JACK

O urmăresc în tăcere pe Amanda prin apartament; spun „în tăcere“, deoarece tocmai mi-am dat jos tenișii – e genul de casă unde se aplică cu strictețe regula fără încălțările de exterior. În fața ușii de la intrare se află chiar și un anunț și un grătar, în caz că uiți. Nu mă deranjează. Nu, e o minciună. Îmi stă pe creier; mi se pare un moft când oamenii îți cer să-ți scoți pantofii. Nu este un reproș îndreptat către Amanda, totuși. Mă scoate din minți oricine ar face-o.

– Ai gătit?

Suntem în bucătăria ei albă și sclipitoare, unde, în principiu, nu prea se face de mâncare. Amanda are multe calități minunate, însă abilitățile de bucătăreasă nu sunt punctul ei forte. Recunoaște și ea nestingherită: este experta microundelor, amanta sushiului livrat la domiciliu și regina restaurantelor din Edinburgh – așadar, de ce ar vrea să curețe ceapa ea însăși?

– Da, spune ea, deschizând frigiderul ca să-mi toarne un pahar de vin alb.

– Ar trebui să fiu speriat?

Ridică sprâncenele la mine.

– Ar trebui să fii teribil de măgulit și recunoscător, Jack. M-am fript la deget pentru tine.

O urmăresc în timp ce se mișcă prin bucătărie, cu punga de fasole verde semipreparată în mână, citind instrucțiunile pentru microunde de pe spate.

– Ce avem în meniu?

Nu știu de ce am întrebat, deoarece e clar că răspunsul este „pește".

– Cod, spune ea. Îl fac la cuptor, cu lămâie și pătrunjel.

– Ai șters praful de pe cuptor înainte?

Dă ochii peste cap, iar eu râd.

– Doar îți port de grijă, e pericol de incediu.

– Măgulit și recunoscător, îmi reamintește ea și mă ridic și îi iau fasolea.

– Măgulit, da?

Îi sărut umărul gol. Poartă o rochie de vară fără bretele, cu un șorț pe deasupra.

– Arăți sexy cu șorțulețul.

– Mâncarea, Jack, spune ea, întorcându-se spre mine.

– Bine. Sunt recunoscător că ai gătit pentru mine, zic și o sărut în treacăt. Și sunt recunoscător că arăți ca o prințesă suedeză blondă în timp ce-o faci. Îmi place Alteța sa, Prințesa Amanda de Ikea.

Se răsucește la mine în brațe și mă sărută, băgându-mi limba în gură.

– Asta nu e demn de o doamnă, îi zic după ce termină, trăgând-o de șorț până îmi dă una peste mână.

– Fă-te util! îmi cere. Du-te și întinde masa pe balcon!

Masa arată perfect, ca scoasă dintr-o broșură de sărbători, în balconul perfect, parcă desprins din broșura ei de sărbători. Este ceva obișnuit pentru starea ei de spirit; din Grassmarket[1] se vede cel mai frumos castelul în oraș, așa că s-a asigurat că închiriază aici.

[1] Piața centrală din centrul vechi al orașului Edinburgh, situată la poalele castelului, și una dintre arterele principale din oraș (n. tr.).

Mă pregătesc să mă întorc înăuntru, când îmi sună telefonul. Mă uit, sperând să nu fie Lorne să mă cheme să țin locul cuiva. Am noroc; numele lui Sarah clipocește pe ecran. Apăs pe mesaj și mă asprijin pe balustrada balconului să-l citesc.

Măi să fie! E al naibii de încifrat. Mă uit la ceas. Cu siguranță e miezul nopții la ea? Probabil e beată pe la vreo petrecere pe plajă. Îi răspund:

Nu de ceva vreme. Du-te la culcare!

Peisajul din Grassmarket mi se desfășoară la picioare, o piață luminată și împânzită de oameni, care petrec sâmbătă seara. Telefonul îmi sună iar.

Sun-o, Jack. S-a despărțit de Oscar acum câteva săptămâni, nu trebuia să-ți spun, dar are nevoie de prietenii ei. Eu sun al naibii de departe ca să-i fiu de ajutor.

Mă holbez la ecran, citind și recitind SMS-ul de la Sarah în timp ce desfac cu greu unul dintre scaunele de cină pentru terasă ale Amandei.

Laurie și Oscar s-au despărțit. Cum e posibil? Am văzut-o cum s-a căsătorit cu el. A stat în biserica aia și ne-a spus mie și celorlalți că el e bărbatul cu care vrea să-și petreacă restul vieții.

Ce dracu' s-a întâmplat? Îi răspund, întrebându-mă dacă am timp s-o sun pe Sarah înainte de cină.

Chestii. Vorbește cu ea. E complicat.

Mă zdruncină frustrarea; cuvintele lui Sarah nu-mi spun mai nimic. De ce e atât de vagă? Complicat? Îți spun eu ce-i complicat. Să stai pe balconul iubitei tale și să citești un mesaj de la fosta ta prietenă despre cineva care ți-a plăcut cândva.

– Jack? mă face să tresar vocea Amandei. Poți să duci tu asta?

Mă holbez la telefon, cu mintea plină de întrebări, pe urmă iau o decizie pripită și-l închid. Asta este viața mea acum. Am ceva aici; emisiunea mea câștigă fani, îmi pasă de oamenii cu care lucrez, iar Amanda este … este visul oricărui bărbat.

Bag telefonul în buzunar și mă duc înăuntru.

3 iulie

JACK

Mă zgâiesc iarăşi la SMS-ul lui Sarah acum, că sunt acasă. Am aflat de o zi întreagă şi o noapte că Laurie a dat de necaz şi n-am luat legătura cu ea. Nu ştiu dacă asta mă face un iubit bun sau un prieten de rahat.

Arunc telefonul de colo până colo, încercând să iau hotărârea corectă. Ce e bine pentru mine s-ar putea să nu fie pentru Laurie şi nici pentru Amanda. Nu vreau s-o dau în bară.

Mă uit la ecranul deschis. Deja am scris şi am şters un mesaj de două ori. Primul –

Hei, Lu, cum merge?

– era prea vesel şi prea din senin, iar a doua încercare –

Sunt aici mereu, dacă ai nevoie de mine

– era prea serioasă. Degetele mele ezită pe taste şi apoi încerc din nou.

Hei, Lu, Sarah mi-a dat vestea. Pot să te sun?

Apăs să-l trimit înainte să deliberez şi pe urmă las telefonul jos şi-mi iau o bere din bucătărie.

Trece o jumătate de oră şi răspunde. Îmi tresare inima ca pe vremuri când îi văd numele pe ecran.

Te-ar deranja dacă nu? Nu mă simt întocmai pregătită să vorbesc cu oameni încă. Mersi, totuşi. Te sun când pot. Îmi pare rău. X

Dumnezeule! Am fost retrogadat la categoria „oameni“, în afara cercului cel mai de încredere. Mă retrag în mine şi închid ochii, întrebându-mă dacă o să simt vreodată că toate piesele din puzzle-ul vieţii mele vor fi la locul potrivit.

19 octombrie

LAURIE

Numai o celibatoidă novice ar fi rezervat un pachet de servicii turistice de vacanță în Mallorca la jumătatea sezonului. În loc să fiu desculță pe plajele pustii, m-am transformat în bonă neplătită pentru o grămadă de copii obraznici, ai căror părinți sunt prea epuizați sau prea leneși ca să-i supravegheze ei înșiși. Nu îndrăznesc să mai privesc în ochi pe nimeni altcineva, în caz că mă roagă să văd numai cinci minute de micuța Astrid sau de micuțul Toby sau Boden. Nu, nu vreau să le țin copilul. Și nu vreau să aud despre taxe școlare sau mâncare. Și categoric nu vreau să recunosc că, da, am un soț (teoretic), dar nu, nu este în vacanță cu mine. Oricine altcineva ar putea să creadă că mi-a crescut un al treilea ochi sau ceva de genul ăsta. Singurul loc sigur se pare că este barul hotelului.

– Te deranjează dacă mă așez aici?

Mă uit la femeia care dă târcoale scaunului gol de lângă mine, la bar. Este mai mare decât mine, cam la patruzeci și ceva de ani, dacă nu mă-nșel, și arată așa de pusă la punct, de la rujul corai, perfect aplicat, până la brățara de tenis cu diamante.

– Ești invitata mea, zic eu, regretând că după cină n-am urcat în cameră să citesc.

Comandă un pahar de vin, apoi se uită la mine și la paharul meu aproape gol.

– Încă unul?

Sejurul este *all inclusive,* așa că abia dacă se califică drept oferta secolului. Zâmbesc.

– De ce nu? Cel mai caraghios cocktail din listă, te rog!

Noua mea vecină se uită la mine cu apreciere reînnoită.

– Uită de vin! Vreau ce-și comandă ea.

Barmanul încuviințează, ca și când ar fi ceva obișnuit. Probabil că este.

– Vanessa, zice ea, cu toate că nu am întrebat-o cum o cheamă.

După accent cred că e din Nord. Newcastle, probabil.

– Laurie!

– Ești singură?

Îmi răsucesc gânditoare verigheta pe deget.

– Da.

Suntem întrerupte de barmanul care ne aduce două cocktailuri înalte, de-un albastru și verde nefirești. Vecina mea se uită la ele, apoi clatină din cap tristă.

– Le lipsește ceva.

Îmi las capul pe-o parte.

– Cred că da. Au nevoie să un accesoriu.

Barmanul se întoarce oftând, cu umbreluțe și paie decorate cu papagali înfășurați de jur împrejur, care seamănă mai degrabă cu decorațiunile de Crăciun din hârtie pe care le au armonicele în jur ca să se strângă. Numai că astea sunt, ei bine, papagali.

– Așa mai merge! spun eu, îndată ce ne-a pus atâtea accesorii în pahare, că abia a mai rămas loc pe unde să bei.

– Cum crezi că se numește? mă întreabă tovarășa mea de pahar.

Ne holbăm la băuturi.

– Sex pe o plajă năpădită de papagali? îi sugerez eu.

Se gândește, apoi strâmbă din nas.

– Nu-i rău. Deși probabil aș fi mers mai degrabă pe „Nema sexul, nu mi-am uitat ex-ul".

Atunci mă uit mai bine la ea şi observ că şi ea poartă o verighetă pe care şi-o tot răsuceşte în jurul degetului. E ca un semnal secret, pe care nimeni nu te învaţă să-l descifrezi.

– Am fost căsătorită zece ani. M-a părăsit acum nouă luni, spune ea nefericită. Pentru femeia care stă trei etaje mai jos.

– Încă mai stă acolo? întreb eu, interesată, ceea ce nu-mi stă în fire.

– Mda, cu soţul meu.

– Dumnezeule!

– Se pare că s-au apropiat la grădina locală.

Începem să râdem de absurditate.

– El mi-a zis că li s-au întâlnit privirile deasupra grămezii de bălegar şi asta a fost tot.

Râdem atât de tare, că îmi curg lacrimile pe obraz, iar ea îmi mângâie mâna.

– Tu de când?

Înghit în sec.

– De cinci luni. A fost alegerea mea, totuşi. Nu eram căsătoriţi de prea multă vreme.

Nu adaug cât de traumatizaţi suntem amândoi sau cât de oripilată a fost soacra mea. Singurul lucru mai rău decât să mă căsătoresc cu Oscar este să divorţez de el. Propria mea mamă e cam nedumerită; îmi tot trimite mesaje să vadă dacă am mâncat la micul dejun, însă, când încerc să vorbesc serios cu ea, nu prea ştie ce să zică.

Am închiriat camera liberă a unui coleg în ultimele luni; Oscar a insistat să rămân în apartament, dar n-aveam cum.

– N-a fost din vina altcuiva, adaug eu. Pur şi simplu n-a mers.

Ne luăm băuturile şi ne facem praf.

– Al dracului de îngrozitor! zice ea în timp ce le dăm pe gât.

Nu sunt sigură dacă se referă la băutură sau la situaţia noastră neplăcută. Întinde mâna stângă pe tejgheaua barului şi-şi împinge verigheta cu capătul paiului.

– E vremea s-o scot, pe bune.

Fac-la fel, punându-mi mâna alături de a ei.

– Şi eu.

Ne zgâim la degetele noastre şi pe urmă se uită la mine.

– Gata?

– Nu ştiu.

– Te mai întorci vreodată la el?

Nu multă vreme după ce ne-am despărţit, am şovăit într-o noapte târziu şi l-am sunat pe Oscar în Bruxelles. Nici măcar nu ştiu ce voiam să-i zic, era pur şi simplu copleşitor de trist fără el. Poate că a fost mai bine că a răspuns Cressida la telefonul lui în barul zgomotos; am închis, iar el n-a sunat înapoi. N-am nevoie de un glob de cristal ca să ştiu că, în timp, ea îi va culege frânturile inimii zdrobite şi le va lipi la loc. Totul este aşa cum trebuie să fie; poate că întotdeauna s-a agăţat de o bucăţică, până la urmă. Mi-e ruşine de cât de des am plâns în public în perioada de după destrămarea căsniciei noastre. Am plâns pe înfundate în autobuz, în drum spre serviciu, pe drumul înapoi acasă şi în patul gol. Câteodată nici nu-mi dădeam seama că lacrimile mi se prelingeau pe obraji până când nu-mi zăream reflexia în geamurile întunecate din autobuz. Îl înţeleg acum la adevărata lui valoare: doliul – pentru el, pentru mine, pentru noi.

Clatin din cap deprimată în faţa Vanessei. Nu, nu mă mai întorc niciodată la Oscar.

– Atunci, eşti pregătită. Amândouă suntem, zice ea.

Nu mi-am scos verigheta de când mi-a pus-o Oscar pe deget în ziua nunţii noastre. Nu mi-am închipuit niciodată că o să fiu pregătită să mi-o scot, însă momentul ăsta straniu a venit şi n-o pot purta la nesfârşit. Aprob din cap, apoi mi se face rău.

Îşi apucă verigheta, oprindu-se să se uite atent la mine.

Iau o înghiţitură mare din cocktailul meu dezgustător.

– Hai să terminăm odată cu povestea asta!

Ne uităm una la alta şi ţinem pasul, întorcându-ne verighetele de câteva ori ca să le slăbim. A mea este mai largă decât de obicei; în

ultima vreme, mi-a dispărut apetitul. Verigheta cu diamant alunecă pe deget și o scot încet, pentru că, odată ce o dau jos, n-o mai pot pune din nou. Lacrimile îmi înțeapă ochii și alături Vanessa își dă jos verigheta ei și și-o pune pe tejgheaua de la bar.

Curajul ei mă inspiră, îi urmez exemplul și fac la fel, cu buzele tremurând. Nu pot să-mi stăpânesc un suspin, iar ea-și petrece un braț în semn de solidaritate după umerii mei, stăm una lângă alta și ne holbăm la cele două verighete.

Am vărsat mai multe lacrimi decât aș fi crezut că e cu putință în ultimul an. Poate că e vremea să mi le șterg.

17 decembrie

JACK

Amanda aspiră la un inel de Crăciun. A făcut toate aluziile posibile, de la lăsat reviste deschise la paginile relevante până la urmărit insistent emisiunea *Don't Tell the Bride* în fiecare joi și acum ne plimbăm prin oraș, în cea mai rece după-amiază de sâmbătă din an, şi ea s-a oprit să se uite într-o vitrină cu bijuterii.

A devenit un subiect sensibil de când a adus în discuție prima dată ideea de căsătorie în Norvegia şi nu sunt prea sigur cum s-o abordez.

Acum îmi arată cu degetul un inel cu un diamant uriaș – la dracu', chiar ăla e prețul! Arată ca o armă, nu ca o bijuterie.

– Mergem să ne îmbătăm? zic eu, uitându-mă la barul de vizavi.

– Să te căsătorești cu mine e un gând atât de rău, se încruntă ea, încât ai nevoie de un pahar?

– Nu, dar mersul la cumpărături, da, răspund și mă urăsc când o văd rănită. Nu mă uit fix la inele, pentru că nu vreau să discut despre asta astăzi.

– Bine, oftează ea. Bere să fie!

– Încă una?

Ar trebui să zic nu. Suntem aici de trei ore şi suntem destul de beți.

– Dă-i bătaie! zice Amanda. Ai zis că vrei să te îmbeți.

Poate că sunt prea bătrân pentru jocul ăsta, însă mi-a ajuns.

– Hai să mergem acasă! îi spun, clătinându-mă un pic atunci când mă ridic.

– Noi nu avem un acasă, îmi spune ea. Mergem fie la apartamentul tău, fie la al meu.

– Ești foarte sexy când pui problema așa.

Nu se ridică. Își încrucișează brațele pe puloverul, argintiu și pe urmă picioarele lungi în blugi, ochii ei sfredelitori de la vodcă licărind periculos.

– Cere-mă în căsătorie!

Clipesc de câteva ori ca să focalizez.

– Amanda…

– Hai! Acum, sunt pregătită.

Cu siguranță încă i-a rămas gândul la diamante. Râde ca și cum ar fi pusă pe șotii, dar răceala de oțel din glasul ei mă avertizează că urmează un bucluc.

– Haide, o lingușesc eu. Hai să plecăm de aici!

Sunt conștient că perechea de la masa alăturată au auzit-o și se străduiește să nu fie prea evident că ne urmărește. Ea e o persoană oarecum recognoscibilă de la televizor; ultimul lucru de care oricare dintre noi are nevoie acum este un scandal în public.

– Mi-ai spus asta prima dată când te-am cunoscut, îmi răspunde. La petrecerea aia. Hai să plecăm de-aici!

Încuviințez, aducându-mi aminte.

– Da, ți-am spus.

Mă așez înapoi pe scaun, cu coatele pe genunchi, în timp ce mă aplec ca să fac conversația noastră mai privată. Mă chinui s-o aud cum trebuie aici.

– Nu, eu ți-am zis, se contrazice Amanda. Am făcut cum mi-ai cerut și de-atunci tot fac ce-mi ceri. Și acum te rog eu să mă întrebi ceva, se încruntă, împotmolindu-se în discursul derutant.

– O rugăminte cam mare pentru o singură femeie.

Zâmbesc, mergând pe stilul degajat, conștient că mai mult mă strâmb decât să zâmbesc.

– Cere-mă acum sau am terminat-o!

N-are de gând să renunțe și mă simt tot mai încolțit.

– Nu fi prostuță!

– Sunt al dracului de serioasă, Jack! răspunde ea, prea ascuțit, și tac, deoarece e limpede că n-am s-o scot din bar linguşind-o.

Last Christmas începe la tonomat și gura i se strâmbă la ironia asta.

– Ăsta nu e locul potrivit, spun eu, cu mâna pe genunchiul ei.

– Poate că nu, zice ea, dându-mi-o la o parte. Dar pe de altă parte, nu este un loc potrivit să ceri în căsătorie pe cineva pe care nu-l iubeşti, nu?

La dracu'!

– Te rog! încep eu, neştiind ce să zic în continuare.

N-are să se sfârşească bine.

– Oh, fă cum vrei, ca de obicei. Știi ceva, Jack? Las-o baltă!

Acum este furioasă, are lacrimi printre gene.

– Uită de toată porcăria! M-am săturat să te aştept pe tine să hotărăşti dacă o să mă iubești vreodată îndeajuns.

O lacrimă îi curge pe obraz şi şi-o şterge. Se ridică, legându-se pe tocurile înalte.

– Asta este în mod oficial ultima dată când ai ocazia să-mi spui nu.

Acum îmi pare rău că am băut. Ea-mi spune chestii mie, eu îi spun ei și sunt genul de chestii despre care nu vorbim dintr-un motiv anume. Mă ridic, luându-ne hainele.

– Hai, îi zic, căci tot ce vreau este să ies de acolo.

– Nu.

Îmi pune palma în mijlocul pieptului. Nu e un gest tandru; e un gest de genul „stai pe loc".

– Eu plec şi tu nu. Te părăsesc pentru că nu mă meriți. Pentru că nu vreau să-ți mai fiu iubită de rezervă. Pentru că nu poți iubi când ești deja îndrăgostit de altcineva.

Ne holbăm unul la celălalt, știind că nu e cale de întors. Mă simt amețit. Oare asta i-am făcut?

– Îmi pare rău, îi spun. Eu…

Mă opresc pentru că deja s-a întors și-și croiește drum cu coatele prin mulțimea de oameni ocupați să bea de Crăciun.

Mă așez din nou cu capul între palme, iar peste câteva minute tipul de la masa vecină îmi pune un pahar de whisky în față.

Clatin din cap, încerc să-i mulțumesc, însă cuvintele mi se opresc în gât. Cineva a pus *Lonely This Christmas* la tonomat, iar eu închid ochii și mă simt ca un prost din nenumărate motive.

2017

HOTĂRÂRI DE ANUL NOU

Viaţa mea mi se pare aşa de departe de cea de acum un an; abia rezist să mă uit la hotărârile pline de speranţă de anul trecut. Unde aş fi fost acum, dacă aş fi rămas însărcinată cu Oscar din prima sau a doua încercare? Aş fi plimbat căruciorul prin Bruxelles? Aş fi fost fericită? Mi se pare prea departe de realitatea vieţii mele ca să mi-o imaginez.

În fine, gata cu retrospectiva. E vremea să privesc înainte.

1) Trebuie să-mi fac rost de o locuinţă. Împlinesc treizeci de ani vara asta – şi chiar sunt prea bătrână ca să mai închiriez vreo casă de oaspeţi.

2) Profesia. Nu mă deranjează jobul meu, dar mi se pare depăşit. E adevărat că îmi plătesc facturile, dar nu mai este suficient. Mă menţin pe linia de plutire. De fapt, aşa mi-aş rezuma întreaga viaţă de acum. E ciudat, ai crede că, în tumultul despărţirii, o slujbă stabilită ar fi bine-venită. De fapt, a avut efectul contrar; m-a făcut să-mi doresc să

arunc toate cărțile în aer și să văd unde aterizează. Sunt pe linia de plutire, dar îmi doresc să înot.

Iată. Asta este, pe scurt, hotărârea mea pentru noul an care se întrevede.

3) Să înot.

1 martie

JACK

La mulți ani!

Martique (știu, e un nume de scenă; nu vrea să răspundă la numele ei adevărat, Tara – i-am văzut pașaportul) tocmai s-a năpustit în apartamentul meu pe tocuri mai înalte decât genunchii unor oameni și acum își descheie nasturii de la rochie.

– N-am știut ce să-ți iau, așa că mi-am cumpărat lenjerie nouă.

Rochia îi cade în jurul gleznelor și lasă un genunchi la vedere, cu mâna pe șold. E al dracului de fierbinte și știe. Îmi aduce aminte de Sophia Loren mai tânără; numai forme delicioase și privire languroasă.

– Ei bine? se bosumflă ea. Îți place, Jack?

Niciun bărbat înfierbântat nu i-ar putea rezista. Este o ispită; nu m-ar mira dacă ar scoate din senin un măr și m-ar întreba dacă mi-ar plăcea să iau o mușcătură.

– Îmi place, răspund eu, trecând prin cameră.

– Atunci, arată-mi!

Parfumul ei este pur dezmăț – trimițându-mi semnal direct unde trebuie –, iar gura ei are gust de ruj și de una din cele zece milioane de țigări pe care le fumează pe zi. Mă trage cu dinții de buza de jos, iar cu mâinile îmi desface blugii. O tot facem, cu pauze, de câteva săptămâni. Este o înțelegere care ni se potrivește amândurora. Ea e în ascensiune, una

dintre numeroasele cântărețe tinere care se perindă pe la postul de radio. Sunt bărbatul ei ideal, așa mi-a zis prima dată când ne-am cunoscut. Prin asta știu că vrea să spună, că sunt pasul ei ideal înainte pe drumul către celebritate, cineva un pic mai puțin arătos decât ea, cu care poate să și-o tragă fără vreo complicație emoțională și fără teama de a fi dată în vileag.

Nici nu cred că ne plăcem foarte mult; viața mea personală s-a izbit de realitate. Chiar în timp ce-și scoate lenjeria, mă gândesc că asta o să fie ultima oară.

Ne trântim pe canapea, ea călare pe mine, și, în timp ce ne-o tragem, admir cât e de sexy cu rujul dezordonat. Se apleacă, spunându-mi toate cuvintele potrivite în ordinea corectă, iar eu închid ochii și încerc să nu mă simt prost.

– La mulți ani! murmură când terminăm, mușcându-mi lobul urechii înainte să se dea jos de pe mine, și-și verifică telefonul. Trebuie să ajung undeva.

O urmăresc cum se îmbracă, cu blugii în vine. Îmi frec urechea, să văd dacă mi-a dat sângele. Nu-mi pare rău că pleacă.

Mai târziu, la radio, mă intrigă un mesaj de la Sarah și Luke, care, ciudat, s-au dovedit a fi unul dintre australienii mei preferați – nu că aș cunoaște prea mulți. Îi place berea și o iubește pe Sarah într-un fel transparent și deloc complicat, pe care nici măcar nu încearcă să-l ascundă. Mi-au trimis o poză cu ei ținând o pancartă cu *La mulți ani, Jack!* în timp ce se joacă. Sunt pe o plajă și cuvintele au ieșit scrise invers, ceea ce se pare că n-a făcut decât să-i amuze și mai mult. Mă amuză și pe mine și le trimit înapoi un mesaj scurt:

Mersi, prostuților.

Şi Laurie mi-a trimis un SMS. Doar:

La mulţi ani, X.

E atât de scurt, că nu-i nimic de citit. Oricum, îl cercetez, întrebându-mă dacă pune un pupic la sfârşitul fiecărui SMS pe care-l trimite.

Şi atunci mă hotărăsc. Nu vreau să fiu genul ăla de bărbat care i-o trage uneia ca Martique. Vreau ce au Sarah şi cu Luke. Poate că nu sunt demn de cineva atât de bun ca Laurie, însă vreau să încerc să fiu.

Îi citesc mesajul pentru ultima oară şi pe urmă răspund:

Mersi x

5 iunie

LAURIE

– Trăiești în paradis.

Stau cu Sarah pe terasa unei cafenele cu vedere spre nisipurile incredibil de albe de pe plaja Cottesloe. E iarnă aici, dar de-un milion de ori mai însorit decât cerul cenușiu pe care l-am lăsat în urmă acum vreo două săptămâni. Ne-am petrecut două săptămâni splendide împreună, recuperând timpul pierdut; totul bine și frumos pe Skype, însă nu se compară cu a fi în aceeași încăpere sau pe aceeași plajă sau cu a râde la un film împreună. Ne-am recreat ritualic sendvișul marca Delancey Street acum câteva zile; Luke l-a catalogat drept dezgustător, însă noi ne-am făcut comode și am savurat momentul. Cred că niciuna dintre noi nu ar face sendvișul acela fără să fie și cealaltă de față; faptul că ne aparține e tot șpilul. Ne reîncărcăm bateriile prieteniei cu amintiri noi și mă bucur de fiecare minut petrecut împreună.

– Mută-te aici! Putem să fim vecine.

Râd încet. Mi-a zis același lucru de zeci de ori sau mai mult de când am sosit.

– Bine. O să sun la serviciu și o să le spun că nu mă mai întorc.

– Iată-ne la treizeci de ani! zice Sarah.

Stă la umbră sorbind din nu știu ce suc sănătos, fiind gravidă în patru luni; ea și Luke și-au amânat planurile de nuntă o vreme, ca să întâmpine

bebelușul. Totul e așa de ușor între ei doi; petrec mult timp în casa lor splendidă de pe plajă, cu ferestrele și ușile larg deschise tuturor.

O parte din mine mereu o invidia, dar știu că în viața ei n-a plouat mereu cu chestii bune; ea singură a făcut toate lucrurile astea să i se întâmple. A fost îndeajuns de curajoasă încât să-și asume riscuri – întotdeauna a fost.

– Știu, tu crezi că glumesc, dar ce te ține acolo?

Iau o înghițitură din șampania pe care a insistat s-o comand.

– E ziua ei, i-a spus chelneriței îndată ce-am ajuns. Adu-i ce ai mai bun!

– Imaginează-ți ce-ar zice mama dacă i-aș spune că plec din Anglia.

Aprobă din cap, cu fața întoarsă spre ocean.

– S-ar obișnui, totuși. Toată lumea se obișnuiește. Și îl are pe fratele tău și familia lui.

Mai trage puțin cu paiul verde și se strâmbă.

– Și ce altceva te mai reține?

– Păi, pentru început, jobul.

– Pe care ai putea să-l faci de oriunde, mi-o întoarce ea.

M-am transferat de la rubrica de sănătate cu câteva luni în urmă; destul de ironic, m-am întors la vechile mele obiceiuri de redactor care dă sfaturi casnice la ziar. De data asta totuși, mai degrabă adulții tulburați sunt cei care îmi scriu, nu adolescentele; e limpede că sunt calificată să dau sfaturi despre chestiile relevante în zilele noastre. Divorț, suferință, dragoste, pierderi. Am fost pe strada aia și am un sertar plin cu tricouri drept dovadă. M-am dovedit așa o senzație printre cititori, încât am fost rugată să realizez ceva asemănător pentru una dintre revistele din ziarul de duminică. Sunt la fel de surprinsă ca și ceilalți. Recent, mi-am reluat studiile; o diplomă în psihologie, ca să-mi adâncească înțelegerea condiției umane – cel puțin, așa am descris-o când mi-am convins șeful să mă ajute cu finanțarea, la scurtă vreme după ce am început lucrul aici. Încetul cu încetul, începe să-mi placă; sectorul studiilor finanțatè, organizația, chiar și birotica. Nu e o direcție în care mi-aș fi

închipuit că o să mă îndrept vreodată, dar e în regulă. Viața e așa uneori, nu? Te redirecționează din mers. Dar Sarah are dreptate, aș putea să lucrez și să învăț de oriunde – câtă vreme am laptopul și o conexiune la internet, sunt OK.

Aș putea să trăiesc aici? Mă uit la Sarah cu pălăria ei de soare, roșie, cu boruri largi și ochelarii ei simandicoși, și văd avantajele.

– Locul ăsta este minunat, Sar, dar este colțul tău de lume, nu al meu.

– Unde-i al tău? mă întreabă ea. Să-ți spun ce cred eu. Locul tău nu este undeva. Ci este cineva. Sunt aici pentru că aici e Luke. Te-ai fi dus la Bruxelles, dacă Oscar ar fi fost locul tău.

Încuviințez, iar ea își ridică ochelarii pe nas.

Acum, că m-am despărțit de Oscar de ceva vreme, încep să înțeleg că nu aveam ce ne trebuie ca să rămânem împreună o viață întreagă. Am crezut că avem, o vreme; a fost o oază de siguranță și de liniște în tumultul vieții mele, dar, în cele din urmă, nu ne-am potrivit pentru totdeauna. Eram prea diferiți. Sunt convinsă că uneori nu contează dacă dragostea este îndeajuns de puternică; extremele se atrag, cum se zice. Poate că nu ne-am iubit îndeajuns? Nu-mi place gândul ăsta, totuși. Prefer să cred că un timp am avut ceva minunat și că n-ar trebui să regretăm nimic din timpul pe care ni l-am dăruit unul altuia.

Nu-l văd niciodată; nu dau peste el în baruri și nu-l zăresc mergând și pe stradă – un efect secundar pozitiv al faptului că trăim în țări diferite. Nu că mi-aș petrece vremea în baruri. Se pare că am intrat în hibernare.

A trimis prin poștă tabloul nostru la casa mamei mele de Crăciun. Pe biletul care-l însoțea scria că-i este prea greu să-l aibă în preajmă. Nu știu ce-o să fac cu el; mă simt ca și când n-aș avea niciun drept asupra lui. M-am uitat la el o bună bucată de vreme după ce-a ajuns. Îl așez pe patul de-o persoană în care dormeam în copilărie și mă gândesc la toate momentele care m-au adus până în prezent. Copilăria cu mama și tata, Daryl și Ginny. Școala și iubiții din liceu. Delancey Street. Sarah. Etajul unui autobuz aglomerat. Un sărut în zăpadă. O

plajă din Thailanda. O cerere în căsătorie chiar în fața acestui tablou. Nunta noastră minunată.

Sper că Oscar e bine. Este straniu, dar nu încetezi nicicând să ții la cineva, chiar dacă nu vrei să mai fii cu acel cineva. Cred că mereu am să-l iubesc un pic. Și este greu să nu simt un oarecare eșec devenind o statistică a divorțului.

Se pare că e inevitabil. Mai devreme sau mai târziu, Cressida îmi va lua locul. Pun pariu că afurisita de maică-sa n-a dat la o parte nicicând fotografia cu ei doi de pe pianul ei.

– Cred că știi unde îți e locul, Lu.

Ne uităm una la cealaltă și pe urmă se lasă tăcerea, căci Luke își face apariția de la plajă și se așază pe locul liber de la masă.

– Arătați bine, doamnelor, zâmbește el larg. Ce-am pierdut?

1 august

JACK

Lorne arată ca fratele mai pricăjit și mai puțin verde al lui Hulk, lucru care-i este de folos când încearcă să fie servit la bar. Este aglomerat astă-seară, a fost plecat numai câteva minute și deja dă din coate croindu-și drum înapoi cu două halbe și o pungă de chipsuri atârnându-i în dinți.

– Ai cumpărat cina, îi zic, luându-i-le când ajunge în dreptul meu.

– Singura întâlnire pe care o s-o capeți astă-seară, zâmbește el larg.

– Cu toate că femeia de la masa din spatele tău se preface destul de prost că nu se uită pe furiș la tine.

Desfac punga și o pun între noi fără să mă întorc.

– Dispari

– Vorbesc serios! Este și foarte atrăgătoare.

Îi face cu ochiul peste umărul meu și-i dau un ghiont în picior.

– Ce faci, omule? Kerry e acasă, gata să-ți nască copilul.

Soția foarte drăguță a lui Lorne este însărcinată în opt luni; am ieșit la câteva halbe de bere astă-seară, la insistențele ei, deoarece o înnebunește cu fâțâiala lui.

– E pentru tine, tâmpitule! mormăie el, vârându-și un pumn plin cu chipsuri în gură.

O zi de decembrie

Oftez, ajustându-mi aparatul auditiv pentru că stă aproape de o boxă.

– Ți-am zis. M-am dat jos din caruselul întâlnirilor vreme.

– Mi-ai zis, soarbe el cu poftă. Dar pur și simplu nu te cred.

Ar trebui. Au trecut mai bine de patru luni de când el și Martique am hotărât să punem capăt relației, o despărțire care n-a însemnat mai nimic pentru niciunul. De aceea ne-am despărțit, în esență; nu ducea nicăieri și mi s-a cam luat să fac sex de dragul sexului. Nu-i spun asta lui Lorne, totuși.

– Mă gândesc să mă călugăresc, glumesc eu. Arăt bine în portocaliu.

– Ești sigur? Pentru că femeia asta chiar e o bunăciune.

Îmi face semn cu capul spre tipa din spate. Seamănă un pic cu Holly Willoughby.

Era o vreme când ar fi fost îndeajuns să mă facă să mi răsucesc din scaun, însă doar îmi beau halba și-mi termin chipsurile. Se prea poate să arate ca Holly Willoughby și aș putea să-i iau ceva dibănut și să duc lucrurile mai departe, însă adevărul este că nu vreau ollolly Willoughby sau o Martique și nici pe nimeni altcineva.

Mă plimb pe străzile abrupte și fascinante din Edinburgh până la epuizare, cufundându-mă în cultura orașului; mi-am cumpărat și o bicicletă săptămâna trecută. Am venit în Scoția ca să evadez și a mers mai bine decât aș fi putut să sper.

Mă aruncasem cu capul înainte când am ajuns prima dată și m-am dedicat carierei și femeilor, iar acum am ieșit la suprafață în cele din urmă și trag o gură bună și proaspătă de aer în plămâni. La început parcă mă căzneam să respir; îmi ardea pieptul. Deși am respir ușor și dorm noaptea.

Sunt eu cu mine, pentru moment, și mi-e bine așa

22 decembrie

LAURIE

– Noapte bună! Și mie mi-e dor de tine, zic eu, așteptând să închidă mama.

Este în Tenerife cu mătușa Susan; amândouă sunt încă în doliu, cred, dar se sprijină una pe cealaltă. În cazul ăsta, cu sangria și soare. Nu le învinovățesc; m-am gândit îndelung la propunerea lor de a mă alătura lor, dar în cele din urmă tentația unui Crăciun mohorât și rece în Londra petrecut de una singură a fost prea ispititoare ca s-o refuz. Glumesc. Oarecum. Cel puțin am casa la dispoziție câteva săptămâni; colega mea de apartament și clanul ei au șters-o cu toții în Țara Galilor până de Anul Nou. Planul meu este să mă odihnesc, să mă îmbuib și să vizitez câțiva prieteni pe ici, pe colo. Anna și Daryl au insistat să mă duc la ei de Anul Nou, dar, în afară de asta, sunt liberă ca pasărea cerului. Intru în bucătărie și pun ibricul pe foc, căznindu-mă să mă simt mai degrabă o orășeancă mișto decât o fată singură de Crăciun la Londra.

O oră mai târziu, fac o prăjitură. Știu, total ieșit din comun, însă sticla de Baileys pe care mi-a trimis-o mama era lângă un morman de cărți de bucate din bucătărie și m-a apucat brusc pofta de prăjitură. Sunt la al doilea pahar generos de Baileys și nici că-mi pasă că este aproape zece și jumătate noaptea și că mi-a luat aproape o oră să pisez o grămadă

de banane necoapte. Ba chiar fredonez și cântece de Crăciun de la radio. Este trist că dau pe postul lui Jack aproape în fiecare seară? Emisiunea lui e una dintre acelea unde oamenii pot să sune și să vorbească despre orice-și doresc, câteodată e amuzant, câteodată e trist. Totuși, încă n-am început și fredonez nostalgic melodiile lui Nat King Cole. Mă las copleșită de amintiri; era preferatul tatălui meu.

Mă așez la masa din bucătărie, închid ochii, mă întorc în timp în bucătăria mamei, aceleași mirosuri de aluat de prăjitură și cântece de Crăciun, luminițe demodate prinse pe sub dulapurile de pe perete. Suntem cu toții acolo. Am vreo cinci sau șase ani, Daryl e cu un an și ceva mai mare, Ginny are în jur de trei. Mama și tata sunt și ei, bineînțeles. Nimeni nu face nimic deosebit, fără dansuri sentimentale sau discursuri profunde. Suntem cu toții prezenți, e înduioșător și perfect și nu vreau să deschid ochii și să văd toate scaunele goale din jurul mesei. Apoi muzica se oprește și vocea lui Jack mă copleșește și mă simt bine iar, deoarece compania lui nu mă lasă să mă simt atât de singură.

Urmez rețeta, cântărind restul ingredientelor în timp ce el preia câteva apeluri, un tip care vrea să-i povestească despre încăierarea pe care a avut-o astăzi cu Moșul în parcul din centrul localității și o femeie a cărei sentință definitivă a ajuns azi-dimineață prin poștă; se simte cea mai norocoasă femeie în viață, deoarece soțul ei a fost întruchiparea lui Grinch. E o atmosferă voioasă; Jack se pricepe să mențină tonul potrivit.

Torn aluatul de prăjitură în tava de copt pe care am tapetat-o, lingându-mi degetul ca să-l gust în timp ce următorul apelant intră în direct.

– Vreau să-i spun prietenei mele că o iubesc, dar nu pot, zice.

După voce, pare un adolescent.

– Cum adică nu poți? întreabă Jack. *O iubești?*

Tipul nu se lasă mai prejos.

– Oh, da! Aproape că i-am spus astăzi, după ore. O priveam și ea m-a întrebat de ce mă uit straniu la ea, apoi cuvintele mi-au rămas înțepenite în gât. Nu pot să le rostesc cu voce tare.

Jack râde încet, iar sunetul îmi este atât de cunoscut, încât văd limpede în minte, licărul acela amuzat care-i însufleţeşte ochii.

– Uite, dacă este să-ţi dau un sfat, ar fi aşa: pentru numele lui Dumnezeu, prietene, spune-i-o! N-o să mori, promit! Care-i cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

– Poate să râdă?

– Sau poate nu. Din punctul meu de vedere, ai două variante. Asumă-ţi riscul şi spune-i c-o iubeşti sau aşteaptă până este prea târziu şi i-o spune altcineva. Cum o să te simţi atunci?

– Ca un prost?

Stau acolo cu tava de prăjituri în mână, gata s-o bag la cuptor.

– Toată viaţa ta, prietene. Crede-mă, ştiu, mi s-a întâmplat. E Crăciunul, asumă-ţi riscul! O să regreţi întotdeauna dacă n-o s-o faci.

Mă zgâiesc la radio, apoi pun forma de prăjituri înapoi pe masă şi dau să apuc telefonul.

I-am zis producătorului emisiunii că mă cheamă Rhona şi urmez.

– Bună, Rhona! zice Jack. Despre ce-ai vrea să vorbim?

Am închis radioul din pricina ecoului, aşa că sunt doar eu şi cu Jack, pălăvrăgind la telefon, ca de obicei.

– Bună, Jack, spun eu. L-am ascultat pe apelantul de mai devreme şi aş vrea să-ţi zic cât de mult am rezonat cu sfatul tău.

– Da? De ce?

Nu pot să intuiesc dacă şi-a dat seama că sunt eu sau nu. Nu cred.

– Pentru că ştiu cum e să-ţi ratezi şansa şi să-ţi petreci restul vieţii dorindu-ţi să te simţi la fel din nou.

Se opreşte pentru o melodie.

– Vrei să le spui tuturor povestea ta, Rhona?

– E cam lungă, zic eu.

– E în regulă. Nu plec nicăieri. Nu te grăbi!

– Bine, îi spun. A început într-o zi de decembrie cu ninsoare, cu aproape zece ani în urmă.

– La fix, murmură el. Continuă!

– Eram în autobuz, mă întorceam acasă de la serviciu. Avusesem o zi îngrozitoare şi eram ruptă de oboseală, când, dintr-odată, m-am uitat pe geam şi l-am văzut pe cel mai frumos bărbat – sau băiat, cum îl vedeam atunci – în staţia de autobuz. M-au uitat la el şi el s-a uitat la mine şi niciodată în viaţa mea n-am mai simţit aşa ceva. Nici înainte, nici după, zic eu, spunând tot ce am pe suflet în mare grabă. Mi-am petrecut un an întreg căutându-l prin baruri şi cafenele, însă nu l-am găsit.

Răsuflarea lui Jack se precipită în urechea mea.

– Nu l-ai găsit niciodată?

– Nu, până când cea mai bună prietenă a mea l-a găsit înainteea mea şi s-a îndrăgostit şi ea de el.

– Uau, Rhona! zice el uşor. Trebuie să fi fost dur.

– Inimaginabil, spun eu. Am terminat şi nu-mi trece prin cap ce să mai spun.

– Pot să-ţi zic ceva ce probabil nu ştiai? mă întreabă după o clipă de tăcere.

– Pun pariu că şi pentru el a fost la fel de dur ca şi pentru tine.

– O, nu cred, răspund eu. L-am întrebat o dată, în glumă, dacă-şi mai aminteşte de mine, din autobuz, şi mi-a zis că nu.

Îl aud cum înghite în sec.

– Te-a minţit. Bineînţeles că te-a văzut stând acolo. Te-a văzut cu beteala în păr şi el a simţit exact acelaşi lucru şi şi-ar fi dorit al dracului de mult să se fi urcat în afuristul ăla de autobuz înainte să fie prea târziu.

– Chiar crezi? întreb eu cu ochii închişi, amintindu-mi. Sunt iar fata aceea.

– Da, răsuflă el. Dar n-a ştiut ce să facă. Aşa că n-a făcut nimic, ca un nerod, şi apoi a stat deoparte şi te-a urmărit cum te îndrăgosteşti de altcineva şi tot n-a spus-o. A avut şanse şi le-a ratat pe toate.

– Câteodată pur şi simplu întâlneşti persoana potrivită în momentul nepotrivit, comentez eu încet.

– Mda, replică el. Şi pe urmă îţi petreci fiecare zi dorindu-ţi să te întorci în momentul ăla.

Nu pot să vorbesc; plâng înfundat.

– I-ai spus vreodată ce simţi?

– Nu.

Îmi curg lacrimi pe obraji.

– Mi-a spus el acum ceva vreme că mă iubeşte, iar eu nu i-am răspuns.

– Nu, zice el frânt, în şoaptă. Nu i-ai răspuns.

– Ar fi trebuit.

– E prea târziu?

Aştept o clipă să-mi recapăt suflul şi să sper că ascultătorii lui îndură alături de mine.

– Nu ştiu, şoptesc eu.

– Cred că ar trebui să-i spui. Poate că încă aşteaptă să i-o spui. Ce ai de pierdut?

Sunt în vogă pe Twitter. Sau mai degrabă Rhona este.

#Găseşte-opeRhona #UndeesteRhona #JackşiRhona

Se pare că David Tennant mi-a ascultat noaptea târziu discuţia cu Jack de la radio, a scris pe Twitter #găseşte-opeRhona şi a stârnit imaginaţia unui întreg popor. Sunt acum jumătatea unei poveşti de dragoste de Crăciun căreia, twitterosfera este hotărâtă să-i ofere un final fericit. Derulez cu ochii larg deschişi printre sutele de mesaje apărute după convorbirea aceea. Slavă Cerului că am folosit un nume fals, cred, ascultând cum frânturi din conversaţia noastră se răspândesc pretutindeni pe internet!

Tresar când îmi sună telefonul. Sarah. Bineînţeles. Şi ea îi ascultă mereu emisiunea.

– Dumnezeule! strigă ea. Aud copilul plângând pe fundal. Tu eşti Rhona!

Las telefonul pe masă în faţa mea şi-mi sprijin capul între palme.

– Îmi pare rău, Sar, n-am vrut să spun tuturor așa.

– Dumnezeule, Laurie, nu sunt furioasă, plâng pe rupte aici! Mișcă-ți fundul ăla plin de scuze și du-te la el în clipa asta sau mă sui în avion să te târăsc chiar eu acolo!

– Și dacă…

– Verifică-ți poșta! Tocmai ți-am trimis cadoul de Crăciun.

– Stai puțin! zic eu, trăgând laptopul alături și deschizând inbox-ul să văd noul e-mail de la Sarah.

– Ah, trebuie să plec, Lu. Copilul tocmai a făcut pipi pe mine fără scutec pe el, zice râzând. Urmăresc Twitterul pentru noutăți despre Rhona. N-o da în bară!

Închide în timp ce eu dau click și deschid cadoul de la ea: un bilet de tren dus la Edinburgh.

23 decembrie

JACK

Băga-mi-aș! Sunt reporteri în fața apartamentului meu și telefonul mobil mi-a sunat nonstop de când am ajuns acasă aseară. Toată lumea vrea să știe cine este Rhona, pentru că era al naibii de limpede din discuția noastră că ne cunoaștem foarte, foarte bine. De necrezut, pur și simplu vestea se derulează pe burtiera de la știri, la televizor – chiar n-au altceva despre care să vorbească? Lucrul ăsta nu s-ar fi întâmplat în nicio altă perioadă a anului. Scoția este cuprinsă oficial de febra unei povești de dragoste de Crăciun și, oricât de greu de crezut ar părea, sunt în rolul lui Hugh Grant.

Îmi sună iar mobilul și de data asta răspund, pentru că este șeful meu.

– O'Mara! se răstește. Ce înseamnă toate astea?

Mă căznesc să-i răspund.

– E o nebunie, Al. Îmi pare rău, prietene.

– Comutatorul pâlpâie mai puternic decât afurisitul de pom de Crăciun, fiule! Toată țara o să ne urmărească să vadă dacă Rhona o să sune din nou. Ai face bine să-ți muți fundul sfrijit încoace cât de curând și să te asiguri c-o s-o facă!

Ca de obicei, sare peste plezanteriile sociale, închizându-mi fără să salute. Stau în mijlocul salonului și-mi trec mâinile prin păr. Ce dracu' ar trebui să fac în continuare? Nu cred că pot să ies de aici fără să fiu

luat pe sus. Mă uit la mobil și, în sfârșit, îmi fac curaj să sun singura persoană cu care am nevoie să vorbesc.

Bună, sunt Laurie. Nu pot să răspund chiar acum. Vă rog lăsați-mi un mesaj și vă sun eu cât de curând.

Pun telefonul și mă așez departe de fereastră.

Niciodată n-am intrat pe ușa din spatele studioului până acum; o păstrăm pentru invitații celebri, care câteodată vin pentru micul dejun radiofonic.

– Te cam depășește acum, amice, glumește Ron, paznicul nostru de șaizeci și ceva de ani, și mă lasă să intru.

Se postează de obicei afară, la recepție, completând rebus la ora asta în noapte.

– Du-te sus!

Iau liftul până a ultimul etaj și când ies primesc o scurtă rundă de aplauze de la o mână de angajați de serviciu.

– Foarte amuzant!

Îmi dau jos haina, arătându-i degetul mare Lenei prin geamul de la studio. Este în direct înaintea mea în fiecare seară și-mi face cu mâna ca nebuna, apoi o inimă în aer. Mișto! Nu cred că mai este o singură persoană în Scoția care să nu știe de mine și Laurie. Sau Rhona. Am mai încercat s-o sun de zeci de ori, dar nu răspunde; tot circul ăsta o fi speriat-o. Aproape că am încercat să sun și la mama ei aseară, însă m-a izbit bunul-simț; sunt convins că ultimul lucru de care are nevoie este un telefon în miez de noapte, că nu dau de fiică-sa. Laurie s-a ascuns și toată țara se așteaptă ca eu s-o găsesc.

LAURIE

Ceva mai înainte a trebuit să-l mint pe șoferul de taxi. Știam doar numele postului de radio unde lucrează Jack și primul lucru pe care mi l-a spus când i-am zis unde merg a fost „Nu ești Rhona aia, nu?“ Glumea, desigur, însă mi se strângea stomacul când se uita la mine în oglinda retrovizoare, pe măsură ce ne strecuram pe străzile orașului aglomerat, scăldat în luminile de Crăciun. Sunt aici. Chiar sunt aici. Sunt în tren de la patru după-amiază; am crezut că drumul lung o să-mi dea timp valoros de gândire. Ce o să-i spun lui Jack? Ce-o să fac atunci când o să ajung în Edinburgh? Însă în cele din urmă mi-am sprijinit capul de geamul rece și am urmărit priveliștea schimbându-se pe măsură ce înaintam spre nord.

Este un oraș mult mai frumos decât mi-aș fi închipuit, clădiri înalte, cenușii și arhitectură masivă, impunătoare. Poate e de la faptul că străzile lucesc de la chiciură și că fulgi de zăpadă zboară prin aer, dar are o forță magică. În două zile vine Crăciunul; petrecăreții se împleticesc pe trotuarele pietruite ale barurilor și puburilor, iar de la radioul din taxi se aude muzică de sărbătoare.

– Iată-ne ajunși, păpușă!

Șoferul trage într-o stație de autobuz ca să cobor. E chiar acolo. Îmi face semn cu capul vizavi, pe stradă, spre o clădire cu fațada din sticlă.

– Mult noroc, dacă vrei să intri acolo astă-seară!

Îi urmăresc privirea și mi se strânge inima la vederea cârdului de fotoreporteri care se învârt pe treptele de piatră de afară. Mă uit înapoi la șoferul de taxi, nehotărâtă.

– Vă rog, cât face?

Vocea mea pare ascuțită și ezitantă.

Se uită peste drum, clătinând din cap.

– Sunteți ea, nu?

Dau din cap îngrozită. Nu știu dacă pot să am încredere în el, dar acum nu am alte variante mai bune.

– Nu știu ce-o să mă fac.

Bate darabana cu degetele pe volan, gândindu-se.

– Stați aici!

Apoi aprinde avariile și se dă jos, ferindu-se de mașinile din trafic în timp ce aleargă spre clădirea postului de radio.

JACK

Până acum, fiecare ascultător a fost a întrebat despre Rhona sau mi-a dat un fel de pont despre cum s-o recuceresc și și m-am străduit să le țin piept cât mi-a stat în putință. Aproape că am terminat pe seara asta și mă pregătesc să-mi răsfăț ascultătorii cu *Fairytale of New York,* când Lorne clatină din cap la mine din cabina lui și mă anunță că ultimul ascultător este pe linia unu. Apăs pe butonul care pâlpâie roșu și aștept.

– Bună, Jack. Sunt eu, Rhona, din nou.

În sfârșit!

– Bună! răspund eu și mi se pare că aud toată țara oftând a ușurare.

– Ce bine e să vorbesc cu tine din nou! Nu eram sigur că o să mai suni.

– Mi-a fost dor de tine, spune ea.

E ceva în vocea ei care mă face să-mi doresc s-o aud numai eu.

– Mi-a fost dor de tine în ultimii nouă ani.

Îmi piere glasul; adevărul este singurul lucru pe care i-l pot oferi acum lui Laurie și nu-mi pasă dacă mai ascultă altcineva.

Îi aud răsuflarea, iar Haley, asistenta mea, stă în picioare la biroul ei și-mi zâmbește prin geam, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

– Te iubesc, Jack! îmi spune Laurie și o aud și pe ea plângând.

– Nu fi tristă! zic eu tandru. Zece ani am regretat că nu m-am urcat în afurisitul ăla de autobuz.

Dintr-odată, îmi dau seama: vreau să fiu oriunde este ea, chiar acum.

– Vreau să te văd, murmur eu, iar Hailey își împreunează mâinile și îmi face semn insistent.

– Sunt aici, Jack! zice Laurie, râzând cu jumătate de gură.

Derutat, mă întorc spre cabina lui Lorne și uite-o acolo. Pe Laurie. Laurie e chiar acolo, zâmbindu-mi ca și când ne-am vedea prima dată. E aici, zâmbește și are beteală în păr. Lorne zâmbește larg în spatele ei, ridică mâinile în aer, apoi, Slavă Domnului, întrerupe cu următoarea melodie.

– Preiau eu de aici, îmi zice el ușor în ureche. Vino încoace! Fata asta a bătut cale lungă ca să te vadă.

LAURIE

Dacă aș mai fi avut nevoie de vreo confirmare că a fost bine că am venit în Scoția, aceea este privirea de pe fața lui Jack atunci când mă vede. Îngerul meu păzitor, șoferul de taxi și paznicul de la radio au pus la cale un plan ca să mă strecoare pe ușa din spate, cu sprijinul asistentei lui Jack, Hailey. Ne-am întâlnit jos, surescitată, și când am ieșit din lift m-a îmbrățișat scurt.

– Chiar mă bucur că ai venit! mi-a spus ea, cu ochii scăpărând.

Am crezut o clipă că o să plângă.

– Întotdeauna am crezut că e cineva… niciodată nu mi s-a părut că ar fi mulțumit, a adăugat ea.

Când am trecut de pomul de Crăciun din birou, s-a oprit și mi-a luat mâna.

– Stai! a zis ea. Lasă-mă să…

A smuls o șuviță de beteală argintie dintre crengi și mi-a înfășurat-o în păr.

– Gata. Perfect!

Și-acum, într-un sfârșit, suntem doar eu și Jack. A tras jaluzelele, râzând de colegii care aplaudau, lăsându-ne în intimitate în micuța cabină de sticlă.

– Cum ai...?

Se întinde și-mi cuprinde fața între palme, privindu-mă ca și când nu-i vine să creadă că sunt acolo cu adevărat.

– Am avut ajutor, râd eu ameţită. Șoferul de taxi și...

Îmi înăbușă cuvintele cu un sărut, făcându-mă să suspin, cu mâinile în părul meu, cu gura plină de dorință, tandreţe și ușurare.

După un timp, cu răsuflarea tăiată, se oprește din sărutat și ni se încrucișează privirile.

– De ce am așteptat atât de mult?

– Aș aștepta și o viață după tine, zic eu. Te iubesc, Jack O'Mara!

– Și eu pe tine, Laurie James! răsuflă el. Rămâi cu mine?

– Întotdeauna.

Mă sărută din nou și mă topesc, deoarece sărutările lui mi-au fost interzise atâta vreme. În sfârșit, mă culcușesc în braţele lui și ridic ochii.

– Te-ai întrebat vreodată ce s-ar fi întâmplat, dacă te-ai fi urcat în autobuz?

Dă din umeri, zâmbindu-mi în timp ce-mi desface beteala din păr.

– Băiatul vede fata. Fata vede băiatul. Băiatul se urcă în autobuz, o sărută de-o albește și trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneți.

Râd ușor.

– E o poveste destul de plictisitoare când o spui așa.

– În cele din urmă, am ajuns acolo, spune el, sărutându-mă pe frunte.

Îl ţin în braţe, el mă ţine pe mine și, pentru prima dată după câțiva ani, nu-mi lipsește nimic.

SFÂRȘIT